Al cincilea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

APOLLYON

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Cerul era negru ca smoala, iar gălăgia asurzitoare. Buck se întoarse ca să-l privească pe Chaim, a cărui faţă reflecta teroarea lui. Se auzea cum se lovea metal de metal, iar cei doi îşi acoperiră urechile. Zdrăngănind, lovindu-se de ferestre acum, bubuitul devenise o cacofonie care zgâria, irita, zdrăngănea, era stridentă şi părea să pătrundă chiar şi în pereţi.

Buck se holba pe fereastră, iar inima-i bătea să-i sară din piept. Din fum ieşeau creaturi care zburau – hidoase, urâte, monştri zburători maro, negri şi galbeni. Roiau ca lăcustele, arătau ca nişte cai în miniatură, de doisprezece-cincisprezece centimetri lungime, cu cozi de scorpion. Ceea ce era şi mai îngrozitor, creaturile atacau încercând să intre înăuntru. Şi se uitau dincolo de Buck, de parcă Chaim ar fi fost ţinta lor.”

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supravieţuitorii,* care cuprinde unsprezece titluri. A scris peste o sută de cărţi dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *New York Times.* Romanele sale apocaliptice se bucură de un mare succes, iar *Supravieţuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociaţia Publiciştilor Creştini Evanghelici în 1997, 1998 şi 1999.

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălţarea la Cer şi Apocalipsă. Este preot şi un recunoscut autor şi conferenţiar asupra profeţiilor biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary şi în literatură la Liberty University.

A scris peste patruzeci de cărţi, care au fost traduse în treizeci şi trei de limbi şi au fost tipărite în peste 22 de milioane de exemplare.

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Apollyon

Lui Norman B. Rohrer,
prieten şi mentor

Prolog
Din încheierea la Pecetluirea sfinţilor

Rayford credea că singurul mod de a o exonera pe Amanda era decodarea fişierelor ei, dar era în acelaşi timp conştient de riscul implicat de un astfel de demers. Trebuia să se confrunte cu ceea ce ele ar fi dat la iveală. Nu-şi dorea el cu orice preţ adevărul? Cu cât se ruga mai mult pentru asta, cu atât se convingea mai adânc că nu trebuia să se teamă de adevăr.

Ceea ce urma să afle ar fi afectat poziţia sa în cadrul Armatei Pătimirilor şi felul în care membrii ei îl priveau. Dacă femeia cu care îşi petrecuse viaţa îl înşelase, în cine mai putea să aibă încredere? Dacă se dovedise a fi atât de slab în evaluarea caracterelor umane, atunci cum mai putea fi el de folos cauzei? Se zbătea măcinat de îndoieli, dar era obsedat să afle adevărul. Indiferent cum s-ar fi dovedit ea, iubită sau mincinoasă, soţie sau vrăjitoare, trebuia să ştie.

În dimineaţa dinaintea deschiderii celei mai notorii întâlniri în masă a lumii, Rayford îl abordă pe Carpathia în biroul său.

— Excelenţa Sa, începu el, înghiţindu-şi orice rest de mândrie, bănuiesc că veţi avea nevoie de mine şi de Mac mâine să vă ducem în Israel.

— Vorbeşte-mi despre asta, căpitane Steele. Întâlnirea asta are loc în pofida voinţei mele aşa că am hotărât să nu o onorez cu prezenţa mea.

— Dar promisiunea dumneavoastră de a-l proteja…

— Aha, asta ţi-a plăcut, nu-i aşa?

— Cunoaşteţi bine poziţia mea.

— Şi ştii de asemenea că eu îţi spun unde să zbori, nu invers. Nu crezi că dacă doream să fiu mâine în Israel ţi-aş fi spus deja?

— Aşadar, cei care cred că vă temeţi de învăţatul care…

— Să mă tem!

— …v-a dat de gol pe internet şi a demascat minciuna în faţa unei audienţe mondiale…

— Încerci să mă provoci, căpitane Steele, spuse Carpathia zâmbind.

— Sincer, cred că ştiţi că veţi fi învins la audienţă de către cei doi martori şi de către doctorul Ben-Judah.

— Cei doi martori? Dacă nu încetează cu magia lor neagră, cu seceta, cu sângele şi cu toate astea, vor avea de a face cu mine şi vor răspunde în faţa mea.

— Ei spun că nu le puteţi face niciun rău până la vremea sorocită.

— Eu decid vremea sorocită.

— Şi totuşi Israelul a fost ferit de cutremur şi de meteoriţi…

— Crezi că asta se datorează martorilor?

— Cred că asta se datorează lui Dumnezeu.

— Spune-mi, căpitane Steele. Tot mai crezi că un om care a înviat pe altul din morţi poate într-adevăr să fie Antihristul?

Rayford ezită, dorindu-şi ca Tsion să fie alături de el în acel moment.

— Se ştie că vrăjmaşul imită miracolele lui Dumnezeu, spuse el. Imaginaţi-vă ce audienţă aţi avea în Israel dacă aţi face aşa ceva. E vorba de oameni credincioşi care s-au adunat pentru har şi îmbărbătare. Dacă sunteţi Dumnezeu, dacă sunteţi Mesia, nu vor fi ei oare fericiţi să vă întâlnească?

Carpathia se uită fix la Rayford, părând că îi cercetează privirea. Rayford îşi punea nădejdea în Dumnezeu. Avea credinţa că, indiferent de puterea pe care o deţinea şi de intenţiile lui, Nicolae va fi neputincios în faţa a 144.000 de martori purtând pecetea Dumnezeului Atotputernic pe frunţile lor.

— Dacă sugerezi, spuse Carpathia cu grijă, că e normal ca Potentatul Comunităţii Globale să îi întâmpine pe acei oaspeţi cu un salut regal, fără egal, s-ar putea să ai dreptate.

Rayford nu spusese nimic de felul ăsta, dar Carpathia auzea numai ce dorea să audă.

— Mulţumesc, spuse Rayford.

— Căpitane Steele, programează zborul.

1

Rayford Steel era îngrijorat din cauza tăcerii lui Mac McCullum din cabina avionului *Global Community One* în timpul scurtului

zbor de la Noul Babilon la Tel Aviv.
— E nevoie să vorbim mai târziu? întrebă Rayford încet.
Mac îşi duse un deget la buze şi dădu din cap.
Rayford termină comunicaţia cu solul şi cu turnul de control al traficului aerian din Noul Babilon, apoi se întinse până la butonul ascuns al interfonului. Acesta îi permitea să asculte conversaţiile ce se purtau în cabina din Condor 216 între Potentatul Comunităţii Globale Nicolae Carpathia, Comandantul Suprem Leon Fortunato şi Suveranul Pontif Peter Mathews, conducătorul Organizaţiei Enigma pentru o Religie Unică din Babilon. Dar chiar înainte ca Rayford să apese butonul, simţi mâna lui Mac pe braţul său. Mac clătină din cap.
Rayford se înfioră.
— Ei ştiu? mimă el cuvintele.
— Nu risca înainte să vorbim, şopti Mac.
Rayford fu tratat aşa cum se aşteptase la coborârea iniţială la Tel Aviv. Turnul din David Ben Gurion înlătură celelalte avioane din zonă, chiar şi pe acelea care se pregăteau de aterizare. Rayford auzi mânia din glasurile celorlalţi piloţi, în timp ce erau ţinuţi în zbor la kilometri distanţă de Condor. Conform protocolului, nicio altă aeronavă nu avea voie să fie în apropierea lui Condor, în ciuda traficului aerian extraordinar de aglomerat ce era aşteptat în Israel cu ocazia Întrunirii Martorilor.
— Aterizează, Mac, spuse Rayford.
Mac îl privi nedumerit, dar se supuse. Rayford era impresionat de felul în care Pământul Sfânt fusese scutit de ravagiile provocate de cutremurul mâniei Mielului. Alte calamităţi se abătuseră asupra acestui pământ şi a poporului său, dar, pentru Rayford, Israelul era singurul loc care arăta normal din aer de când se produseseră cutremurul şi judecăţile ulterioare.
Traficul din Aeroportul Ben Gurion era foarte aglomerat. Avioane mari urmau să aterizeze acolo, în timp ce nave mai mici puteau să aterizeze lângă Ierusalim. Îngrijorat din cauza neliniştii lui Mac, Rayford nu-şi putu totuşi ascunde un zâmbet. Carpathia fusese forţat nu doar să permită această întâlnire a credincioşilor, dar şi să le garanteze protecţia sa. Desigur, el era opusul unui om de cuvânt, dar ieşind în public şi dând această asigurare, avea o obligaţie. Trebuia să-l protejeze chiar şi pe rabinul Tsion Ben-Judah, conducătorul spiritual al Armatei Pătimirilor.

Nu cu mult timp în urmă, doctorul Ben-Judah fusese forţat să-şi părăsească pământul natal la adăpostul nopţii, pe capul lui fiind pusă o recompensă universală. Acum se întorsese ca duşman declarat al lui Carpathia, conducătorul celor 144 000 de martori şi al celor convertiţi. Carpathia se folosise de consecinţele celei mai recente Judecăţi ale Trâmbiţelor pentru a amâna de două ori conferinţa din Israel, dar acum nu mai putea fi amânată.

Exact înainte de aterizare, când toţi cei de la bord ar fi trebuit să aibă centurile de siguranţă prinse, Rayford fu surprins de un ciocănit la uşa cabinei.

— Leon, spuse el, întorcându-se. Suntem pe punctul să aterizăm.

— Protocolul, căpitane! lătră Fortunato.

— Ce vreţi?

— În afară de a mi te adresa spunându-mi Comandant Suprem, Excelenţa Sa îţi cere să rămâi în cabină după aterizare pentru noi ordine.

— Nu mergem la Ierusalim? spuse Rayford.

Mac se uita drept înainte.

— Chiar aşa, spuse Fortunato. Din câte ştim cu toţii, tu vrei să fii acolo.

Rayford fusese convins că oamenii lui Carpathia vor încerca să-l urmărească până la restul Armatei Pătimirilor.

Fortunato plecă şi închise uşa, iar Rayford spuse:

— Preiau eu, Mac.

Mac predă controlul aeronavei şi imediat Rayford mări exagerat unghiul de coborâre, în timp ce apăsa butonul interfonului. Îi auzi pe Carpathia şi pe Mathews întrebând de Fortunato, care venise de-a berbeleacul. Imediat ce avionul fu garat, Fortunato năvăli pe uşa cabinei.

— Ce a fost aia, ofiţer McCullum?

— Scuzele mele, domnule comandant, spuse Mac. Mi-a scăpat din mână. Cu tot respectul, dar nu ar fi trebuit să nu fiţi la locul dumneavoastră în timpul aterizării.

— Ascultaţi, domnilor, spuse Fortunato aşezându-se în genunchi între ei. Excelenţa Sa vă cere să rămâneţi la Tel Aviv, fiindcă nu suntem siguri când vom fi nevoiţi să ne întoarcem în Noul Babilon. V-am închiriat camere lângă aeroport. Personalul Comunităţii Globale vă va transporta acolo.

Buck Williams stătea în mijlocul stadionului Teddy Kollek din Ierusalim, împreună cu soţia sa, Chloe, care era însărcinată. Ştia că rănile pe care ea le suferise în timpul cutremurului nu se vindecaseră suficient pentru ca zborul din State să fie oportun, dar ea nu putuse fi convinsă să nu facă această călătorie. Acum părea epuizată. Zgârieturile şi rănile se vindecau, dar încă şchiopăta serios, iar frumuseţea-i fusese transformată într-o drăgălăşenie ciudată, prin refacerea unuia din pometi şi a orbitei.

— Trebuie să-i ajuţi şi pe alţii, Buck, spuse ea. Acum du-te. Eu voi fi bine.

— Aş vrea să te întorci la locuinţa de refugiu.

— Mi-e bine, insistă. Am nevoie doar să stau jos o vreme. Sunt îngrijorată pentru Hattie. Am spus că nu o voi părăsi dacă nu se îndreaptă sau nu devine credincioasă, iar ea nu a făcut nici una, nici alta.

Însărcinată, Hattie Durham fusese lăsată acasă, luptându-se să supravieţuiască împotriva otrăvii din organismul ei. Doctorul Floyd Charles o îngrijise, în timp ce restul Armatei Pătimirilor – inclusiv noul membru Ken Ritz, alt pilot – făcuseră pelerinajul în Israel.

— Floyd va avea mare grijă de ea.

— Ştiu. Acum lasă-mă singură o vreme.

Rayford şi Mac au fost instruiţi să aştepte în avion, în timp ce Carpathia, Fortunato şi Mathews erau primiţi cu entuziasm pe pistă. Fortunato stătea ascultător în spate, iar Mathews refuză să facă o declaraţie publică, dar îl prezentă pe Carpathia.

— Nu vă pot spune ce plăcere este pentru mine să mă întorc în Israel, spuse Carpathia cu un zâmbet larg. Sunt nerăbdător să-i întâmpin pe cei devotaţi doctorului Ben-Judah şi să prezint deschiderea Comunităţii Globale către opinii şi credinţe diferite. Sunt bucuros să reafirm garanţia siguranţei rabinului şi a miilor de vizitatori din întreaga lume. Mă voi abţine de la alte comentarii, pentru că bănuiesc că voi fi binevenit să mă adresez onoratei adunări în următoarele zile.

Demnitarii fură conduşi la elicopter pentru călătoria până la Ierusalim, în timp ce însoţitorii lor erau îmbarcaţi într-un autocar de lux.

După ce Rayford şi Mac terminară verificările obligatorii după aterizare şi coborâră în cele din urmă din avion, un Jeep al Comunităţii Globale îi duse la hotel. Mac îi făcu semn lui Rayford să nu spună nimic în maşină şi nici în camerele lor. În cafenea, Rayford ceru să afle ce se întâmpla.

Buck îşi dorise ca Chloe să doarmă în timpul zborului dinspre Statele Unite. Ken Ritz făcuse rost de un avion Gulfstream, aşa că era cel mai confortabil zbor internaţional de care se bucurase vreodată Buck. Dar toţi patru – Ken, Buck, Chloe şi Tsion – fuseseră prea emoţionaţi ca să doarmă. Tsion îşi petrecuse jumătate din timp la laptopul pe care Ken îl conectase la satelit, pentru a-l ţine pe rabin în legătură cu turma sa ce număra milioane de oameni în toată lumea.

Apăruse – se pare spontan – o reţea vastă de case-biserici, în care evrei convertiţi, evident dintre cei 144.000 de martori, deţineau funcţii de conducere. Ei îşi predicau misiunea în fiecare zi prin predici virtuale şi prin lecţii de la prolificul Ben-Judah. Zeci de mii de astfel de case-biserici locale clandestine, a căror existenţă se ascunde în faţa atotcuprinzătoarei Origanizaţii Enigma pentru o Religie Unică din Babilon, vedeau convertiţi curajoşi care se adăugau zilnic bisericii.

Tsion zorise congregaţiile locale să-şi trimită liderii la marea Întâlnire a Martorilor, în ciuda ameninţărilor venite din partea Comunităţii Globale. Nicolae Carpathia încercase din nou să anuleze în ultima clipă întâlnirea, aducând ca argument miile de morţi cauzate de apa contaminată în mai mult de o treime din întreaga lume. Tsion îi răspunsese pe internet, emoţionându-i pe credincioşi prin condamnarea mistificării lui Carpathia.

„Domnule Carpathia, scrisese el, vom fi în Ierusalim, conform planului, cu sau fără acordul, permisiunea sau protecţia promise de dumneavoastră. Slava lui Dumnezeu ne va păzi.”

Buck avea nevoie de protecţie aproape la fel de mult ca Tsion. Alegând să apară în public alături de Ben-Judah, Buck îşi sacrifica poziţia de redactor-şef al lui Carpathia şi salariul exorbitant. Afişându-se în apropierea rabinului, va confirma părerea lui Carpathia că Buck devenise un duşman activ al Comunităţii Globale.

Însuşi rabinul Ben-Judah venise cu strategia de a se încrede pur şi simplu în Dumnezeu.

— Să stai chiar lângă mine când vom coborî din avion, spuse el. Fără deghizări, fără direcţionări false, fără ascunzişuri. Dacă Dumnezeu poate să mă protejeze pe mine, poate să te protejeze şi pe tine. Să încetăm să-i mai facem jocurile lui Carpathia.

Buck scotea de multă vreme, sub anonimat, revista virtuală *Adevărul,* care nu era singura sa apariţie în scris. În mod ironic, aceasta atrăsese un public de zece ori mai mare decât cel de care se bucurase el vreodată. Era îngrijorat pentru propria siguranţă, desigur, dar mai mult pentru cea a lui Chloe.

Tsion părea protejat de o forţă supranaturală. Dar, după această conferinţă, întreaga Armată a Pătimirilor, fără a-i menţiona pe cei 144.000 de martori şi milioanele de convertiţi, va deveni în mod deschis duşmanul de moarte al Antihristului. Vieţile lor vor fi jumătate preoţie, jumătate supravieţuire. După toate cele prin care trecuseră, era de parcă suferinţa care durase şapte ani de-abia începuse. Mai aveau aproape cinci ani până la apariţia glorioasă a lui Hristos care avea să-şi instaureze domnia de mii de ani pe Pământ.

Ceea ce stârniseră în Israel misivele de pe internet ale lui Tsion şi revista electronică a lui Buck era uimitor. În întregul Israel se adunaseră zeci de mii de martori evrei convertiţi din cele douăsprezece seminţii din toată lumea.

Decât să-i ceară lui Ken Ritz să găsească un culoar aerian pe care Armata Pătimirilor să se strecoare în ţară neobservată, Tsion îşi informase auditoriul – şi pe Carpathia Co., desigur – despre itinerariul lor.

Ken aterizase pe micuţul aeroport din Ierusalim, situat în nordul oraşului, iar simpatizanţii asediaseră imediat avionul. Un mic escadron de gărzi armate al Comunităţii Globale, care părea să fie ideea de protecţie pentru Tsion a lui Carpathia, ar fi trebuit să deschidă focul ca să ajungă lângă el. Martorii internaţionali se bucurau, cântau şi se întindeau să-l atingă pe Tsion, în timp ce Armata Pătimirilor îşi făcea drum spre o maşină. Şoferul israelian îşi croia cu grijă drum prin mulţime, spre sud, în direcţia Oraşului Sfânt şi hotelului King David.

Acolo descoperiră că Leon Fortunato, Comandantul Suprem, anulase rezervările lor şi ale altora prin rechiziţionarea totală a ultimului etaj pentru Nicolae Carpathia şi pentru oamenii lui.

— Presupun că ne-ai găsit o alternativă, îi spuse Tsion

recepţionerului după ce stătu la coadă o jumătate de oră.

— Îmi cer scuze, spuse tânărul, strecurându-i un plic lui Tsion.

Rabinul îl privi pe Buck şi-l împinse în afara mulţimii, unde putură deschide biletul. Buck se uită în urmă la Ken, care dădu din cap ca să-l asigure că Chloe cea firavă îl urma.

Biletul era în ebraică.

— Este de la Chaim, spuse Tsion. Scrie: „Iartă-l pe prietenul meu de încredere Nicolae pentru lipsa de sensibilitate. Am camere pentru tine şi pentru colegii tăi şi insist să stai cu mine. Trimite-i un mesaj lui Jacov şi se va îngriji de voi”.

Jacov era şoferul şi valetul lui Chaim Rosenzweig. Îşi încărcară lucrurile într-un Mercedes; în curând, Armata Pătimirilor era instalată în camerele de oaspeţi de pe proprietatea înconjurată de ziduri şi de porţi a lui Chaim, aflată la mică distanţă de Oraşul Vechi. Buck încercă să o convingă pe Chloe să se odihnească, în timp ce el, Ken şi Tsion se duceau la stadion.

— N-am venit aici ca să stau pe margine, spuse ea. Ştiu că eşti îngrijorat pentru mine, dar lasă-mă pe mine să decid de ce sunt în stare.

La stadionul Kollek, Buck fu la fel de uluit ca ceilalţi de ceea ce fusese aranjat. Tsion avea dreptate. Trebuie că Dumnezeu folosise pledoariile virtuale ale rabinului pentru a-i aduna la un loc pe martorii israelieni pentru a face faţă logisticii acestei conferinţe aproape imposibile.

În ciuda şi în mijlocul haosului global, comitete ad-hoc aranjaseră transportul, cazarea, masa, sunetul, traducerea şi programarea. Buck îşi dădea seama că Tsion era aproape copleşit de eficienţa şi de programul lipsit de frivolităţi.

— Doctore Ben-Judah, nu trebuie să vă faceţi alte griji decât să fiţi pregătit să ne inspiraţi şi să ne informaţi când vă vine rândul la microfon, i se spusese.

Tsion zâmbi trist.

— Pentru acestea şi pentru a mă ruga să rămânem în grija Tatălui nostru ceresc.

— Sunt cu ochii pe tine, Rayford, zise Mac pe deasupra lipiei şi a sosului.

Rayford dădu din cap.

— Nu mai reprezint un mister pentru Carpathia de luni de zile. Despre ce vorbeşti?

— Ai fost dat în seama mea.
— Te ascult.
— Nu mai intru în contact direct cu marele om. Dar aseară am fost chemat la o întâlnire cu Leon. Vestea cea bună este că nu sunt cu ochii pe mine.
— Asta *este* bine. Dar ei ştiu de dispozitivul din avion?
— Nu a spus, dar a lăsat clar să se înţeleagă că tu ai devenit istorie. Dacă dispozitivul încă mai merge…
— Merge.
— …Atunci am să-l folosesc şi te ţin la curent.
— Unde am să fiu?
— Oriunde altundeva, dar nu aici, Ray. Sunt sigur că şoferul a tras cu urechea; poate că în maşină erau plasate microfoane, poate chiar şi în cabină, ca să nu mai vorbim despre camere.
— Ei speră că am să-i conduc la ceilalţi, dar vor fi la vedere în Ierusalim.
— Ei vor să te *ţin* departe de ceilalţi, Ray. De ce crezi că am fost lăsaţi în Tel Aviv?
— Şi dacă plec?
— Urmează să-i anunţ imediat. Asta va însemna sfârşitul tău, Ray.
— Dar trebuie să-mi văd familia, restul Armatei.
— Nu aici. Angajamentul lui Carpathia este să-i protejeze pe Tsion şi pe ceilalţi. Nu pe tine.
— Ei chiar cred că eu n-am să merg la Ierusalim?
— Speră că vei merge. Dar nu trebuie să mergi.
Rayford se rezemă de spătar şi-şi ţuguie buzele. Nu şi-ar fi ratat misiunea, acum când ajunsese atât de aproape de tabăra duşmanului. Se întreba de mult timp cum se va încheia această perioadă ciudată a vieţii sale.
— Preiei tu?
Mac dădu din cap.
— Aşa mi-au spus. Dar veştile bune nu se termină aici. Ei îl plac şi au încredere în David.
— Hassid? Bine!
— El a fost însărcinat cu achiziţiile. În afară de cele legate de calculatoare, încheie contractele pentru toate achiziţiile importante. Chiar şi pentru cele care au legătură cu avioanele.
Rayford îşi îngustă privirea. Mac scoase o hârtie galbenă din haină şi o strecură peste masă.

— Nu-mi spune că mi-a cumpărat un avion, spuse Rayford.
Mac pufni dispreţuitor.
— Ai fi vrut tu. Ştii agendele acelea electronice mici, care se ţin în mână? David a comandat şase create special. Nici măcar nu ştie deocamdată că nu te va mai vedea în jurul lui.
— Nu pot să le fur, nici măcar de la Carpathia.
— Nu trebuie să le furi, Ray. Astea sunt doar specificaţiile şi unde le găseşti. Nu sunt ieftine, dar aşteaptă să vezi ce pot face, aşa mici cum sunt. S-a terminat cu laptopurile. Ei, poate rabinul să mai aibă încă nevoie de o tastatură, dar chestiile astea funcţionează pe baterii solare, sunt legate la satelit şi conţin cipuri de localizare geografică. Poţi accesa internetul, poţi trimite şi primi informaţii, le poţi folosi drept telefoane, tot ce vrei.
Rayford dădu din cap.
— Bănuiesc că s-a gândit la dispozitive de urmărire.
— Bineînţeles.
Rayford îndesă hârtia într-unul dintre buzunare.
— Ce să fac, Mac?
— Ai să-ţi mişti fundul din emisfera asta, ce altceva să faci?
— Dar trebuie să aflu despre Amanda. Buck îmi va spune doar între patru ochi, iar el e în Ierusalim.
Mac privi în jos.
— Ştii ce se va întâmpla, Ray. Aş fi ultima persoană care ar încerca să-i spună unui om despre soţia lui, dar ştii la fel de bine ca mine că totul indică ceea ce nu vrei să auzi.
— Nu am acceptat asta încă, dar trebuie să aflu.
— Buck a aflat sigur?
— Aşa se pare.
— Cum poate *el* să fie sigur?
— Ţi-am spus de Hattie.
— Îhî.
— Ea ştie.
— Atunci întreab-o singur, Ray. Du-te acasă.
— De parcă n-aş fi observat dacă aş încerca să scap de aici mâine-dimineaţă.
— Comunitatea Globală nu poate să urmărească totul. Foloseşte-l pe pilotul oamenilor tăi, Ritz parcă. Ce are de făcut în următoarele câteva zile?
Rayford îl privi admirativ pe Mac.

— Nu eşti aşa prost precum pari, bătrâne.

Mac scoase un telefon din buzunar.

— Îi ştii numărul?

— Telefonul tău are dispozitiv de secretizare? Dacă sunt prins vorbind cu Ritz la vreunul din telefoanele tale…

— Tu *eşti* mai prost decât pari, dacă îţi închipui că aş risca asta. Îl cunosc pe tipul care face achiziţii, îţi aminteşti?

Mac îi arătă lui Rayford telefonul, un model universal, de care se îngrijise David Hassid.

Rayford formă numărul lui Chloe.

— Tată! strigă ea fericită. Eşti aici?

Buck considera că este un privilegiu să se roage cu comitetul israelian înainte să se întoarcă, împreună cu Tsion şi cu Ken, ca s-o găsească pe Chloe. Îşi puse braţul pe umerii lui Tsion.

— Eşti la fel de obosit ca mine?

— Epuizat. Sper doar că Dumnezeu mă va lăsa să dorm la noapte. Sunt gata să împărtăşesc mesajul Lui cu aceşti membri dragi ai familiei; înainte de asta, nu a mai rămas nimic altceva decât să vorbesc cu Ilie şi cu Moise. Mergi cu mine, nu-i aşa?

— N-aş rata această ocazie.

— Nici eu, spuse Ken.

Dar veştile de la Chloe schimbară planul lui Ken.

— A sunat tata, şopti ea. Are nevoie să fie dus acasă mâine.

După ce ea îi explică în ce situaţie se afla Rayford, Ken decise să scoată avionul Gulfstream din aeroportul din Ierusalim şi să-l ducă pe Ben Gurion în noaptea aceea. Buck era aproape deznădăjduit – voia să vorbească personal cu Rayford.

— Cel puţin poate auzi adevărul despre Amanda direct de la sursă, spuse el.

O oră mai târziu Jacov conducea maşina cu care îl duceau pe Ken la aeroport.

— Te aşteptăm înapoi aici vineri, spuse Tsion, îmbrăţişându-l.

Chloe adormi pe umărul lui Buck, în timpul călătoriei către Muntele Templului, făcute după lăsarea serii. După ce părăsiră maşina, văzură noul templu, impunător, strălucind la orizont.

— Nici măcar nu vreau să văd structura cea nouă, spuse Tsion. Este abominabil.

— Abia aştept să ne întâlnim cu martorii, zise Chloe.

— Tu nu te vei întâlni cu ei, de fapt, o atenţionă Tsion. Ei sunt

fiinţe cereşti, care au planurile lor. Pot comunica cu noi sau nu. Îi abordăm cu mare grijă.

Buck simţi furnicătura obişnuită în tălpi.

— Ştii poveştile, iubito.

Chloe dădu afirmativ din cap.

— Nu spun că nu mi-e frică.

Cei trei încetiniră pe măsură ce se apropiau de mulţimea obişnuită care se adunase la vreo zece metri de gardul din fier forjat, în spatele căruia martorii stăteau în picioare sau jos ori vorbeau. De obicei vorbeau. Nimeni nu îi văzuse dormind şi nimeni nu îndrăznise să se apropie mai mult. Cei care ameninţaseră vieţile celor doi martori sfârşiseră urât, ucişi.

Emoţia pe care Buck o simţea îi ascundea oboseala. Era îngrijorat în privinţa lui Chloe, dar nu i-ar fi refuzat acest privilegiu. De la marginea mulţimii formate din circa patruzeci de oameni, Buck putea să vadă peste gard unde stătea Ilie, în stil indian, cu spatele lipit de peretele de piatră al unei clădiri mici aflate dincolo de gard. Părul şi barba, amândouă lungi, fluturau uşor în adierea vântului, dar el era nemişcat, nu clipea, în timp ce pielea şi veşmintele ca din pânză de sac păreau să se topească.

Moise stătea la o distanţă de vreo jumătate de metru de gard, tăcut, nemişcat, privind mulţimea. Din când în când cineva striga:

— Vorbeşte! Spune ceva!

Dar strigătele îi făceau pe ceilalţi să se tragă îndărăt, temându-se de reacţiile violente de care auziseră. Picioarele lui Moise erau desfăcute, braţele-i atârnau. Ceva mai devreme în aceeaşi zi, Buck urmărise la calculator un monolog lung al lui Moise. Uneori, cei doi schimbau replici, dar astăzi probabil că era treaba lui Moise să vorbească.

— Priveşte-i cu atenţie, îi şopti Buck lui Chloe. Uneori vorbesc fără să deschidă gura. Îmi place foarte mult felul în care fiecare îi înţelege în propria limbă.

Agitaţia produsă în rândurile din faţă îi făcu pe câţiva să se dea înapoi, deschizând un drum prin mulţime. Cineva spuse:

— Carpathia! Este Potentatul!

Tsion ridică o mână.

— Să stăm pe loc, şopti el.

Buck era ţintuit locului, în timp ce Leon Fortunato

supraveghea uşor gărzile CG, care nu se dezlipeau de Carpathia. Potentatul părea uimit, înainta cu îndrăzneală, trecând de limita celor trei metri distanţă de gard.

— Sănătate, Potentatule! strigă cineva.

Carpathia se întoarse pe jumătate, cu un deget la buze, iar Fortunato îi făcu semn cu capul unei gărzi, care păşi spre mulţime. Oamenii se dădură mai mult în spate.

— Stai aici, spuse Buck furişându-se.

— Iubitule, aşteaptă! strigă Chloe, dar Buck ieşi din mulţime şi se pierdu în întuneric.

Ştia că astfel le va părea gărzilor ca o persoană care pleacă. Dar când fu suficient de departe ca să fie ignorat, merse cu spatele îndoit printre arbuşti, până la un loc din care putea să-i vadă faţa lui Carpathia, în timp ce acesta se uita la Moise.

Carpathia păru să tresară când Moise vorbi dintr-odată tare:

— Vai duşmanilor Dumnezeului Celui de Sus!

Nicolae păru să-şi revină repede. Zâmbi şi spuse blând:

— Nu sunt duşmanul lui Dumnezeu. Mulţi spun că eu *sunt* Dumnezeu Cel de Sus.

Moise se mişcă pentru prima dată, încrucişându-şi mâinile la piept. Carpathia, cu mâna la barbă, îşi înălţă capul şi-l studie pe Moise. Martorul din vechime vorbi blând, iar Buck ştia că numai el şi Carpathia îl puteau auzi.

— Capul îţi va fi despicat de o sabie, spuse Moise pe un ton monoton, şi vei muri cu siguranţă.

Buck se înfioră, dar era evident că aceste vorbe nu îl mişcară pe Carpathia.

— Dă-mi voie să vă spun ceva, ţie şi tovarăşului tău, spuse el printre dinţii strânşi. Aţi chinuit pe Israelul destul de mult cu seceta şi cu apa transformată în sânge. Fie terminaţi cu vrăjile voastre, fie vă veţi regreta faptele.

Ilie se ridică şi schimbă locul cu Moise, făcându-i semn lui Carpathia să se apropie. Potentatul ezită şi privi îndărăt la gărzi, care îşi ridicară într-o doară armele. Ilie vorbi atât de tare, încât mulţimea se împrăştie fugind; chiar şi Tsion şi Chloe se dădură înapoi.

— Până când nu va veni vremea, dumneavoastră nu veţi avea nicio putere asupra celor care stau în lumina lui Dumnezeu Cel Preaputernic!

Gărzile lăsară armele jos, iar Fortunato păru să se ascundă în

spatele lor. Zâmbetul superior rămase pe chipul lui Carpathia, dar Buck era convins că acesta fierbea.

— Vom vedea cine va câştiga în cele din urmă, spuse el.

Ilie păru să privească prin Carpathia.

— Cine va câştiga în cele din urmă a fost hotărât încă înainte de începutul vremii. Priviţi! Otrava pe care o produceţi pe Pământ vă va mânca pe dinăuntru pentru eternitate.

Carpathia păşi îndărăt, rânjind încă.

— Te-am prevenit să stai departe de şarada aşa-numiţilor sfinţi. Am garantat siguranţa lor, nu şi pe a ta.

Ilie şi Moise spuseră la unison:

— Voi cei sau cele care aveţi urechi de auzit, ascultaţi! Noi nu suntem legaţi nici de timp, nici de spaţiu, iar cei care vor beneficia de prezenţa şi de mărturia noastră stau în sunetul proclamaţiei noastre.

Buck se înfioră la auzul acestui mesaj şi se uită dincolo de pătrat, la locul în care stăteau Tsion şi Chloe. Rabinul îşi zvârli pumnii în aer, de parcă ar fi înţeles mesajul, şi o duse pe Chloe spre maşină. Buck ieşi aplecat dintre arbuşti şi o apucă spre celălalt drum, ajungând în parcare la câteva secunde după ei.

— Ai auzit? întrebă Tsion.

Buck dădu afirmativ din cap.

— Incredibil!

— Eu nu am înţeles, spuse Chloe. Ce spuneau?

— Ţi s-a părut că era ebraică? întrebă Tsion. Au vorbit în ebraică.

— Eu am auzit în engleză, spuse ea.

— Şi eu, fu de acord Buck. Au spus că cei *sau cele* care au urechi de auzit…

— Am auzit, zise Chloe. Doar că nu înţeleg.

— Asta este prima oară când îi aud adăugând „sau cele”, spuse Tsion. Pentru tine au vorbit, Chloe. Ei ştiau că noi suntem aici. Nu a fost nevoie să-i abordăm, să ne identificăm, nu a fost nevoie să-l înfruntăm pe Carpathia înainte să fim pregătiţi. Nici măcar nu am fost nevoiţi să discutăm cu Ilie şi cu Moise planurile pentru apariţia lor la stadion. Au spus că cei care vor profita de pe urma prezenţei şi a mărturiei lor stăteau în sunetul proclamaţiei lor.

— Vin şi ei? întrebă Chloe.

— Aşa am înţeles, zise Tsion.

— Când?
— Când va veni momentul potrivit.

2

Rayford avea multe lucruri în comun cu Ken Ritz şi-l găsea fascinant. Frământat de viitorul şi de venitul său şi temându-se de ce va afla despre răposata lui soţie, Rayford se bucura totuşi de compania lui Ken. Cu zece ani mai mare decât el, Ken fusese militar, sever, pertinent şi pasionat de ceea ce Tsion Ben-Judah numea „prima lui dragoste” pentru Hristos.

Rayford şi Ken petreceau ore întregi în aer liber, pe drumul spre casă, împărtăşindu-şi unul altuia întâmplări din trecutul lor; Rayford îi mulţumea lui Dumnezeu în tăcere pentru noul prieten. Relaţia lui cu Tsion era aceea dintre un student şi mentorul său. Pentru Buck, el era socrul. Cât de mult îi lipsea Bruce Barnes, primul lui prieten şi ghid spiritual de după Înălţarea la Cer! Ken părea un dar de la Dumnezeu.

Ritz îl asigură pe Rayford că va putea învăţa să piloteze un avion Gulfstream foarte repede.

— Voi cei care pilotaţi aeronave grele puteţi manevra aceste avioane aşa cum un biciclist merge pe o tricicletă.

— Ar fi fost bine să fie atât de uşor, spuse Rayford, dar mă bazez pe tine pentru antrenarea piloţilor.

— În regulă. Şi cu înlocuitorul tău acolo pentru Carpathia… cum ziceai că-l cheamă?

— Mac. Mac McCullum.

— Da. Astfel avem trei piloţi în Armata Pătimirilor. Acum trebuie să-l convingem pe Sawbones să iasă din spitalul ăla înainte să-l prindă ei. În felul ăsta vom face rost de un doctor. Deci, trei piloţi, un doctor şi un rabin… sună ca începutul unui banc. Singurul membru fără o specializare este fiica ta, iar ea este ceea ce numesc vocea raţiunii. Nimeni nu este mai înţelept decât Tsion, desigur, dar Chloe este vocea raţiunii pentru cei ca mine, care nu înţeleg tot ce spune savantul.

Rayford îi spuse lui Ritz despre David Hassid.

— Habar n-am cât timp va fi în siguranţă, dar poate reprezenta încă o pereche de ochi şi de urechi în interior. Într-o bună zi, atât el, cât şi Mac vor fi nevoiţi să fugă. Atunci să vezi ce echipă vom avea.

— Grozav, spuse Ritz, aplaudând. Nu-mi place să fiu în defensivă, omule! Hai să punem mâna pe ticălosul ăla!

Rayford nu mai auzise vreodată spunându-i-se lui Nicolae ticălos, dar îi plăcu atitudinea lui Ritz. Epuizat şi precaut după atâta timp petrecut în preajma lui Carpathia, şi el îşi dorea să înceteze să mai joace rolul ăsta şi să meargă la război.

Ritz păru deranjat când Rayford îi pomeni de Amanda.

— Îmi pare rău de pierderea pe care ai suferit-o, spuse el, când povestea lui Rayford ajunse la avionul prăbuşit în Tigru şi la moartea Amandei.

— Aşadar şi tu ai auzit continuarea? întrebă Rayford, lăsând deoparte acuzaţiile de duplicitate.

— Da, domnule. Nu am ajuns la nicio concluzie, dar îmi pot imagina cum te fac să te simţi toate acestea.

— Dar nu ai auzit de la Buck ce a aflat de la Hattie?

— Nici măcar nu ştiam că ea vorbeşte. Ca să-ţi spun drept, aş fi surprins să o găsim în viaţă când ne vom întoarce.

— Nu asta am vrut să aud.

Buck spera că, dacă stă treaz până mai târziu, somnul va veni foarte uşor în această zonă cu un fus orar nou. Dar mintea lui era pe fusul orar al oraşului Chicago; stătea întins, cu ochii în tavan. Chloe dormea adânc lângă el şi era recunoscător pentru acest lucru.

În zori, în Israel, când a simţit-o pe Chloe mişcându-se, Buck era atât de epuizat, că nu se putea nici mişca, nici deschide ochii. Îi simţi buzele pe obraz, dar nu reuşi nici măcar să mormăie.

— Stai liniştit, uriaşule, şopti ea. Avem înainte o zi mare.

Ea se sculă, iar Buck simţi mirosul micului dejun, dar adormi şi nu se trezi până la amiază.

Rayford era impresionat de dispozitivul pe care îl avea Ken Ritz la radio şi la sol pe Aeroportul Palwaukee, în suburbiile oraşului Chicago, în zori.

— Etalezi chestia asta de parcă ţi-ar aparţine, îi spuse el.

— Ar fi un avion bun pentru Armata Pătimirilor, nu crezi?

Range Rover-ul lui Buck strălucea în spatele unui hangar stricat. Pe măsură ce se apropiau, un tânăr se îndreptă spre ei.

— Rover-ul se curăţă destul de bine, nu-i aşa? spuse el, cu o

claie de păr roşu acoperindu-i faţa.

— Da, spuse Ritz. Te-ai jucat şi pe sub capotă?

— Norocul tău. S-a dus naibii tot sistemul de aprindere.

— Ţi-am spus eu, Ernie.

— Mi-ai mai spus şi că nu te vei întoarce decât peste o săptămână. M-am băgat la motorul ăla doar pentru că mă plictisisem.

Ritz îl prezentă pe Ernie lui Rayford, care rămase prudent până când Ritz îl trase pe tânăr lângă ei şi-i spuse:

— Observi ceva?

Ernie păşi spre Rayford şi se uită atent la fruntea lui. Ernie zâmbi şi-şi dădu părul de pe faţă cu ambele mâini. Rayford îl îmbrăţişă.

— Frate.

— Sunt mai mulţi de-ai noştri pe aici, inclusiv şeful, spuse Ritz, dar nu foarte mulţi, aşa că să fim atenţi. Ernie, iată-l pe unul dintre adepţii lui Ben-Judah.

— Ai dreptate, spuse Ernie. Abia aştept marea întâlnire. Va fi pe internet mâine la prânz.

— O să ne uităm, spuse Rayford nerăbdător să continue.

O jumătate de oră mai târziu, el şi Ken trăgeau în spatele casei conspirative din Mount Prospect, în Rover-ul care mergea ca uns.

— Trebuie să-l ţinem aproape pe Ernie, spuse el. Vehiculul ăsta trebuie să funcţioneze perfect, la fel ca oricare avion de care o să facem rost.

— Ray, ai văzut cum s-a mişcat perdeaua din faţă când am trecut? Până când nu a văzut că eram noi, Floyd se gândea probabil cum să o bage pe Hattie în subteran.

— Dau mulţi târcoale pe aici?

— Nu prea. Blocul este părăsit; drumurile, după cum vezi, aproape impracticabile. Până acum ăsta a fost un loc perfect. Vrei să vezi mormântul soţiei lui Donny?

Rayford auzise cum Buck şi cu Tsion găsiseră acest loc. Dădu din cap afirmativ când apăru doctorul Floyd Charles cu întrebarea evidentă pe faţă.

— Am încercat să te sunăm, spuse Ritz.

— Am vorbit la telefon cu omul meu de la spital.

— Acesta este Rayford Steele. Tocmai voiam să-i arăt mormântul.

— Mormântul femeii pe care niciunul dintre noi nu a cunoscut-o, dar pe care presupun că dumneata ai întâlnit-o, domnule căpitan.

Rayford negă din cap.

— Doar ştiam cine era, atât. Dar suntem fraţi, doctore. Spune-mi Ray.

— Mulţumesc. Spune-mi cum vrei tu, dar nu Floyd.

— Ce mai face Hattie?

— Nu prea bine. Doarme.

— O să supravieţuiască?

Doctorul Charles clătină din cap.

— Nu sunt optimist în privinţa asta. Şi ea, şi eu avem bănuiala că ceea ce există în sistemul ei a fost pus acolo de către Comunitatea Globală. Dacă ei reuşesc să ajungă la mostra pe care am trimis-o, vor nega sau mă vor induce în eroare.

Se îndreptară către mormântul cel vechi şi rămaseră în picioare tăcuţi.

— Ar fi bine să punem un fel de inscripţie, spuse Rayford, dar ar fi doar pentru noi şi noi ştim cine a fost ea şi unde este acum. Nu trebuie să atragem atenţia asupra acestui loc.

Rayford se simţea foarte recunoscător pentru faptul că Armata Pătimirilor îşi stabilise cartierul general în locul care fusese cândva casa acestei femei. Nu putea să nu treacă în revistă în minte morţile din cercul lui. Lista creştea şi se încheia cu Amanda. Suferise atât de mult şi se temea că va mai suferi multe alte pierderi înainte să-i vină şi lui rândul.

Floyd Charles îi oferi lui Rayford un tur rapid al locului, în timp ce făceau schimb de informaţii pentru a se aduce unul pe celălalt la zi în legătură cu situaţia în care se aflau. Rayford era impresionat de casă, în special de adăpostul subteran pe care îl făcuse Donny înainte să moară. Va veni cu siguranţă ziua în care cu toţii vor trăi nu în casă, ci sub ea. Însă nu putea spune când se va întâmpla acest lucru. Nimic nu mai putea fi prevăzut, cu excepţia judecăţilor din cer, schiţate meticulos în hărţile biblice ale lui Tsion. Numai Dumnezeu putea decide cine va supravieţui şi pentru câtă vreme; tot El putea decide şi timpul la care lasă să se întâmple fiecare lucru.

Rayford mai auzise şi muribunzi horcăind, însă figura emaciată a fostei sale colege, prietene şi partenere de flirt îl mişca în mod ciudat. Rayford rămase lângă Hattie,

compătimind-o, sperând că îi va fi bine, rugându-se pentru ea. Desigur că voia să afle ce ştia ea despre Amanda, dar nu era atât de egoist încât să-şi dorească să rămână în viaţă doar până îi va comunica ce-l interesa. Îi dădu uşor la o parte bretonul de pe frunte. În lumina slabă nu-şi putea da seama dacă avea un semn acolo. Doctorul Charles dădu din cap.

— A vorbit mult în ultima vreme, dar încă nu a ajuns la o concluzie. Sau cel puţin nu a decis aşa cum ne-ar plăcea nouă să facă.

— Chloe credea că era aproape, spuse Rayford. Dumnezeu ştie că are suficiente informaţii. Nu ştiu cât va dura.

— Tot timpul mă rog de ea, afirmă doctorul. Însă e atât de încăpăţânată. Aşteaptă ceva. Nu ştiu. Sunt dezorientat.

— Roagă-te să mai trăiască încă o zi, spuse Rayford. Şi trezeşte-mă dacă reuşeşte.

— Vrei ceva care să te ajute să dormi?

Rayford ridică din sprâncene.

— Nu mi-am imaginat că recomanzi somnifere.

— Sunt atent. Eu nu le iau, dar sunt înţelegător cu aceia care călătoresc în jurul lumii, aşa cum eşti tu.

— N-am avut niciodată probleme cu somnul.

— Bravo ţie.

Rayford se întoarse ca să meargă sus şi se opri.

— Dar tu, doctore? Ai probleme cu somnul?

— Ţi-am spus că nu iau somnifere.

— Nu asta te-am întrebat.

Doctorul Charles privi în jos şi dădu din cap.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Îmi pare rău să o spun, dar arăţi epuizat.

Floyd aprobă din cap, fără să spună ceva.

— Vrei să vorbeşti? îl întrebă Rayford.

— Eşti obosit.

— Ei, doctore, după câte înţeleg eu, când vei părăsi spitalul, ai de gând să ni te alături. Suntem ca o familie. Eu îmi fac timp pentru familie.

— Ceea ce mă preocupă e doar faptul că nu mă aşteptam să spun nimănui despre asta până când nu se întorcea toată lumea.

Rayford trase un scaun de bucătărie.

— Despre ce?

— Suntem în aceeaşi barcă, Rayford.
— Adică ai scăpat de Comunitatea Globală, asta vrei să spui? Ai fost concediat?
— Am un prieten credincios la spital. Am vorbit cu el la telefon în toiul nopţii; se pare că asta se întâmpla atunci când Ken încerca să mă sune. Mi-a spus că nu ştia unde sunt şi nici nu voia să ştie, dar mi-a spus, ca de la prieten la prieten, să dispar.
Rayford se întinse ca să dea mâna cu el.
— Bine ai venit în cercul nostru. Crezi că te-a urmărit cineva până aici?
— Nu. Am avut grijă să nu mă urmărească. Am fost plecat atât de mult din spital şi, se pare, lucrul ăsta a stârnit suspiciuni.
— Dacă ei nu ştiu unde te afli, eşti în siguranţă, iar noi la fel.
Doctorul Charles se sprijini cu spatele de frigider.
— Problema este că nu vreau să vă fiu o povară. Comunitatea Globală m-a plătit bine şi niciodată nu am făcut compromisuri. Am muncit din greu să salvez vieţi şi să vindec oameni.
— Cu alte cuvinte, tu ai voie să ai mai puţine probleme de conştiinţă decât mine pentru că ţi-ai câştigat existenţa lucrând pentru duşman.
— Nu am vrut să spun aşa ceva.
— Ştiu. Eşti îngrijorat să ni te alături fără a fi capabil să-ţi asumi propriile greutăţi.
— Exact.
— Uită-te la mine, doctore. Sunt unul dintre membrii fondatori şi sunt aici fără a avea un venit din asta.
— Ar fi fost grozav dacă lucrul ăsta m-ar fi făcut să mă simt mai bine.
— Cred că îţi putem oferi un acoperiş deasupra capului şi hrană în schimbul serviciilor tale medicale. Asta te plasează înaintea mea. Eu mai sunt doar un pilot de rezervă, nu mai am avion.
Rayford văzu o umbră de zâmbet. Dar apoi genunchii lui Floyd se îndoită.
— Ţi-e bine?
— Sunt doar obosit.
— Când ai dormit ultima oară?
— E ceva vreme de atunci, dar nu-ţi face griji pentru asta…
— De cât timp n-ai mai dormit?
— De prea mult timp, dar mi-e bine.

— Ken? strigă Rayford. Ritz apăru din subsol. Te simţi în stare să stai o vreme lângă Hattie?

— Da. Am atâta cafeină în mine, că oricum voi sta treaz toată ziua.

Doctorul părea profund recunoscător.

— Mă voi recompensa faţă de voi, domnilor. Vă mulţumesc.

Îi dădu lui Ken câteva instrucţiuni, apoi urcă cu greu.

Ken se aşeză lângă patul lui Hattie cu Biblia pe un genunchi şi laptopul pe celălalt. Rayford era amuzat de felul în care Ken se uita pe deasupra ochelarilor pentru a se asigura că Hattie era în regulă. Era o dădacă cu picioare lungi.

Câteva minute mai târziu, pe când Rayford se întindea în pat la etaj, îl auzi pe Floyd sforăind în camera alăturată.

Cu douăzeci şi patru de ore înainte de deschiderea sesiunii de seară a Întrunirii Martorilor, Buck, Chloe şi Tsion se alăturară comitetului local la stadion pentru o ultimă trecere în revistă a programului. Întorcându-se la maşină, unde găsiră un mesaj de la Chaim, prin intermediul lui Jacov. Şoferul citea de pe o bucăţică de hârtie:

— „Doctorul Rosenzweig a fost chemat la cartierele Potentatului şi s-a întors cu o cerere personală de la Comandantul Suprem."

— Abia aştept, spuse Buck.

— Poftim, domnule?

— Era doar un fel de a spune. Poţi să ne spui care era cer…

— O, nu, domnule. Mi s-a cerut doar să vă duc înapoi la doctor Rosenzweig cât pot de repede.

Buck se apropie de Tsion.

— Ce crezi despre asta? Oare ce vrea Fortunato?

— Probabil Carpathia vrea să mă vadă pentru relaţii publice sau din motive politice.

— De ce nu a vorbit Carpathia personal cu Rosenzweig?

— Din cauza protocolului. Ştii foarte bine asta, Cameron.

— Dar sunt prieteni vechi, spuse Chloe. De multă vreme. Nu doctorul Rosenzweig a fost cel care te-a prezentat lui Carpathia, Buck?

Buck aprobă din cap.

— Fără îndoială că lui Nicolae îi place să-l ţină la locul lui. Se întoarseră la reşedinţa lui Chaim, găsindu-l pe acesta clocotind

de entuziasm.

— Nu sunt prost, Tsion, spuse bătrânul. Sunt conştient că ţi-ai concentrat toate forţele împotriva prietenului meu şi te-ai confruntat cu el în mod public, prin intermediul internetului. Dar ascultă ce îţi spun: te înşeli în privinţa lui. Este un om minunat, un om cu frica lui Dumnezeu, dacă pot spune aşa. Faptul că se umileşte cerând un loc în program îi dovedeşte bunăvoinţa şi…

— Un loc în program! exclamă Chloe. Imposibil! Stadionul va fi plin de evrei convertiţi care sunt convinşi că Nicolae este însuşi Antihristul.

— O, iubito, spuse Chaim zâmbindu-i, Nicolae Carpathia? El caută pacea mondială, dezarmarea, uniunea globală.

— Exact asta spun şi eu.

Chaim se întoarse către protejatul său.

— Tsion, cu siguranţă vezi că singurul lucru potrivit este să-l întâmpinăm cordial când va urca pe scenă.

— Ai vorbit chiar tu cu Carpathia, Chaim?

Bătrânul îşi lăsă capul într-o parte şi ridică din umeri.

— Bineînţeles că nu. Este un om foarte ocupat. Comandantul Suprem Fortunato este omul său cel mai de încredere…

— Prea ocupat pentru tine? făcu Tsion. Tu eşti un erou naţional, un simbol, bărbatul care a făcut din Israel ceea ce este astăzi! Formula propusă de tine a fost cheia puterii lui Carpathia. Cum poate el să uite acest lucru şi să refuze să vadă un vechi prieten ca…

— Nu a refuzat să mă vadă, Tsion! Dacă aş fi solicitat, mi-ar fi acordat o audienţă.

— Oricum, spuse Tsion, Chloe are dreptate. Oricât de mult mi-ar plăcea să-l umilesc, ar fi nepotrivit. Cum crezi că va fi primit de cei 25.000 de martori care se vor înghesui pe stadion şi de cei peste 100.000 răspândiţi prin celelalte locuri din oraş?

— Cu siguranţă, din milă creştinească, vor fi prietenoşi faţă de conducătorul lumii.

Tsion dădu din cap şi se aplecă, punându-şi mâna pe genunchiul fostului său mentor.

— Doctore Rosenzweig, ai fost ca un tată pentru mine. Te iubesc. Te-aş întâmpina pe stadion cu braţele deschise. Dar Nic…

— Nu sunt un credincios, Tsion. Aşa că de ce să nu întâmpini pe altul cu braţele deschise?

— Fiindcă el este mai mult decât un necredincios obişnuit. El este duşmanul lui Dumnezeu, al tuturor lucrurilor pe care noi le apărăm. Deşi tu nu eşti încă un credincios, nu te considerăm un duş…

— Nu *încă* un credincios! exclamă Chaim lăsându-se pe spate şi râzând. Spui asta cu atâta convingere.

— Mă rog în fiecare zi pentru tine.

— Apreciez lucrul ăsta mai mult decât pot spune, prietene. Dar eu sunt născut evreu şi crescut evreu. Deşi nu sunt o persoană religioasă, cred că Mesia trebuie să vină. Dar nu continua să speri că voi deveni unul dintre martorii voştri. Eu…

Chaim, Chaim! Nu ai ascultat mărturia mea în seara în care am împărtăşit-o întregii lumi?

— Ba da! A fost fascinantă şi nimeni nu poate spune că nu a fost şi convingătoare. Uită-te ce consecinţe a avut. Dar cu siguranţă nu poţi pretinde că ea vizează pe toată lumea!

Buck simţea îndoiala lui Tsion.

— Doctore Rosenzweig, spuse rabinul, ţi-aş fi îndatorat dacă mi-ai permite să îmi susţin cauza în faţa ta. Dacă aş putea să îţi arăt personal textele mele, argumentele mele, cred că aş putea să îţi dovedesc că Isus Hristos este Mesia şi că Nicolae Carpathia este duşmanul lui de moarte. Mi-ar plăcea măcar să…

— Am să-ţi dau această şansă într-o zi, prietene, spuse Rosenzweig. Dar nu în noaptea dinaintea celei mai importante zile din viaţa ta. Şi, trebuie să-ţi spun, mai degrabă aş crede că Isus a fost Mesia, decât că Nicolae este duşmanul lui. Acesta pur şi simplu nu este omul pe care îl ştiu eu.

— Dar în seara asta am puterea şi entuziasmul necesare, doctore. Te rog.

— Ei bine, spuse Chaim zâmbind, eu nu. Totuşi vom face o înţelegere. Tu îi acorzi un loc în program lui Nicolae în timpul serii de deschidere, iar eu am să-ţi acord întreaga mea atenţie în privinţa acestor lucruri la o dată ulterioară.

Rosenzweig se rezemă de spătar, aparent mulţumit de oferta pe care o făcuse. Tsion, vădit frustrat, se uită la Buck, apoi la Chloe şi ridică din umeri.

— Nu ştiu, spuse. Pur şi simplu nu ştiu. Sincer, doctore, mi-aş dori ca un prieten aşa drag şi vechi cum îmi eşti tu să asculte necondiţionat îndemnul inimii unui admirator.

Rosenzweig se ridică în picioare, se duse spre fereastră şi se

uită printr-o crăpătură dintre perdele.

— Nicolae a pus la dispoziţie gărzile înarmate care să te păzească să nu suferi aşa cum a suferit familia ta şi să nu fii vânat de propria ţară. Tot ceea ce-ţi cer este să-l tratezi pe cel mai puternic om din lume cu respectul ce i se cuvine. Dacă nu vei face asta, voi fi dezamăgit. Dar nu voi face din asta o condiţie pentru a te lăsa în cele din urmă să încerci să mă convingi de părerea ta.

Tsion se ridică în picioare şi îşi băgă adânc mâinile în buzunare. Se întoarse cu spatele la Buck şi la ceilalţi.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru acest lucru, spuse el aproape şoptit. Trebuie să mă rog în legătură cu decizia pe care să o iau în privinţa solicitării lui Carpathia.

Buck nu-şi putea imagina cum îndrăznea Carpathia să se arate la o astfel de întâlnire sau ce răspuns va primi din partea adunării. De ce s-ar supune singur Carpathia la aşa ceva?

— Tsion, spuse Chaim, trebuie să mă întorc la Potentat cu un răspuns în seara asta. Aşa am promis.

— Chaim, nu am un răspuns înainte să mă rog pentru el. Dacă domnul Fortunato insistă…

Nu el insistă, Tsion. Eu mi-am dat cuvântul.

— Nu am un răspuns.

— Tot ce pot să îi spun este că te rogi pentru el?

— Exact.

— Tsion, cine crezi că asigură paza stadionului Kollek pentru tine?

— Nu ştiu.

— Nicolae! Crezi că s-ar fi oferit compatrioţii mei? Te-ai alăturat la Zidul Plângerii celor doi care ne-au blestemat ţara, ţara *ta.* Ei s-au lăudat că au provocat seceta care s-a abătut asupra noastră. Au transformat apa în sânge, au adus nenorociri asupra noastră. Se zvoneşte că ei înşişi îşi vor face apariţia pe stadion!

— Pot doar spera, spuse Tsion.

Bărbaţii se întoarseră faţă în faţă, amândoi cu braţele desfăcute.

— Dragul meu Tsion, spuse Chaim, vezi unde am ajuns? Dacă Nicolae este suficient de curajos să se adreseze unui stadion plin de duşmani, trebuie admirat.

— Am să mă rog, spuse Tsion. Asta e tot ce pot spune.

În vreme ce mergeau la culcare, Buck l-a auzit pe Chaim vorbind la telefon cu Fortunato.

— Leon, îmi pare rău…

După-amiaza târziu în Illinois, Rayford fu trezit de sunetul unor paşi pe scări. Uşa se deschise.

— Eşti treaz, Ray?

Rayford stătea în capul oaselor, uitându-se cu greu spre direcţia din care venea lumina.

— Să-l chem pe doctor? Se trezeşte Hattie.

— Are nevoie de ceva?

— Nu cred.

— Atunci lasă-l să doarmă. Ea pare în regulă?

— Încearcă să vorbească.

— Spune-i că am să cobor.

Rayford se împletici până la baie şi-şi aruncă apă rece pe faţă. Inima îi bătea cu putere. Se grăbi, cu picioarele înţepenite, în jos pe scări şi îl găsi pe Ken dându-i apă lui Hattie.

— Căpitane Steele! spuse ea cu voce răguşită şi cu ochii larg deschişi. Îi făcu semn să vină mai aproape de ea. Poţi să ne scuzi puţin? îi ceru lui Ken.

În timp ce acesta pleca, ea întinse mâna spre Rayford.

— Nicolae vrea să mor. M-a otrăvit. El poate ajunge oriunde.

— De unde ştii, Hattie? De unde ştii că el te-a otrăvit?

— Ştiam că o va face. Avea vocea slabă şi subţire. Rămânea fără respiraţie în timp ce vorbea. El l-a otrăvit şi pe prietenul tău, Bruce Barnes.

Rayford se lăsă pe spate.

— *Ştii* tu acest lucru?

— S-a lăudat că a făcut asta. Mi-a spus că era doar o chestiune de timp. Bruce urma să se îmbolnăvească din ce în ce mai rău şi, dacă totul mergea conform planului, urma să moară după întoarcerea în State.

— Ai putere suficientă să îmi spui mai multe? Hattie dădu din cap afirmativ. Nu vreau să te fac să te simţi mai rău.

— Pot vorbi.

— Despre Amanda ştii ceva? Buzele ei tremurară şi-şi întoarse faţa de la el. Ştii? repetă el. Ea aprobă din cap cu o înfăţişare nenorocită. Spune-mi!

— Îmi pare atât de rău, Rayford. Am ştiut de la început şi aş fi

putut să-ţi spun.

El scrâşni din dinţi; tâmplele îi zvâcneau dureros.

— Ce să-mi spui?

— Am fost implicată, spuse ea. Nu a fost ideea mea, dar aş fi putut să împiedic să fie dusă la îndeplinire.

3

Lui Rayford i se învârtea capul. Imaginaţia îl purtase până la a crede că la început Amanda fusese o jucărie în mâinile lor. Hattie ar fi putut să-i spună lui Carpathia suficiente lucruri despre Rayford şi despre prima lui soţie, încât să-i dea Amandei o poveste credibilă despre o întâlnire cu Irene. Dar, chiar dacă acest lucru ar fi fost adevărat, cu siguranţă că Amanda n-ar fi putut să falsifice conversaţia. Nu putea crede acest lucru.

— Carpathia a omorât-o pentru că devenise credincioasă?

Hattie se uită la el.

— Ce?

— Hattie, te rog. Trebuie să ştiu.

— Ai să mă urăşti.

— Nu. Ţin la tine. Pot să-ţi spun că îmi pare rău că ai luat parte la asta. Spune-mi.

Hattie se întinse respirând cu greutate.

— Rayford, totul a fost inventat. Totul.

— Amanda?

Ea dădu din cap afirmativ şi încercă să se ridice în capul oaselor, dar avu nevoie de ajutorul lui Rayford.

— E-mailurile erau născocite, Rayford. M-au antrenat ca să fac asta. Am văzut tot.

— E-mailurile?

— Cele anonime trimise lui Bruce. Ştiam că cineva le va găsi în cele din urmă. La fel cele dintre Nicolae şi Amanda. Ea nici măcar nu ştia că erau pe hard diskul ei. Au fost criptate şi codificate; trebuia să fie expertă chiar şi să le găsească.

Rayford nu mai ştia ce să întrebe.

— Dar păreau a fi ale ei, îi trădau felul în care se exprima, stilul. M-au speriat de moarte.

— Nicolae are experţi pregătiţi pentru acest lucru. Ei au interceptat toate e-mailurile voastre şi i-au folosit stilul chiar împotriva ei.

Rayford se simţea secătuit de orice putere. Lacrimile îi izvorau de undeva din adânc, astfel încât simţea că inima şi plămânii îi stăteau gata să explodeze.

— Ea a fost ce am crezut eu că a fost? spuse el.

Hattie dădu afirmativ din cap.

— Chiar mai mult, Rayford. Te-a iubit profund, îţi era total devotată. M-am simţit atât de vrednică de dispreţ ultima oară când am văzut-o; doar atât puteam face pentru a nu-i spune. Ştiam că ar fi trebuit să o fac. Voiam să o fac. Dar ceea ce făcusem era atât de îngrozitor, atât de rău. Nu arătase faţă de mine decât iubire de la bun început. Ştia despre tine şi despre mine. Deşi nu aveam aceeaşi părere despre aproape toate lucrurile importante din viaţă, m-a iubit. Nu puteam să-i spun că avusesem şi eu o contribuţie la a o face să apară drept trădătoare.

Rayford dădea din cap, încercând să accepte tot ce auzea.

— Îţi mulţumesc, Hattie, spuse el.

Aşadar motivul pentru care nu văzuse semnul lui Dumnezeu pe fruntea Amandei, în ciuda măştii groteşti şi decolorate a morţii, fusese că avionul se prăbuşise înainte ca semnul să apară pe fruntea vreunui credincios.

Credinţa lui Rayford în Amanda fusese repusă în drepturi, iar el nu se îndoise niciodată de mântuirea ei. Chiar şi atunci când fusese obligat să se întrebe cum venise ea la el prima dată, nu pusese niciodată la îndoială autenticitatea devotamentului ei faţă de Dumnezeu.

Rayford o ajută pe Hattie să se întindă la loc.

— Îţi aduc ceva să mănânci, spuse el. Şi apoi o să vorbim despre tine.

— Scuteşte-mă de asta, Rayford. Tu şi prietenii tăi faceţi acest lucru de doi ani. Nu mai este nimic ce ai putea să-mi spui despre care eu să nu ştiu deja. Însă tocmai ţi-am spus ce am făcut şi mai sunt şi altele, chiar mai rele decât acestea.

— Ştii că Dumnezeu te va ierta.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Dar trebuie să facă El asta? în adâncul sufletului meu nu cred.

— Bineînţeles că nu trebuie să o facă. Niciunul dintre noi nu merită iertarea.

— Dar tu ai acceptat acest lucru, spuse ea. Eu nu pot. Ştiu la

fel de bine ca Dumnezeu că nu merit.

— Prin urmare o să decizi tu pentru El.

— Dacă depinde de mine…

— Şi depinde.

— Am decis că nu merit şi că nu pot trăi cu atât de multă, ăăă, cum îi spui tu?

— Milostenie?

— Ei bine, cred că da, dar vreau să spun că este o diferenţă prea mare între ce poate fi adevărat şi ce trebuie să fie adevărat.

— Nedreptate.

— Aşa. Dumnezeu mă salvează când şi El şi eu ştim cine sunt şi ce am făcut… e prea multă nedreptate aici.

La cinci fără un sfert după-amiaza, la proprietatea lui Chaim Rosenzweig, Tsion le ceru lui Buck şi lui Chloe să-l însoţească în camera lui. Buck zâmbi, când văzu pe o măsuţă laptopul care nu lipsea niciodată. Cei trei îngenunchează lângă pat.

— Ne vom ruga cu comitetul pe stadion, spuse Tsion. Dar în cazul în care diverse mărunţişuri ne vor împiedica să facem acest lucru, nu vreau să începem întâlnirea fără să căutăm către Domnul.

— Pot să întreb, interveni Chloe, ce mesaj i-ai transmis domnului Fortunato?

— I-am spus lui Chaim doar că nu-l voi recunoaşte pe Nicolae. Şi nici nu-l voi prezenta nimănui, dar nici nu voi ruga pe cineva să o facă. Dacă va veni la rampă, nu am să-i stau în drum. Tsion zâmbi obosit. Aşa cum probabil vă aşteptaţi, Chaim a insistat sincer, avertizându-mă să nu comit un astfel de afront faţă de potentat. Dar cum pot să fac eu altfel? Nu voi spune ce aş vrea să spun, nu-i voi aţâţa pe credincioşi să-şi manifeste dezgustul faţă de el, nu-l voi prezenta drept cel care ştiu eu că este. Mai mult de atât nu pot face.

Chloe aprobă din cap.

— Când îi aştepţi pe martori?

— Cred că încep să sosească chiar de acum.

— Mă refer la Ilie şi la Moise.

— A! Las asta în seama Domnului. Ei au spus că vor veni, iar conferinţa mai durează încă două zile şi două nopţi. Poţi fi sigură că pe *ei* am să-i întâmpin bucuros pe rampă, oricând vor alege

să-şi facă apariţia.

Ca întotdeauna, Buck fu adânc mişcat de rugăciunile spuse din inimă ale doctorului Ben-Judah. Îl văzuse pe rabin în durerea cea mai mare pe care o putea suporta un om, doborî! de uciderea soţiei sale şi a celor doi adolescenţi. Îl auzise rugându-se în mijlocul groazei, sigur că va fi arestat în timpul unui zbor de noapte din Israel. Acum, în vreme ce Tsion aştepta cu nerăbdare uniunea întru Hristos a zecilor de mii de noi fraţi şi surori din cele douăsprezece seminţii ale lui Israel de peste tot în lume, căzuse în genunchi plin de umilinţă.

— Tatăl nostru, Dumnezeule, începu el, îţi mulţumim pentru privilegiul de care ne vom bucura. Am înaintat în prima linie a luptei mânaţi de îndrăzneala Ta, conduşi de puterea şi protecţia Ta. Aceşti sfinţi adoraţi vor fi avizi să înveţe mai multe din Cuvântul Tău. Dă-ne nouă, mie şi celorlalţi predicatori, cuvintele. Fă ca noi să spunem ceea ce e drept, iar ei să audă ceea ce Tu doreşti.

Buck era adâncit în propria rugăciune, când fu întrerupt de un ciocănit uşor în uşă.

— Iartă-mă, Tsion, spuse Chaim. O escortă a Comunităţii Globale este aici.

— Dar am crezut că ne va duce Jacov…

— Da, ne va duce. Dar ei spun că trebuie să pleci imediat dacă vrei să ajungi la timp pe stadion.

— Dar este atât de aproape!

— Chiar şi aşa. Traficul este deja atât de aglomerat, încât doar escorta Comunităţii Globale poate asigura sosirea ta la timp acolo.

— Te-ai hotărât să vii cu noi, Chaim?

— Am să mă uit la televizor. I-am cerut lui Jacov să încarce o navetă de apă îmbuteliată pentru voi. Cei doi predicatori de la Zid au recunoscut că au transformat iar apa de băut în sânge. Deşi se presupune că a început să se cureţe de când au început să sosească vizitatorii, nu poţi să ştii la ce să te aştepţi. N-ar trebui să-i lăsăm pe occidentali să guste apa de la robinet.

Se dovedi că escorta Comunităţii Globale consta din două Jeep-uri cu girofaruri cu lumini intermitente galbene; în fiecare vehicul se aflau patru gărzi înarmate care priviră impasibili cum cei din Armata Pătimirilor urcară în dubiţa marca Mercedes.

— Încă o dovadă a superiorităţii lui Carpathia, spuse Chloe.

— Dacă era deştept, spuse Tsion, ne lăsa să ne descurcăm singuri şi să întârziem.

— N-aţi fi întârziat, spuse Jacov cu accentul lui puternic. V-aş fi dus eu acolo la timp.

Buck nu mai văzuse niciodată, nici chiar în New York, un trafic ca acesta. Fiecare arteră ce ducea la stadion era plină de maşini şi de pietoni. Nici atâtea feţe fericite nu mai văzuse dinainte de Înălţarea la Cer. Pietonii, cu rucsacuri, laptopuri şi sticle cu apă, se grăbeau, cu priviri nerăbdătoare şi hotărâte. Multora le lua mai puţin timp decât maşinilor, autobuzelor şi dubiţelor să ajungă la stadion.

Din cauza escortei care sărea în ochi, mulţimile îşi dădură seama că în Mercedes era Tsion Ben-Judah. Făceau cu mâna, strigau, loveau bucuroşi uşile şi ferestrele maşinii. Vehiculul din spate îi gonea, avertizându-i printr-o portavoce şi prin fluturarea armelor automate.

— Urăsc să par că sunt aici sub egida Comunităţii Mondiale, spuse Tsion.

— Ei oricum nu cunosc scurtăturile, spuse Jacov. Toate aceste trei vehicule sunt echipate să meargă şi pe teren accidentat.

— Cunoşti un drum mai rapid? întrebă Tsion. Mergi pe acolo.

— Îmi daţi voie?

— Nu vor deschide focul. Vor trebui să se străduiască să se ţină după noi.

Jacov roti volanul la stânga, urcă şi coborî un şanţ de pe artera mediană şi-şi croi drum printr-un şir de maşini de pe partea opusă, îndreptându-se spre câmp. Jeep-urile Comunităţii Globale dădură drumul sirenelor şi zoreau nebuneşte în spatele lui. Maşina din faţă îi ajunse în cele din urmă, îi depăşi, în timp ce şoferul indica prin fereastră şi striga la Jacov în ebraică.

— Spune să nu mai facem asta încă o dată, zise Tsion. Dar mie chiar mi-a plăcut.

Jacov frână brusc, iar Jeep-ul din spate strivi iarba oprind la scurtă distanţă de el. Jacov deschise uşa şi se ridică în picioare, depăşind în înălţime plafonul maşinii. Şoferul din faţă observă în cele din urmă că îl pierdea pe Jacov şi se opri. La început aşteptă, apoi dădu înapoi, în timp ce Jacov striga:

— Dacă nu vrei să ai probleme că vom întârzia, ai face bine să mă urmezi!

Tsion o privi bucuros pe Chloe.

— Ce-i tot place tatălui tău să spună?

— Ori mergi înainte, ori în urmă, ori dă-te la o parte din drum.

În timp ce Jacov îi conducea la stadion pe şoferii supăraţi din Comunitatea Globală deveni imediat evident faptul că mai mult de 25.000 de oameni sperau să între.

— Avem monitoare afară? întrebă Tsion.

Buck aprobă din cap.

— S-a crezut că mulţimile vor merge în câteva locuri din afara stadionului, dar se pare că toţi vor să stea aici.

Ocărâţi de Jacov, soldaţii Comunităţii Globale săriră din vehiculele lor şi insistară să escorteze grupul pe stadion. Îl priviră mânioşi pe Jacov, care-i spusese lui Buck că va aştepta în dubiţă în locul unde îi lăsase.

— Vezi vreun monitor? întrebă Buck uitându-se în jur.

Jacov arătă spre unul care se afla la vreo şase metri depărtare.

— Şi pot să ascult la radio.

— Te interesează ce se întâmplă?

— Foarte mult. Mi se pare cam confuz, dar de multă vreme am bănuieli în privinţa Potentatului, chiar dacă doctorul Rosenzweig îl admiră. Iar învăţătorul tău este atât de înţelept şi de blând.

— L-ai văzut la televizor când a…

— Toată lumea l-a văzut, domnule.

— Deci ce se întâmplă aici nu-ţi este cu totul nou. Vorbim mai târziu.

Înăuntru, comitetul local era extaziat. Lui Buck îi plăcea foarte mult să audă rugăciuni colective în engleză, ebraică, şi alte câteva limbi pe care nu le putea recunoaşte. Peste tot în jur auzea „Isus Mesia”, *„Jesu Cristo”* şi *„Yeshua Hamashiach”.*

Îngenuncheat lângă Chloe, Buck îi simţea fascinaţia puternică. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— O, Buck, spuse, parcă am fi în rai.

— Şi încă nu am început, şopti el.

Pe măsură ce stadionul se umplea, răsunau strigăte şi cântece.

— Ce spun? întrebă Buck.

— „Aleluia” şi „Preamăriţi-l pe Dumnezeu”, spuse cineva. Şi rostesc numele lui Isus pe litere.

Maestrul de ceremonii, Daniel, se adresă mulţimii, în timp ce

ora se apropia de ora şapte.

— După cum ştiţi, programul este simplu. Vă voi întâmpina cu câteva cuvinte şi apoi vom începe cu o rugăciune. Voi da tonul pentru *„Amazing Grace”*, apoi îl voi prezenta pe doctorul Ben-Judah. El ne va predica şi ne va învăţa atâta timp cât va simţi că are inspiraţia să o facă. Voi, cei doisprezece traducători, ar trebui să aveţi copiile însemnărilor doctorului Ben-Judah şi să ştiţi care dintre microfoanele de la baza scenei sunt ale voastre.

— Şi nu uitaţi, spuse Tsion încet, nu vă pot garanta că voi urma întocmai notiţele. Voi încerca să nu o iau înaintea voastră.

Oamenii dădură din cap solemn în semn că înţeleseseră, şi mulţi îşi priviră ceasurile. Buck auzi murmurul cântecelor şi se simţi mai emoţionat ca niciodată.

— Toţi aceşti oameni sunt fraţii şi surorile noastre, îi spuse el lui Chloe.

La şapte fără trei minute, când Tsion stătea separat de ceilalţi, cu capul plecat, un tânăr se repezi înăuntru.

— Celelalte locuri sunt goale! spuse el. Toată lumea este aici. Toată lumea s-a gândit să vină aici!

— Câţi? întrebă cineva.

— Mai mult de 50.000 sunt în jurul stadionului, spuse el, aproape dublu decât cei dinăuntru. Şi nu sunt toţi martori. Nici măcar nu sunt toţi evrei. Oamenii sunt doar curioşi.

Daniel îşi ridică mâinile, iar peste stadion se lăsă liniştea.

— Urmaţi-mă pe acest coridor, în sus pe rampă, apoi pe scări spre scenă. Puteţi să vă uitaţi de pe aripi, dar traducătorii merg primii şi îşi ocupă locurile la parter, în faţa platformei. Nu rămâne nimeni pe scenă, cu excepţia doctorului Ben-Judah şi a mea. Linişte, vă rog. Tatăl nostru care eşti în ceruri, ne încredinţăm Ţie.

Cu o mână ridicată, el şi Tsion conduceau grupul spre spatele scenei. Buck se uita să vadă că fiecare loc este ocupat şi că sunt oameni şi pe coridoare, şi pe teren. Mulţi se ţineau de mâini. Alţii îşi petrecuseră mâinile pe după umeri, cântau şi se legănau.

Traducătorii coborâră scările şi îşi ocupaseră poziţiile, în vreme ce mulţimea făcu linişte. La ora şapte Daniel păşi spre un pupitru de lemn, simplu, şi spuse:

— Bine aţi venit, fraţi şi surori, vă spun în numele lui Dumnezeu cel Atotputernic…

Făcu o pauză pentru traducători, dar, înainte ca ei să poată

traduce, stadionul izbucni în ovaţii şi aplauze. Daniel fu luat prin surprindere şi zâmbi formal spre traducători.

— Am să vă aştept, le spuse el în timp ce mulţimile îşi continuau ovaţiile.

Când în sfârşit aplauzele încetară, le făcu semn cu capul traducătorilor, iar ei repetară cuvintele sale.

— Nu! Nu! veni răspunsul din partea mulţimii. *Nein! Niet!*

— …Făcătorul cerului şi al Pământului… continuă Daniel.

Şi mulţimile izbucniră iar. El aşteptă traducerea, dar ei strigară din nou.

— …Şi în numele Fiului său, Isus Hristos, Mesia!

Mulţimile erau în delir, iar un consilier se grăbi să urce pe scenă.

— Vă rog! îi atrase atenţia Daniel. Nu stă nimeni pe scenă, cu excepţia…

— Nu este necesară traducerea! strigă consilierul. Nu mai folosiţi traducători. Oamenii vă înţeleg în propria limbă şi vor să continuaţi fără întreruperi.

În timp ce mulţimea continua să fie exaltată, Daniel păşi în faţă şi le făcu semn traducătorilor să se adune în faţa lui.

— Nu mai este nevoie să traduceţi, spuse el zâmbind.

Aceştia se dispersară, surprinşi, dar mulţumiţi, iar el se întoarse la microfon.

— Le mulţumim celor care erau dispuşi…

Din tribune porniră ovaţii asurzitoare.

În cele din urmă, Daniel ridică mâinile pentru a linişti mulţimea. Din acel moment înainte fiecare frază a sa fu salutată cu ovaţii răsunătoare.

— Nu trebuie să vi se mai spună de ce aţi venit aici, zise el. Se ştie de multă vreme că suntem poporul ales de Dumnezeu. Dar de ce? Haideţi să ne rugăm împreună!

Tăcerea se lăsă foarte repede. Mulţi îngenunchează.

— Tată ceresc, îţi mulţumim că ne-ai acordat mila şi iubirea Ta. Tu eşti cu adevărat Dumnezeul începutului celui nou şi al unei noi şanse. Urmează să-l ascultăm pe iubitul nostru rabin, iar rugămintea noastră este să ne deschizi inimile şi minţile cu forţa Ta supraomenească pentru a primi fiecare frântură din ceea ce ne transmiţi prin intermediul său. Ne rugăm Ţie în numele Regelui regilor şi al Domnului celui puternic. Amin.

Un „Amin!” puternic răsună din mulţime. Daniel conducea

întreaga congregaţie şi cânta uşor:

— Milă nebănuită! Ce dulce este sunetul care l-a salvat pe un păcătos ca mine! Am fost pierdut cândva, dar acum am fost regăsit, am fost orb, dar acum văd.

Buck nu putea să cânte. *„Amazing Grace”* devenise imnul lui preferat, simbolul pregnant a credinţei sale. Dar 25.000 de credincioşi îl cântau din adâncul inimii lor şi acest lucru îl copleşea. Lor li s-au adăugat şi cei din afara stadionului. Lui Buck şi lui Chloe le lăcrimau ochii de emoţie.

— Pentru că existăm de zece mii de ani la fel de strălucitori ca soarele, tot atâtea zile trebuie să-l slăvim în cântec pe Dumnezeu, aşa cum am făcut de la început.

Când ecoul ultimelor cuvinte se risipi, Daniel îi ceru mulţimii să se aşeze.

— Cei mai mulţi dintre cei care suntem aici îl cunosc pe vorbitorul nostru din această seară doar după numele afişat pe monitorul calculatorului, începu el. Îmi revine onoarea…

Dar mulţimea se ridicase în picioare, ovaţiona, aplauda, striga, fluiera. Daniel încercă să-i liniştească, dar în cele din urmă ridică din umeri şi se îndepărtă, în timp ce Tsion, încurcat, ezita. Era înghiontit din laterale, iar zgomotul îl asurzea pe Buck. El şi Chloe aplaudau laolaltă cu mulţimea, în cinstea pastorului şi mentorului lor. Buck nu se simţise niciodată aşa de privilegiat că face parte din Armata Pătimirilor şi că-l cunoştea pe acest om.

Tsion stătea sfios lângă pupitru, deschizându-şi Biblia şi notiţele. Întâmpinarea zgomotoasă continuă până când el îşi ridică privirea zâmbind timid şi dădu glas unei mulţumiri, cu mâinile amândouă ridicate pentru a cere audienţei să facă linişte. În cele din urmă, mulţimea se aşeză pe scaune.

— Iubiţi fraţi şi surori, accept salutul vostru călduros în numele Celui care este mai presus de noi toţi. Toată mărirea şi cinstea se cuvin Sfintei Treimi. Fiindcă mulţimea începea să răspundă iar, Tsion ridică repede o mână. Dragii mei, suntem la mijlocul unei călătorii spre vârful muntelui, în care orice lucru spus despre Dumnezeul nostru poate fi, pe drept cuvânt, motiv de sărbătoare. Dar aici suntem oaspeţi. Trebuie să respectăm anumite reguli. Şi sunt încredinţat că mă veţi ierta dacă vă cer să ne abţinem de la exprimarea laudelor aduse Domnului de acum până la sfârşitul predicii.

Mulţimea căzu imediat într-o linişte adâncă, încât Tsion ridică din sprâncene şi privi în jur.

— Sper că nu v-am jignit.

Aplauzele îl încurajară să continue.

— Mai târziu va fi foarte potrivit dacă maestrul nostru de ceremonii vă va da ocazia de a vă reuni vocile din nou pentru preamărirea lui Dumnezeu. Biblia spune: „Să laude numele Domnului, că numai numele lui s-a înălţat. Lauda Lui pe pământ şi în cer”.

Doamnelor şi domnilor, continuă Tsion depărtându-şi picioarele şi încovoindu-şi umerii, în timp ce se uita peste notiţe, n-am fost niciodată până acum în viaţa mea mai dornic să propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Mă aflu în faţa voastră având unicul privilegiu, cred, de a mă adresa la mai mult de 144.000 de martori despre care s-au făcut profeţii în Scripturi. Mă consider unul dintre voi, iar Dumnezeu m-a însărcinat să vă ajut să învăţaţi să propovăduiţi. Bineînţeles că cei mai mulţi dintre voi ştiu cum să facă acest lucru şi aduc oameni pe căile Mântuitorului nostru zi de zi. Milioane de oameni din toată lumea s-au întors deja la credinţă.

Dar daţi-mi voie să vă reamintesc elementele de bază ale planului de mântuire al lui Dumnezeu, pentru ca apoi să plecăm de aici şi să ne întoarcem repede la munca la care El ne-a chemat. Fiecăruia dintre voi i s-a indicat un loc pentru instruirea ce va avea loc mâine şi poimâine. În ambele seri ne vom reîntâlni aici pentru încurajare, prietenie şi predici.

Tsion a adus apoi aceeaşi dovadă pe care o folosise şi în controversata emisiune de televiziune în care demonstrase pe baza Vechiului Testament că Isus era Mesia. Repetă numeroasele nume ale lui Dumnezeu şi termină cu pasajul din Isaia 9:5, „Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a cărui stăpânire e pe umărul Lui şi se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie”.

Mulţimea, care nu se mai putea abţine, sări în picioare. Tsion zâmbi şi aprobă din cap, încurajându-i cu mâna şi arătând către cer.

— Da, da, spuse el în cele din urmă. Nici măcar eu nu mi-aş înăbuşi preamărirea Dumnezeului Celui Mare. Însuşi Isus a spus că, dacă nu-l cinstim pe Dumnezeu, înseşi pietrele vor striga.

Tsion trecu prin planul de mântuire al lui Dumnezeu de la începutul timpurilor, arătând că Isus a fost trimis ca un miel fără pată, un sacrificiu care să curăţească păcatele lumii. Explică adevărurile care fuseseră de curând clarificate acestor iniţiaţi: că omul este născut din păcat şi că nu poate face nimic pentru a se împăca cu Dumnezeu. Doar prin credinţă în ceea ce Hristos a făcut pentru el răstignindu-se poate cunoaşte renaşterea spirituală la viaţa eternă.

— În Ioan 14:6, continuă Tsion ridicând tonul pentru prima dată, Isus însuşi a spus că El este Calea, Adevărul şi Viaţa, şi că nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin El. Acesta este mesajul nostru pentru popoarele lumii. Acesta este mesajul nostru pentru cei deznădăjduiţi, pentru cei bolnavi, pentru cei înfricoşaţi, pentru cei oprimaţi. În acest moment n-ar trebui să mai existe nici urmă de îndoială în sufletul nimănui – nici măcar în al celor care nu au trăit după cuvântul lui Dumnezeu – că El este adevărat şi că nu poţi fi şi cu El şi împotriva lui. Dintre toţi oamenii, noi ar trebui să avem îndrăzneala lui Hristos pentru a spune răspicat lumii întregi că singura lor speranţă este în el.

Un lucru important, fraţi şi surori, este acela că noi am fost numiţi martori divini – 144.000 în mod cert – prin care El a început să-şi adune sufletele. În felul acesta se va ajunge la ceea ce Ioan, în Apocalipsă, numeşte „o mare mulţime pe care nimeni nu o poate număra”. Înainte să mergeţi la culcare diseară, citiţi Apocalipsa 7 şi vă veţi înfiora la descrierea recoltei pe care am fost chemaţi să o adunăm, Ioan spune că din ea fac parte suflete din toate naţiile, neamurile, popoarele, seminţiile şi de toate limbile. Într-o zi vor sta în faţa tronului Lui şi în faţa Mielului, în veşminte albe şi cu ramuri de finic în mâini.

În mod spontan, mulţimea de pe stadionul Teddy Kollek se ridică în picioare în timp ce vocea lui Tsion urca şi cobora. Buck o ţinea strâns pe Chloe şi voia să strige amin atunci când Tsion vorbea cu putere.

— Şi mulţimea striga cu glas mare, zicând: „Mântuirea este de la Dumnezeul nostru, Care şade pe tron, şi de la Miel!”

Îngerii din jurul tronului vor cădea pe feţele lor şi se vor închina lui Dumnezeu, spunând: „Amin! Binecuvântarea şi slava şi înţelepciunea şi mulţumirea şi cinstea şi puterea şi tăria fie Dumnezeului nostru, în vecii vecilor. Amin”.

Mulţimea începu din nou să strige, iar Tsion nu îi linişti de

data aceasta. Doar păşi înapoi şi se uită în jos; Buck avea impresia că era copleşit şi profită de pauză ca să se adune. Când reveni la microfon, miile de oameni care stăteau în picioare se liniştiră iar, de parcă ar fi fost avide să nu scape niciun cuvânt.

— Ioan a fost întrebat de unul dintre bătrânii de pe tron, „Aceştia care sunt îmbrăcaţi în veşminte albe, cine sunt şi de unde au venit?” Şi Ioan a spus: „Doamne, Tu ştii”. Şi bătrânul a spus: „Aceştia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare şi şi-au spălat veşmintele lor şi le-au făcut albe în sângele Mielului”.

Tsion a aşteptat până când reacţia mulţimii s-a domolit şi apoi a continuat:

— „Nu le va fi nici foame, nici sete.” Însuşi Mielul îi va paşte şi-i va duce la izvoarele apelor vieţii. Şi, cel mai important, dragii mei, Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.

De această dată, când mulţimea reîncepu să răspundă, Tsion rămase lângă strană şi îşi ridică o mână, iar ei îl ascultară.

— Vom mai sta aici în Israel încă două zile întregi şi ne vom pregăti pentru bătălie. Lăsaţi frica deoparte! Asumaţi-vă curajul, îndrăzneala! Aţi fost surprinşi că noi toţi am fost iertaţi de ultimele câteva judecăţi de care am scris? Când ploaia şi grindina şi focul au căzut din cer şi meteoriţii au ars a treia parte din plante şi au otrăvit a treia parte din apele lumii, cum se face că noi am scăpat? Să fie vorba despre noroc? Despre şansă?

Mulţimea strigă:

— Nu!

— Nu! repetă Tsion. Scriptura vorbeşte despre îngerul care s-a ridicai de la răsărit, purtând semnul Dumnezeului celui viu, şi le-a strigat tare celor patru îngeri cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea. Şi ce le-a spus? A spus: „Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunţile lor, pe robii lui Dumnezeu”. Şi scrie Ioan: „Am auzit numărul celor pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii de pecetluiţi, din toate seminţiile fiilor lui Israel”.

Daţi-mi voie să închei amintindu-vă că temelia credinţei noastre rămâne versetul pe care fraţii şi surorile noastre neevrei l-au îndrăgit atât de mult încă de la început. Ioan 3:16 spune…

Şi aici Tsion vorbi atât de blând, de încet, încât trebui să se apropie foarte mult de microfon, iar oamenii se aplecară înainte

ca să-l audă.

— „Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat…”

Un huruit uşor venit din cer se auzi din ce în ce mai tare şi-l acoperi pe Tsion; un elicopter alb, strălucitor atrăgea privirile tuturor. Mulţimea se uita cum elicopterul ce purta blazonul Comunităţii Globale pe o parte cobora încet; palele elicei fluturau părul şi hainele lui Tsion; în cele din urmă acesta fu nevoit să se îndepărteze de pupitru.

Motorul se zgudui şi se opri, iar mulţimea murmură când îl văzu pe Leon Fortunato alergând de la elicopter spre pupitru. Dădu din cap către Tsion, dar acesta nu-i răspunse; apoi potrivi microfonul la înălţimea lui.

— Doctore Ben-Judah, stimaţi membri ai comitetului local şi internaţional de organizare, stimaţi oaspeţi, începu el entuziasmat, dar în acelaşi timp mulţimile se uitau nedumerite, se priveau între ei, ridicau din umeri, şi începură să vorbească repede şi aprins.

— Traducătorii! strigă cineva. Avem nevoie de interpreţi!

Fortunato îl privea pe Tsion, dar acesta continua să se uite drept înainte, neclintit.

— Doctore Ben-Judah, îl imploră Fortunato, există cineva care poate să traducă? Pe cine folosiţi?

Tsion nu se uită la el.

— Scuzaţi-mă, spuse Fortunato la microfon, dar s-au asigurat interpreţi. Dacă aţi veni repede, Excelenţa Sa, Potentatul vostru, vă va fi recunoscător pentru servicii.

Buck înaintă şi trase cu ochiul în zona de lângă primul rând, unde stăteau interpreţii. Se uitau cu toţii la Tsion, dar Fortunato nici măcar nu ştia cui se adresa.

— Vă rog, spuse el. Nu este corect ca numai cei care înţeleg engleza să se bucure de observaţiile următorilor doi oaspeţi.

„Oaspeţi?” se gândi Buck. Acest lucru atrase şi atenţia lui Tsion, care tresări când se uită la Leon.

— Vă rog, spuse Leon, în timp ce mulţimea devenea din ce în ce mai gălăgioasă.

Tsion se uită la traducătorii care-l priveau aşteptând. Îşi ridică încet capul, de parcă le-ar fi dat aprobarea şi ei se grăbiră către microfoane.

— Vă mulţumesc frumos, doctore Ben-Judah, spuse Fortunato.

Sunteţi de mare ajutor, iar Excelenţa Sa vă mulţumeşte.

Tsion îl ignoră.

Cu o cadenţă monotonă necesară pentru ca interpreţii să ţină pasul, Fortunato se adresă iar mulţimii.

— În calitate de Comandant Suprem al Comunităţii Globale şi ca unul care a beneficiat personal de puterea sa supranaturală de a face minuni, îmi revine acum plăcerea să vi-l prezint pe Excelenţa Sa, Potentatul Comunităţii Globale, Nicolae Carpathia!

Fortunato încheiase exaltat de parcă ar fi aşteptat ovaţii şi aplauze. Rămase zâmbind şi, după părerea lui Buck, stânjenit şi descumpănit, fiindcă nimeni nu reacţiona. Nici măcar nu se mişca nimeni. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Fortunato, mai puţin ai lui Tsion.

Leon se adună repede.

— Excelenţa Sa vă va ura personal bun venit, dar mai întâi aş vrea să vi-l prezint pe respectatul conducător al Organizaţiei Enigma pentru O Religie Unică din Babilon, pontiful suprem, Pontifex Maximus, Peter II!

Fortunato se întoarse cu distincţie, făcând semn spre elicopter, din care ieşi silueta comică a omului pe care Buck îl cunoştea drept Peter Mathews, fost arhiepiscop de Cincinnati. Devenise papă la scurt timp după dispariţia pontifului anterior, dar acum aduna sub aripa lui toate religiile de pe glob, mai puţin iudaismul şi creştinismul.

Mathews ieşise din elicopter cu mult stil, în ciuda faptului că era împodobit cu veşmintele preoţeşti cele mai alese pe care Buck le văzuse vreodată.

— Ce e asta? spuse Chloe.

Buck privea cu gura căscată cum Peter II îşi ridică mâinile spre mulţime şi se roti încet, de parcă ar fi vrut să includă pe toată lumea în salutul său pompos şi pios. Purta o mitră înaltă, cu simbolul infinitului pe partea din faţă şi o robă lungă până în pământ, de un galben irizat, cu trenă lungă şi cu mâneci largi. Veşmintele sale erau împodobite cu pietre strălucitoare, colorate, mari, încrustate, cu canafuri, cordoane ţesute şi galoane de catifea de un albastru strălucitor, şase pe fiecare mânecă, de parcă ar fi câştigat un doctorat dublu de la Universitatea Discoteca Lumina Întunecată. Buck îşi acoperi gura ca să-şi poată înăbuşi râsul. Când Mathews se întoarse, se puteau vedea semne astrologice pe trena robei sale.

Mâinile i se mişcau în cerc, de parcă ar fi binecuvântat pe toată lumea, iar Buck se întreba cum se simţea oare neauzind nicio reacţie din partea publicului. Oare îndrăznea şi Carpathia să înfrunte această indiferenţă, această ostilitate?

Peter trase microfonul la gură şi vorbi cu braţele desfăcute:

— Binecuvântaţi fraţi şi surori aflaţi în căutarea conştiinţei supreme, mi se umple inima de bucurie să vă văd pe toţi aici, învăţând sub coordonarea bine intenţionatului meu coleg şi respectatul literat, doctorul Tsion Ben-Judah!

Desigur că, pomenindu-l pe eroul lor ca pe un boxer de categoria grea, Mathews se aştepta să stârnească uralele mulţimii, dar aceasta rămase tăcută şi nemişcată.

— Binecuvântez această adunare în numele tatălui, al mamei şi al zeităţilor animale ale lumii, care ne conduc paşii pe drumul adevăratei spiritualităţi. În spiritul armoniei şi ecumenismului, mă adresez doctorului Ben-Judah şi celorlalţi conducători ai voştri să adauge moştenirea voastră bogată, istoria şi învăţătura la cele ale noastre. La această pătură alcătuită din bucăţi diverse, care atât de frumos acoperă, include, afirmă şi acceptă doctrinele tuturor marilor religii ale lumii, apelez la voi să adăugaţi şi bucata voastră. Până când va veni ziua în care veţi fi de acord să vă ridicaţi steagul sub umbrela Organizaţiei Enigma pentru o Religie Unică din Babilon, puteţi fi siguri că voi apăra dreptul vostru de a nu fi de acord şi de a vă opune, de a-l căuta pe Dumnezeul nostru pluralist şi multilateral în felul vostru propriu.

Mathews se întoarse cu mişcările unui rege şi făcu schimb de locuri cu Fortunato, amândoi pretinzând că nu erau afectaţi de apatia mulţimii. Fortunato anunţă:

— Şi acum îmi face plăcere să vi-l prezint pe cel care a unit lumea într-o singură comunitate globală, Excelenţa Sa şi Potentatul vostru, Nicolae Carpathia! Vă rog să vă ridicaţi când vine să vă salute.

Nimeni nu se ridică.

Carpathia, cu un zâmbet îngheţat pe faţă, nu eşuase niciodată, din câte ştia Buck, să câştige mulţimea. Era cel mai dinamic, antrenant şi fermecător vorbitor pe care îl auzise vreodată Buck. Bineînţeles că însuşi Buck era departe de a fi impresionat de Nicolae, dar se întreba dacă semnul lui Dumnezeu de pe frunţile martorilor şi ale convertiţilor le proteja

şi minţile împotriva manipulării lui nefaste.

— Stimaţi cetăţeni ai Comunităţii Globale, începu Carpathia, aşteptându-i pe interpreţi.

Lui Buck i se părea că încerca din greu să stabilească legătura cu mulţimea.

— În calitate de potentat al vostru, vă spun bun venit în Israel şi pe această mare arenă, ce poartă numele unui om din trecut, un om al păcii, al armoniei şi al diplomaţiei.

Buck era impresionat. Nicolae încercase imediat să se pună alături de un fost primar al Oraşului Sfânt, unul de care auzise cea mai mare parte a celor adunaţi. Buck începu să se îngrijoreze că puterea de convingere a lui Nicolae ar putea influenţa pe cineva precum Jacov. Puse o mână pe umărul lui Chloe şi şopti:

— Revin imediat.

— Cum poţi să ieşi acum? spuse ea. N-aş rata acest spectacol pentru nimic în lume. Nu crezi că hainele lui Peter mi-ar veni bine, poate ca haine de seară?

— Mă duc la Jacov câteva minute.

— Bună idee.

Când Buck încerca să plece, telefonul mobil îi vibră în buzunar.

— Buck la telefon, spuse.

— Unde pleci?

— Cine e acolo?

— Tu erai pe scenă cu blond aia, nu?

Buck se opri.

— Cine e acolo?

— Mac McCullum. Încântat să te întâlnesc.

— Mac! Ce este? Unde eşti?

— În elicopter, omule! Ăsta e cel mai bun teatru pe care l-am văzut de ani buni. Toată vorbăria asta prietenească! Să-i fi auzit pe tipii ăştia la bord! îl înjurau pe Ben-Judah şi pe toată mulţimea. Carpathia m-a umplut de scuipat tot înjurându-i pe cei doi martori.

— Nu mă surprinde. Auzi, eşti sigur că nu ne ascultă nimeni telefoanele?

— Doar viaţa mea depinde de asta, fiule.

— Cred că ai dreptate.

Buck îi spuse lui Mac unde mergea şi de ce.

— Nick e tare, nu-i aşa? spuse Mac.

— Lui Chloe îi place în special croiala veşmintelor lui Mathews.

— Şi mie! Trebuie să plec. Nu vreau să fiu nevoit să le spun cu cine vorbeam.

— Păstrăm legătura, Mac.

— Stai liniştit. Dar ascultă, fă-te şi tu nevăzut. Eu n-aş lăsa nimic în calea tipilor ăstora.

— Stai puţin, spuse Buck cu urma unui zâmbet în glas. Vrei să spui că nu putem să-i dăm crezare lui Carpathia? Nu e un tip demn de încredere?

— În regulă, aveţi grijă de voi.

4

Ştiind că toată conducerea Comunităţii Globale era departe de Noul Babilon, Rayford îi trimise un e-mail lui David Hassid în adăpostul subteran.

„Să fii acolo unde poţi primi un mesaj la ora şase, ora ta, frate.”

La ora nouă dimineaţa, ora din Chicago, cu o oră înainte ca Întâlnirea Martorilor să fie difuzată în direct în toată lumea pe internet, Rayford îi dădu un telefon lui David.

— Unde eşti? întrebă el.

— Afară, răspunse David. E linişte pe aici, fiindcă Abbott şi Costello sunt plecaţi.

Rayford chicoti.

— Aş fi zis că eşti prea tânăr pentru ei.

— Ei sunt preferaţii mei, spuse David. Mai ales acum, când ei conduc lumea. Ce s-a întâmplat? Tocmai voiam să mă uit la festivităţi. Le pot vedea pe un ecran mare, cât un perete.

Rayford îl puse la curent cu ultimele noutăţi.

— Îmi pare rău să o spun, dar data viitoare când ne vom vedea s-ar putea să fie pentru că vei fi nevoit să te ascunzi cu noi.

— Nu-mi pot imagina cum aş putea să scap de aici, dar Mac are dreptate când spune că e bine că tu ai scăpat. Zilele talc erau numărate.

— Sunt surprins că Nicolae nu mi-a pus capăt zilelor cu luni în urmă.

— Ar fi bine ca şi ginerele tău să stea ascuns. Numele lui e

menţionat tot timpul. M-au pus pe mine să localizez de unde se pune on-line revista lui electronică. Dar ştii că, oricât de mult mi-aş da silinţa şi oricât de mult timp aş aloca acestei sarcini, pur şi simplu nu reuşesc să dau de ea.

— Nu mai spune.

— Fac tot ce îmi stă în putinţă. Vorbesc serios. E frustrant când nu-i poţi oferi şefului informaţia care poate costa viaţa unui frate al tău. Ştii ce vreau să spun?

— Ei bine, tu continuă să lucrezi la asta, David, şi sunt sigur că până la urmă vei găsi o pistă greşită cu care ei să-şi piardă foarte mult timp.

— Bună idee.

— Ascultă, poţi să mă ajuţi să-mi conectez laptopul la un televizor, ca să putem vedea mai uşor această întâlnire?

David râse.

— Apoi ai să-mi spui că minidisc player-ul tău arată ora douăsprezece tot timpul.

— De unde ştii?

— Am ghicit.

— Ştii că noi te considerăm un membru al Armatei Pătimirilor, spuse Rayford, deşi ceilalţi nu te-au cunoscut. Tu şi Mac sunteţi oamenii noştri dinăuntru acum, iar noi ştim foarte bine cât de periculos este.

David deveni serios.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea să cunosc pe toată lumea şi să fiu cu voi toţi, dar, aşa cum spui şi tu, când se va întâmpla acest lucru, va fi pentru că voi fugi... de regimul cel mai avansat din punct de vedere tehnologic pe care l-a cunoscut istoria. Poate că nu ne vom vedea înainte să ajungem la cer. Până atunci, ai nevoie de un avion sau de ceva?

— O să discutăm despre asta mai târziu. Dacă totul este permis în dragoste şi în război, atunci poate că vom putea să ne însuşim echipamentul duşmanului.

— Aţi putea sustrage milioane şi tot nu aţi afecta Comunitatea Globală. Nu aţi afecta-o câtuşi de puţin.

— Cât timp mai rămâi în adăpostul subteran?

— Nu mult. Palatul cel nou, fiindcă e un palat de data aceasta, e aproape gata. Impresionant. Aş vrea să fi fost mândru că lucrez aici. Ar fi o afacere destul de bună.

După ce David îl ajută cu instalarea, Rayford aşeză televizorul

într-un loc în care să-l poată vedea el, doctorul Charles, Ken Ritz şi Hattie. Aceasta stătea întinsă şi gemea. Refuzase mâncarea şi medicamentele, aşa că Rayford doar o acoperise. Cu câteva minute înainte de ora zece, el îi ceru lui Ken să-l trezească pe Floyd, care voia să se uite cu ei la Întâlnire.

Doctorul se arătă alarmat când o văzu pe Hattie.

— De cât timp este în starea asta?

— De vreo oră, spuse Ken. Trebuia să te sculăm?

Doctorul ridică din umeri.

— Mă lupt legat la ochi, experimentând antidoturi pentru o otravă ce nu a fost identificată. Ea se întremează, iar eu mă simt încurajat, pentru ca apoi să revină în starea asta.

Îi administra medicamente şi o hrăni, iar ea a dormi liniştită.

Rayford era mişcat până la lacrimi de transmisiunea din Israel, dar cei care au râs de veşmintele lui Peter Mathews o treziră pe Hattie. Se ridică încet pe coate, parcă suferind, şi se uită și ea.

— Nicolae îl urăşte nespus pe Mathews, zise ea. O să vedeţi, o să-l omoare într-o bună zi.

Rayford îşi întoarse capul spre ea. Avea dreptate, desigur, dar cum de ştia ea acest lucru? Oare făcuse parte din plan pe vremea când Hattie lucra pentru Carpathia?

— O să vedeţi.

Când Nicolae ieşi din elicopter şi se alătură lui Fortunato şi lui Mathews pe scenă, sună telefonul lui Rayford.

— E prima ocazie pe care o am ca să te sun, Ray, spuse Mac. În primul rând, nimeni nu ştie deocamdată că ai plecat. Bună treabă. Bineînţeles că pot să fac pe prostul. Acum ascultă, ginerele tău şi fiică-ta – el e un tip arătos, la vreo treizeci de ani, iar ea o blondă drăguţă?

— Da, ei sunt. Unde sunt? Văd elicopterul, dar pe ei nu-i văd.

— Nu sunt în raza de acţiune a camerei de luat vederi, sunt pe margine.

— Mac, lasă-mă să-ţi spun ce mi-a zis Hattie despre…

— Nu am decât o secundă la dispoziţie, Ray. Lasă-mă să-l sun pe Buck. Are la el telefonul cu numărul pe care mi l-ai dat?

— Aşa ar trebui, dar Mac…

— Vorbim mai târziu, Ray.

Când Buck ieşea de pe stadion, elocvenţa lui Carpathia

reverbera. Ajungând la maşină, Buck îl văzu pe Jacov aplecat în faţă cu mâinile pe volan. Părea să se uite la monitor, pe deasupra mulţimii, şi să asculte la radio în acelaşi timp. Buck atinse mânerul portierei, însă Jacov era încuiat înăuntru şi se sperie de zgomot, părând îngrozit.

— A, tu erai, spuse el descuind uşa.

— Cine te aşteptai să fie? întrebă Buck urcând în maşină.

— Nu te-am observat. Scuză-mă.

— Aşadar, ce înţelegi din toate astea?

Jacov îşi întinse mâna, cu palma în jos, ca să-i arate lui Buck că tremura.

Acesta îi oferi lui Jacov sticla sa cu apă.

— De ce ţi-e teamă?

— De Dumnezeu, răspunse Jacov, zâmbind ca pentru sine şi refuzând sticla de apă.

— Nu trebuie să-ţi fie frică. El te iubeşte.

— Nu trebuie să-mi fie? Rabinul Ben-Judah ne învaţă că tot ceea ce am suferit a fost hotărât de Dumnezeu. Se pare că ar fi trebuit să-mi fie frică de El de mai mult timp. Dar scuză-mă, aş vrea să-l aud pe Potentat.

— Ştii că doctorul Ben-Judah nu este prieten cu el.

— Asta este clar. A fost primit cu multă răceală.

— După cum se cuvenea, Jacov. El este duşmanul lui Dumnezeu.

— Dar suntem datori să-l ascultăm.

Buck era tentat să continue să vorbească, în ciuda rugăminţii lui Jacov, pentru a anula orice efect pe care Carpathia l-ar fi putut avea asupra acestuia. Dar nu dorea să fie nepoliticos şi voia să se încreadă în faptul că Dumnezeu lucrează în inima şi în mintea omului. Tăcu, în vreme ce tonurile vocii lui Carpathia umpleau aerul.

— Ca atare, dragi prieteni, nu este obligatoriu ca secta voastră să se alinieze la Religia Unică Globală pentru ca voi să rămâneţi cetăţeni ai Comunităţii Globale. În limite rezonabile, este loc şi pentru alternative disidente. Dar gândiţi-vă un moment la avantajele, privilegiile şi beneficiile care au rezultat de pe urma unirii tuturor naţiunilor într-un singur sat global.

Nicolae recită litania de realizări. De la reconstruirea oraşelor, drumurilor şi aeroporturilor la aproape miraculoasa reconstrucţie a Noului Babilon, devenit cel mai mare oraş

construit vreodată.

— Este o capodoperă pe care sper că o veţi vizita de îndată ce veţi putea.

Menţionă şi sistemul său de sateliţi celulari-solari (Cell-Sol) care permiteau oamenilor să intre în legătură unul cu altul prin telefon şi internet, indiferent de momentul sau locul în care se aflau. Buck clătină din cap. Toate acestea nu făceau decât să inaugureze construcţia necesară pentru ca Nicolae să conducă lumea până când venea clipa să se declare Dumnezeu însuşi.

Buck vedea cum Nicolae reuşea să-i modifice lui Jacov felul de a gândi, de a vedea lucrurile.

— E greu să-l contrazici, spuse şoferul. A făcut minuni.

— Dar Jacov, îl contrazise Buck, tu ai beneficiat de învăţăturile doctorului Ben-Judah. Cu siguranţă eşti convins că Scripturile sunt adevărate, că Isus este Mesia, că dispariţiile au fost Înălţarea la Cer a bisericii lui Hristos.

Jacov privea înainte, strângând tare volanul în mâini, cu braţele tremurând. Dădu din cap aprobator, dar privirea îi trăda conflictul interior. Lui Buck nu-i mai păsa acum de politeţe. Voia să vorbească, să se suprapună peste cuvintele lui Nicolae; nu voia să-i permită duşmanului să-i fure un suflet prin discursul său abil ticluit.

— Ce crezi despre predica din seara asta?

— Foarte impresionantă, recunoscu Jacov. Am plâns. M-am simţit atras către el, dar mai ales către Dumnezeu. Îl iubesc şi îl respect pe doctorul Rosenzweig, dar el nu ar înţelege niciodată dacă aş deveni un credincios al lui Isus. Dar dacă este adevărat, ce altceva aş putea să fac?

Buck se ruga disperat în tăcere.

— Dar, domnule Williams, nu mai auzisem niciodată versetul despre care doctorul Ben-Judah a spus că era motivul acestei întruniri. Şi l-au întrerupt, nu-i aşa? Nu a terminat versetul.

— Ai dreptate, nu l-a terminat. Era din Ioan 3:16 şi este astfel: „Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât a dat pe…”

Dar Buck nu putu merge mai departe decât mersese Tsion, fiindcă Jacov ridică o mână pentru a-l face să tacă.

— Potentatul îşi încheie discursul, spuse el.

Carpathia părea să-şi încheie observaţiile, însă se întâmpla ceva ciudat cu vocea lui. Buck nu-l mai auzise niciodată chinuindu-se să vorbească, dar acum răguşise. Carpathia se

întoarse de la microfon, îşi acoperi gura şi încercă să-şi dreagă vocea.

— Scuzaţi-mă, zise el, cu glasul încă răguşit. Dar vă doresc, vouă şi rabinului, numai bine şi vă întâmpin aici cu *ahem, ahem,* încă o dată, scuzaţi-mă…

Nicolae se întoarse rugător spre Tsion, care îl ignora în continuare.

— Are cineva nişte apă?

Cineva trimise o sticlă de apă pe scenă, unde Nicolae dădu din cap în semn de mulţumire. Când o deschise, presiunea se auzi în difuzor. Dar când bău, se înecă şi scuipă apa. Buzele şi bărbia îi erau pline de sânge şi ţinea sticla la distanţă, privind-o îngrozit. Jacov sări din maşină şi se apropie de monitor. Buck ştia de ce. Chiar şi de la distanţă era evident că sticla conţinea sânge.

Buck îl urmărea pe Carpathia cum îl înjura pe Tsion şi „cârdul său de duşmani ai Comunităţii Globale”.

— Trebuia să mă umiliţi în felul ăsta ca să ieşiţi iar învingători? Ar trebui să-mi încalc promisiunea de protecţie şi să le permit oamenilor mei să vă împuşte pe loc!

Din mijlocul mulţimii înmărmurite, se ridicară la unison vocea lui Moise şi a lui Ilie. Amplificatoarele erau inutile. Toată lumea îi putea auzi, chiar şi cei aflaţi la o stradă distanţă de stadion. Mulţimea se dădu înapoi, iar ei stăteau în picioare în lumina stranie de pe stadion, unul lângă celălalt, desculţi, înveşmântaţi în pânză de sac.

— Vai de cel care îi ameninţă pe cei aleşi de Dumnezeu!

Carpathia aruncă sticla de apă jos, pe scenă, şi apă limpede, curată se împrăştie în jur. Buck ştia că martorii prefăcuseră numai apa lui Nicolae în sânge şi că probabil tot ei îi provocaseră nevoia de apă. Nicolae arătă spre Ilie şi spre Moise şi urlă:

— Timpul vostru este aproape! Jur că am să vă omor sau am să pun pe alţii să vă omoare înainte să…

Dar martorii vorbeau şi mai tare, aşa că Nicolae trebui să tacă.

— Vai! spuseră ei iar. Vai celor care vor îndrăzni să-i ameninţe pe cei aleşi de Dumnezeu înainte să fi venit vremea! Voi cei ce purtaţi semnul lui Mesia, beţi şi vă veţi simţi răcoriţi!

Sticla din buzunarul lui Buck se răci deodată. O trase afară şi

simţi înţepătura răcelii ei în palmă. Răsuci dopul şi bău cu sete. Nectar răcoros, delicat, concentrat, care potoleşte setea îi aluneca pe gât. Scoase un geamăt; nu voia să lase sticla de la gură, însă trebuia să respire. În jur auzea răsuflările credincioşilor satisfăcuţi, care împărţeau între ei sticlele reci, dătătoare de noi puteri.

— Gustă asta, Jacov! spuse Buck, ştergând gura sticlei şi dându-i-o acestuia. Este *foarte* rece.

Jacov întinse mâna după apă.

— Mie nu mi se pare rece, spuse el.

— Cum poţi să spui asta? Uite cum e mâna mea.

Buck puse mâna pe braţul lui Jacov, iar acesta tresări.

— Mâna ta e rece ca gheaţa, dar sticla mi se pare caldă.

O ridică în lumină.

— Ah! E sânge!

Şi-i dădu drumul. Sticla căzu pe picioarele lui Buck. Acesta o înşfacă înainte să se verse. În mâinile sale era din nou rece şi nu se putu abţine să nu mai bea din ea.

— Nu! spuse Jacov.

Însă privindu-l pe Buck cum se bucura de apa cea limpede şi curată, căzu în genunchi.

— O, Doamne, sunt la fel de rău precum Carpathia! Vreau să fiu oaia Ta! Vreau să port semnul Tău!

Buck se aşeză pe vine lângă el şi-şi puse braţul pe după umeri.

— Dumnezeu vrea să faci parte din familia Sa, zise el.

Jacov vărsă lacrimi amare, apoi privi în sus, către zgomotul palelor elicopterului. Se uita la monitor împreună cu Buck şi-l văzură pe Tsion stând iar singur pe scenă. Părul şi hainele îi fluturau în vânt din cauza elicopterului, iar notiţele îi fură ridicate într-un vârtej, înainte de a se risipi. Traducătorii săriră pe scenă să le recupereze şi le puseră la loc pe pupitru. Tsion rămase nemişcat, privind în gol, ignorând complet întregul episod ce-l avusese protagonist pe Nicolae şi pe cei doi martori.

Camera de luat vederi se mută spre locul în care apăruseră martorii, dar aceştia dispăruseră la fel de repede după cum apăruseră. Mulţimea stătea cu gurile căscate; mulţi continuau să bea şi să-şi dea de la unul la altul sticlele cu apă. Când băgară de seamă că Tsion revenise la pupitru, făcură linişte şi se aşezară. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat de când

începuse să citeze din Ioan 3:16, Tsion continuă:

— ...Pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.”

Jacov, care era încă în genunchi, cu mâinile pe coapse, părea lipit de imaginea de pe monitor.

— Ce? strigă el. Ce?

Ca şi când l-a fi auzit, Tsion, repetă versetul:

— „Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.”

Jacov îşi plecă faţa suspinând.

— Cred! Cred! Doamne, salvează-mă! Nu mă lăsa să pier! Dă-mi viaţa cea veşnică!

— Te aude, îi spuse Buck. El nu-şi întoarce faţa de la un credincios adevărat.

Dar Jacov continuă să plângă. Mai erau şi alţii în mulţime care căzuseră în genunchi. Tsion zise:

— Poate că sunt printre noi unii care vor să-l primească pe Hristos. Vă îndemn să spuneţi după mine: „Doamne, ştiu că sunt un păcătos. Iartă-mă că am aşteptat atât de mult. Primesc iubirea şi mântuirea Ta şi te rog să trăieşti şi prin mine. Vreau să fii mântuitorul meu; m-am hotărât să trăiesc pentru tine, până la a doua ta venire pe Pământ”.

Jacov repetă rugăciunea printre lacrimi, apoi se ridică şi-l îmbrăţişă pe Buck. Îl strânse atât de tare, că acesta abia mai putea respira. Apoi se trase înapoi şi îi întinse lui Jacov sticla cu apă.

— E rece! spuse acesta foarte bucuros.

— Bea! îl îndemnă Buck.

Jacov ridică iar sticla în lumină zâmbind. Era limpede.

— Şi e plină!

Buck făcu ochii mari. Chiar era! Jacov o duse la gură, lăsă capul pe spate atât de mult, că se clătină, iar Buck fu nevoit să-l ţină. Înghiţea hulpav, dar nu suficient de repede, aşa că apa i se prelingea pe faţă şi apoi în jos, pe gât. Jacov râse şi strigă:

— Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu!

— Lasă-mă să te privesc, îi zise Buck râzând.

— Arăt altfel?

— Aşa ar trebui.

Luă capul lui Jacov între mâini şi-l întoarse către lumină.
— Ai semnul, spuse el. Pe frunte.
Jacov se trase îndărăt şi alergă înapoi la maşină.
— Vreau să văd şi eu în oglindă.
— Nu o să vezi, îi spuse Buck urmându-l. Nu ştiu din ce motiv, dar nu ne putem vedea propriul semn. Dar ar trebui să îl poţi vedea pe al meu.
Jacov se întoarse şi-l opri pe Buck. Se aplecă spre el şi îl privi.
— Îl văd! E o cruce! Şi chiar am şi eu una?
— Da, chiar ai.
— O, slavă lui Dumnezeu!
Urcară înapoi în maşină, iar Buck formă numărul lui Chloe.
— Ar fi bine să fii tu, Buck, spuse ea.
— Eu sunt.
— Eram îngrijorată din cauza ta.
— Îmi cer scuze, dar avem un nou frate.
— Jacov?
— Vrei să vorbeşti cu el?
— Bineînţeles. Iubitule, să nu încerci să intri iar pe stadion. E o nebunie aici. Îl scot pe Tsion de aici cât pot de repede.
Buck îi dădu telefonul lui Jacov.
— Mulţumesc, doamnă Williams! zise el. Mă simt ca nou! Şi chiar sunt! Grăbiţi-vă ca să-mi vedeţi semnul şi să-l văd şi eu pe-al dumneavoastră!

La locuinţa de refugiu era după-amiază. Rayford stătea şi se uita la ecran dând din cap.
— Poţi să crezi asta? repeta el mereu. Nu-mi vine să cred că Nicolae a pierdut în felul acesta.
Ken stătea în picioare, împiedicând soarele să pătrundă pe fereastră.
— Am auzit toate poveştile despre cei doi martori, dar sunt înfricoşători. Mă bucur că sunt de partea noastră. Sunt, nu-i aşa?
Doctorul Charles râse.
— Ştii la fel de bine ca şi noi că sunt, dacă l-ai urmărit pe Tsion pe internet aşa de atent precum spui că ai făcut-o.
— Chestia asta o să aibă mâine cea mai mare audienţă de televiziune din istoria omenirii, spuse Rayford, întorcându-se spre Hattie să audă şi părerea ei despre acest lucru.
Şi ca se uita la ecran, dar faţa ei era de o paloare profundă şi

părea că încearcă să vorbească. Avea gura deschisă, iar buzele îi tremurau. Arăta îngrozită.

— Nu ţi-e bine, Hattie? spuse el.

Floyd se întoarse când Hattie scotea un ţipăt pătrunzător. Căzu pe spate, se apucă de abdomen cu ambele mâini şi se întoarse pe o parte gâfâind şi gemând.

Doctorul Charles îşi înşfăcă stetoscopul şi le ceru lui Rayford şi lui Ken să o ţină pe Hattie culcată. Ea se lupta cu ei, dar părea să fie suficient de conştientă ca să încerce să stea liniştită, pentru ca Floyd să poată asculta inima bebeluşului. Faţa lui era gravă.

— Ce ai simţit? o întrebă.

— Nicio mişcare mai multă vreme, spuse ea gâfâind. Apoi o durere puternică. A murit? Mi-am pierdut copilul?

— Lasă-mă să mai ascult o dată, zise el. Hattie rămase liniştită. Nu pot să spun exact doar ascultând la stetoscop şi nu am un monitor fetal, spuse el.

— Ai fi putut să spui, dacă ar fi acolo! zise Hattie.

— Dar nu pot fi sigur dacă nu aud nimic.

— O, nu! Te rog, nu!

Floyd o linişti şi ascultă din nou cu atenţie. Îi pipăi abdomenul peste tot şi apoi îşi puse urechea pe burta ei. Se ridică repede.

— Ţi-ai încordat voit muşchii abdominali? Ea negă din cap. Tocmai ai simţit durerile a facerii?

— Cum pot să ştiu asta?

— Contracţii? încordări?

Ea aprobă din cap.

— Telefonul! urlă Floyd, iar Ken i-l întinse pe al lui.

Doctorul formă repede numărul.

— Jimmy, sunt eu. Am nevoie de un mediu steril şi de un monitor fetal… Nu pune întrebări!… Nu, nu pot să-ţi spun asta. Bănuiesc că sunt la optzeci-nouăzeci de kilometri de tine… Nu, nu pot veni acolo.

— Dar Young Memorial din Palestina? şopti Ken. E o credincioasă acolo.

Rayford îşi ridică privirea surprins.

Floyd acoperi telefonul.

— Cât de departe e?

— Nu e departe.

— Mulţumesc, Jimmy. Scuze de deranj. Am găsit un loc. Îţi

rămân dator.

Doctorul începu să dea ordine:

— Hotărâţi-vă care din voi va conduce, iar celălalt să-mi aducă două pături.

Rayford se uită la Ken, care ridică din umeri.

— Pentru mine nu e greu, spuse el. Pot conduce sau…

— Vă mişcaţi astăzi, domnilor?

— Condu tu, că ştii unde este, spuse Rayford şi se grăbi în sus pe scări.

Când se întoarse cu păturile, Rover-ul era la uşă, iar doctorul Charles ieşea din casă cu Hattie în braţe. Ea se zvârcolea şi ţipa.

— E bine să o mişti?

— Nu am de ales, spuse Floyd. Mi-e teamă să nu aibă un avort spontan.

— Nu! ţipă Hattie. Trăiesc doar pentru copilul meu!

— Nu spune asta, îi zise Rayford strecurându-se pe lângă ei ca să deschidă uşa maşinii.

— Ba da, spune, îi zise doctorul. Continuă să lupţi cu orice preţ. Ray, pune o pătură pe bancheta din spate, iar cu cealaltă înveleşte-o imediat ce o întind acolo.

Se chinui să o bage pe Hattie în maşină, cu capul către cealaltă uşă din spate. Când Ray puse cealaltă pătură peste ea, Floyd urcă şi-i puse picioarele în poala lui. Rayford sări pe locul din faţă, iar Floyd spuse:

— Să nu le opreşti, Ken. Du-ne acolo cât poţi de repede!

Se părea că exact asta îşi dorea Ken să audă. Porni motorul şi ieşi de pe drumul pe care venise. Se strecură pe lângă un indicator prăfuit, apoi o luă pe urmele lăsate pe drumul de ţară din faţa casei. Se zdruncinară destul de tare şi erau chiar să se rostogolească de câteva ori, în timp ce el se îndreptă spre Palestina.

— Vă zdruncin prea tare? întrebă.

— Mai mult rău nu le poţi face, nici unuia dintre ei. Acum contează viteza, nu confortul! spuse Floyd. Ray, ajută-mă.

Rayford se întoarse pe scaun, o apucă pe Hattie de mijloc, iar doctorul îi prinse gleznele. Încercară să o ţină stabilă, în timp ce Ken forţa maşina. Între casă şi spital nu exista decât o scurtă bucată de şosea asfaltată. Pe acea jumătate de kilometru, Ken acceleră Rover-ul cât putu şi, când ajunse iar la zona neaşteptată, vehiculul aproape că zbură.

La apariţia la orizont a spitalului, Floyd spuse:
— Găseşte Serviciul de urgenţă.
— Nu pot, spuse Ken. Nu ştiu numele femeii. Doar i-am văzut semnul. Lucrează la recepţie, nu la urgenţă. Eu zic să oprim acolo, iar eu am să fug înăuntru şi s-o găsesc. Dacă poate să ne găsească o sală de operaţii, cel mai rapid mod ar fi să o ducem pe Hattie acolo chiar pe intrarea principală.
Floyd aprobă din cap, iar Ken urcă maşina pe trotuar, lângă intrare.
— Du-te, Ken! O să mă ajute Ray.
Rayford sări din maşină şi deschise uşa de la capul lui Hattie, care îşi pierduse cunoştinţa.
— Nu-mi place asta, spuse doctorul.
— Lasă-mă pe mine să o iau, zise Ray. Tu împinge-o spre mine şi apoi ia-o înainte şi vorbeşte cu femeia, dacă a găsit-o Ken.
— Am prins-o, Ray.
— Fă ce ţi-am spus.
— Ai dreptate, zise Floyd împingând în timp ce Rayford o trăgea pe Hattie lângă el. În ciuda sarcinii, era uşoară ca o fetiţă. El se luptă cu pătura şi grăbi pasul în urma lui Floyd. Femeia cu semnul crucii pe frunte îl urma pe Ken spre uşă, iar pe faţă i se citea groaza.
— Fraţilor, o să mă băgaţi în bucluc, spuse ea. Ce avem aici?
— E pe cale să piardă sarcina, zise Floyd. Aveţi atestat în chirurgie?
— De ani buni. Lucrez la birou de când…
— Nu pot avea încredere în nimeni altcineva. Conduceţi-ne spre o sală de operaţii acum.
— Dar…
— Acum, dragă!
Recepţionera, o adolescentă, se holba la ei.
— Uită-te în altă parte şi să taci din gură. Ai înţeles? îi spuse femeia.
— N-am văzut nimic, răspunse fata.
— Cum vă cheamă, doamnă? o întrebă Floyd când o urmau pe un coridor.
— Leah.
— Ştiu la ce risc te expui, Leah. Apreciem foarte mult ceea ce faci.

Leah se uită la Hattie în timp ce deschise uşa sălii de operaţii şi arătă spre masă.

— Se pare că nu sunt sora *ei.*

Floyd se uită la ea.

— Şi atunci să o lăsăm să moară?

— Nu asta am vrut să spun, doctore. *Sunteţi* doctor? El dădu aprobator din cap. Am vrut să spun că vă expuneţi la un mare pericol pentru cineva care nu este, ştiţi dumneavoastră…

— Unul de-ai noştri? continuă el grăbindu-se spre zona de dezinfectare.

Înşfacă un halat dintr-un teanc şi se îndreptă spre chiuvetă.

— Dezinfectează-te şi tu. Ai să mă asişti.

— Domnule doctor, eu…

— Haide, Leah. Acum.

Ea se apropie de el lângă chiuvetă. Ken stătea lângă Hattie care era încă inconştientă. Rayford se simţea inutil, aşteptând între masă şi zona de dezinfectare.

— Oare periclităm mediul steril de aici? întrebă el.

— Încercaţi să nu atingeţi nimic, le spuse Floyd. Încălcăm o mulţime de reguli.

— Nu am vrut să sugerez că… începu Leah.

— Mai repede, zise Floyd, curăţindu-şi mâinile mai repede decât îşi imaginase Rayford că este posibil. Vrem să-i oferim copilului ăstuia toate şansele de a veni printre noi, înainte ca ea să moară.

— Desigur. Îmi pare rău.

— Să ne concentrăm asupra pacientei. De îndată ce vei fi gata, vreau să o ungi cu betadină de la stern până la coapse. Să o ungi bine. Dacă e nevoie, foloseşte chiar un litru de betadină. Nu avem timp să fii minuţioasă, dar au grijă să nu-ţi scape nicio porţiune. Şi, până vin eu acolo, pune-i un monitor letal. Dacă bebeluşul trăieşte, poate încerc o cezariană. Va trebui să te ocupi de anestezie.

— Dar nu am niciun pic de experienţă…

— Te voi ghida eu, Leah. Ce-ar fi să facem tot posibilul?

— O să-mi pierd slujba.

— Aş! spuse doctorul. Sper ca ăsta să fie cel mai rău lucru ce ţi se poate întâmpla. Îi vezi pe cei care sunt în sala asta? Eu mi-am pierdut slujba alaltăieri. La fel căpitanul Steele. Ken şi-a pierdut casa.

— Pe el îl cunosc. A fost pacient aici.

— Da?

O urmă în sala de operaţie.

— Dar pacienta? întrebă ea aplicând repede monitorul fetal.

— Şi Hattie. Suntem toţi în aceeaşi barcă. Pregăteşte-o.

Ken şi Rayford se mutară mai aproape de uşă. Floyd verifică monitorul fetal şi dădu din cap. Conectă pacienta la alte monitoare.

— De fapt, respiraţia ei este bună, spuse el. Tensiunea arterială este scăzută. Pulsul e crescut.

— E ciudat, doctore.

— A fost otrăvită.

— Cu ce?

— Aş vrea să ştiu şi eu.

— Doctore, ai spus că o cheamă Hattie?

El aprobă din cap.

— Nu este cine cred eu că este, nu?

— Mi-e teamă că da, spuse el, aşezându-se în poziţia necesară. Ai mai auzit vreodată de o altă Hattie?

— Nu în secolul ăsta. Prietenul ei ştie ce se petrece sau ar trebui să ne planificăm o călătorie în Siberia când va afla?

— El i-a făcut asta, Leah. Atunci când ai primit semnul, tu ai devenit duşmanul lui de moarte, aşa că acum tu eşti pe linia întâi, asta e tot.

— Asta e tot?

Rayford privea, rugându-se pentru Hattie, iar Floyd potrivi lampa chirurgicală.

— Dilatare. Şapte sau opt centimetri.

— Atunci fără cezariană, spuse Leah.

— Copilul este pierdut, spuse el. Am nevoie de o perfuzie, soluţie Ringer lactat, patruzeci de unităţi de oxitocină la litru.

— Avort incomplet?

— Vezi cât de repede îţi aminteşti, Leah? în mod normal ar naşte într-o oră sau două, dar, în situaţia ei, lucrurile se vor petrece rapid.

Rayford era impresionat de viteza şi eficienţa lui Leah.

Hattie îşi reveni.

— Mor! se văită ea.

— Pierzi sarcina, Hattie, îi spuse doctorul Charles. Îmi pare rău. Ajută-mă. Acum suntem îngrijoraţi pentru tine.

— Mă doare!

— În curând nu vei mai simţi nimic, dar va trebui să împingi când am să-ţi spun.

În câteva minute, Hattie era sfâşiată de contracţii puternice. Rayford se întreba cum putea să arate progenitura Antihristului.

Copilul mort era aşa de slab dezvoltat şi de mic, încât alunecă repede din corpul lui Hattie. Floyd îl înfăşură împreună cu bucăţile de placentă, apoi dădu legătura lui Leah.

— Patologie? întrebă ea.

Floyd se uită la ea.

— Nu, şopti el hotărât. Aveţi un incinerator?

— Acum nu pot face asta. Nu. Îmi este imposibil.

— Ce? strigă Hattie. Ce? îl am?

Leah stătea cu legătura micuţă în mâini. Floyd se duse la capul mesei de operaţie.

— Hattie, ai dat afară un făt foarte prematur, foarte deformat.

— Nu spune asta! Fetiţă sau băiat?

— Nedefinit.

— Pot să-l văd?

— Hattie, îmi pare rău. Nu arată ca un copil. Nu te sfătuiesc să-l vezi.

— Dar vreau…

Floyd îşi scoase mănuşile şi îşi puse o mână, delicat, pe obrazul ei.

— Am început să mă ataşez de tine, Hattie. Ştii asta, nu?

Ea aprobă din cap, iar lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Te implor să ai încredere în mine, ca într-unul căruia îi pasă de tine.

Ea-l privi mirată.

— Te rog, spuse el. Cred, la fel ca şi tine, că acesta a fost conceput ca un suflet viu, dar nu a fost viabil şi nu a supravieţuit. Nu s-a dezvoltat normal. Ai încredere în mine să mi-l laşi în seamă?

Hattie îşi muşcă buza şi dădu din cap aprobator. Floyd o privi pe Leah, care părea încă hotărâtă. Puse copilul într-un cărucior şi o examină atent pe Hattie. Îi făcu semn din cap lui Leah.

— Am nevoie să mă asişti la un chiuretaj uterin pentru a elimina restul ţesutului placentar şi orice endometru necrozat.

— Eşti îngrijorat în privinţa endometrului?

— Foarte tare.

După expresia de pe chipul lui Leah şi după cum îşi ţinea maxilarul, Rayford vedea că aceasta nu avea de gând să scape de făt. Părea că şi Floyd înţelesese acest lucru. După ce o supuse pe Hattie întregii proceduri, luă delicat trupul înfăşurat.

— Unde? spuse el.

— La capătul coridorului, şopti ea. Cu două etaje mai jos.

El ieşi, iar Hattie începu să suspine. Rayford se apropie şi o întrebă dacă se poate ruga pentru ea.

— Te rog, reuşi ea să spună. Rayford, vreau să mor.

— Nu, nu vrei.

— Nu am niciun motiv să trăiesc.

— Ba da, Hattie. Noi te iubim.

5

Buck devenea tot mai neliniştit stând în maşină, aşteptându-i pe Chloe şi pe Tsion. Bănuia că ea îl va lua pe Tsion de pe scenă; mii de oameni ar fi dat orice pentru un moment în compania lui, ca să nu mai vorbim de membrii comitetului, care ar vrea să vorbească cu el. Şi nimeni nu ştia cum va reacţiona Carpathia la ceea ce se petrecuse pe scenă. La început el dădu vina pe Tsion, dar apoi apăruseră martorii.

Buck credea că Nicolae ar trebui să-şi dea seama că Tsion nu are puteri miraculoase. Conflictul lui Nicolae era cu cei doi martori. Era numai vina lui, desigur. Nu fusese invitat şi nici măcar nu fusese binevenit pe scenă. Şi, în plus, tupeul de a-i pune pe Fortunato şi pe Peter II să vorbească înaintea lui! Buck clătină din cap. Ce altceva să mai aştepţi de la Antihrist?

Buck formă numărul lui Chloe, dar aceasta nu răspunse. Dacă ar fi sunat ocupat, mai înţelegea. Dar să nu răspundă? Se auzea o voce înregistrată în ebraică.

— Jacov, ia ascultă! Ce spune?

Jacov încă mai radia; îşi lungea gâtul şi se apleca pe fereastră, ca să vadă semnul celorlalţi. Adesea arăta spre al său şi descoperi că ceilalţi credincioşi zâmbeau întotdeauna şi părea să le placă să indice în direcţia cerului. Buck ştia că va veni ziua în care semnul crucii de pe frunte va spune totul între sfinţii Pătimirilor. Chiar şi arătatul în sus va atrage atenţia forţelor inamice.

Problema era că acea zi va veni în momentul în care şi ceilalţi

vor avea semnul lor propriu, care va fi vizibil tuturor. De fapt, conform Bibliei, cei care nu vor avea „semnul fiarei” nu vor putea să cumpere sau să vândă. Marea reţea de sfinţi va trebui atunci să-şi dezvolte propria piaţă tainică pentru a supravieţui.

Jacov duse telefonul la ureche, apoi i-l dădu înapoi lui Buck.

— Dacă vrei să laşi un mesaj, apasă unu.

Buck apăsă.

— Chloe, spuse el, sună-mă de îndată ce asculţi mesajul ăsta. Mulţimea de aici, de afară, nu s-a subţiat deloc, aşa că nu vreau să fiu nevoit să vin să vă caut, pe tine şi pe Tsion. Dar, dacă nu primesc niciun semn de la tine în următoarele zece minute, am să vin.

De îndată ce termină, îi sună telefonul.

— Slavă Domnului, spuse el şi-l deschise. Da, iubito.

Un zgomot mecanic şi paraziţi puternici. Apoi auzi:

— Turnul din Ierusalim, aici Elicopterul Unu al Comunităţii Globale!

— Alo?

— Turnul, mă auzi?

— Alo, aici nu este turnul, spuse Buck. Se produc interferenţe de unde?

— Turnul, aceasta este o transmisie confidenţială, de aceea folosesc telefonul în loc de radio?

— Mac, tu eşti?

— Da, turnul.

— Eşti în elicopter cu ceilalţi trei?

— Zece-patru. Verific coordonatele pentru a reveni la locul de aterizare de pe King David, terminat.

— Încerci să-mi comunici ceva?

— Afirmativ. Mulţumesc. Fără vânt?

— Este vorba de Tsion?

— Parţial noros?

— Şi Chloe?

— Zece-patru.

— Sunt în pericol, Mac?

— Afirmativ.

— Au fost luaţi?

— Nu în acest moment, turn. Estimez aterizarea în cinci minute.

— Urmează?

— Afirmativ.

— Ce pot face?

— Vom veni dinspre nord-vest, turn.

— Sunt în afara stadionului?

— Negativ.

— Îi găsesc în colţul dinspre nord-vest?

— Afirmativ. Avem permisiune. Asistenţa, turn. Vă mulţumim pentru asistenţă.

— Sunt şi eu în pericol?

— Zece-patru.

— Ar fi bine să trimit pe altcineva?

— Afirmativ şi mulţumesc, turn. Mă voi îndrepta într-acolo imediat.

— Mac! Am să trimit pe cineva pe care poate că nu îl vor recunoaşte şi am să-l aştept să-i aducă la ieşirea dinspre nord-vest. E bine aşa?

— De îndată ce putem, turn. Într-acolo.

— Jacov, fugi înăuntru şi găseşte-i pe Tsion şi pe Chloe şi scoate-i de pe stadion pe ieşirea dinspre nord-vest.

Jacov apucă mânerul uşii.

— Pe sus sau pe jos? spuse el. Este o ieşire la parter şi una dedesubt.

— Scoate-i pe dedesubt şi nu te opri pentru nimeni. Ai armă?

Jacov căută sub scaun şi trase afară un Uzi. Şi-l îndesă la brâu şi-l acoperi cu cămaşa. Buck considera că se vedea, dar poate că în întuneric şi la înghesuiala de pe stadion, nu va fi detectat.

— Probabil că cineva a pus gărzi ale Comunităţii Globale să-l înşface pe Tsion. Încă n-au pus mâna pe el, dar nu mai e mult până atunci. Scoate-i de acolo pe amândoi.

Jacov intră alergând pe stadion, iar Buck trecu la volan. În sfârşit, mulţimea începuse, încet, să se mişte. Părea că oamenii nu vor să plece. Cu siguranţă că doreau să-l mai vadă pe Tsion. Buck nu înţelegea ce vorbeau, dar, din frazele în engleză pe care le auzea din când în când, înţelegea că discutau despre umilirea lui Carpathia.

În timp ce manevra cu atenţie maşina prin mulţime, auzi un elicopter. Se temea să nu aducă mai multe gărzi ale Comunităţii Globale. Era surprins că elicopterul arăta la fel cu cel care îl adusese pe Carpathia. Înşfacă telefonul şi apăsă pe butonul care-i făcea legătura cu cel care îl sunase ultima oară.

— McCullum.
— Mac! Sunt Buck. De ce v-aţi întors?
— Zece-patru, securitate. Vom verifica sectorul de sud-est.
— Am trimis un om în colţul de nord-vest!
— Afirmativ, afirmativ! *Eu* voi verifica sud-estul, dar apoi îmi voi duce încărcătura la bază, terminat.
— Ei sunt în sud-est acum?
— Negativ. *Eu* voi acoperi sud-estul!
— Dar ce poţi face dacă ei sunt acolo?
— Pot crea o diversiune, securitate, dar apoi noi plecăm, înţeles?
— Sunt confuz, dar am încredere în tine, Mac.
— Ţineţi-vă oamenii departe de sectorul de sud-est, securitate. Mă descurc eu.
Buck lăsă telefonul pe scaun şi-şi orientă oglinda exterioară ca să poată vedea elicopterul. Leon Fortunato anunţa prin microfonul elicopterului:
— Am fost rugaţi de forţele de securitate de la sol ale Comunităţii Globale să ajutăm la eliberarea zonei! Vă rugăm să traduceţi acest mesaj şi celorlalţi, dacă este nevoie! Vă mulţumim pentru colaborare!
Masa de oameni nu îl ascultă. Pentru că se răspândea vorba că propriul elicopter al lui Carpathia survola un colţ al stadionului încercând să elibereze zona, sute de oameni se îndreptară în direcţia aceea, holbându-se la cer. În felul acesta se creă un drum pentru Buck, care porni repede înspre colţul de nord-vest. În timp ce oamenii ieşeau afară, erau atraşi de elicopter şi imediat începeau să se mişte în acea direcţie pentru a ieşi din aglomeraţie.
Buck opri lângă stadion. Ignoră semnele gărzilor înarmate, deschise portiera şi coborî ca să localizeze ieşirea. Descoperi rampa slab luminată prin care camioanele livraseră echipamentul în ziua precedentă. Pe vârful picioarelor văzu o rază de lumină, în timp ce o uşă se deschise şi cineva sări pe rampă.
Gărzile se apropiară ca să vadă mai bine, iar Buck îşi dădu seama că era Jacov. De ce fugea? De ce fusese ignorat? Oare paza Comunităţii Globale era pentru Tsion? După ce Jacov trecu de gărzi, păru să observe maşina. Era la mai puţin de cincisprezece metri şi-l privea fix pe Buck. Scoase arma Uzi de

sub cămaşă şi trase în aer, după ce se întoarse spre stânga.

Gărzile începură vânătoarea, cu armele în mâini, iar sutele de oameni din jur începură să ţipe şi să caute adăpost. Instinctiv, Buck se ghemui, privind pe deasupra maşinii. La vreo şaizeci de metri distanţă, Jacov se întoarse şi mai trase nişte gloanţe în aer. Gărzile răspunseră cu foc, iar Jacov fugi iar.

Buck nu auzi când se deschiseră uşile maşinii, dar îi auzi pe Chloe şi pe Tsion strigând:

— Dă-i drumul, Buck! Porneşte! Acum!

Buck urcă în maşină şi trânti uşa.

— Dar Jacov?

— Dă-i drumul, Buck! urlă Chloe. El creează o diversiune!

Buck râse, apăsând pedala de acceleraţie până la podea şi săltând peste bordură.

— Acelaşi lucru îl face şi Mac! spuse el. Ce echipă! De unde îl luăm pe Jacov?

Tsion se culcă pe podea, lângă locurile din spate, gâfâind. Chloe se întinse pe bancheta din spate.

— A spus că ne întâlnim la Chaim, zise Tsion.

— Aia trăgeau spre el!

— A spus că nu-i va face să tragă decât după ce va ieşi din raza lor de acţiune. Era convins că se va descurca.

— Nimic nu este în afara razei lor de acţiune, zise Buck, lăsând în urmă stadionul.

Cele mai multe maşini, de urgenţă sau nu, se îndreptau spre stadionul Kollek, în loc să se îndepărteze de el. Indicatoarele ţineau maşinile particulare pe loc, permiţând doar vehiculelor Comunităţii Globale să treacă. Pentru că mergea în direcţia opusă, Buck fu ignorat.

— Dacă sunt pe urmele tale, Tsion, n-ar trebui să îndrăznim să ne întoarcem la Chaim.

— Nu-mi trece prin cap alt loc sigur, spuse Tsion. Carpathia nu m-ar ameninţa acolo. Soţia ta a fost extraordinară. A prevăzut lucrurile înainte să se întâmple. A văzut gărzile îndreptându-se spre mine şi nu i-a plăcut privirea lor.

— Îşi apăsau căştile pe urechi cu putere, zise Chloe, şi, în acelaşi timp, ridicau piedica armelor. Mi-am imaginat că Fortunato sau Carpathia le spusese să se răzbune pe Tsion şi să facă lucrul ăsta chiar în mijlocul mulţimii, ca să pară un accident. S-au apropiat atât de mult, încât l-am auzit pe unul

spunându-i comandantului suprem unde eram noi.

— Tot mai sunt îngrijorat pentru Jacov, spuse Buck.

— A fost ingenios, zise Chloe. Alerga prin tunel lângă noi, spunând: „Caut oameni cunoscuţi care să mă urmeze într-un loc sigur”. Noi am ieşit dintr-o cameră de serviciu şi…

— Am zărit imediat semnul de pe fruntea lui, zise Tsion. Slavă Domnului! Să ne spui mai târziu ce s-a întâmplat.

— A spus că tu aduci maşina la ieşire, continuă Chloe. S-a uitat şi a văzut gărzile la ieşirea de pe rampă, apoi a spus că el va crea o diversiune, iar noi trebuia să-l urmăm douăzeci de secunde mai târziu. S-a pregătit şi a fugit, dând buzna pe uşă!

— A mers, spuse Buck, pentru că mi-a distras chiar şi mie atenţia. Nu v-am văzut când aţi intrat în maşină.

— Nu ne-a văzut nimeni, a zis Chloe. Ah!

— Ce?

— Nimic, zise ea printre dinţi.

— Ce e, Chlo’? Ai păţit ceva?

— Nu sunt obişnuită să alerg, răspunse ea.

— Nici eu, spuse Tsion. Şi aş vrea să ies de aici de îndată ce vom fi în siguranţă.

— Nu o puteţi ţine aici, îi spuse Leah doctorului Charles. Este imposibil. Îmi pare rău. Am putea încerca să o strecurăm într-o cameră şi asta ar fi mai bine pentru ea, dar dacă dumneavoastră credeţi că veţi mai avea vreodată nevoie de acest spital sau de ajutorul meu, ar fi mai bine să o scoateţi de aici imediat.

— Atunci mai dă-mi un sedativ, spuse Floyd. Vreau să se liniştească înainte să plecăm.

Hattie dormi tot drumul până la locuinţa de refugiu, iar doctorul Charles o puse pe patul de lângă televizorul deschis, de unde aflară ce se petrecea la Ierusalim.

— Excelenţa Sa, Potentatul Nicolae Carpathia se va adresa lumii în douăzeci de minute, anunţă crainicul. Aşa cum mulţi dintre dumneavoastră au văzut în direct la televiziunile din emisfera estică sau pe internet, încercarea de a-l otrăvi a eşuat. Potentatul este sănătos, deşi a fost şocat de ce s-a întâmplat, şi doreşte să-i asigure pe cetăţenii Comunităţii Globale că nu are nimic. Ne aşteptăm ca discursul său să cuprindă referiri şi la compensaţiile pe care le va cere de la autorii atentatului la viaţa sa.

Ziaristul din Buck dorea să fie tot la stadion. I-ar fi plăcut tare mult să vadă cât îi ţinuse Mac în aer pe Carpathia, Fortunato şi pe măscăriciul de Mathews, în timp ce îi dădea lui Tsion şansa să scape. I-ar fi plăcut să vadă el însuşi apa şi sângele de pe scenă şi să-i întrebe pe martorii oculari dacă vreunul dintre ei îi văzuse pe cei doi de la Zidul Plângerii venind sau plecând.

Învăţase să nu o dădăcească pe Chloe; ea era la fel ca el de curajoasă şi de puternică. Dar mai purta în pântece şi copilul lor şi trecuse printr-o încercare fizică oribilă, de pe urma căreia suferi rău. Trauma aceasta putea fi dăunătoare pentru ea.

Buck se simţea uşurat să vadă israelieni, în loc de gărzi ale Comunităţii Globale la porţile lui Chaim. După cum se ştie, era aceeaşi forţă care se aflase în spatele masacrului familiei lui Tsion şi al alungării lui din propria ţară. Dar acum se afla aici ca oaspete al lui Chaim, iar acesta era aproape un Dumnezeu în Israel.

De îndată ce intrară, Chaim îi îmbrăţişă palid şi tremurând; voia să ştie unde era Jacov. Buck îl lăsă pe Tsion să dea explicaţiile, ştiind că Chaim va avea nevoie de asigurări că protejatul său nu plănuise umilirea lui Carpathia.

— M-ai asigurat că îţi vei păstra neutralitatea, spuse Chaim. Altminteri nu l-aş fi îndemnat să participe.

— Ştiai că va veni şi nu mi-ai spus? întrebă Tsion.

— Voia să fie o surpriză. Cu siguranţă că voi vă aşteptaţi să apară.

— Sperasem că va aştepta până mâine sau poimâine seară. Ar fi trebuit să mă anunţi.

— Păreai mai mult decât pregătit.

Tsion se aşeză obosit.

— Chaim, omul ăsta a întrerupt un citat din Scriptură. Parcă şi-ar fi pregătit apariţia în cel mai prost moment cu putinţă. Am să te fac să-ţi ţii promisiunea de a mă asculta, şi chiar foarte curând. Nu sunt în stare în seara asta, dar, inteligent şi chibzuit cum eşti, nu vei putea respinge dovada pe care o am că Isus este Mesia, iar Carpathia, Antihristul.

Rosenzweig se aşeză pe un scaun mare şi moale şi oftă din greu.

— Tsion, tu eşti ca un fiu pentru mine. Dar ceea ce tocmai ai spus îţi poate aduce moartea.

— Cât de bine ştiu lucrul acesta!

— Desigur. Încă mai sunt mâhnit din cauza pierderilor pe care le-ai suferit. Dar să vii în Israel ca să-l proclami pe Isus ca Dumnezeu este la fel de nesăbuit ca scandalagiii de la Zid care fac şmecherii cu apa şi cu vremea. În plus, Tsion, să-l numeşti Antihrist pe Nicolae când vizitează Oraşul Sfânt reprezintă culmea aroganţei şi a lipsei de omenie. Ţi-am mai spus, mai degrabă aş crede că Nicolae este Mesia şi că unul din cei doi aşa-zişi martori este Antihristul.

Tsion dădea obosit din cap, iar Buck profită de ocazie ca să se scuze pentru restul serii.

— Vă rog să ne scuzaţi…

— Desigur, spuse Chaim.

— Aş vrea să aflu când se întoarce Jacov, indiferent de oră, zise Buck.

— Mulţumesc pentru preocupare, spuse bătrânul. O să te anunţăm.

Rayford era cu un ochi la televizor, în timp ce încerca să dea de cineva din Israel. Nici Buck şi nici Chloe nu răspundeau la telefon, şi nici de Mac nu putea să dea. Uitând de sine pentru o clipă, Rayford înjură încet. Hattie se ridică.

— Asta este Rayford Steele pe care l-am cunoscut eu cândva, spuse ea, cu vocea firavă.

— A, îmi pare rău, Hattie. Nu e felul meu. Sunt îngrijorat de ceea ce s-a întâmplat acolo şi vreau să mă asigur că sunt toţi bine.

— Este plăcut să ştiu că încă mai eşti uman, şopti ea. Dar nu ai fost şi nici nu vei fi vreodată la fel de uman ca mine.

— Ce înseamnă asta?

— Îl voi omorî pe Nicolae.

— Îmi pare rău pentru copilul tău, Hattie, dar nu ştii ce spui.

— Rayford, vrei să te apleci mai aproape de mine?

— Poftim?

— Nu-ţi fie teamă. Nu am să mai fiu pe aici pentru multă vreme.

— Nu spune asta.

— Pur şi simplu nu mai am energia să vorbesc tare, aşa că vrei să te apleci mai aproape de mine?

Rayford găsea acest lucru bătător la ochi, deşi nu erau decât

ei doi în cameră. Îşi strânse buzele, se uită în jur şi-şi întoarse urechea către ea.

— Dă-i bătaie, spuse el.

— Rayford, nu am fost cu acel bărbat suficient de mult pentru ca acest lucru să mă afecteze într-o mare măsură. Ştiu că nu am fost nici mai bună, nici mai rea decât orice fată. Ştii asta foarte bine.

— Ei bine, eu…

— Lasă-mă să termin, fiindcă sigur Floyd m-a drogat şi voi adormi în curând. Ascultă ce-ţi spun: Nicolae este răul în persoană.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— O, ştiu că voi credeţi că el este Antihristul. Ei bine, eu *ştiu* că este. Tot ce iese din gura lui este o minciună. L-ai văzut comportându-se de parcă ar fi prietenul lui Mathews? Ei bine, îi doreşte moartea. Ştiu asta chiar de la el. Ţi-am spus că l-a otrăvit pe Bruce. A trimis oameni să mă omoare *după* ce am fost otrăvită, ca să se asigure. Probabil că otrava mi-a ucis copilul. Oricum, pe el îl consider responsabil. M-a determinat să fac lucruri pe care nu le-aş fi făcut niciodată. Şi ştii ce? În timp ce le făceam, mă bucuram. Mi-a plăcut puterea lui, puterea de atracţie, puterea de convingere. Când am făcut-o pe Amanda să pară o trădătoare, chiar credeam că fac ceea ce trebuie. Şi ăsta este lucru cel mai puţin rău pe care l-am făcut. Vreau să mor, Rayford. Şi nu vreau să fiu iertată sau să merg la cer să fiu cu Dumnezeu sau cu altcineva dintre ai lui. Dar am să lupt împotriva acestei otrăvi, am să-l ajut pe Floyd în treaba asta, am să fac tot ce va trebui pentru a rămâne în viaţă atâta timp cât va fi nevoie ca să-l omor pe omul ăla. Trebuie să mă însănătoşesc şi va trebui să ajung cumva acolo unde este el. Probabil că am să mor în timpul misiunii mele, dat fiind tot sistemul de securitate pe care îl are. Dar nu-mi pasă. Atâta timp cât voi ajunge să fiu cea care o va face.

Rayford puse o mână pe umărul ei.

— Hattie, ai nevoie să te odihneşti. Doctorul Charles chiar ţi-a dat mai mult anestezic înainte să te aducem acasă, aşa că s-ar putea ca, mai târziu, să nu-ţi mai aminteşti ce ai spus aici. Acum, te rog…

Hattie se smuci din mâna lui Rayford, iar degetele ei fragile îi înşfăcată cămaşa. Îl trase cu furie spre ea şi îi vorbi tăios în faţă,

împroşcându-i obrazul cu salivă.

— Îmi voi aminti fiecare cuvânt, Rayford, să nu crezi că nu. Am să fac lucrul ăsta chiar de va fi ultimul pe care-l voi face şi sper că chiar va fi.

— Bine, Hattie. În regulă. Nu vreau să ne certăm pentru asta acum.

— Niciodată să nu te cerţi cu mine pentru asta, Rayford. Îţi vei pierde timpul.

Carpathia urma să apară pe ecran în curând, iar Hattie moţăia iar. Rayford se bucura că ea nu-l va vedea şi nici nu va auzi orice ar spune el despre căderea din Israel. Un fior îl străbătu pe Rayford. Ea îl forţase să se confrunte cu sine.

Rayford fu peste măsură de uşurat când află că Amanda fusese aşa cum crezuse el: o soţie iubitoare, demnă de încredere şi fidelă. Dar de când descoperise ce-i făcuse Carpathia lui Bruce, Amandei, lui Hattie, se confrunta iar cu propriile dorinţe. Ceruse cândva permisiunea, onoarea, de a fi cel însărcinat cu asasinarea lui Carpathia la jumătatea Pătimirilor. Acum, adevărul era că dorea să facă imediat acest lucru.

Ştia că trebuia să vorbească serios cu Hattie, să o reţină de la a face ceva atât de nechibzuit şi de prostesc. Dar de asta nu avea încredere în Mac sau Tsion, în fiica sau în ginerele său, tot de asta nu va sufla o vorbă noului său prieten, Ken, sau lui Floyd despre impulsurile lui criminale. Bineînţeles că ei vor dori să-i arate că e un drum nebunesc. Dar el voia să se bucure mai mult de gândurile sale.

Abia când rămase singur cu Chloe în intimitatea camerelor de oaspeţi ale lui Chaim Rosenzweig, Buck îşi dădu seama cât de îngrijorat fusese pentru ea. Tremurând, o cuprinse în braţe şi o ţinu tare, atent să nu o îmbrăţişeze prea tare din cauza rănilor pe care ea le avea.

— Când nu ştiam unde eşti, începu el, nu mă puteam gândi decât la cum m-am simţit după cutremur.

— Dar de data asta nu mă pierduseşi, iubitule, spuse ea. Ştiai unde eram.

— Nu ai răspuns la telefon. Nu ştiam dacă te înşfăcase cineva sau...

— L-am închis când ne urmăreau. Acum îmi dau seama că de

atunci nu l-am mai deschis.

Încercă să se desprindă din îmbrăţişare.

— Lasă-l acum, spuse el. Nu trebuie să fie deschis, nu?

— Dacă încearcă tata să ne sune? Ştii că probabil urmăreşte ce se întâmplă.

— Poate să sune pe telefonul meu.

— Unde este?

— Ah! L-am uitat în maşină. Mă duc să-l iau.

Acum fu rândul ei să nu-l lase să plece.

— O să-l deschid pe al meu, spuse ea. Nu vreau să ne despărţim din nou acum.

Gurile lor se întâlniră, iar el o cuprinse în braţe. Se aşezară pe marginea patului şi se lăsară pe spate, capul ei odihnindu-se în îndoitura braţului lui. Buck îşi imagina cât de caraghios arătau, cu ochii în tavan, cu picioarele pe podea. Dacă şi ea era la fel de obosită ca el, nu mai era mult până când va cădea pradă somnului. Probabil că nu era momentul să aducă în discuţie un subiect delicat, dar Buck nu fusese niciodată bun la sincronizare.

După cum era obiceiul, Comandantul Suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato, îl prezentă publicului telespectator pe Excelenţa Sa, Potentatul Nicolae Carpathia. Rayford era şocat cât de sincer şi deschis era Leon când spunea propria versiune asupra celor întâmplate. Tsion îl avertizase pe Rayford că abilităţile supranaturale ale lui Carpathia vor fi în curând trâmbiţate şi chiar exagerate, pregătind terenul pentru când se va declara Dumnezeu însuşi, în timpul celei de-a doua jumătăţi a Pătimirilor. Până acum, afirmaţiile fuseseră circumspecte; Nicolae nu formulase personal asemenea pretenţii. Dar în această zi, Rayford se întrebă cum va răspunde Nicolae la prezentarea linguşitoare a lui Fortunato. Şi el trebui să recunoască faptul că cei doi făcuseră o treabă de maestru, chiar supranaturală, în realizarea coregrafiei pentru cea mai mare jignire publică adusă lui Nicolae.

6

— Sunt îngrijorat pentru tine, spuse Buck.

— Voi fi în regulă, zise Chloe. Mă bucur că am venit şi că mi-e

mai bine decât am crezut. Ştiam că era cam devreme pentru mine să fac o asemenea călătorie, dar am reuşit.

— Nu de asta sunt îngrijorat.

Ea se desprinse din braţele lui şi se răsuci pe o parte ca să-l privească.

— Atunci de ce?

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Scuzaţi-mă, spuse Tsion. Voiaţi să vedeţi la televizor răspunsul lui Carpathia?

Chloe încercă să se ridice, dar Buck o opri.

— Mulţumim, Tsion. Venim imediat. Dacă nu-l mai prindem, ne poţi povesti tu mâine dimineaţă.

— Foarte bine. Noapte bună, iubiţilor.

— Buck Williams, spuse Chloe, nu ştiu când m-am mai simţit aşa specială. N-ai mai ratat niciodată în viaţa ta o ştire importantă.

— Nu mă face să par prea altruist, iubito. Nu mai am pentru ce revistă să scriu, ai uitat?

— Ba da. O ai pe a ta.

— Da, dar eu sunt şeful şi semnez cecurile. Nu mai sunt bani pentru cecuri, aşa că ce să fac? Să mă împuşc?

— Oricum, m-ai ales pe mine în locul ştirilor de ultimă oră.

Buck se rostogoli spre ea şi o sărută iar.

— Oricum ştiu ce va spune. Mai întâi o să-l pună pe Fortunato să-i enumere meritele, apoi va face pe umilul şi pe sfiosul şi-l va ataca pe Tsion pentru că l-a făcut de râs după tot ceea ce făcuse el pentru rabin.

Chloe aprobă din cap.

— Atunci ce te preocupă?

— Copilul.

Ea ridică din sprâncene.

— Şi pe tine?

El dădu aprobator din cap.

— La ce te gândeşti?

— Că nu am fost prea deştepţi, spuse ea. Copilul nostru nu va ajunge să aibă cinci ani şi-l vom creşte sau o vom creşte încercând în acelaşi timp să rămânem în viaţă.

— Mai rău decât atât, spuse el. Dacă am încerca doar să supravieţuim, ne-am putea ascunde undeva unde este sigur. Copilul ar putea fi în siguranţă o vreme. Dar tocmai ne-am

declarat credinţa. Suntem duşmanii ordinii lumii şi nu vom sta cu mâinile încrucişate şi nici nu vom protesta doar în mintea noastră.

— Va trebui să fiu foarte atentă, spuse ea.

— Da, zise el pufnind. Aşa cum ai fost şi până acum.

Ea stătea întinsă, tăcută. În cele din urmă spuse:

— Poate că va trebui să fiu mai atentă, nu?

— Poate. Mă întreb dacă procedăm cum trebuie pentru cel mic.

— Oricum nu ne mai putem răzgândi acum, Buck. Aşa că ce rost mai are?

— Sunt doar îngrijorat. Şi nu pot spune acest lucru nimănui altcuiva.

— Nici n-aş vrea să-l spui altcuiva.

— Aşa că spune-mi să nu mă îngrijorez sau spune-mi că te îngrijorezi şi tu cu mine sau altceva. Altminteri am să trec toată răspunderea părintească asupra ta şi am să încep să te tratez de parcă n-ai gândi.

— Te-ai descurcat destul de bine să nu faci asta, Buck. Am observat.

— Da, dar uneori ar trebui să o fac mai bine. Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Îmi place când *tu* nu mă pierzi din ochi. Nu mă simt înjosit de asta. Am nevoie de lucrul ăsta şi îl apreciez.

— Până la un punct, spuse ea.

— Garantat.

— Şi mă pricep destul de bine la asta.

— Şi eşti subtilă, spuse el punându-şi braţele în jurul ei.

— Buck, zise ea, ar trebui să-l urmărim pe Carpathia, nu crezi?

El ridică din umeri, apoi aprobă din cap.

— Ca să avem o şansă să-i punem beţe în roate.

Merseră în camera în care Tsion şi Chaim se uitau la televizor.

— Vreo veste despre Jacov? întrebă Buck.

Chaim clătină din cap.

— Şi nu sunt deloc mulţumit de asta.

— Doar i-am cerut să intre şi să-i scoată pe ei de acolo, spuse Buck. Să-i ademenească şi să tragă focurile de armă a fost ideea lui. Nu m-am bucurat nici eu de ce a făcut.

— *Ce?* exclamă Chaim.

Rayford se simţea încurajat într-un mod straniu, în ciuda ameninţărilor lui Hattie împotriva lui Carpathia. În mintea lui, acest lucru demonstra o judecată sănătoasă de care, conform doctorului Charles, nu mai dăduse dovadă de săptămâni întregi. El nu se considera nebun, în ciuda propriilor dorinţe vădit nereal iste de a fi ucigaşul plătit al lui Dumnezeu. În adâncul sufletului îşi dorea ca Hattie să se însănătoşească suficient pentru a-şi schimba opinia în ceea ce-l privea pe Dumnezeu. Ea ştia adevărul; nu despre asta era vorba. Ea era genul de persoană care putea cunoaşte adevărul, dar nu acţiona în conformitate cu el. Ăsta îi spusese şi Bruce Barnes lui Rayford că fusese motivul pentru care era un supravieţuitor. În ceea ce-l privea pe Rayford, el nu înţelesese, în ciuda eforturilor făcute de prima sa soţie de a-i explica, faptul că nimic din ceea ce făcea pentru sine nu putea să-i atragă aprecierea lui Dumnezeu. Dar Bruce ştia toate acestea. Ştia că mântuirea se obţine prin milostenie şi prin credinţă. El pur şi simplu nu făcuse niciodată această trecere, crezând că ar putea să se eschiveze până mai târziu. Însă, mai înainte veni momentul în care fu lăsat fără familie.

Ken apăru la capătul scării ce ducea în subsol.

— Eu şi doctorul ne întrebam dacă nu vrei să te uiţi la televizor aici, spuse el. Poate că Hattie se va odihni mai bine aşa.

— Desigur, zise Rayford, ridicându-se repede.

Formă încă o dată, fără succes, numărul lui Chloe şi al lui Buck şi-şi lăsă telefonul pe scaun.

Când ieşea din cameră, Hattie îi strigă:

— Nu vrei să-l laşi deschis, Rayford?

— Nu vrei să dormi?

— Dă-l mai încet, dar lasă-l deschis. Nu mă va deranja.

— Oamenii mei îl caută pe Jacov, şopti Chaim, în timp ce Leon Fortunato zâmbea pe ecranul televizorului. Dacă i s-a întâmplat ceva, nu ştiu…

— Nu cred că i se poate întâmpla ceva rău, Chaim. A început să creadă în Mesia şi chiar are pe frunte semnul unui sfânt al Pătimirilor, pe care-l pot vedea ceilalţi credincioşi.

— Vrei să spui că tu-l poţi vedea, dar eu nu?

— Exact asta spun.

— Prostii. Câtă aroganţă!

— Vezi semnele noastre? îl întrebă Chloe.

— Prostii, n-aveţi niciun semn, spuse Chaim.

— Noi ni-l vedem unul pe al celuilalt, spuse Tsion. Îl văd foarte clar pe al lui Chloe şi pe al lui Buck.

Chaim dădu din mână amuzat, de parcă ei ar fi încercat să-l prostească. Fortunato fu prezentat.

— Mai bine aş încerca să-l sun pe tata înainte să apară Carpathia, spuse Chloe.

Se grăbi spre dormitor şi se întoarse cu telefonul ei. I-l arătă lui Buck. Pe ecran se vedea că Rayford sunase de când plecaseră din dormitor. Ea formă numărul lui.

Lui Rayford i se păru că aude că-i sună telefonul sus, dar crezu că se înşală, fiindcă nu-l mai auzi. Privi în jur în pivniţă şi se miră cum putea un om mare, deşirat, precum Ken Ritz, să locuiască într-un loc mic, întunecat, rece şi neplăcut ca acesta. Ritz îl mai mărea puţin câte puţin în timpul liber, fiindcă întreaga Armată a Pătimirilor trebuia să locuiască acolo. Rayford nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Era oare imaginaţia lui Rayford sau Fortunato arăta mai spilcuit? Nu observase asta când era pe stadion. Dar îl văzuse pe ecranul laptopului, care nu reda la fel de clar ca această transmisiune în direct, prin satelit, la televizorul lui Ken. În general, televizorul nu înfrumuseţa un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, dar Fortunato părea aranjat, cu ochii mai luminoşi, mai sănătos şi mai bine îmbrăcat decât de obicei.

— Doamnelor şi domnilor din Comunitatea Globală, începu el, privind direct în camera de luat vederi, de parcă lentila ar fi fost ochii publicului (aşa cum îşi dorise Carpathia), chiar şi cele mai bune familii au oile lor negre. De când Excelenţa Sa, Potentatul Nicolae Carpathia, a fost adus la putere acum mai bine de doi ani, a făcut paşi uriaşi în transformarea lumii întregi într-un singur sat.

Prin dezarmare globală, prin schimbări politice importante în fostele Naţiuni Unite, acum Comunitatea Globală, a transformat lumea într-un loc de viaţă mai bun. După dispariţiile devastatoare, el a adus pacea şi armonia. Singurele pete de pe ecranul progresului au fost rezultatul lucrurilor care nu au fost sub controlul său. Războiul a dus la boli şi la moarte, dar Excelenţa Sa a răpus rapid rezistenţa. Dezastre naturale s-au

abătut asupra noastră, de la cutremure la inundaţii şi tsunami, şi chiar ploi de meteoriţi. Credem că toate acestea se datorează surplusurilor de energie ale celor care au determinat dispariţiile.

Au mai rămas elemente de rezistenţă în faţa progresului şi a schimbării, iar una dintre cele mai importante mişcări în această direcţie şi-a dezvăluit adevărata natură astă-seară în faţa întregii omeniri. Excelenţa Sa are puterea şi dreptul de a recurge la măsuri extreme împotriva acestui afront adus autorităţii şi demnităţii poziţiei sale. Totuşi, în spiritul noii societăţi pe care a clădit-o, Excelenţa Sa vine cu un alt răspuns, pe care doreşte să vi-l împărtăşească în seara aceasta.

Însă înainte de a face acest lucru, aş dori să vă împărtăşesc o poveste personală. Nu v-o spun din auzite, nu este o legendă sau o alegorie. Mi s-a întâmplat chiar mie şi depun mărturie pentru adevărul fiecărui detaliu. V-o împărtăşesc pentru că în ea este vorba despre acelaşi lucru despre care vă va vorbi Potentatul, şi anume despre spiritualitate şi supranatural.

Fortunato spuse lumii întregi povestea reînvierii sale la comanda lui Carpathia, o poveste pe care Rayford o auzise de prea multe ori. Fortunato încheie:

— Şi acum, fără altă introducere, Potentatul vostru şi, pentru mine, îndrăznesc să spun, o zeitate, Excelenţa Sa, Nicolae Carpathia.

Chloe vorbise încet la telefon în timpul omagiilor pe care i le făcuse Fortunato lui Carpathia. În timp ce Leon se împleticea, încercând atât să-i facă loc lui Carpathia, cât şi să se încline adânc în faţa lui, Chloe închise.

— Hattie a pierdut copilul, spuse ea cu tristeţe în glas.

— Ai dat de tatăl tău?

— A răspuns Hattie. Părea destul de lucidă, având în vedere circumstanţele.

Chloe izbucni deodată în râs, făcându-l pe Buck să se uite la televizor. Fortunato încercă să se dea înapoi din faţa lui Carpathia şi, în timp ce făcea plecăciunea, se poticni de un cablu. Păru să cadă şi să se rostogolească undeva în afara camerei de luat vederi, distrăgându-l chiar şi pe imperturbabilul Carpathia şi făcându-l să piardă pentru un moment contactul cu obiectivul aparatului.

Carpathia îşi reveni repede şi rânji mărinimos şi

condescendent.

— Dragi cetăţeni, începu el, sunt sigur că, dacă nu aţi văzut ce s-a întâmplat în această seară pe stadionul Teddy Kollek din Ierusalim, aţi auzit deja. Daţi-mi voie să vă spun pe scurt părerea mea despre ce s-a întâmplat şi să vă fac cunoscută decizia despre ce voi face în legătură cu asta.

Daţi-mi voie să mă întorc în timp la momentul în care, în ciuda voinţei mele, am acceptat rolul de secretar general al Naţiunilor Unite. Nu a fost o poziţie pe care mi-o dorisem. Scopul meu a fost întotdeauna acela de a-mi face treaba cum trebuie în orice post m-aş afla. În calitate de membru al camerei inferioare a parlamentului din ţara mea natală, România, am slujit mulţi ani pentru alegătorii mei, făcând să învingă dorinţa lor şi a mea de pace şi dezarmare. Ascensiunea mea în funcţia de preşedinte al ţării mele a fost la fel de neaşteptată pentru mine ca pentru întreaga lume, şi doar ceva mai puţin surprinzătoare decât ascensiunea în funcţia de secretar general, care a dus la guvernarea globală de care ne bucurăm azi.

Una dintre caracteristicile administraţiei mele este toleranţa. Nu putem fi cu adevărat o comunitate globală decât dacă acceptăm diversitatea şi facem din asta o lege statornică. A fost dorinţa clară a celor mai mulţi dintre noi să dărâmăm zidurile şi să unim oamenii. De aceea avem astăzi o economie cu o singură monedă, nu mai avem nevoie de paşapoarte, avem un singur guvern, în cele din urmă vom avea doar o limbă, un singur sistem de măsură şi o singură religie.

Această religie aduce cu sine un frumos mister, acela de a fi capabilă să lase deoparte ceea ce secole de-a rândul a fost cauza existenţei sistemelor religioase contradictorii. Religiile care se considerau singura cale adevărată spre spiritualitate acceptă acum şi tolerează alte religii care se consideră la fel. Este o enigmă care s-a dovedit a funcţiona cumva, de vreme ce fiecare sistem de credinţe este adevărat pentru propriii adepţi. Drumul vostru poate fi singurul drum pentru voi, al meu poate fi singurul pentru mine. Sub uniunea numită Religia Unică Globală, toate religiile lumii s-au dovedit capabile să coexiste în armonie.

Toate, cu excepţia uneia. Şi o ştiţi. Este secta care pretinde că se trage din creştinătatea istorică. Susţine că dispariţiile de acum doi ani şi jumătate au fost faptele lui Dumnezeu. Chiar aşa, spun ei, Isus a suflat din trâmbiţă şi şi-a luat toţi oamenii în

cer, lăsându-ne pe noi, ceilalţi, păcătoşi pierduţi, să suferim aici, pe pământ.

Nu cred că acest lucru dovedeşte adevărul creştinismului, aşa cum a fost el propovăduit timp de secole. Din cunoştinţele mele despre acea religie minunată, propovăduitoare a păcii, am învăţat că Dumnezeu este iubitor şi că Isus a fost un învăţător al moralei. Exemplul său trebuie urmat: dacă cineva vrea să ajungă în cer, trebuie să devină din ce în ce mai bun.

În urma dispariţiilor care au provocat un asemenea haos în lume, unii au folosit pasaje neclare, alegorice, simbolice, din Biblia creştină şi au încropit un scenariu în care era inclusă şi această escamotare a adevăratei biserici. Mulţi lideri creştini, acum membri ai Religiei Unice Globale, afirmă că aceste lucruri nu au fost niciodată spuse înainte de dispariţiile care s-au petrecut şi că, dacă au fost spuse, doar câţiva învăţaţi serioşi le-au ascultat.

Mulţi alţii, care împărtăşeau alte păreri despre cum va pune Dumnezeu capăt vieţii oamenilor pe pământ, au dispărut.

Dintr-un grup mic de fundamentalişti, care cred că au fost aruncaţi aici pentru că nu au fost suficient de buni să meargă prima dată, a apărut un cult cu ceva substanţă. Cei mai mulţi dintre ei au fost evrei care acum au hotărât că Isus este Mesia pe care l-au căutat toată viaţa. Ei îl urmează pe rabinul convertit numit Tsion Ben-Judah. Doctorul Ben-Judah, poate vă amintiţi, a fost cândva un respectat cărturar care şi-a hulit propria credinţă într-o transmisiune internaţională televizată şi care a fost nevoit să-şi părăsească ţara.

Am venit în faţa voastră astăzi chiar în studioul în care doctorul Ben-Judah a pângărit propria moştenire. Cât a fost în exil, a reuşit să spele creierii a mii de megalomani ca el, atât de disperaţi după ceva căruia să-i aparţină, încât au devenit biserica lui marionetă. Folosind o abordare a moralei care te face să te simţi bine psihic, doctorul Ben-Judah a folosit internetul în interesul său, jefuindu-şi turma de milioane. A inventat un război noi-împotriva-lor în care voi, fraţi şi surori, sunteţi „lor”. „Noi” din această şaradă se numesc credincioşi adevăraţi, sfinţi, cei ce poartă semnul şi mai ştiţi şi voi cum…

Luni la rând am ignorat această opoziţie faţă de armonia globală, i-am ignorat pe aceşti rebeli ai cauzei credinţei globale. În timp ce consilierii mă îndemnau să le forţez mâna, eu am

considerat că era necesară toleranţa. Deşi doctorul Ben-Judah a condamnat neîntrerupt valorile noastre şi ceea ce ne este drag, eu am fost adeptul politicii „trăieşte şi lasă şi pe altul să trăiască”. Când el a invitat zeci de mii de convertiţi de-ai săi la o întâlnire chiar în oraşul de care a fost exilat, am decis să trec peste afronturile personale şi să-i dau voie.

În spiritul toleranţei şi al diplomaţiei, chiar l-am asigurat în mod public pe doctorul Ben-Judah că va fi în siguranţă. Deşi eram conştient că, evident, Comunitatea Globală şi eu în calitate de conducător al ei eram duşmanii declaraţi ai acestui cult, am crezut că singurul lucru drept şi corect pe care-l puteam face era să încurajez întrunirea. Mărturisesc că speram că, evident, procedând astfel, aceşti fanatici vor vedea că pun preţ pe compromis şi pe toleranţă şi că într-o zi vor alege să se alăture Religiei Unice Globale. Dar aceasta trebuia să fie alegerea lor. Nu le-aş fi forţat mâna.

Şi cum a fost răsplătită mărinimia mea? Am fost invitat la festivităţi? Am fost rugat să le urez bun-venit delegaţilor? Mi s-a permis să-i salut sau să iau parte la ceremonia lor?

Nu. Prin canale diplomatice particulare am putut să obţin promisiunea că doctorul Ben-Judah nu-mi va restricţiona prezenţa şi nu-mi va interzice participarea. Am călătorit spre Israel pe cheltuiala mea, nici măcar n-am apelat la banii Comunităţii Globale, şi m-am dus să spun câteva cuvinte la ceea ce s-a numit Întrunirea Martorilor.

Comandantul meu suprem a fost primit nepoliticos, cu linişte deplină, deşi s-a comportat civilizat. Supremul Pontif Peter II, papa papilor cum este, a fost primit cu o linişte ostilă, deşi este preot. Nu există nici urmă de îndoială că acesta a fost un răspuns al maselor bine ticluit.

Când eu însumi m-am adresat mulţimii, deşi încă îşi mai ascultau liderul care le controla creierul şi nu răspundeau, am simţit că voiau să răspundă. Am avut sentimentul clar – iar un vorbitor în public îşi dezvoltă antene pentru astfel de lucruri – că erau jenaţi de conducătorul lor şi că ar fi vrut să mă întâmpine la fel de călduros pe cât îi întâmpinam eu.

Deşi doctorul Ben-Judah m-a ignorat ostentativ de la doar câţiva metri, i-a făcut semn cuiva să dea drumul în aer la un praf invizibil care mi-a uscat gâtul instantaneu şi mi-a provocat o sete mistuitoare.

Ar fi trebui să devin suspicios când mi s-a oferit imediat o sticlă din mulţime. Dar încrezător cum sunt în ceilalţi, obişnuit să fiu tratat de ei aşa cum îi tratez şi eu, bineînţeles că am bănuit că este un om de bine care îmi sare în ajutor.

Ce dezamăgire când mi s-a întins o cursă cu o sticlă de sânge otrăvitor! A fost o încercare evidentă de asasinat public, de care l-am învinuit pe doctorul Ben-Judah pe loc. Fiind un pacifist nepriceput la treburi de război, am căzut direct în capcana lui. Îi ascunsese în mulţime pe cei doi lunatici bătrâni de la Zidul Plângerii, care i-au jignit atât de mult pe evrei în Ţara Sfântă şi chiar au ucis câţiva oameni care au încercat să-i angajeze într-o discuţie. Având microfoane ascunse şi date mai tare decât cel pe care îl foloseam eu, m-au silit să tac, ameninţându-mă şi transformându-mi umilul act de diplomaţie într-un fiasco.

Am fost scos de acolo pentru a primi îngrijiri medicale şi am aflat că, dacă aş fi înghiţit ce-mi dăduseră, aş fi murit pe loc. Nu mai este nevoie să spun că acesta este un act de înaltă trădare, care se pedepseşte cu moartea. Acum daţi-mi voie să vă spun următorul lucru. Dorinţa mea este în continuare aceea de a ne uni în spiritul păcii şi al armoniei. Şi vă mai spun că aceste cuvinte din Scriptură au fost spuse prima oară în acest context de către mine: „Veniţi acum şi haideţi să judecăm împreună”.

Nu există nici urmă de îndoială în mintea mea că acest incident urât a fost pus la cale şi executat de doctorul Ben-Judah. Dar, ca om de cuvânt şi lipsindu-mi dovezile care să-l acuze de încercarea de asasinare, intenţionez să dau voie întâlnirilor să aibă loc şi în următoarele două seri. Îmi voi păstra angajamentul de securitate şi protecţie.

Totuşi, doctorul Ben-Judah va fi iar exilat din Israel în timp de douăzeci şi patru de ore după terminarea întâlnirii de poimâine seară. Autorităţile israeliene insistă asupra acestui lucru, iar eu îl voi sili pe doctorul Ben-Judah să se conformeze, dacă nu din alt motiv, măcar pentru propria siguranţă.

În ceea ce-i priveşte pe cei doi care-şi spun Ilie şi Moise, folosesc acest prilej pentru a-i avertiza în mod public. În următoarele patruzeci şi opt de ore nu vor avea voie să părăsească Zidul Plângerii, unde s-au stabilit de multă vreme. Nu au voie să părăsească acea zonă pentru niciun motiv. Când se vor fi terminat întâlnirile de pe stadion, Ilie şi Moise vor trebui să părăsească zona Muntelui Templului. Dacă sunt văzuţi în altă

parte în afara zonei lor de carantină în următoarele patruzeci şi opt de ore sau în zona Muntelui Templului după această perioadă, am ordonat să fie împuşcaţi pe loc.

Unii martori oculari au mărturisit că crimele pe care te-au comis ar putea fi cumva catalogate ca autoapărare. Resping această afirmaţie şi îmi exercit autoritatea ca potentat pentru a le refuza judecarea. Vreau să fiu clar: apariţia lor în altă parte decât lângă Zidul Plângerii timp de patruzeci şi opt de ore sau apariţia lor în public oriunde în lume după aceea va fi considerat motiv suficient pentru a fi ucişi. Orice ofiţer al Comunităţii Globale sau orice cetăţean particular este autorizat să-i împuşte mortal.

Ştiu că veţi fi de acord că acesta este cel mai generos răspuns la un atac urât şi că permisiunea ca întâlnirea să continue dovedeşte dorinţa de aplanare a conflictelor.

Vă mulţumesc, prieteni, şi, de aici din Israel, vă doresc noapte bună.

Rayford ridică privirea când Ken Ritz se lăsă pe spate şi se plesni peste coapse.

— Nu ştiu ce veţi face voi, băieţi, dar eu am nişte lucruri de făcut. Mai întâi, trebuie să aflu cum putem face rost de câteva dintre milioanele pe care le-a jefuit rabinul de la turma sa. Cum niciunul dintre noi nu mai are vreun venit, o să avem nevoie de nişte bani în numerar.

— Ai un minut, Ray? întrebă Floyd ridicându-se.

— Desigur, doctore.

Urcară scările şi Floyd se aplecă puţin deasupra lui Hattie, care dormea.

— Pare bine deocamdată, zise el. Dar îţi poţi imagina să mai fi fost şi deprimată după naştere, în plus faţă de ceea ce a suferit deja?

— Te poate apuca chiar şi când pierzi sarcina?

— E mai plauzibil în cazul pierderilor de sarcină, dacă te gândeşti puţin.

Rayford stinse televizorul şi îl urmă pe Floyd pe verandă. Amândoi scrutau atenţi orizontul şi ascultau înainte să vorbească. Rayford se obişnuise cu asta de când sosise aici. În cartierele generale ale Comunităţii Globale problema era să ştii cu cine poţi să vorbeşti. Aici era foarte important să ştii că nu

eşti spionat.

— Am o problemă, Rayford, dar nu te cunosc prea bine.

— Prieteniile, cunoştinţele, totul trebuie să fie urmărit zilele astea, spuse Rayford. Noi doi am putea locui împreună tot restul vieţilor noastre naturale şi asta ar însemna mai puţin de cinci ani. Dacă ai ceva pe suflet, spune. Vrei să mă critici, dă-i drumul. Pot să accept. Priorităţile mele s-au schimbat, nu mai sunt cele vechi. Asta nu mai e necesar să spun.

— A, nu, nu este nimic de felul acesta. De fapt, cred că ai motiv să mă cerţi puţin după ce s-a întâmplat azi.

— Pentru că te-ai răstit la mine în toiul bătăliei? Ei, am şi eu partea mea de vină. În situaţii medicale de urgenţă, tu eşti şeful. Ţipi la cine ai chef.

— Da, dar, deşi ştiu că Tsion este cumva pastorul nostru, tu eşti şeful. Vreau să ştii că eu ştiu şi respect acest lucru.

— Nu este timp pentru ierarhii, doctore. Acum spune-mi ce te preocupă.

— Am o problemă în ceea ce o priveşte pe Hattie.

— Toţi avem, Floyd. Cândva a fost o fată atrăgătoare şi deşteaptă. Ei bine, poate mai mult atrăgătoare decât deşteaptă, dar acum nu poţi vedea decât ceea ce este mai rău în ea. Cred că se va însănătoşi. Poate că în următoarele câteva săptămâni o vei aprecia mai mult.

— Vreau să ştii că am aflat că voi aţi lucrat împreună şi că, deşi între voi nu a fost niciodată o relaţie…

— Da, bine. Nu sunt mândru de asta, dar o recunosc.

— Oricum, nu este vorba că ea este într-o stare rea sau dificilă. Sunt mişcat de felul în care vouă tuturor pare să vă pese de ea şi vreţi să devină credincioasă.

Rayford oftă.

— Faptul că ea crede, dar nu doreşte să accepte mă buimăceşte. Nici nu este prea raţională în legătură cu asta. Nu este o persoană care să trebuiască să fie convinsă că nu merită, nu-i aşa?

— Este atât de convinsă, încât refuză să accepte ceea ce ştie că este gratuit.

— Atunci, care este problema ta, doctore? Crezi că este o cauză pierdută, din punct de vedere spiritual?

Floyd negă din cap.

— Aş vrea să fie atât de uşor. Problema mea nu prea are

sens. Tu însuţi ai spus că nu este nimic atrăgător la această fată. Este evident că atunci când era sănătoasă dădea bărbaţii pe spate. Dar otrava şi-a făcut treaba, iar boala îşi face simţite efectele. Nu e prea coerentă când vorbeşte, iar din punct de vedere spiritual este pierdută.

— Aşadar vrei să scapi de ea şi asta te face să te simţi vinovat?

Floyd se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la Rayford.

— Nu. Ceea ce vreau este să o iubesc. Chiar o iubesc. Vreau să o ţin în braţe, să o sărut şi să-i spun. Vocea începu să-i tremure. Ţin atât de mult la ea, încât m-am convins că prin iubirea mea o pot însănătoşi. Fizic şi spiritual. Se întoarse cu faţa la Rayford. Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa?

În timp ce se întindeau pe pat, Buck îi spuse lui Chloe:

— O să poţi să dormi dacă ies puţin?

Ea se ridică în capul oaselor.

— Să ieşi? Nu prea este sigur.

— Carpathia este concentrat prea mult asupra lui Ilie şi a lui Moise ca să-şi facă griji în privinţa noastră acum. Vreau să văd dacă îl pot găsi pe Jacov. Şi vreau să văd ce vor face martorii ca reacţie la ameninţările lui Nicolae.

— Ştii ce vor face, spuse ea întinzându-se la loc pe pat. Vor face ce vor dori până la venirea momentului potrivit şi va fi vai de cei care vor încerca să intre în graţiile Potentatului încercând să-i omoare.

— Chiar şi aşa, aş vrea…

— Fă-mi o favoare, Buck. Promite-mi că nu vei pleca până nu voi fi adormit buştean. Atunci îmi voi face griji numai dacă nu o să fii aici când mă voi trezi mâine dimineaţă.

Buck se îmbrăcă şi plecă să vadă dacă Tsion mai era treaz. Nu mai era, dar Rosenzweig vorbea la telefon.

— Leon, insist să vorbesc cu Nicolae… Da, ştiu toate blestematele de titluri pe care le ai şi-ţi amintesc că Nicolae îmi este prieten dinainte să fie Excelenţa Sa şi Potentat. Şi acum te rog să mi-l dai la telefon… Atunci să-mi spui *tu* ce s-a întâmplat cu şoferul meu!

Rosenzweig îl observă pe Buck, îi făcu semn din cap să ia loc şi atinse butonul speaker al telefonului. Leon era în mijlocul unei ameninţări.

— Sursele noastre de informaţii ne-au spus că omul tău s-a convertit.

— S-a convertit la ce? Nu mai este evreu? Nu mai este israelian? Nu mai lucrează pentru mine? Despre ce vorbeşti? Este în serviciul meu de ani de zile. Dacă ştii unde este, spune-mi şi vin să-l iau.

— Doctore Rosenzweig, cu tot respectul, domnule, vă spun că omul dumneavoastră este unul dintre ei. Noi am vrut ca gărzile Comunităţii Globale să-l escorteze personal pe rabinul Ben-Judah înapoi la vehiculul lui Jacov, dar el a ieşit fugind de pe stadion, deschizând focul cu o armă de mare putere. Nimeni nu poate spune câte gărzi şi câţi cetăţeni nevinovaţi au fost ucişi.

— Eu pot. Niciunul. Altminteri s-ar fi anunţat la toate emisiunile de ştiri. Am auzit aceeaşi poveste. Oamenii tăi veneau după Ben-Judah pentru a se răzbuna pe jignirea adusă lui Nicolae şi cine ştie ce i-aţi fi făcut, dacă nu s-ar fi salvat singur.

— Nu a fost singur. Era cu soţia lui Buck Williams, care s-a dovedit a fi o americancă subversivă care a scăpat dintr-unul dintre centrele noastre din Minnesota, unde fusese reţinută pentru interogare.

Rosenzweig se uită la Buck, care dădu din cap încet, de parcă s-ar fi mirat de unde naiba inventaseră chestiile astea. Fortunato continuă:

— A fost suspectată de jaf după cutremur.

— Leon, Jacov trăieşte? urmă o pauză. Rosenzweig se enervă. Jur, Leon, că dacă i s-a întâmplat ceva acelui tânăr…

— Nu i s-a întâmplat nimic, doctore. Încerc să te fac să mi te adresezi în mod corespunzător.

— O, pentru Dumnezeu, Leon, nu sunt oare lucruri mult mai importante pentru care să ne facem griji acum? Cum ar fi vieţile oamenilor!

— Comandant Suprem, doctore Rosenzweig.

— Imbecil Suprem! strigă Rosenzweig. Plec să-l caut pe Jacov. Şi dacă ai vreo informaţie care mi-ar putea fi de folos, ai face bine să mi-o dai chiar acum!

— Nu este nevoie să-mi vorbiţi în felul acesta, domnule.

Şi Leon închise telefonul.

Rayford puse o mână pe umărul lui Floyd în timp ce se

întorceau în casă.
— Nu sunt sfetnic în ale dragostei, spuse el, dar ai dreptate când spui că asta nu are niciun rost. Ea nu este o credincioasă. Eşti suficient de matur să cunoşti diferenţa între milă şi dragoste şi între compasiune profesională şi dragoste. Abia dacă o cunoşti, iar ceea ce ştii despre ea nu este chiar atât de plăcut. Nu este nevoie de un om de ştiinţă ca să-şi dea seama că este altceva decât crezi tu că este. Eşti singur? Ţi-ai pierdut soţia în timpul Înălţării la Cer?
— Mda.
— Mai bine mi-ai povesti despre ea.

7

Înainte să plece cu Chaim, Buck se uită la Chloe. Părea să doarmă profund.
— Vrei să conduci tu? întrebă Chaim. A trecut atât de multă vreme de când mi-au permis să conduc.
— Ţi s-a permis?
Chaim zâmbi îngrijorat.
— Când devii, cum să spun, o personalitate în ţara asta, mai ales în oraşul acesta, eşti tratat ca un rege. Nu mai pot merge nicăieri neînsoţit. Nu eram nici măcar renumit când ai făcut prima dată articolul acela despre mine.
— Totuşi erai respectat.
Chaim îl întrebă pe portarul său, Jonas, dacă are veşti despre Jacov.
— Stefan? îl auzi Buck spunând. Apoi urmă ceva grăbit şi neliniştit în ebraică.
Chaim îl conduse pe Buck până la ultimul loc din garaj, iar Buck se aşeză la volanul unui Sedan vechi.
— Nu vreau să ştie toată lumea când ies în oraş. Mercedesul este foarte bine cunoscut ştii să foloseşti schimbătorul de viteze, nu?
Buck apăsă pedala de acceleraţie şi reuşi foarte repede să se descurce cu transmisia manuală. Era mai îngrijorat pentru faptul că erau tocite cauciucurile.
— Ai vreo idee încotro să mergem?
— Da, mi-e teamă că da, spuse Chaim. Jacov e un alcoolic.
Buck îl privi contrariat.

— Ai drept şofer un alcoolic?
— Acum nu mai bea. Se spune că este în proces de recuperare. Dar, în momente de criză, recidivează.
— Cade din căruţă?
— Nu cunosc expresia asta.
— E o expresie americană veche. La începutul secolului douăzeci, Uniunea Femeilor pentru Temperanţă Creştină ducea în oraş Căruţa Temperanţei, condamnând efectele nocive ale alcoolului şi îndemnându-i pe cei afectaţi să renunţe la el şi să urce în căruţă. Când un om treaz se apuca iar de băut, se spunea că a căzut din căruţă.
— Ei bine, mi-e teamă că asta s-a întâmplat şi aici, spuse Chaim, indicându-i lui Buck unde să vireze.
Pe măsură ce înaintau prin zone cu case şi clădiri foarte apropiate unele de altele, Buck începu să observe lucruri pe care nu le văzuse pe drumul de la Chaim la stadion. Ierusalimul devenise murdar. Cât de mult îi plăcea să viziteze oraşul doar cu câţiva ani în urmă! Avusese zonele sale decăzute, dar, per ansamblu, fusese păstrat cu mândrie. De la dispariţii, apăruseră anumite tipuri de infracţiuni şi de activităţi desfrânate pe care el nu se aştepta să le vadă în public aici. Beţivi se împleticeau pe străzi, cu braţele în jurul femeilor uşoare. Mergând mai departe prin oraş, Buck văzu cluburi de striptease, saloane de tatuaj, de ghicit viitorul, localuri XXX.
— Ce s-a întâmplat cu oraşul vostru?
Chaim mormăi şi dădu din mână cu dispreţ.
— Ăsta este un subiect despre care aş vrea să discut cu Nicolae. Toţi banii ăia cheltuiţi pentru templul cel nou şi pentru mutarea moscheii Domului Stâncii în Noul Babilon! Ah! Şi tipul ăsta Peter II îmbrăcat în haine caraghioase întâmpinându-i pe evreii ortodocşi în Religia Unică din Babilon. Nu sunt un om religios şi totuşi mă mir de nebunia asta. Care este scopul? Evreii au susţinut timp de secole faptul că ei se închină Dumnezeului celui adevărat, iar acum lucrul ăsta pare să se potrivească cu o religie care-l acceptă pe Dumnezeu ca bărbat, femeie, animal şi cine mai ştie ce altceva. Şi vezi singur ce efect are acest lucru asupra Ierusalimului. Haifa şi Tel Aviv sunt şi mai rău! Ortodocşii sunt închişi în noul lor templu strălucitor, măcelărind animale şi întorcându-se la sacrificiile ce se făceau cu secole în urmă. Dar ce impact au ele asupra noii societăţi?

Niciunul! Se zice că Nicolae îmi este prieten. Dacă o să vrea să mă vadă, am să-l informez despre toate acestea, iar lucrurile se vor schimba.

Când Jacov al meu, care, apropo, este un bărbat minunat, inteligent, cade din vagon, cum spui tu, ajunge pe aceeaşi stradă, în acelaşi bar şi în aceeaşi stare.

— Cât de des se întâmplă asta?

— Nu mai mult de două ori pe an. Îl cert, îl ameninţ, chiar l-am concediat. Dar ştie că ţin la el. El şi soţia sa, Hannelore, încă mai suferă după cei doi copii pe care i-au pierdut la dispariţii.

Buck fu mâhnit când îşi dădu seama că l-a influenţat pe Jacov spiritual înainte să ajungă să-l cunoască. Spera doar că Chaim se înşela în privinţa lui Jacov şi că nu-l vor găsi acolo unde se aştepta bătrânul.

Chaim îi arătă lui Buck un loc de parcare în mijlocul unui şir de maşini aliniate pe o stradă aglomerată. Trecuse deja de miezul nopţii, iar Buck fu deodată copleşit de oboseală.

— Harem? spuse el, citind firma luminoasă. Eşti sigur că ăsta este doar un bar?

— Sunt sigur că nu, Cameron, spuse Rosenzweig. Nu vreau să mă gândesc ce altceva se mai întâmplă acolo. N-am fost niciodată înăuntru. De obicei aştept aici, afară, în timp ce şeful pazei se duce înăuntru şi îl târăşte pe Jacov de acolo.

— De asta m-ai adus pe mine?

— Nu ţi-aş cere să faci tu asta. Dar s-ar putea să fie nevoie să mă ajuţi cu el, deoarece, dacă opune rezistenţă, nu mă pot măsura cu el. Nu-mi face niciun rău, nici măcar când e beat, dar un bătrân mic aşa ca mine nu poate să convingă un bărbat tânăr şi mare cât un catâr să meargă unde el nu vrea să meargă.

Buck parcă maşina şi stătu pe gânduri.

— Sper că te înşeli, doctore Rosenzweig. Sper că Jacov nu este aici.

Chaim zâmbi.

— Crezi că dacă a devenit credincios nu se va mai îmbăta după ce s-a tras în el? Eşti prea naiv pentru un jurnalist internaţional, prietene. Noua ta credinţă ţi-a împăienjenit mintea.

— Sper că nu.

— Ei bine, vezi camionul ăla verde de acolo, un Ford

englezesc vechi?

Buck dădu din cap afirmativ.

— Este al lui Stefan, care face parte din personalul meu. El îşi împarte viaţa între locul ăsta şi stadionul Teddy Kollek şi este tovarăşul de pahar al lui Jacov. Stefan nu suferă aşa ca Jacov. Nu bea aşa mult ca el. Astăzi a fost ziua lui liberă, dar dacă aş fi parior, aş paria că Jacov a fugit la el în încercarea de a scăpa de gărzile Comunităţii Globale. Speriat de moarte, fără îndoială că i-a dat voie lui Stefan să-l ducă în locul lor preferat. Nu pot să-i reproşez asta lui Jacov. Dar îl vreau în siguranţă. Nu vreau să se dea în spectacol în public, mai ales când a fugit de cei din Comunitatea Globală.

— Eu nu vreau să fie aici, doctore Rosenzweig.

— Nici eu, dar nu sunt un tânăr cu capul în nori. Înţelepciunea vine cu vârsta, Cameron. Sincer vorbind, aş vrea să vină mai puţină. Am dobândit înţelepciune pe care nu mi-o pot aminti acum. Am ceea ce eu numesc „momente de maturitate”, în care îmi aduc aminte în detaliu ceva ce s-a întâmplat acum şaizeci de ani, dar nu-mi amintesc că am spus aceeaşi poveste cu o jumătate de oră înainte.

— Eu nu am încă nici măcar treizeci şi trei de ani şi mi se întâmplă lucruri de felul ăsta.

Chaim zâmbi.

— Şi cum ziceai că te cheamă?

— Hai să mergem să îl căutăm pe Jacov, spuse Buck. Eu zic că nu este acolo, chiar dacă Stefan este.

— Eu sper că este, spuse Jacov, pentru că, în caz contrar, înseamnă că s-a rătăcit, a fost prins sau chiar mai rău.

Povestea doctorului Floyd Charles era ciudat de asemănătoare cu a lui Rayford. Şi el avusese o soţie care îşi trata cu seriozitate credinţa, în timp ce el, un profesionist respectat, se prefăcea că îl interesează.

— Participai destul de regulat la slujbe? îl întrebă Rayford, cunoscând situaţia din experienţă. Doar că nu voiai să te implici la fel de mult ca soţia ta?

— Exact, spuse Floyd. Îmi spunea mereu că faptele mele bune ca medic nu mă vor duce în cer şi că, dacă Isus va reveni pe pământ înainte să mor, nu m-ar alege. Dădu din cap. Ascultam fără să aud, ştii ce vreau să spun?

— Parcă ai spune povestea mea, frate. Ţi-ai pierdut şi copiii?

— Nu la Înălţarea la Cer. Soţia mea a pierdut o sarcină şi am pierdut o fetiţă de cinci ani într-un accident de autobuz în prima ei zi de şcoală.

Floyd tăcu.

— Îmi pare rău, spuse Rayford.

— A fost groaznic, continuă Floyd cu voce îngroşată. Şi eu şi Gigi am văzut-o cum dădea colţul străzii în acea dimineaţă, iar Ladonna era cât se poate de fericită. Ne gândisem că va fi timidă sau speriată – de fapt sperasem cumva să fie. Dar ea abia aştepta să înceapă şcoala cu hăinuţele cele noi, cu cutiuţa cu mâncare şi toate celelalte. Gigi şi cu mine eram terminaţi, emoţionaţi pentru ea, speriaţi. Când am urcat-o în autobuzul acela mare, vechi şi rece, am spus că mă simţeam de parcă aş fi trimis-o să înfrunte leii. Gigi a spus că trebuia să avem încredere că Dumnezeu va avea grijă de ea. După o jumătate de oră am primit un telefon.

Rayford dădu din cap.

— M-a înrăit, a spus Floyd. M-a îndepărtat de Dumnezeu. Gigi a suferit, suspina de mă termina. Dar nu şi-a pierdut credinţa. S-a rugat pentru Ladonna, i-a cerut lui Dumnezeu să aibă grijă de ea, să-i spună poveşti şi altele de felul acesta. A fost o mare încercare pentru căsnicia noastră. O vreme ne-am despărţit; a fost alegerea mea, nu a ei. Pur şi simplu nu mai puteam să o văd cum suferea şi făcea jocul biserici în acelaşi timp. Spunea că nu este un joc şi că dacă voiam să o mai văd vreodată pe Ladonna, trebuia „să mă împac cu Isus”. Ei bine, m-am împăcat cu Isus. I-am spus ce credeam despre ce lăsase El să se întâmple cu fetiţa mea. Am fost nefericit multă vreme.

Stăteau la masa din bucătărie, de unde Rayford putea auzi respiraţia regulată şi ritmică a lui Hattie.

— Ştii ce m-a convins? întrebă Floyd brusc.

Rayford pufni.

— În afară de Înălţarea la Cer, vrei să spui? Asta mi-a captat mie atenţia.

— De fapt, eu am fost convins înainte de asta. Pur şi simplu n-am apăsat niciodată pe trăgaci, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Rayford dădu din cap afirmativ.

— Ştiai că soţia ta are dreptate, dar nu i-ai spus lui Dumnezeu?

— Exact. Dar Gigi a fost cea care m-a convins. Nu a încetat niciodată să mă iubească, în ciuda tuturor celor întâmplate. Eu am fost ticălos. Rău, nesuferit, egoist, obraznic, înjositor. Ea ştia că suferearn. Dispăruse lumina din viaţa mea. O iubisem pe Ladonna atât de mult, încât parcă mi-a fost sfâşiată inima. Dar când am încercat să-mi înăbuş durerea muncind tot timpul şi fiind nesuferit cu colegii mei şi cu toată lumea, Gigi a ştiut când să dea un telefon sau să trimită un mesaj. De fiecare dală, Rayford, de fiecare dată îmi reamintea faptul că mă iubea, că ţinea la mine, că mă voia înapoi şi că era gata să facă orice era nevoie ca să-mi uşureze viaţa.

— Oau!

— Chiar aşa. Suferea la fel de mult ca mine, dar mă invita la cină, îmi aducea de mâncare, îmi spăla hainele, îmi făcea curăţenie în apartament, iar în timpul ăsta avea şi serviciu. Chicoti. M-a umilit, asta a făcut.

— Te-a recâştigat?

— Bineînţeles. Chiar m-a scos din starea de durere în care eram. A durat câţiva ani, dar am devenit o persoană mai fericită, mai eficientă. Ştiam că Dumnezeu, care era în viaţa ei, a ajutat-o să facă asta. Dar tot mai credeam că, dacă era ceva adevărat în legătură cu treaba asta cu raiul şi cu iadul, Dumnezeu trebuia să fie bun cu mine, deoarece ajutam oameni în fiecare zi. Chiar aveam un motiv bun. Am ajutat pe toată lumea. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, chiar dacă pacientul era sărac sau milionar. Pentru mine nu conta. Dacă cineva avea nevoie de îngrijire medicală, primea toată atenţia mea.

— Bravo ţie!

— Da, bravo mie. Dar amândoi ştim ce mi-a adus venirea lui Isus pe pământ. Am rămas aici.

Floyd se duse să vadă ce face Hattie. Rayford aduse nişte Coca-Cola din frigider pentru amândoi.

— Nu vreau să critic un prieten vechi, zise Rayford, dar îşi sugerez să te gândeşti la ce fel de femeie a fost soţia ta, înainte să o înlocuieşti cu Hattie.

Floyd strânse din buze şi aprobă din cap.

— Nu spun că Hattie n-ar putea deveni o asemenea persoană, adăugă Rayford.

— Ştiu. Dar nu există nicio dovadă că vrea să fie aşa.

— Ştii ce am să fac? întrebă Rayford ridicându-se. Am s-o sun

pe fiică-mea şi să-i spun că o iubesc.

Floyd se uită la ceas.

— Ştii cât este ceasul la ea?

— Nu-mi pasă. Şi nici ei n-o să-i pese.

În timp ce Buck şi Chaim se apropiau de Harem, atât bărbaţii, cât şi femeile se holbau la ei. Localul era mai mare în interior decât lăsa să se vadă de afară. Erau câteva încăperi înţesate de oameni, unul lângă altul; unii dansau, alţii se sărutau pătimaş. Trecând printre aceştia, se ajungea la barul principal, unde femeile dansau, iar bărbaţii mâncau şi beau.

— Ah! spuse Rosenzweig. Aşa cum mi-am imaginat.

În timp ce îşi croiau drum, Buck se uita foarte atent după Jacov şi evita fiecare privire care îl întâmpina cu întrebarea: „La ce te holbezi”. Nu toate cuplurile erau formate din câte un reprezentant al fiecărui sex. Acesta nu era Israelul pe care şi-l amintea el. Fumul era atât de gros, că Buck ştia că i-ar fi afectat mai puţin plămânii dacă el însuşi ar fi fumat.

Buck nu-şi dădu seama că Chaim se oprise în faţa lui şi se lovi de el.

— O, Stefan! exclamă Rosenzweig.

Buck se întoarse şi văzu un tânăr cu un pahar de băutură în mână. Părul lui negru era umed şi încâlcit, iar el râdea isteric. Buck se rugă să fie singur.

— Jacov este cu tine? întrebă Rosenzweig.

Stefan, care râdea nestăpânit, abia putu să-şi tragă răsuflarea. Se îndoi tuşind şi vărsă din băutură pe pantalonii lui Rosenzweig.

— Stefan! Unde este Jacov?

— Ei bine, nu este cu mine! strigă Stefan îndreptându-se şi râzând mai mult. Dar este pe aici.

Buck simţi că i se rupe inima. Ştia că Jacov fusese sincer în discuţia pe care o avuseseră, iar Dumnezeu dovedise lucrul acesta punându-i semnul pe frunte. Cum putea oare Jacov să-şi bată joc astfel de mântuirea ce i se oferise? Oare înfruntarea pe care o avusese cu Comunitatea Globală fusese mai groaznică decât îşi putuse imagina Buck?

— Unde? insistă Rosenzweig, vădit dezgustat.

— Acolo! indică Stefan cu sticla, râzând şi tuşind în acelaşi timp. E sus, pe o masă şi se distrează de minune! Acum lasă-

mă, ca să nu accidentez pe cineva aici!

Plecă clătinându-se şi râzând atât de tare, că-i curgeau lacrimi pe obraz.

Chaim, aparent copleşit, se întinse ca să vadă în camera principală, din care urla muzica şi se revărsau scântei de lumină.

— O, nu! murmură el, întorcându-se către Buck. E beat criţă. Tânărul acesta timid, care abia dacă îndrăzneşte să te privească în ochi atunci când te salută, se dă în spectacol în faţa tuturor! Nu pot suporta asta. Aduc maşina. Poţi să-l dai jos de pe masa aia şi să-l aduci afară? Eşti mai mare şi mai puternic decât el. Te rog.

Buck nu ştia ce să spună. Nu fusese niciodată bodyguard deşi cândva îi plăcuse şi lui viaţa de noapte, nu-i plăcuseră niciodată barurile zgomotoase, mai ales cele ca acesta. Se strecură pe lângă Chaim, care se grăbea să iasă, şi îşi făcu loc cu umerii printre câteva grupuri de cheflii, până ajunse la cei a căror atenţie era captată de tânărul israelian nebun care perora sus pe o masă. Era Jacov.

Rayford se grăbi spre subsol şi îl găsi pe Ken cu telescopul lui Donny Moore în poală şi cu microscopul pe birou. Ken citea jurnalele tehnice ale lui Donny.

— Puştiul ăsta a fost un geniu, Ray. Învăţ o grămadă de lucruri care ne vor fi de folos. Dacă îi poţi duce materialele astea celuilalt pilot şi specialistului tău din interior, noi am putea să acţionăm rapid când vor fi descoperiţi şi, cu toţii, vom încerca să rămânem în viaţă. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să merg cu tine în Israel vineri.

— Abia ai scăpat. Prietenul tău Mac nu ţi-a spus că erai ca şi mort, dacă rămâneai?

— Nu este genul meu să fug. Nu mă pot ascunde de Carpathia pentru tot restul vieţii, oricât de puţin aş mai avea de trăit.

— Ce Dumnezeu te-a apucat, Ray?

— Tocmai am vorbit cu Chloe. Presimt că vor fi probleme. Nicolae nu-i va lăsa să părăsească vii Israelul. Trebuie să mergem să-i luăm.

— Sunt de acord. Cum facem treaba asta?

Buck încetă să se tot scuze; oricum era înjurat. În cele din

urmă fu suficient de aproape ca să-l audă pe Jacov, dar acesta vorbea în ebraică, iar Buck nu putu înţelege o iotă. Ei bine, aproape nimic. Jacov striga, gesticula şi încerca să păstreze atenţia oamenilor. Ei râdeau de el şi păreau să-l înjure, să-l fluiere şi să arunce cu chiştoace de ţigări în el. Două femei îl împroşcară cu băutura pe care o aveau în pahare.

Faţa-i era îmbujorată şi părea drogat, dar nu bea, cel puţin nu în acel moment. Buck recunoscu cuvântul *Yeshua,* echivalentul ebraic al lui Isus. Şi *Hamashiach,* cuvântul pentru Mesia.

— Ce spune? îl întrebă pe un bărbat de lângă el.

Acesta, beat, îl privi de parcă ar fi fost de pe altă planetă.

— Engleză? insistă Buck.

— Moarte englezilor! strigă bărbatul. Şi americanilor!

Buck se întoarse către ceilalţi.

— Engleză? întrebă el. Ştie cineva engleză?

— Ştiu eu, spuse o barmaniţă care avea nişte pahare şi sticle goale pe o tavă. Spune repede.

— Ce zice el?

Ea se uită în sus la Jacov.

— El? Aceleaşi lucruri pe care le-a spus toată noaptea. „Isus este Mesia. Ştiu. El m-a salvat.” Tot felul de prostii de felul ăsta. Ce să-ţi spun? Şeful l-ar fi aruncat afară de mult, dar face atmosferă.

Jacov făcea mai mult decât atmosferă. Poate că motivaţia lui era una sinceră, dar impactul era zero. Buck se apropie şi îl apucă de gleznă. Jacov privi în jos.

— Buck! Prietenul şi fratele meu! Acest om are să vă spună! El a fost acolo! El a văzut apa transformată în sânge şi apoi din nou în apă! Buck, vino sus aici!

— Hai să mergem, Jacov! îl îndemnă Buck, clătinând din cap. Nu urc acolo sus! Nu te ascultă nimeni! Haide! Rosenzweig ne aşteaptă!

Jacov privi zăpăcit.

— Este aici? Aici? Să intre!

— A fost înăuntru. Acum hai să mergem.

Jacov coborî şi-l urmă nerăbdător afară pe Buck, acceptând salutul şi palmele pe spate ale petrecăreţilor. Erau aproape de intrare, când Jacov îl zări pe Stefan îndreptându-se în direcţia opusă.

— Stai! Uite-l pe prietenul meu! Trebuie să-i spun că plec!

— O să-şi dea el seama, spuse Buck conducându-l pe uşă afară.

În maşină, Rosenzweig îl privi furios pe Jacov.

— N-am băut, doctore, spuse acesta. Nicio picătură!

— O, Jacov, zise Rosenzweig în timp ce Buck pornea maşina de pe marginea trotuarului. Miroşi tot. Şi te-am văzut sus pe masă.

— Poţi să-mi miroşi respiraţia! spuse el aplecându-se înainte.

— Nu vreau să-ţi miros respiraţia!

— Nu! Haide! Am să-ţi dovedesc!

Jacov suflă tare în faţa lui Rosenzweig, iar Chaim se strâmbă şi îşi întoarse capul. Rosenzweig se uită la Buck.

— A mâncat usturoi azi, dar nu simt miros de alcool.

— Bineînţeles că nu! exclamă Jacov. Predicam! Dumnezeu mi-a dat îndrăzneala aceasta! Sunt unul dintre cei 144.000 de martori, cum spune rabinul Ben-Judah! Voi fi un evanghelist al lui Dumnezeu!

Chaim se prăbuşi pe scaun şi-şi ridică ambele mâini.

— O, spuse el. Mai bine *erai* beat.

După ce auzi ce se întâmplase în Israel, Ken fu de acord că era probabil că Nicolae Carpathia va imagina o „tragedie care scăpa controlului său, ceva ce putea să pună în cârca altcuiva, dar oricum ai fi luat-o, unii dintre cei la care ţinem vor muri”.

— Ken, nu vreau să mă grăbesc, spuse Rayford. Dar n-am de gând să mă ascund aici şi să sper că ei vor scăpa de acolo.

— L-am tot plimbat cu avionul pe ginerele tău de la dispariţii încoace şi e destul de greu să fii mai cutezător decât băiatul ăsta. Va trebui totuşi să intrăm în contact cu copilotul tău de acolo. Eu te pot învăţa o mulţime de lucruri despre avioanele Gulfstream, dar nimeni nu le poate coborî pe pământ în absenţa unei piste.

— Ce vrei să spui?

— Are să te intereseze o decolare rapidă, nu-i aşa? Probabil chiar de pe proprietatea lui Rosen-nu-ştiu-cum?

— Da, am să-i sugerez lui Tsion să anunţe că are nişte planuri importante pentru sâmbătă, unele despre care Carpathia să creadă că nu va dori să le rateze. Apoi pătrundem acolo vineri, după miezul nopţii, şi-i scoatem din ţară.

— Dacă nu ne întâlnim cu ei undeva lângă aeroport, va trebui

să aterizăm în locul unde se află şi să-i luăm. Şi pentru asta avem nevoie de un elicopter.

— Nu putem să închiriem unul? Aş putea să-l rog pe David Hassid, tipul nostru din interiorul Comunităţii Globale, să aranjeze să ne aştepte un elicopter la Ierusalim sau la Ben Gurion.

— Bine, dar vom avea nevoie de doi piloţi. McCullum nu poate scăpa de acolo să ne ajute.

— Dar eu ce sunt?

Ken se plesni peste frunte.

— Ascultă-mă, spuse el. Ce idiot! Te-ai pregătit pe un elicopter?

— Mac m-a învăţat. Eu aterizez lângă complex şi îi aduc la aeroport. E bine?

— Mai bine faci rost de un plan al locului înainte să plecăm. Vei avea timp foarte puţin şi preţios, vei coborî într-o zonă rezidenţială. Dacă te vede cineva pe proprietatea sa, jandarmii vor fi acolo înainte să te ridici iar în aer.

— Soţia ta ştie unde ai fost? îl întrebă Rosenzweig pe Jacov, în timp ce Buck oprea în faţa clădirii de apartamente.

— Am sunat-o. Vrea să ştie despre ce e vorba.

— De ce te-ai dus mai întâi în locul ăla groaznic?

— Am scăpat ducându-mă acasă la Stefan. El voia să meargă. Şi eu m-am gândit: există vreun loc mai bun pentru a începe să predic?

— Eşti un prost, replică Rosenzweig.

— Da, sunt.

Buck îi întinse lui Jacov telefonul său mobil.

— Sun-o pe soţia ta, ca să n-o sperii de moarte când vei intra.

Dar înainte ca Jacov să formeze numărul, telefonul sună.

— Ce este asta? spuse el. N-am făcut eu asta.

— Apasă pe butonul Send şi spune: „Telefonul lui Buck”.

Era Chloe.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră imediat, domnule Williams.

Buck luă telefonul şi îi spuse lui Jacov:

— Aşteaptă aici până când o vom anunţa pe soţia ta că venim.

Chloe îi spuse lui Buck despre telefonul de la tatăl ei şi despre

faptul că acesta le cerea o schiţă a proprietăţii lui Rosenzweig.

— O voi aduce la momentul potrivit, şopti Buck.

Mai târziu, când intra pe poarta casei lui Chaim, nu părea să fie momentul pentru a aduce în discuţie schiţa respectivă. Rosenzweig încă îl mai simpatiza pe Carpathia şi n-ar fi înţeles. Poate chiar ar fi divulgat secretul. Buck rămase în maşină, în timp ce Rosenzweig coborî.

— Tu nu vii înăuntru?

— Pot să-ţi împrumut maşina pentru o vreme?

— Ia Mercedes-ul.

— E bună şi asta, spuse Buck. Dacă Chloe mai este trează, spune-i că mă poate suna.

— Unde te duci?

— Prefer să nu spun. Dacă nu ştii, nu va trebui să minţi dacă te va întreba cineva.

— Este prea multă josnicie pentru mine, Cameron. Să te întorci în siguranţă şi repede. Tu şi prietenii tăi aveţi o altă zi importantă mâine. Sau poate că este mai corect să spun astăzi.

Buck se duse direct la Zidul Plângerii. După cum se aştepta, după gâlceava dintre cei doi martori şi Carpathia şi după ameninţările rostite de Carpathia la emisiunea televizată şi transmisă în toată lumea, mulţimi uriaşe se înghesuiau la gardul din spatele căruia Ilie şi Moise erau înconjuraţi de admiratori. Comunitatea Globală era bine reprezentată, iar gărzi înarmate înconjurau mulţimea.

Buck parcă maşina la distanţă de Muntele Templului şi merse ca un turist curios. Moise şi Ilie stăteau spate în spate, Ilie fiind aşezat cu faţa către mulţime. Buck nu-i mai văzuse în această poziţie şi se întreba dacă Moise nu era cumva cu ochii în patru. Ilie vorbea cu glasul său puternic, pătrunzător, dar în acel moment se afla în competiţie cu şeful unităţii de pază a Comunităţii Globale care avea un megafon. Militarul făcea un anunţ în mai multe limbi, mai întâi în ebraică, apoi în spaniolă, apoi într-o limbă asiatică pe care Buck nu fu în stare să o identifice. În cele din urmă vorbi într-o engleză stricată, cu accent ebraic, iar Buck îşi dădu seama că era israelian.

— Atenţie, doamnelor şi domnilor! Mi s-a cerut de către Comandantul Suprem al Comunităţii Globale să reamintesc cetăţenilor de proclamaţia Excelenţei Sale, Potentatul Nicolae Carpathia (aici mulţimea erupse în urale şi aplauze), conform

căreia cei doi bărbaţi pe care îi vedeţi în faţa voastră sunt în arest în acest loc. Ei nu au voie să părăsească această zonă până la sfârşitul Întâlnirii Martorilor, adică vineri seara. Dacă vor părăsi această zonă înainte de acea dată, orice persoană aflată în serviciul Comunităţii Globale sau orice cetăţean este îndreptăţit să-i reţină folosind forţa, să-i rănească sau chiar să-i ucidă. În plus, dacă sunt văzuţi oriunde, repet, oriunde, după acea dată, vor fi condamnaţi la moarte.

Cei de lângă gard aclamară din nou zgomotos, râzând, aruncară zeflemele, arătară cu degetele şi scuipară înspre martori. Dar totuşi mulţimea stătea retrasă la cel puţin zece metri, fiindcă auzise, dacă nu chiar îi văzuse pe cei pe care martorii îi omorâseră. În timp ce mulţi pretindeau că cei doi îi omorâseră din capriciu pe cei care se apropiaseră prea mult, Buck însuşi văzuse cum un soldat mercenar îi atacase cu o puşcă de mare putere, dar fusese mistuit de focul aruncat din gura martorilor. Alt om, care sărise la ei cu un cuţit, părea să se fi lovit de un zid invizibil şi căzuse mort.

Bineînţeles că martorii nu păreau afectaţi nici de proclamaţie şi nici de militarul cu megafon. Rămaseră nemişcaţi, spate în spate, dar era o mare diferenţă între felul în care arătau acum şi cel în care arătaseră când îi văzuse Buck pentru prima oară. Datorită interesului enorm pe care îl suscitaseră ca urmare a adunării televizate de pe stadionul Kollek, precum şi din cauza faptului că fuseseră menţionaţi atât de către Leon Fortunato, cât şi de Carpathia însuşi, trimişii canalelor de ştiri se strânseseră în acest loc.

Reflectoare gigantice luminau zona, iar martorii fiind scăldaţi în lumină. Dar niciunul din ei nu era deranjat de acest lucru. Lumina nu făcea altceva decât să le accentueze trăsăturile unice: feţe puternice, osoase, ochi negri, adânciţi în orbite, sub sprâncene dese.

Nu-i văzuse nimeni niciodată venind sau plecând; nimeni nu ştia de unde erau. Păruseră ciudaţi şi neobişnuiţi încă de la început, îmbrăcaţi cum erau în haine din pânză groasă de sac şi fiind desculţi. Erau voinici şi totuşi osoşi, cu piele aspră; feţe închise la culoare, ridate; păr şi barbă lungi şi nepieptănate. Unii spuneau că erau Moise şi Ilie reîncarnaţi, dar după părerea lui, Buck, erau chiar cele două personaje din Vechiul Testament. Arătau şi miroseau de parcă erau bătrâni de secole, lăsau în

urma lor un miros de fum şi de praf.

Ochii le ardeau, vocile le erau supranatural de puternice şi puteau fi auzite de la mai mult de un kilometru distanţă, fără să fie amplificate de aparate.

Un israelian strigă o întrebare în ebraică, iar garda Comunităţii Globale o traduse în toate limbile.

— Vrea să ştie dacă va fi pedepsit pentru uciderea acestor doi bărbaţi acum, acolo unde stau ei.

Mulţimea aclamă iar, pe măsură ce fiecare grup de oameni înţelegea ce se spusese. În cele din urmă, garda Comunităţii Globale răspunse:

— Dacă cineva îi va omorî în această noapte, va fi pedepsit doar dacă un martor ocular va depune mărturie împotriva lui. Nu ştiu dacă sunt martori oculari pe aici.

Mulţimea râse şi fu de acord, laolaltă cu ceilalţi militari. Buck tresări violent. Comunitatea Globală tocmai dăduse permisiunea ca oricine să-i ucidă pe martori fără teama unor represalii! Buck era tentat să avertizeze pe oricine ar fi fost atât de prost să încerce aşa ceva, pentru că el văzuse ce se întâmplase cu potenţialii asasini anteriori, dar Ilie reacţionă mai repede.

Abia mişcându-şi buzele, totuşi vorbind atât de tare, încât părea să strige din toţi rărunchii, Ilie se adresă mulţimii:

— Nu vă apropiaţi şi nu puneţi la îndoială acest avertisment din partea Stăpânului Gazdelor. Cel care va îndrăzni să se ridice împotriva slujitorilor aleşi de Dumnezeul Suprem, luminaţi de cel care stă deasupra cerurilor, acela va pieri cu siguranţă!

Mulţimea şi gărzile se îndepărtară împiedicându-se, speriaţi de forţa glasului său. Dar imediat înaintară iar, batjocorindu-l. Ilie izbucni din nou:

— Nu-i duceţi în ispită pe cei aleşi, deoarece a te ridica împotriva celor care strigă în pustiu înseamnă a-ţi da singur foc în faţa altor şacali. Însuşi Dumnezeu vă va arde carnea şi aceasta se va scurge de pe oasele voastre înainte să vă daţi ultima suflare!

Un bărbat imprudent, râzând sălbatic, învârti o puşcă de mare putere, voluminoasă. Buck îşi ţinu răsuflarea când acesta o flutura pe deasupra mulţimii, iar ceilalţi strigau avertizându-l. Arma avea o lunetă, ceea ce însemna că era puşca unui trăgător de elită, cu o putere de a ucide la o distanţă de o mie de metri. Buck se întreba de ce ar risca un bărbat cu o asemenea armă să

o arate în apropierea martorilor şi în aria lor de acţiune, dovedită fiind puterea lor de distrugere?

Militarul Comunităţii Globale păşi între bărbat şi gardul din fier forjat, în spatele căruia stăteau martorii. El i se adresă bărbatului în ebraică, dar era clar că acesta nu înţelegea.

— Engleză! strigă el, dar nu părea american.

Buck nu-i putea recunoaşte accentul.

— Dacă vreţi să faceţi asta, începu militarul în engleză, ca un serviciu pentru Comunitatea Globală, trebuie să vă asumaţi întreaga responsabilitate pentru consecinţe.

— Aţi spus că nu sunt martori oculari aici!

— Domnule, întreaga lume ne vede la televizor sau pe internet.

— Atunci voi fi erou! La o parte!

Militarul nu se mişcă până când bărbatul nu ridică arma înspre el. Atunci militarul dispăru în întuneric, iar bărbatul rămase singur cu faţa la gard. Şi atât. Martorii dispăruseră.

— Mă mai ameninţaţi că voi arde? urlă bărbatul. Veniţi şi înfruntaţi această puşcă, laşilor.

Militarul Comunităţii Globale se reîntoarse la megafon, vorbind grăbit:

— Vom căuta întreaga zonă din spatele gardului! Dacă cei doi nu sunt acolo, atunci au violat ordinul direct al Potentatului însuşi şi ar putea fi împuşcaţi la dorinţa oricui, fără teama condamnării!

8

Deşi era joi dimineaţă devreme pe Muntele Templului, atmosfera era festivă. Se adunaseră sute de oameni, care vorbeau despre îndrăzneala celor doi bătrâni de a-l înfrunta pe Carpathia, expunându-se astfel la un potenţial atac din partea oricui din lume. Erau o pradă uşoară şi în câteva minute puteau fi ucişi.

Buck ştia mai bine, desigur. El se aflase sub călăuzirea lui Bruce Barnes şi apoi a lui Tsion Ben-Judah şi ştia la ce se refereau martorii când spuseseră „momentul potrivit”. Conform profeţiei din Biblie, Dumnezeu le dă martorilor puterea de profeţi o mie două sute şaizeci de zile, îmbrăcaţi în pânză de sac. Atât Bruce, cât şi Tsion susţineau că acele zile erau

numărate începând cu momentul semnării, între Antihrist şi Israel, a unei înţelegeri de pace de şapte ani, care coincidea cu cei şapte ani de pătimiri. O astfel de înţelegere fusese semnată cu puţin mai mult de doi ani în urmă, iar 1260 de zile împărţit la 365 însemna trei ani şi jumătate. Buck calculase că până la „momentul potrivit” era mai mult de un an.

Deodată, de sus de pe coasta dealului numit Muntele Măslinilor, se auziră cei doi predicând tare, la unison. Mulţimea începu să fugă într-acolo, mânată de dorinţa de a ucide.

În ciuda confuziei, a zgomotului şi a gărzilor înarmate care-şi încărcau armele în timp ce alergau, martorii vorbeau atât de tare, că fiecare cuvânt pe care-l spuneau se înţelegea clar.

— Ascultaţi-ne pe noi, slujitori ai Dumnezeului celui atotputernic, făcătorul cerului şi al pământului! Iată, noi suntem cei doi măslini, cele două lumânări ce stau în faţa lui Dumnezeu. Dacă cineva ne face rău, foc va ieşi din gurile noastre şi ne va devora duşmanul. Dacă cineva îndrăzneşte să încerce să ne facă rău, trebuie ucis în felul acesta! Ascultaţi şi luaţi aminte!

Ne-a fost dată puterea de a închide cerurile, ca să nu plouă în zilele în care profeţim. Da, avem putere asupra apelor, le putem transforma în sânge, putem abate toate bolile asupra pământului, oricât de des vrem.

Şi care este profeţia noastră, generaţie de şerpi şi vipere care aţi transformat oraşul sfânt al morţii şi învierii lui Mesia, făcându-l să semene cu Egiptul şi Sodoma? Isus din Betleem, fiul Fecioarei Maria, a fost la început cu Dumnezeu şi El era Dumnezeu, şi El este Dumnezeu. Da, El a îndeplinit toate profeţiile lui Mesia ce are să vină şi va domni pentru totdeauna, a cărui împărăţie nu va avea sfârşit, amin!

Strigătele turbate ale israelienilor cuprinşi de mânie umpleau aerul. În urma lor venea Buck, răsuflând din greu. Niciunul dintre reflectoarele presei nu ajungea până la martori şi nimic nu-i lumina din cer; cu toate acestea, ei străluceau ca ziua în crângul întunecat de măslini. Era o privelişte copleşitoare, înfricoşătoare, iar Buck voia să cadă în genunchi şi să se închine lui Dumnezeu cel adevărat.

Când mulţimea ajunse la poalele dealului şi alunecă pe iarba pe care căzuse rouă, Buck îi prinse din urmă.

— Noi avem puterea de a aduce ploaia, strigară martorii, şi din cer începu să cadă o ploaie torenţială rece, care udă

mulţimea, inclusiv pe Buck.

Pe pământul acela nu mai căzuse un strop de apă de douăzeci şi patru de luni, iar oamenii îşi lungiră gâturile, îşi întoarseră feţele către cer şi-şi deschiseră gurile. Dar ploaia se opri imediat ce începu, de parcă Ilie şi Moise ar fi deschis şi apoi închis un robinet dintr-o singură mişcare.

— Şi stă în puterea noastră să închidem cerurile în zilele profeţiilor noastre.

Mulţimea era uluită, se plângea şi murmura, mormăia din nou înjurături. Când reîncepură să urce spre cei doi profeţi, aflaţi acum la mai puţin de o sută de metri distanţă, ei îi opriră doar cu glasul lor.

— Staţi şi ascultaţi-ne, păcătoşi ai Israelului! Voi care huliţi numele Domnului, făcătorul vostru, prin sacrificarea animalelor în templul pe care pretindeţi că l-aţi înălţat în onoarea lui! Nu ştiţi că Isus, care este Mesia, a fost mielul sacrificat pentru a ridica păcatele oamenilor? Sacrificiile voastre de sânge de animale sunt duhoare pentru nările lui Dumnezeu! Întorceţi-vă de la drumul vostru, voi păcătoşilor! Uitaţi-vă la voi înşivă, că sunteţi deja morţi! Nu vă îndreptaţi împotriva celor aleşi, al căror timp nu a venit încă!

În timp ce Buck privea terifiat, două gărzi ale Comunităţii Globale trecură în grabă pe lângă el şi pe lângă mulţime, cu armele ridicate. Alunecând pe dealul noroios, uniformele li se murdăriră şi se pătară de iarbă. Se strecurau în stil de luptă în sus pe dealul scăldat în lumina ce radia dinspre cei doi martori.

— Vai vouă, celor care nu aţi ascultat avertismentele celor aleşi! strigară martorii. Fugiţi în peşteri ca să vă salvaţi!

Misiunea voastră este sortită eşecului! Trupurile voastre se vor irosi! Sufletele voastre nu vor cunoaşte mântuirea!

Dar gărzile continuau să avanseze. Buck privea cu ochii mijiţi, anticipând nenorocirea. Mulţimea scanda şi ridica pumnii la martori, îndemnând gărzile să deschidă focul. Răsunară împuşcături, reverberând, asurzitoare; cartuşele produceau explozii galbene şi portocalii la butoiaşul armelor.

Martorii stăteau unul lângă celălalt, privind impasibili la atacatorii lor, care erau întinşi pe burtă la vreo treizeci de metri mai jos, pe deal. Mulţimea tăcu, la fel şi puştile; toată lumea privea, mirându-se cum de rataseră gărzile de la o distanţă atât de mică. Gărzile se rotiră pe o parte şi schimbară

încărcătoarele. Deschiseră din nou focul, umplând valea de explozii violente.

Martorii nu se mişcaseră. Ochii lui Buck erau fixaţi asupra lor, în timp ce din gură le ieşeau săgeţi luminoase şi păreau să arunce un şuvoi de vapori fosforescenţi direct asupra gărzilor. Atacatorii nu avură timp nici măcar să se retragă şi luară foc. Armele rămaseră sprijinindu-se de oasele braţelor şi mâinilor lor; carnea dispăruse, iar cutiile toracice şi pelvisurile lor erau nişte forme înfiorătoare în iarbă.

În câteva secunde, căldura cea albă le transformă armele într-un lichid care se scurgea şi sfârâia, iar oasele se prefăcură în cenuşă. Potenţialii asasini ardeau mocnit, unul lângă altul, în timp ce mulţimea fugea panicată, strigând, înjurând, plângând, aproape doborându-l pe Buck la pământ când trecu pe lângă el. Sentimentele lui erau contradictorii, ca întotdeauna când vedea oameni murind. Martorii spuseseră că, atunci când atacatorii vor muri, sufletele lor vor fi pierdute. Nu se putea spune că nu fuseseră avertizaţi.

Îngrozit de pierderea vieţilor şi de condamnarea eternă a gărzilor care îndrăzniseră să se ridice împotriva martorilor şi fuseseră învinse, Buck simţi că i se înmoaie genunchii. Nu-şi putea dezlipi ochii de la martori. Lumina puternică a focului ucigător strălucea în ochii săi şi părea că, acum, lumina pe care o emanau dispăruse. În întuneric, închizând ochii ca să alunge punctele şi dungile care îi înceţoşau privirea, înţelese că ei coborau încet de pe deal. Se întrebă de ce nu dispăruseră oriunde ar fi vrut, aşa cum se materializaseră pe stadion cu o seară înainte şi, acum, de pe Muntele Templului pe Muntele Măslinilor. Păreau imposibil de descifrat şi, când se apropiară de el, îşi ţinu răsuflarea.

El îi ştia. Vorbise cu ei. Ei păreau să-i ştie pe oamenii lui Dumnezeu. Să spună ceva? Şi ce să spună? „Mă bucur să vă revăd? Ce mai faceţi? Bună treabă aţi făcut cu gărzile?”

Când mai fusese în apropierea lor înainte, îi despărţea gardul din fier forjat. Bineînţeles că nimic nu putea proteja pe cineva de aceste fiinţe care aveau puterea de foc a lui Dumnezeu. Buck căzu în genunchi când ei trecură la mai puţin de trei metri de el şi privi în sus când îi auzi murmurând.

— Dumnezeul gazdelor a jurat spunând: Cum am gândit, aşa va fi; precum am hotărât, aşa se va întâmpla, zise Moise.

La auzul cuvintelor lui Dumnezeu, Buck îşi lăsă mai întâi capul în iarbă şi plânse. Gândurile lui Dumnezeu se vor împlini, iar scopurile Sale se vor realiza. Nimeni nu se poate ridica împotriva celor unşi de Dumnezeu până când Acesta nu va spune că a venit vremea. Martorii îşi vor duce la îndeplinite misiunea până în ziua aleasă de Dumnezeu şi nicio sentinţă şi nicio interdicţie de părăsire a unei anumite zone nu le va sta în cale.

„Dacă Chaim Rosenzweig ar fi văzut asta”, se gândi Buck pe drumul de înapoiere spre locul de parcare de la Muntele Templului.

Ajuns în sfârşit înapoi la complexul lui Chaim, lui Buck îi făcu cu mâna Jonas, portarul, care îi descuie uşa, de vreme ce nu mai era nimeni altcineva treaz. Buck o privi pe Chloe, recunoscător să o găsească încă dormind. Apoi ieşi pe veranda camerei lor şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască din nou cu întunericul.

Era de cealaltă parte a casei faţă de aleea pe care Jonas îşi îndeplinea rolul de paznic de noapte. Îl văzuse plimbându-se pe proprietate la fiecare jumătate de oră. Buck aşteptă până când Jonas trecu iar pe acolo, apoi verifică posibilităţile aflate dincolo de balustrada verandei.

Într-o parte se afla un burlan vechi, dar încă intact şi solid. În partea cealaltă era o sârmă încastrată în tencuială, cu bride de sârmă. Bănuia că sârma era fie pentru telefon, fie pentru televizor. Pentru orice ar fi fost, sârma nu l-ar fi putut ţine. Totuşi burlanul avea, din loc în loc, proeminenţe de la sudură, iar acestea permiteau căţărarea pe el. Asta dacă celui care se căţăra nu-i era teamă.

Buck nu se plasase niciodată în categoria neînfricaţilor; cu toate acestea, nu dorea să trezească suspiciunea lui Rosenzweig, cerându-i planul casei. Era sigur că nu văzuse nicio cale de acces spre acoperiş. Trebuia să afle dacă un elicopter putea ateriza acolo şi aceasta era singura modalitate în care ştia că poate descoperi acest lucru.

Buck îşi frecă mâinile până le simţi suficient de uscate. Îşi legă mai strâns pantofii de pânză şi-şi suflecă pantalonii. Stând pe marginea balustradei, se ridică şi începu să se caţere pe burlan. Când ajunse la trei metri deasupra verandei şi trecu de o fereastră mică, de la etajul al treilea, făcu greşeala de a privi în

jos. Mai avea de urcat vreo trei metri pentru a ajunge pe acoperiş, dar dacă ar fi căzut din locul unde se afla, balustrada l-ar fi tăiat în două.

Nu avea motiv de îngrijorare, însă un val de panică îşi făcu apariţia în mintea lui. Aici nu era loc de bâlbâială, de ezitare, de greşeală. Orice alunecare, orice porţiune mai slabă a ţevii, orice teamă care l-ar fi dezechilibrat nu i-ar mai fi lăsat nicio şansă. Ar fi căzut şi nu ar mai fi putut decât să spere că va cădea suficient de aproape de mijlocul terasei, pentru a nu se prăbuşi peste balustradă. Dacă atingea pământul, murea. Dacă ajungea pe terasă, poate că murea.

Aşadar, ce era de făcut? Să meargă mai departe şi să-şi încheie misiunea sau să se întoarcă repede înapoi în siguranţă? Se hotărî că va fi la fel de sigur şi la trei metri mai sus, aşa că urcă în continuare. La un metru de acoperiş se simţea în nesiguranţă, dar ştia că singurul pericol în care se putea afla era cel creat de el însuşi. Dacă şovăia, se speria, se panica sau privea în jos, ar fi înmărmurit. În momentul în care-şi ridică piciorul stâng peste marginea acoperişului, se văzu pe sine însuşi cu ochii minţii, o fiinţă zburătoare, atârnând la marginea acoperişului unei clădiri de trei caturi.

„Sunt un idiot”, hotărî el, dar se simţi mult mai bine cu acoperişul solid sub picioare. Era o noapte senină, înstelată, răcoroasă şi liniştită. Observă boxe pentru utilităţilor, ventilatoare, ţevi de evacuare, reţele de conducte şi supape. Rayford sau altcineva ar fi avut nevoie de o zonă destul de mare, liberă, unde să aterizeze cu un elicopter.

Buck păşi în vârful picioarelor pe acoperiş, ştiind că zgomotul paşilor de deasupra este adesea amplificat dedesubt. Găsi gudron în partea cealaltă. De fapt, spre surprinderea lui, descoperi un vechi loc de aterizare pentru elicoptere. Urmele erau estompate, însă, orice ar fi fost această clădire înainte să fie dată eroului naţional, avusese nevoie de o zonă de aterizare pentru un elicopter. Bănuia că Rosenzweig ştia acest lucru şi ar fi putut foarte uşor să-l scutească de această aventură.

Mai bănui că, dacă cineva folosise cândva locul de aterizare, trebuia să existe acces uşor din şi în casă. Buck se uită în jur şi pipăi zona până găsi o uşă de metal, grea. Era ruginită şi îndoită, dar nu era încuiată. Îşi imagină cum s-ar auzi înăuntru scârţâitul metalului, dacă nu era atent când încerca să o

deschidă.

Buck se chinui cu ea câteva minute, făcând-o să se mişte puţin câte puţin. Când simţi că o putea deschide mai mult, se propti cu umărul în ea şi o cuprinse cu degetele de margini, ca să nu se mişte prea mult şi prea repede. Cu un mormăit şi dintr-un pas, făcu uşa să se deschidă vreo douăzeci de centimetri. Făcu zgomot, dar nu prea mult. Bănui că nu-l auzise nimeni. Dacă gărzile ar fi venit în fugă sau dacă ar fi trezii pe cineva dinăuntru, şi-ar fi declinat imediat identitatea şi ar fi explicat ce căuta acolo.

Buck încercă să se strecoare prin deschizătură, dar mai era nevoie de câţiva centimetri. Împinse uşa cu cotul de câteva ori şi când, în sfârşit, reuşi să se strecoare, observă că se afla la capătul unei scări de lemn, prăfuite şi pline de pânze de păianjeni, care scârţâi când puse piciorul pe ea. Pipăi după un întrerupător în întuneric, nepunându-şi mari speranţe că-l va găsi. Într-adevăr, nu era niciunul, aşa că întinse piciorul pentru a găsi marginea treptei. Tresări când ceva îi atinse fruntea şi aproape se rostogoli pe scări, însă se ţinu de pereţii vechi de lemn. Trebui să se străduiască să-şi păstreze echilibrul, sprijinindu-se de scări.

Pipăind în jur în întuneric, atinse un bec ce se legăna. Era oare posibil să mai funcţioneze? Cât noroc putea să aibă într-o singură noapte? Apăsă întrerupătorul şi se făcu lumină. Buck închise repede ochii din cauza impactului neaşteptat cu lumina şi auzi filamentul plesnind. La ce să se fi aşteptat de la un bec care nu mai funcţionase probabil de ani de zile?

Deschise ochii şi văzu un halo galben rămas de la lumina ce durase atât de puţin. Clipi şi încercă să-şi reproducă în spatele pleoapelor imaginea care ar fi trebuit să fi fost proiectată temporar şi imprimată acolo. Ţinu ochii închişi până când creierul său creă o imagine rudimentară a încă trei trepte ce mai erau de coborât până la o uşă mare.

Buck nu ştiu ce altceva să facă, decât să se încreadă în viziunea sa. Coborî pe scări bâjbâind şi descoperi că ea fusese corectă. Ajunse pe o suprafaţă plană şi pipăi după uşă. Aceasta era de lemn, mare, grea, solidă. Găsi mânerul şi îl roti fără să întâmpine nicio rezistenţă. Dar uşa nu se mişcă, însă putea băga mâna în foc că nu era blocată. Părea încuiată. Degetele-i descoperiră un zăvor deasupra mânerului. Uşa nu se putea

deschide fără o cheie. Trebuia să se întoarcă în camera sa pe unde venise.

Totuşi, Buck se simţi încurajat în vreme ce se întorcea pe propriile urme. Cumva va descoperi uşa aceea din interiorul casei şi va aduce vorba despre cheie într-o discuţie cu Chaim.

Când ajunse la burlan, fu obligat să privească în jos înainte să-şi dea drumul peste streaşină ca să se întoarcă. Aceasta fu o greşeală din partea lui. Acum trebuia să se convingă singur să facă lucrul acesta. Dar oare cât timp trecuse de când plecase de pe terasă? Se hotărî să aştepte să mai treacă o dată garda pe acolo, pentru a fi în siguranţă. În curând îşi dădu seama că Jonas de-abia îşi făcuse rondul pe acolo, căci trecu aproape o jumătate de oră înainte ca acesta să apară târşâindu-şi picioarele prin faţa sa.

Buck se apucă strâns, cu ambele mâini, de burlan, îşi coborî picioarele peste marginea acoperişului până când simţi protuberanţa primei suduri şi se lăsă în jos. Aproape ajunsese la balustrada de la terasa camerei sale şi a lui Chloe când fu aproape sigur că văzuse ceva cu coada ochiului. Dacă era să ghicească, ar fi spus că era perdeaua, care se mişca.

Se trezise Chloe? îl auzise? îl vedea oare? Nu voia să o sperie. Dar dacă era cineva din Comunitatea Globală? Dacă se infiltraseră deja aici? La fel de bine putea fi şi vreo gardă a lui Chaim. Oare ar fi trecut la acţiune înainte ca el să apuce să-şi decline identitatea?

Buck atârna pe burlan, simţindu-se ca un idiot, cu degetele de la picioare sprijinite pe o sudură. Ar fi putut să-şi dea drumul uşor pe terasă şi să intre iar în cameră. Dar trebuia să fie sigur că nu era nimeni la fereastră. Îşi desprinse o mână şi se aplecă atât cât putu. Nimic.

Îşi depărtă genunchii şi încercă să-şi lase capul în jos ca să zărească ceva. Erau desfăcute perdelele? Ştia că ieşise printre draperiile închise. În timp ce încerca să zărească ceva mai departe, îi alunecă de pe sudură mai întâi un picior, apoi şi celălalt, astfel că ajunsese să se sprijine cu toată greutatea corpului în degetele de la mâini. Nu mai putea decât să spere că nu privea nimeni pe fereastră, deoarece ştia că nu putea sta atârnat aşa multă vreme.

Degetele îi cedară şi căzu cu nasul la câţiva centimetri de uşa de sticlă. Când atinse terasa cu picioarele, se trezi privind în

ochii cuiva, mari şi îngroziţi, pe un chip de o paloare fantomatică.

În afara faptului că imaginea îl surprinse, genunchii i se îndoiseră la aterizare şi, fiind atât de aproape de uşă, se izbi de sticlă şi apoi ricoşă în balustradă. Se lovi direct în spate şi, din cauza greutăţii, căzu peste ea. Înşfăcă în cădere fierul forjai, disperat să nu cadă în cap de la înălţime.

Scoţând un geamăt, Buck văzu cerul când se rostogoli pe spate cu picioarele în sus. Atârna prins cu mâinile de balustradă, cu ceafa sprijinită de bare şi cu picioarele bălăngănindu-i-se lângă faţă. Era tot ce putea face ca să rămână atârnat, conştient fiind ca viaţa-i este în propriile mâini.

Între timp, bineînţeles că Chloe începu să ţipe.

Buck îşi ridică iar picioarele până îşi găsi un punct de echilibru, cu balustrada apăsându-i spatele. Printr-o sforţare disperată, îşi ridică trunchiul, până când greutatea picioarelor îl readuse pe terasă.

— Sunt eu, iubito, spuse el, în timp ce Chloe se holba la el prin fereastră.

Se frecă de spate când pătrunse prin uşa deschisă.

— Ce naiba? spunea ea întruna. Mai era puţin şi năşteam.

Buck încercă să-i explice, în timp ce se dezbrăca, dornic de culcare cum nu mai fusese de multă vreme. Un ciocănit în uşă fu urmat de cuvintele:

— Este totul în regulă, doamnă? Am auzit un ţipăt.

— Da, mulţumesc, reuşi ea să spună, apoi chicoti.

Garda plecă mormăind:

— Proaspăt căsătoriţi!

Buck şi Chloe râseră cu lacrimi.

— Oricum, spuse Buck întinzându-se pe spate, am găsit un loc de aterizare vechi pentru elicopter şi…

— Ştiu totul despre asta, spuse Chloe. L-am întrebat pe Chaim când a ajuns acasă.

— L-ai întrebat?

— Da.

— Dar nu vreau ca el să ştie că plănuim ce…

— Ştiu, detectivule. L-am întrebat doar despre istoria acestui loc, ca să văd ce pot afla. A fost o ambasadă cândva. Prin urmare…

— Locul de aterizare pentru elicoptere.

— Exact. Mi-a arătat chiar şi uşa care duce la el. Cheia este atârnată de un cui bătut chiar lângă ea. Pariez că şi tu poţi descuia uşa cu ea.

— Sunt un dobitoc, spuse el.

— Eşti dobitocul *meu.* M-ai speriat de moarte. Dacă aş fi avut o armă, te-aş fi omorât. Mă gândeam să ies fugind şi să-ţi dau un brânci peste balustradă.

— Şi ce te-a reţinut?

— Ceva îmi spunea că trebuia să fii tu. Ştii că nu arătai prea periculos acolo sus, văzut din spate şi atârnat în mâini.

— Eşti rea. Vrei să ştii unde am fost?

— Am bănuit că erai la Zid; de aceea nici nu te-am sunat.

— Mă cunoşti prea bine.

— Ştiam că vrei să vezi cum au primit ei ameninţarea lui Carpathia. Era multă lume?

Rayford nu putu să doarmă, ceea ce se întâmpla rar în cazul lui. Se uita întruna la ceas, întrebându-se ce oră era în Israel şi încercând să se hotărască asupra momentului în care să-i sune pe Buck sau pe Chloe. Ştia că ei vor încerca să-i spună că lucrurile s-au liniştit şi că lor nu li se pare că există un pericol, aşa cum i se pare lui. Dar el lucrase mai îndeaproape cu Carpathia decât lucrase Buck. Îl cunoştea prea bine. În afară de asta, voia să vorbească cu Tsion. Deşi rabinul simţea că îl apără credinţa în Dumnezeu, era bună şi ceva prudenţă. În Scriptură spune clar că, o vreme, cei purtând semnul lui Dumnezeu erau invulnerabili faţă de judecăţile lui Dumnezeu. Dar nimeni nu putea spune clar dacă de această invulnerabilitate se bucurau, în afara celor 144.000 de evanghelişti evrei convertiţi, şi cei care nu erau evrei, precum Rayford şi familia lui, care deveniseră sfinţi ai Pătimirii.

Şi, deşi cei 144.000, printre care se număra cu siguranţă şi Tsion, erau protejaţi de judecăţi, părea puţin probabil că niciunul dintre ei nu va muri dintr-o altă cauză între timp. Rayford dorea cu disperare să-i scoată din Israel, dar în Chicago veniră zorile şi în sfârşit adormi şi el. Când se trezi mai târziu în cursul dimineţii, ştia că cei din Ţara Sfântă se îndreptau spre întâlnirea de seară pe care el trebuia să o urmărească din nou pe internet.

Buck dormise iarăşi câteva ore, iar Chloe îl lăsase.

— Suntem pe fusuri orare diferite, îi explicase ea. Dacă vrei să stai treaz tot timpul şi să faci pe Omul-Păianjen, ai nevoie de odihnă. Vorbesc serios, Buck, am nevoie de tine sănătos. Ai lucrat la capacitate maximă câteva luni şi cineva trebuie să aibă grijă de tine.

— Eu încerc să am grijă de *tine,* replicase el.

— Da, ei bine, poţi începe prin a nu mai da târcoale balconului meu în miezul nopţii.

Chaim negociase cu Fortunato ca Jacov să nu fie acuzat în legătură cu incidentul din seara precedentă, cu condiţia ca Chaim să nu-i mai dea voie să facă pe şoferul lui Tsion. Dar Jacov protestă atât de tare la ideea de a nu mai merge cu acesta, încât doctor Rosenzweig fu de acord în cele din urmă să respecte numai litera înţelegerii. Buck şofa. Jacov mergea lângă el şi adusese un oaspete: Stefan.

Când ajunseră la stadion după-amiaza devreme, de data aceasta cu escorta impusă de Comunitatea Globală, care îl conduse pe scurtăturile descoperite de Jacov, acesta ieşi din camionetă având pe faţă o asemenea bucurie şi anticipare încât Buck nu putu să nu zâmbească.

Chloe fusese de acord să rămână acasă, iar Buck era îngrijorat. Se aşteptase să riposteze, iar acum se întreba dacă nu cumva ea suferea mai mult decât spunea. Fusese zguduită, desigur, de felul în care scăpaseră în seara precedentă de Comunitatea Globală, iar el spera că ea îşi dădea seama că astfel de incidente nu sunt bune pentru ea sau pentru copilul pe care-l purta în pântece.

La ştiri se anunţase toată ziua că cei doi predicatori de la Zidul Plângerii nu ţinuseră seama, în mod ostentativ, de directiva Potentatului. Se spunea că, atunci când forţele Comunităţii Globale încercaseră să-i prindă şi să-i aducă în faţa justiţiei, cei doi omorâseră două gărzi. Martorii oculari de pe Muntele Măslinilor spuseseră că cei doi ascundeau sub haine aruncătoare de foc, pe care le folosiseră atunci când gărzile se aflau doar la câţiva metri de ei. Armele nu fuseseră recuperate, deşi predicatorii se aflau încă din zori la locul în care obişnuiau să stea în ultima vreme, adică lângă Zidul Plângerii.

Imaginile transmise de acolo arătau mulţimile bătându-şi joc de ei, zeflemisindu-i, însă păstrând o distanţă mai mare decât de obicei. Buck îl întrebă pe Tsion:

— De ce nu aruncă Nicolae o bombă asupra lor sau de ce nu îi atacă cu proiectile sau cu ceva? Ce s-ar întâmpla, având în vedere că suntem cu un an înaintea timpului hotărât?

— Chiar şi Nicolae cunoaşte natura sacră a Muntelui Templului, spuse Tsion coborând din maşină. Se grăbi înăuntru, ca să scape de mulţimea care se năpustea asupra lui şi îl întâmpina cu urale. Mi-ar plăcea să-i salut pe fiecare, zise el, dar mi-e teamă de vreo nenorocire. Găsi un loc şi se aşeză. Oricum, încheie el, Carpathia nu va aproba violenţa acolo, cel puţin dacă el ar fi considerat autor moral. Ameninţarea lui de a-i ucide dacă rămân acolo după sfârşitul întâlnirii de mâine-seară este un fel de vicleşug. Sincer, eu mă bucur că a spus în mod public treaba asta. Mă aştept ca cei doi să-i conteste autoritatea şi să fie chiar acolo şi chiar în acel moment.

Jacov şi Stefan arătau foarte diferit faţă de seara precedentă. Se părea că Rosenzweig avea dreptate că Stefan rezistă mai mult la băutură. Nu părea afectat şi se dovedi un tip plăcut. Cei doi porniră în căutarea unor locuri bune, iar Jacov îi ceru lui Buck să se roage pentru soţia lui, care se va uita acasă la televizor.

— Este îngrijorată din cauza mea, deoarece crede că mi-am pierdut minţile. I-am spus că nu este vorba despre ce am pierdui, ci despre ce am găsit.

Gărzile Comunităţii Globale priveau ameninţător spre toţi cei care aveau legătură cu programul, de parcă ar fi lăsat să se înţeleagă că ei făceau doar ceea ce li se ordonase. Ar fi fost în stare să-i omoare pe toţi cei care erau împotriva Potentatului lor.

În această a doua seară nu urmau să aibă loc „focuri de artificii”. Desigur că Nicolae şi oamenii lui erau destul de deştepţi ca să nu-şi facă apariţia. Dar, din cauza agitaţiei provocate de controversele din seara anterioară, mulţimea era mai numeroasă ca niciodată. Convertiţii se întorseseră, dar apăruseră şi mulţi sceptici curioşi.

Seara începu din nou cu un salut simplu, cu intonarea din suflet a unui imn şi cu prezentarea lui Tsion Ben-Judah. Acesta fu salutat cu valuri de urale şi de aplauze, dar le ignoră pe toate. Afişă doar un zâmbet şi ridică mâna pentru a face linişte. Buck stătea şi de data aceasta într-o parte, privind şi ascultându-l cu veneraţie pe omul care-i devenise tată spiritual – rabinul care ajunsese la Isus prin studiul profeţiilor din Vechiul Testament

conducea acum pe internet o turmă de milioane. Stătea acolo, un bărbat micuţ, simplu la vorbă, cu o Biblie şi cu nişte notiţe meticuloase şi strunea mulţimea uriaşă.

— Aţi învăţat multe astăzi, din câte am înţeles, începu Tsion. Iar acum aceasta a venit vremea şi pentru alte învăţături. V-am avertizat dinainte asupra multor judecăţi, de la cele şapte peceţi la cele şapte trâmbiţe şi, în cele din urmă, la cele şapte cupe care vor anunţa apariţia lui Isus Hristos, Domnul şi Mântuitorul nostru.

Am marcat începutul perioadei de şapte ani a pătimirilor la momentul semnării alianţei diabolice între sistemul global şi Israel. Urmărind judecăţile care s-au abătut asupra lumii de atunci, am calculat că ne aflăm la marginea prăpastiei. Am îndurat toate cele şapte judecăţi ale peceţilor şi primele trei ale trâmbiţelor. A patra Judecată a Trâmbiţelor este aproape conform planului lui Dumnezeu.

Pentru a dovedi lumii şi celor neconvinşi că noi ştim despre ce vorbim, am să vă spun la ce să ne aşteptăm. Când se va întâmpla acest lucru, nimeni nu va mai putea nega că a fost avertizai şi că acest avertisment a fost scris în Biblie de secole. Dumnezeu nu vrea ca vreunul dintre noi să piară, ci ca noi toţi să ne pocăim. Acesta este motivul acestei perioade de judecăţi şi de îndurări. Deşi a aşteptat cât a putut să îndure mila Sa şi în cele din urmă şi-a luat la cer biserica, tot mai trimite judecăţi asupra celor necredincioşi. De ce? Este supărat pe noi? Are de ce să nu fie?

Dar nu! Nu! De o mie de ori nu! în iubirea şi mila Sa, el a încercat tot ce s-a putut pentru a ne face să ne întoarcem către El. Noi toţi care am rămas pe pământ până în această zi nu am răspuns la chemarea Sa. Acum, ca şi cum ar folosi fiecare săgeată din tolbă, cu fiecare judecată se face înţeles mai clar ca niciodată. Există vreo îndoială în sufletul cuiva că Dumnezeu este cel care face asta?

Căiţi-vă! întorceţi-vă la El. Acceptaţi-i darul înainte să fie prea târziu. Partea rea a judecăţilor care în sfârşit au atras atenţia unora este că mii de oameni mor din cauza lor. Nu riscaţi să intraţi în această categorie. Probabil că trei sferturi dintre noi, cei care am rămas pe pământ, vor muri – pierduţi sau mântuiţi – până la sfârşitul Pătimirilor.

Vreau să vă vorbesc în seara aceasta despre Judecata celei

de-a patra Trâmbiţe, cu speranţa că nu va trebui să vină catastrofa înainte să fiţi convinşi. Pentru că aţi putea fi ucişi foarte uşor.

9

Joi după-amiaza, în Chicago, Rayford şi Ken împreună cu doctorul Charles şi cu Hattie urmăriră transmisiunea de la Întrunire. Planurile de zbor ale piloţilor fuseseră anulate şi încă nu se luase o hotărâre în privinţa zborurilor lor spre Orientul Mijlociu. Presupunând că Tsion fusese avertizat, el urma să anunţe ceva oficial sau important pentru sâmbătă, ceea ce va atrage după sine încercarea lui Rayford şi a lui Ken de a ajunge în Israel. Ei plănuiau să ajungă vineri, în jurul miezului nopţii, şi să-şi îmbarce pasagerii imediat.

Rayford tresări când, împreună cu ceilalţi trei, îl auzi pe Tsion spunând:

— Intenţionez să închei această întrunire cu o scurtă sesiune de mulţumire pentru autorităţile locale, sâmbătă la prânz, când ne vom întâlni lângă Muntele Templului.

— Bingo! exclamă Rayford. Învaţă-mă cum merge Gulfstream-ul în după-amiaza asta, ca să pot pilota şi la dus, şi la întors.

— Atâta vreme cât ai încredere că elicopterul îşi va îndeplini misiunea. Ai unul pregătit?

— Partea asta este cea mai uşoară. Hai, băiete, înapoi la luptă!

Hattie îl privi lung pe Rayford.

— Îţi place chestia asta?

— E caraghios că tocmai tu întrebi lucrul ăsta, spuse el, ştiind ce sentimente nutreşti faţă de Carpathia.

— Mă aştept să mor atunci când am să-l vânez. Tu te porţi de parcă nu ai putea pierde.

— Am câştigat deja, spuse Ritz. Mai este doar o chestiune de a trece prin etapele necesare. Biblia a relatat deja povestea aceasta şi, după cum spune Tsion, „Noi câştigăm”.

Hattie dădu din cap şi se întoarse într-o parte, cu spatele la ei.

— Sunteţi destul de superficiali ţinând cont că vă puneţi cu un om ca Nicolae.

Ken îi prinse privirea lui Rayford.

— Ştii când trebuie să plecăm, având în vedere diferenţa de

fus orar şi toate celelalte? Ei, cred că ştii. Ai zburat pe ruta asta mai mult decât mine.

Lui Buck îi venea greu să creadă tot ceea ce se întâmplase în cele douăzeci şi patru de ore de când Tsion se adresase ultima oară mulţimii. Îi lipsea Chloe, dar se simţea mai liniştit, aşa cum nu se mai întâmplase de mult timp.

— Pământul suferă în urma efectelor decăderii noastre, începu Tsion. I-am pierdut pe cei pe care i-am iubit la Înălţarea la Cer şi în cele zece judecăţi cereşti petrecute de atunci. Marea mânie a Mielului a devastat lumea prin cutremure, mai puţin această ţară şi această naţiune. Numai primele trei Judecăţi ale Trâmbiţelor au ars o treime din copacii şi din iarba pământului, au distrus o treime din peştii mărilor şi oceanelor, au scufundat o treime dintre vapoarele lumii şi au otrăvit o treime din apele pământului; toate acestea s-au petrecut cum au fost prezise prin Scriptură.

Cunoaştem succesiunea acestor evenimente, dar nu cunoaştem timpul hotărât de Dumnezeu. El ar putea pune multe dintre aceste judecăţi într-o singură zi. Tot ceea ce pot afirma cu siguranţă este ceea ce va urma. După cum vedeţi, lucrurile merg din rău în mai rău. A patra Trâmbiţă a Judecăţii va schimba înfăţişarea cerului şi temperatura întregului glob.

În Apocalipsa 8:12 scrie: „Şi a trâmbiţat al patrulea înger; şi a fost lovită a treia parte din soare, şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor şi ziua să-şi piardă din lumină a treia parte, şi noaptea tot aşa”.

Indiferent dacă acest lucru înseamnă a treia parte din fiecare stea sau a treia parte din toate stelele existente, efectul va fi acelaşi. Ziua sau noaptea, cerul va fi cu o treime mai întunecat decât a fost vreodată. Dar asta nu este tot; eu înţeleg din acest pasaj că şi două treimi din zi va fi întunecată. Deci soarele va străluci doar două treimi din cât străluceşte acum, iar atunci când va străluci, va avea doar două treimi din strălucirea pe care o are acum.

Profeţiile indică faptul că pământul va mai fi ars şi pârjolit şi altă dată, deci este probabil ca întunericul şi răcirea rezultată să nu dureze prea mult. Dar atât timp cât vor afecta pământul, ele vor aduce, indiferent pentru cât timp, condiţii de iarnă aproape tot globul. Pregătiţi-vă, pregătiţi-vă, pregătiţi-vă! Iar atunci când

prietenii, vecinii şi cei dragi vor fi disperaţi din cauza întunericului, arătaţi-le că acest lucru a fost prezis. Spuneţi-le că acesta este modul prin care Dumnezeu le atrage atenţia.

Tsion trecu în revistă predicile care avuseseră loc în timpul zilei în diverse locuri din oraş şi îndemnă publicul să predice plin de curaj, până la venirea lui Isus, moment aflat la mai puţin de cinci ani.

— Cred că acum este cel mai potrivit moment pentru seceriş, înainte de a doua jumătate a Pătimirilor, care este numită în Biblie Marea Pătimire.

Într-o zi, sistemul mondial al răului le va cere cetăţenilor să poarte un semn, ca să poată cumpăra sau vinde. Puteţi sta liniştiţi: nu va fi semnul pe care îl vedem unii pe fruntea celorlalţi acum!

Tsion continuă să sublinieze sugestiile practice pentru depozitarea bunurilor.

— Trebuie să avem încredere în Dumnezeu, conchise el. El se aşteaptă ca noi să fim înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbeii. Această înţelepciune înseamnă şi să fim suficient de practici pentru a ne pregăti pentru un viitor ce ne-a fost arătat prin cuvântul său.

Mi-e teamă că mâine seară vă voi aduce un mesaj dificil. Ca să ştiţi despre ce va fi vorba, puteţi să citiţi Apocalipsa 9.

Când Tsion îşi încheia predica din acea seară, telefonul lui Buck vibră.

— Sunt Mac. Eşti undeva unde poţi vorbi?

Buck se îndepărtă de scenă şi se duse într-un loc mai liniştit.

— Spune.

— Aveţi un plan de evacuare, tu, soţia ta şi Ben-Judah?

— Lucrăm la el.

— O să aveţi nevoie de el. Ascultă ce-ţi spun, băiete, tipii ăştia sunt nebuni. Carpathia îşi petrece jumătate din zi fierbând din cauza celor doi martori, iar cealaltă jumătate plănuind să-l omoare pe Mathews.

— Mathews îl deranjează mai mult decât Tsion?

— N-aş da doi bani pe viitorul lui Mathews. Iar Carpathia crede că îl are pe Tsion la degetul mic. Oricare ar fi planul pentru ziua de sâmbătă, aveţi grijă. Nicolae şi-a instigat atât de tare trupele, încât aceştia ştiu că îl pot scoate din joc pe Tsion şi nu vor avea niciodată de suferit din cauza asta. Nicolae ar

descrie lucrurile ca pe un complot, o disensiune între credincioşi sau altceva de felul ăsta, iar el vă apărea în continuare ca un erou.

— Este sigură legătura asta telefonică, Mac?

— Desigur.

— Vom pleca cu mult înainte să apuce să facă asta.

— Bun. Aveţi nevoie de ceva? Sunt în contact zilnic cu David Hassid.

— Rayford încearcă să facă rost de un elicopter să ne ducă din Ierusalim la unul dintre aeroporturi.

— Nu puteţi să vă furişaţi afară din oraş şi apoi să luaţi o maşină?

— Nu avem încredere în nimeni, Mac.

— Bravo vouă. Am să-i sugerez lui David să facă rost de un elicopter pentru voi, unul care să arate ca ale noastre.

— Alb cu iniţialele Comunităţii Globale pe el?

— Nimeni nu o să vă deranjeze dacă o să vadă asta.

— Până când îl vom lăsa pe pistă şi vom zbura cu un Gulfstream.

— Ritz are un Gulf? Sunt invidios.

— Vino cu noi, Mac.

— Ştii că mi-ar plăcea. Dar cineva trebuie să tragă cu urechea aici.

— Nu vom putea să vedem întrunirea de mâine seară, nu-i aşa? spuse Rayford în timp ce Ken îl instruia să piloteze un Gulfstream deasupra Aeroportului Palwaukee.

— Ba da. Îţi legi laptopul la sistemul meu de urmărire prin satelit şi am să-l fac să intre pe internet. Va fi cam complicat, cu toată mişcarea de acolo, dar măcar vei putea auzi, dacă nu şi vedea ceva.

Rayford încheie a patra aterizare consecutivă bună, iar Ritz îl declară pregătit. În vreme ce stăteau într-un hangar reconstruit pregătindu-şi traseul, de ei se apropie un mecanic tânăr.

— Căpitane Steele, spuse Ernie, am primit un telefon în timp ce eraţi în aer. Aţi avut telefonul închis sau ce s-a întâmplat?

— Da, spuse Rayford, deschizându-şi-l. N-am vrut să-mi distragă nimic atenţia.

— Am înţeles că aveţi o opţiune care permite telefonului să sune chiar şi când este închis.

— Da, dar pot să o dezactivez.

— Grozav. Oricum, o anume domnişoară Hattie Durham vrea să o sunaţi.

Rayford o sună pe drumul înapoi spre locuinţa de refugiu.

— Nu mi-ar păsa dacă Floyd ar spune că poţi alerga la maraton, Hattie. Nu mergi cu noi, cel puţin nu în avionul meu.

— Avionul tău? făcu Ritz de la volanul Rover-ului.

— Vreau să spun avionul lui Ken.

— Nu este nici al meu, frate, îl contrazise Ken.

— Al cui o fi el. În orice caz, Hattie, nu este nicio şansă să-ţi dea voie Floyd să călătoreşti. Dă-mi-l să vorbesc cu el.

— Nici măcar nu ştie că sun. Ştiu ce ar spune. De aceea nu i-am zis nimic. Şi să nu-i spui nici tu, Rayford.

— Hattie, te porţi ca un copil. Crezi că te-aş lăsa să mergi cu noi într-o misiune atât de periculoasă, aşa bolnavă cum eşti? Mă cunoşti destul de bine.

— Mă gândeam că poate simţi că-mi eşti dator.

— Hattie, am încheiat discuţia. Dacă vrei să mergi în Orientul Mijlociu ca să-l omori pe Carpathia, încearcă altfel.

— Dă-mi-l pe Ken să vorbesc cu el.

— El nu te va…

— Dă-mi-l să vorbesc cu el.

Rayford îi dădu telefonul lui Ken, care se încruntă la el părând nedumerit.

— Da, păpuşă, spuse el. Nu, îmi pare rău, este doar o expresie pe care o folosim noi, vechii piloţi… Ei bine, sigur, şi mie mi-ar plăcea să fiu păpuşă… O, nu doamnă. Nu văd nicio soluţie. Nu-mi place să te superi pe mine, dar adevărul este că, dacă aş fi putut fi manipulat de îmbufnările unei fetiţe drăguţe şi răsfăţate, nu aş avea două divorţuri la activ, nu crezi? Te poţi ruga de altcineva, iubito, fiindcă poţi fi sigură că nu voi răspunde de tine de cealaltă parte a oceanului la patruzeci şi opt de ore după ce ai pierdut o sarcină. Îmi pare tare rău pentru tine şi, la fel ca toţi ceilalţi din viaţa ta, am un fel de slăbiciune pentru tine. De aceea nu voi lua parte la nicio nebunie de felul acesta… Da, eu înţeleg. Şi mie mi-ar plăcea să-l omor. Dar am o treabă de făcut şi este destul de periculos şi aşa. Voi scoate oamenii de acolo, fără să ucid pe nimeni. Cel puţin nu de data aceasta. Ce-ar fi să te faci bine, iar eu am să mă mai gândesc altă dată în legătură cu călătoria ta acolo după Nicolae… Nu, nu-

mi bat joc de tine. Totuşi eşti o prostuţă în privinţa asta, nu crezi?

Ritz clătină din cap şi închise telefonul înapoindu-i-l lui Rayford.

— Caţa asta mi-a închis telefonul. Probabil că îţi place cât de repede se aprinde. Şi este superbă, nu-i aşa?

Rayford negă printr-o mişcare a capului.

— Ritz, tu ar trebui să fii pe lista primilor zece cei mai dispreţuiţi de către feministe. Doamne, ce atavism!

Rayford aproape că intră în panică atunci când intrară în casă şi nu o găsi pe Hattie în pat.

— Este la baie? îl întrebă pe Floyd.

— Aş vrea eu, spuse doctorul. Se plimbă pe undeva.

— Se plimbă!

— Calmează-te. A insistat să se plimbe prin împrejurimi şi nu m-a lăsat să o ajut. Este în partea cealaltă.

Rayford verifică cealaltă jumătate a casei, care era goală şi în stare mai precară. Hattie se plimba încet, cu braţele încrucişate, pe podeaua inegală a unei camere nemobilate. El se uită la ea, fără să-i pună întrebarea evidentă. Însă ea răspunse chiar şi aşa:

— Încerc să-mi recapăt forţele.

— Nu pentru călătoria asta.

— M-am consolat la gândul ăsta. Dar Ken a promis să…

— Ken spunea prostii, iar tu ştii foarte bine lucrul ăsta. Acum, te rog să ne faci tuturor şi ţie o favoare şi să urmezi sfaturile doctorului.

— Îmi cunosc mai bine trupul. E timpul să încep să mă refac. Chiar el a spus că am scăpat de primejdia în care am fost din cauza otrăvii, oricare ar fi fost ea. Dar lucrurile stau aşa doar pentru că toată puterea otrăvii a fost preluată de copilul meu. Nicolae trebuie să plătească pentru asta.

Deodată Hattie începu să gâfâie.

— Vezi, spuse Rayford. Exagerezi.

O ajută să meargă în cealaltă parte a casei, dar ea refuză să se întindă.

— Am să stau doar puţin, zise ea.

Floyd era vizibil supărat.

— Are să fie foarte greu de stăpânit cât timp veţi fi plecaţi, băieţi.

— Vino cu noi, spuse Ken. Mie mi se pare că ea nu are nevoie de nimeni prin preajmă.

— Nicio şansă. Poate că ea nu ştie cât de bolnavă este, dar eu ştiu.

— Să sperăm că nu vom aduce înapoi şi alţi răniţi, zise Ken.

Rayford aprobă din cap.

— Am văzut deja destule victime ale acestui război, cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

Mac îi confirmă lui Buck că planul pus la cale împotriva martorilor şi a lui Tsion urma să fie pus în practică sâmbătă la prânz lângă Muntele Templului.

— Ei nu pot crede că Tsion a căzut în mâinile lor. Pun la calc ceva care să pară un atac terorist cu bombe care va ucide pe oricine pe o rază de şaizeci de metri în jurul Zidului.

— Tsion credea că Nicolae nu va încerca nimic într-un loc atât de sacru pentru evrei.

— Nimeni nu va putea spune vreodată că el a fost în spatele atacului. Ei încearcă să arunce toată vina în cârca lui Mathews. Lucrul ciudat este că Mathews vrea să-şi asume responsabilitatea pentru asta. El zice că martorii şi Tsion sunt cei mai mari duşmani ai religiei pe care i-a văzut vreodată. Este mânios. O să pleci, da?

— Până la 1 dimineaţa.

— Perfect. S-a făcut rost de un elicopter asemănător celor ale Comunităţii Globale şi, din câte ştiu, totul este la locul stabilit. Gazda ta nu ştie nimic?

— Rosenzweig încă îi mai ţine partea lui Carpathia, susţinând că este un tip bun, dar neînţeles. Şi el va fi la fel de surprins ca toţi ceilalţi când va descoperi că vom fi dispărut în toiul nopţii. De obicei, este primul care merge la culcare, şi noi vom avea grijă să facă asta. Nu putem să ne facem bagajele sau altceva care să-i dea de gândit înainte să fim siguri că a adormit. În cel mai rău caz, el va tăcea până când vom fi demult plecaţi.

Un lucru neobişnuit în planul pentru vineri noaptea era că toţi păreau să vrea să meargă la stadion. Ameninţările împotriva martorilor, disputa publică dintre Carpathia şi Ben-Judah, totul atinsese paroxismul. Locul urma să fie extrem de aglomerat. În timp ce Chloe îl asigurase pe Buck că se bucura că îşi luau o seară liberă, voia să fie acolo şi promise să fie atentă şi să aibă

grijă. Da, spuse ea, chiar va sta aşezată pe scaun pe durata întrunirii.

Jacov îşi reluase locul în spatele volanului, deoarece doctorul Rosenzweig decisese că sancţiunea impusă era absurdă.

— Dar dacă escorta Comunităţii Globale îl vede la volan? întrebă Buck, care nu dorea să creeze agitaţie în mod inutil.

— Atunci îi vor raporta lui Fortunato, iar eu am să insist să vorbesc personal cu Nicolae. Dar, Cameron, lor nu le pasă. Îl vor vedea stând fără jenă la volan şi vor presupune că s-a făcut o nouă înţelegere. Ştii că va veni şi soţia lui.

— Ce?

— Şi Stefan.

— O, Chaim! O să fie un adevărat circ.

— Şi şeful lor.

— Şeful lor? Cine este ăsta?

Chaim îi zâmbi.

— Nu ştii cine este şeful şoferului şi al valetului meu?

— Tu? Vrei să mergi?

— Nu doar că vreau să merg, dar chiar o voi face. Şi vreau să mergem toţi cu Mercedes-ul, ca într-o excursie cu şcoala. Va fi ceva festiv şi măreţ!

— Chaim, lucrul ăsta nu este recomandabil.

— Nu fi prost. Tu şi Tsion m-aţi implorat să merg. Am urmărit evenimentele. Sunt intrigat. S-ar putea chiar să-i acord în seara asta lui Tsion audienţa promisă.

— În seara asta?

— În seara asta. El vorbeşte încontinuu despre nişte lucruri îngrozitoare care vor veni din cer. Va avea dispoziţia necesară să încerce să-şi convingă vechiul prieten că Isus este Mesia.

— Dar va fi foarte obosit mai târziu, Chaim. Nu vei fi şi tu?

— Prea obosit pentru o dezbatere bună? Nu-i cunoşti pe evrei, Cameron. Şi cu siguranţă nu-ţi cunoşti propriul rabin. Mă surprinzi! Un bun, ăăă, misionar, cum spui tu, un evanghelist ca line vrea să amâne o întâlnire în urma căreia există perspectiva unei convertiri?

— Vorbeşti serios?

— Probabil că nu, dar cine poate spune? Nu trebuie să-i tratezi cu uşurinţă pe cei curioşi, am dreptate?

Buck clătină din cap.

— În condiţii normale. Dar tu îţi baţi joc de noi.

— O promisiune este o promisiune, prietene. Eu sunt un om de cuvânt.

— Ştii că Tsion trebuie să se pregătească pentru întâlnirea de mâine de la prânz de pe Muntele Templului.

— Asta este mâine la prânz! El este cu vreo doisprezece ani mai mare decât tine, prietene, dar este cu aproape treizeci de ani mai mic decât mine. Este rezistent. Şi cine ştie? Dacă are dreptate, are în el puterea lui Dumnezeu. Se va descurca el.

Poate să stea de vorbă cu un bătrân până la târziu şi totuşi să fie pregătit pentru întâlnirea de mâine. Şi voi veni şi acolo.

Buck era înnebunit până să rămână singur cu Tsion. Rabinul era mai puţin preocupat de prezenţa lui Rosenzweig pe stadion decât de planul său de a fi pe Muntele Templului a doua zi.

— Dar vom fi plecaţi până atunci, spuse Buck. El îşi va da seama că întâlnirea a fost anulată. Trebuie să ne asigurăm că va şti toată lumea că am plecat, ca să nu facă greşeala de a se duce pe Munte. Nicolae va fi atât de furios că am plecat, că va declanşa atacul asupra oamenilor.

Tsion aprobă din cap cu o înfăţişare sumbră.

— Vreau să cred că cei care au semnul lui Dumnezeu vor fi protejaţi, dar nu ştiu dacă protecţia aceasta se manifestă şi în afara judecăţilor lui Dumnezeu. Evident că Dumnezeu însuşi îndeplineşte judecăţile şi că el îşi poate instrui trimişii să-i lase în pace pe cei pecetluiţi. Însă i-a dat Antihristului prea multă libertate de acţiune. N-aş vrea să fiu răspunzător de vreun rău care s-ar abate asupra lor din cauză că am făcut presupuneri incorecte.

Buck se uită la ceas. Peste o oră erau aşteptaţi pe stadion.

— Un singur lucru ştim sigur, dacă învăţătorul meu are dreptate: cei doi martori de la Zid nu vor suferi niciun rău, indiferent de ce pune la cale Nicolae pentru mâine.

— Dacă vor fi acolo, spuse Tsion zâmbind.

— O, vor fi acolo, răspunse Buck.

— Ce te face să crezi asta?

— Fiindcă Nicolae i-a avertizat că, dacă îşi fac apariţia în public, vor fi ucişi. Ce loc este mai public decât cel în care stau de mai mult de doi ani?

— Ai dreptate, fu de acord Tsion, bătându-l uşor pe Buck pe umăr. Probabil că ai un învăţător bun.

Rayford vorbea la telefon cu doctorul Floyd Charles, care era în locuinţa de refugiu, în vreme ce Ken pilota un Gulfstream pe deasupra Atlanticului.

— Sunt tentat să-i administrez un Mickey[1], în stilul şcolii medicale, spuse Floyd.

— N-am mai auzit asta de ani de zile, zise Rayford. Cum se face?

— La fel cum se pune un drog în băutura cuiva, spuse Tsion, doar că-i spunem că e o perfuzie inofensivă. Aş putea să-i dau atât cât să aibă efect de douăzeci şi patru de ore, dar apoi sistemul ei imunitar va fi dat peste cap complet.

— Doar nu te gândeşti serios la asta?

— Nu. Totuşi mă scoate din minţi. A trebuit să o fac pur şi simplu ca să nu mai facă ture în sus şi-n jos pe scări.

— Pe scări!

— Chiar aşa. Mă bucur că simte că i-au mai revenit puterile; ironic e că, această ură criminală pe care o nutreşte faţă de Carpathia pare să-i grăbească refacerea. Dar nu o pot lăsa să-şi consume energia urcând scările, atâta timp cât este atât de slabă. Serios, Ray, este ca şi cum ai încerca să ţii într-un ţarc un copil care a început să meargă. Ridic privirea şi o văd iar acolo.

— Dar jos?

— Jos ce?

— Nu poate să se plimbe doar pe jos, să nu mai urce scările?

— Ray, am fost la şcoala medicală şi nu ştiu cum poate cineva să coboare fără să şi urce.

— Ai putea să o urci tu şi să o laşi pe ea să coboare. Poate că ar obosi-o fără să o extenueze.

Urmă o pauză atât de lungă că Rayford fu nevoit să-l întrebe pe Floyd dacă mai era la telefon.

— Sunt aici, spuse el. Mă gândeam că este o idee bună.

— Te-a lăsat fără grai, nu-i aşa? Din când în când chiar şi piloţii vin cu o idee utilă.

— Ray, problema este că eu caut motive ca să o ating, să o ţin în braţe, să o mângâi. Iar acum tu îmi spui să o iau în braţe şi să o car şi mai vrei să-mi schimb sentimentele pentru ea?

— Vino-ţi în fire, doctore. Nu mai eşti adolescent. Eu speram că obsesia ta pentru ea nu era doar o atracţie fizică, dar trebuia să-mi dau seama. Nici nu o cunoşti, iar puţinul pe care îl ştii

[1] Băutură conţinând un drog (n. tr.).

despre ea îţi dă bătăi de cap, după cum singur ai recunoscut. Poartă-te frumos până ne întoarcem să te ajutăm să-ţi vii în fire.

— Da, da.

— Acum vorbesc serios.

— Ştiu, te aud.

— Şi, doctore, ţine minte că prioritatea noastră absolută în legătură cu ea este sufletul.

— Mda.

— N-am auzit niciun pic de entuziasm, Floyd.

— Nu, am priceput.

— Dacă îţi pasă câtuşi de puţin de ea, dincolo de nevoia adolescentină de a o ţine în braţe, vei vrea, mai presus de orice, să o faci să aparţină familiei.

— Buck, avem o problemă, spuse Chloe trăgându-l într-o cameră goală. Am încercat să parcurg drumul până la locul de aterizare pentru elicopter, ca să nu avem surprize, şi nu am găsit cheia. A dispărut.

— Ce?

— Cheia pe care Rosenzweig o ţinea atârnată într-un cui bătut pe rama de lângă uşa de acces. A dispărut.

— El bănuieşte că punem ceva la cale?

— Cum ar putea? M-am arătat cât am putut de neinteresată şi am fost cât se poate de subtilă. El a adus subiectul în discuţie. Eu doar l-am întrebat despre istoria casei.

— Din interior uşa ţi s-a părut la fel de solidă cum mi s-a părut mie din exterior?

— E ca un zid de cărămidă, Buck. Dacă ar trebui să o spargem sau să o dărâmăm, am trezi şi morţii, ca să nu mai vorbim de personalul de pază al lui Chaim şi chiar pe el.

— Trebuie să găsim cheia sau să-l facem pe el să ne spună ce a făcut cu ea.

— Crezi că Jacov ştie ceva despre ea?

Buck ridică din umeri.

— Dacă l-aş întreba, sigur ar şti că se întâmplă ceva. Nu pot să mă bag între ei.

— Dar el este un frate al nostru, Buck.

— Nou-nouţ. Nu spun că ne-ar trăda intenţionat.

— Ai auzit de soţia lui?

— Că vine şi ea diseară? Da. Ce părere are despre credinţa

lui?
— Deci nu ai auzit.
— Nu.
— Chaim şi Jacov pretind că şi soţia lui este credincioasă acum. Chaim credea că este un lucru amuzant şi mi-a cerut să îmi folosesc vederea pe care mi-a dat-o Isus ca să văd dacă are şi ea semnul.
Buck dădu din cap.
— E vorba despre secerişul sufletelor. Eu mă rog pentru Rosenzweig.
Soţia lui Jacov, Hannelore, se dovedi a fi o evreică născută în Germania, cu părul de culoarea nisipului, mărunţică şi cu ochi timizi, albaştri. Ea se alătură lui Jacov, Stefan, Buck, Chloe, Tsion şi Chaim pe alee, iar personalul de pază le deschise uşile Mercedes-ului. Chloe o îmbrăţişă strâns şi, deşi era o străină, întinse mâna şi îi dădu lui Hannelore părul la o parte de pe frunte.
Şi Buck o îmbrăţişă, şoptind:
— Bun venit în familie!
— Soţia mea nu înţelege prea bine engleza, spuse Jacov.
— Ei, cum aşa? exclamă Chaim, cu ochii strălucindu-i. Are… Scăzu intensitatea vocii cu o octavă şi mormăi: semnul secret?
— De fapt, chiar îl are, doctore Rosenzweig, răspunse Chloe, vădit deranjată de tachinările lui.
— A, e bine atunci! jubilă el, îndreptându-se spre scaunul pasagerului din faţă. Deci sunteţi toţi o familie mare şi fericită, nu-i aşa? Dar tu, Stefan? Faci şi tu parte din sfinţii Pătimirii?
— Poate în seara aceasta! spuse Stefan. Aproape ultima seară!
— Măi, măi, exclamă Chaim. O să rămân în minoritate, nu?
Doar Jacov şi Chaim încăpură pe scaunele din faţă, aşa că Hannelore se aşeză în spatele lui Jacov, Chloe la mijloc, iar Tsion în spatele lui Chaim. Buck şi Stefan se înghesuiră şi mai în spate. Jacov pornise maşina, când Jonas păşi în faţa maşinii şi făcu semn ca Chaim să-şi coboare geamul. Vorbi repede cu acesta în ebraică.
Buck, cu faţa doar la câţiva centimetri distanţă de capul lui Tsion, şopti:
— Ce se întâmplă?
Tsion se întoarse către fereastră şi vorbi încet:

— Au primit un telefon de la Leon. Acesta va trimite un elicopter. Străzile sunt mai aglomerate ca niciodată; stadionul este deja plin. A trebuit să deschidă porţile cu două ore înainte. Mai ascultă. Portarul i-a spus lui Fortunato că suntem şapte, oricum prea mulţi pentru un elicopter. Se pare că Fortunato i-a spus să-i transmită lui Chaim că suntem pe cont propriu, dacă refuzăm ajutorul Comunităţii Globale. Chaim spune că portarul a procedat corect. Numai puţin. Vorbeşte şoptit acum. O, nu.

— Ce?

— Fortunato l-a avertizat ca Jacov să nu fie cu noi. Chaim este furios şi cere ca portarul să-i facă legătura prin telefon cu Leon.

Jonas făcu semn ca Jacov să tragă maşina lângă clădirea pazei, la poartă. Lui Chaim îi fu adus un telefon şi începu să se certe aprins în ebraică.

— Atunci am să vorbesc în engleză, Leon. Am crezut că ştii toate limbile pământului, după cum pare să ştie şeful tău. Aş putea să-i spun Potentat, deoarece l-am admirat întotdeauna, dar ţie nu-ţi voi spune niciodată *domnule*, darămite suprem nu ştiu ce. Acum ascultă-mă. Sunt prieten personal al Potentatului. El a asigurat paza oaspeţilor mei. Voi sta alături de Jacov în seara aceasta pe stadion, da, în mulţime! Nu mă voi ascunde în spatele scenei… Pentru tine poate că el este doar un şofer sau un valet. Pentru mine însă, el face parte din familie şi nu va fi ameninţat. Poate că a fost o prostie din partea lui să fugă de gărzile tale şi să tragă focuri în aer, dar nu ar fi făcut aceste lucruri dacă nu ar fi simţit că oaspeţii noştri erau în pericol chiar din cauza celor care promiseseră să le asigure paza!

Tsion se întinse şi puse o mână pe umărul lui Rosenzweig ca pentru a-l calma. Buck putu observa venele bătrânului umflându-se la tâmple.

— Nu este nevoie să-ţi reamintesc că, nu cu mult timp în urmă, rabinul Tsion Ben-Judah şi-a pierdut familia pentru simplul motiv că şi-a exprimat credinţa la televizor! A fost alungat din propria ţară ca un criminal de rând!… Da, ştiu cât de mult i-a jignit pe evrei! Şi eu sunt evreu, Leon! Şi mai am şi alte să-ţi spun… Tsion mă asigură că, în ceea ce-l priveşte, credinţa lui are la bază mai mult decât religia; este vorba şi de erudiţie, dar nu aceasta era problema!… Nu! Nu sunt unul dintre ei, după cum spui tu. Dar dacă aflu că Nicolae îi priveşte pe aceşti căutători înflăcăraţi şi devotaţi ai lui Dumnezeu cu dispreţul cu

care îi priveşti tu, atunci aş putea deveni unul dintre ei!

Acum plecăm spre stadion în maşina mea bine cunoscută. Ne vom încerca norocul în trafic, fiindcă noi cunoaştem scurtături şi, de asemenea, cred că cei care-l ascultă pe Tsion ne vor face loc… Ca să fac un compromis pentru tine, da, voi folosi un alt şofer. Chaim le făcu repede semn lui Jacov şi lui Stefan să facă schimb de locuri. Dar suntem deja pe drum şi aşteptăm protecţia pe care ne-a promis-o însuşi Potentatul.

Poftim? îmi pare rău că ţii atât de mult la titluri, Leon. Dar nu, nu îmi pare rău că te-am ofensat. Tu m-ai jignit pe mine, ce zici de asta? Am încercat să nu-mi pierd minţile şi am păstrat un stil de viaţă cât se poate de normal, în ciuda distincţiilor şi a averii ce au venit o dată cu formula mea… Nu insist pentru vreun titlu nou sau pentru un piedestal mai înalt şi, sincer vorbind, nici ţie nu-ţi stă bine cu ele. Noi plecăm, Leon, iar noul meu şofer nu pare să-şi dea seama că vorbesc la un telefon cu fir! La revedere!

Râse.

— Stefan, şmecherule! Aproape că ai scos telefonul din priză!

— Sunt şmecher? spuse Stefan zâmbind. Tu m-ai pus pe scaunul ăsta!

Chaim se răsuci în scaun.

— Tsion, fiule, ştii ce spunea Leon când am pornit?

— Pot doar să-mi imaginez.

— Că ar fi bucuros să-mi pregătească un titlu mai potrivit pentru rangul meu! Ai cunoscut vreodată pe cineva care să fie aşa pe de lături într-o conversaţie?

— Niciodată, spuse Tsion.

Buck era uluit să vadă cum o călătorie atât de periculoasă putea deveni aşa de festivă.

10

Rayford întreprinse zborul peste Atlantic, programându-şi sosirea astfel încât să stea cât mai puţin posibil pe pământ. Mac îl informase că Nicolae şi însoţitorii lui erau încă pe King David, dar Condor 216 se afla pe Ben Gurion în Tel Aviv. Rayford îşi imagină că paza era mai vigilentă pe Ben Gurion, dar când Carpathia călătorea cu elicopterul Comunităţii Globale pleca de obicei de pe aeroportul din Ierusalim.

— O să te duci să-i iei cu elicopterul cât aştept eu pe pista de aterizare cu motoarele pornite? întrebă Ken.

— Atâta vreme cât nu ştie nimeni că sunt plecat fără permisiune. Dacă se aude ceva despre mine şi sunt prins zburând ilegal cu un elicopter al Comunităţii Globale, misiunea se sfârşeşte.

— Ei bine, hotărăşte-te, Ray. Vreau să spun că sunt un soldat bun şi am să fac ceea ce mi se va spune. Dar trebuie să mi se spună.

— Ajută-mă, Ken. Mai am încă legitimaţia specială, dar…

— Dar dacă ei ştiu şi vei fi prins, cum să-i duc înapoi pe oamenii noştri la Gulfstream?

Rayford dădu din cap.

— Trebuie să mai încerc o dată la Mac.

— Tu zboară; formez eu numărul. Altminteri voi avea prea multe ore de zbor.

Ken îi dădu telefonul lui Rayford.

— Hei, mă bucur că ai sunat, spuse Mac. M-au chestionat cam o oră în legătură cu tine. Ei nu bănuiesc nimic în ceea ce mă priveşte, dar cred că tu te afli încă în Ierusalim.

— Atâta vreme cât nu pun la cale măsuri să mă prindă în State.

— Aş fi preferat să le pună la cale, Ray. În Ierusalim supravegherea este foarte atentă, te vor găsi.

— Nu vor crede că sunt atât de prost încât să mă aflu într-un aeroport.

— Poate că nu, dar să stai la bordul acelui Gulfstream.

— Tocmai ne-ai răspuns la o întrebare foarte importantă pentru noi, Mac. Mulţumesc.

— Ce? Aveai de gând să faci tu treaba cu elicopterul? Nu e un lucru prea deştept. Oricum, indiferent cât de bun a fost profesorul tău, niciodată nu am crezut că te vei descurca atât de bine.

— E mai bine aşa. Ken a fost la Rosenzweig. Dacă nu atragem prea mult atenţia asupra noastră, ar trebui să fim în stare să ducem la capăt treaba asta. Unde va fi Carpathia?

— Nu are planuri de zbor şi cu siguranţă nu va mai fi prezent pe stadion. Stă în apropiere de King David în seara asta şi dimineaţă am plănuit un zbor din Tel Aviv spre Noul Babilon. Va fi departe de aceste locuri, înainte să izbucnească ceva violent.

— Cum îl duci la Tel Aviv?

— Cu un elicopter de pe aeroportul din Ierusalim.

— Dacă aceste elicoptere sunt identice, noi de unde vom şti pe care să-l împrumutăm?

— Cele două ar trebui să fie unul lângă celălalt, cu faţa spre sud. Voi luaţi-l pe cel dinspre vest. Nu le păzeşte nimeni, aşa cum fac cu Condor-ul pe Gurion.

— L-ai văzut pe cel pe care l-a adus David?

— Nu, dar este acolo. Au sunat cei de la aeroport şi au întrebat cum să procedeze cu el. Ai fi fost mândru de mine, Ray. Am adoptat o atitudine importantă şi i-am spus tipului: „Tu ce crezi că ar trebui să faci cu un elicopter de rezervă? Ţine-te departe de el! Dacă aflu că altcineva în afară de echipajul meu a pus mâna pe el, vor cădea capete”. Şi i-am captai atenţia.

— Eşti cel mai bun, Mac. Atunci uite ce vom face. Voi ateriza cu Gulfstream-ul şi mă voi comporta ca şi cum aş fi aici cu afaceri, am oprit pentru alimentare şi pentru verificarea aparatului. Ken va merge la elicopter şi va decola, în timp ce eu voi face plinul. Va fi văzut?

— Nu, dacă merge înspre sud, cu luminile stinse până când iese din raza vizuală. Va fi curat ghinion dacă-l va vedea cineva. Partea mai grea va fi să decolezi iar, douăzeci de minute mai târziu. Nu vei dori să obţii permisiunea de decolare cu mult înainte de sosirea pasagerilor tăi, ca să nu stârneşti suspiciuni. Bineînţeles că vei coordona acţiunea printr-o legătură telefonică sigură, astfel încât turnul să nu poată asculta. Să opreşti avionul la capătul îndepărtat al pistei, unde este mai întuneric, iar Ken poate ateriza fără lumini. Puteţi fi văzuţi, dar sunteţi la o jumătate de kilometru distanţă de oricine v-ar putea face rău, aşa că puteţi să vă vedeţi de treburi. Dacă aveţi noroc, nu va vedea nimeni elicopterul plecând sau venind. Tipul care mi l-a adus aici stă în Haifa. L-am spus că îl voi suna dacă voi avea nevoie de el. Altfel, îl duce înapoi în Noul Babilon după ce plecăm noi.

— Roagă-te pentru noi, Mac. Credem că suntem gata, dar nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla.

— Mă voi ruga, Ray. În fiecare clipă cât sunt treaz. Dă-mi-l pe Ken să vorbesc şi cu el o secundă.

Ray îi dădu telefonul.

— Ei bine, vă mulţumesc, domnule, spuse Ken. Şi eu abia

aştept să vă întâlnesc, deşi, din câte înţeleg, acest lucru s-ar întâmpla dacă v-aţi expune la primejdiile la care s-a expus Rayford. Acum să fiţi atent şi păstrăm legătura.

Buck era în continuare uimit de câte ştia soţia lui. În ciuda tinereţii ei, cunoştea oamenii. Ştia când să acţioneze, când să vorbească şi când să tacă. Aşteptă până ajunseră aproape de stadion, prin traficul aglomerat, pentru a aduce vorba de cheia care lipsea.

— Ştii, doctore Rosenzweig, începu ea, când mi-am dat jos geanta din dulapul de pe hol, am observat că lipsea cheia pe care mi-ai arătat-o ieri.

— A, nu lipseşte dacă eu ştiu unde este, nu-i aşa?

Ea râse.

— Nu. Voiam doar să-ţi spun, în caz că nu ştiai.

— Îţi imaginai că te voi învinovăţi pe tine de lipsa ei? întrebă el cu ochii strălucindu-i de amuzaţi.

Chloe negă din cap.

— Doar am remarcat, spuse ea. Atâta tot.

— Este într-un loc sigur, o asigură el.

Ea ridică din umeri, descurcându-se foarte bine, după părerea lui Buck, pentru că pretindea că nu o interesa.

— Mi s-a părut un lucru prostesc din partea mea să o ţin atârnată acolo în toţi aceşti ani. Este un risc, nu crezi?

— Da? făcu ea. Eu aş fi zis că era un risc mai mare dacă o atârnai afară.

Lucrul acesta îl amuză pe bătrânul care începu să râdă de se clătina maşina.

— În State, continuă ea, nu avem multe uşi care să poată fi încuiate şi pe dinafară, şi pe dinăuntru.

— Chiar aşa? Aici sunt obişnuite. Mai ales acele uşi care nu prea sunt folosite. Îmi imaginez că pe vremea când acolo era o ambasadă uşa aceea era destul de des folosită şi probabil că era încuiată sau descuiată cu cheia doar pe dinafară.

Chloe păru mai interesată de mulţimile de afară.

— Jacov, spuse Chaim, mai ai cheia aceea, nu-i aşa?

— Da! strigă el de lângă Buck. De fapt acum chiar mă înţeapă în picior prin buzunar!

Chaim se aplecă spre Chloe de parcă ar fi vrut să-i destăinuiască un secret.

— Sunt sigur că este singura cheie pe care o am pentru uşa aceea. Nu-mi imaginez să-mi trebuiască la ceva ieşirea aceea, dar pare un lucru nechibzuit să nu fi făcut copii pentru ea. Se va ocupa Jacov de acest lucru luni.

Ea dădu din cap aprobator şi se întoarse să prindă privirea lui Buck. El ce trebuia să facă, se întrebă Buck? Să o fure din buzunarul lui Jacov? Nu voia ca Jacov să ştie de evadarea lor până când nu vor fi plecat de mult. Şi nici Rosenzweig, în ciuda schimbului tăios de replici cu Leon Fortunato.

În timp ce Stefan era dirijat spre un loc de parcare privat de lângă intrarea dinspre vest, Buck se simţi recunoscător pentru faptul că aceasta era ultima noapte a întrunirilor. Fusese mai mult decât îşi imaginase. Oare unde urmau să intre toţi aceşti oameni? Cu fiecare seară, mulţimea de oameni creştea. Acum erau unul lângă altul, umăr la umăr, stadionul era plin deja, iar mulţimea de afară era foarte mare şi încurca traficul. Presa, despre care se spunea că era controlată de Comunitatea Globală, era pretutindeni. Evident că aceasta era metoda pe care o folosea Nicolae pentru a monitoriza fiecare detaliu.

Grupul merse în şir spre scenă, unde îi aştepta comitetul local. Buck era impresionat de atitudinea autoritară pe care şi-o asumă deodată Tsion. Probabil se simţea ca un păstor ce era, iar zecile de mii de oameni dinăuntru şi de afară erau turma lui. În cele două zile care trecuseră el ţinuse cont de maestrul de ceremonii şi de comitetul local; îşi făcuse apariţia pe scenă şi predicase doar când fusese rândul lui. Acum, în schimb, părea să preia conducerea cel puţin în anumite privinţe.

— Buck, spuse el făcându-i acestuia semn prin ridicarea bărbiei. În timp ce Buck se apropia, Tsion îl apucă de cot şi-l împinse către maestrul de ceremonii. Îl cunoşti pe Daniel, cu siguranţă.

Buck aprobă din cap şi dădu mâna cu el.

— Daniel, ascultă, continuă Tsion, am nevoie de cinci locuri în zona rezervată pentru oaspeţii mei. Aceştia sunt doctor Rosenzweig, două persoane din serviciul său, soţia unuia din aceştia şi soţia lui Buck. Ai înţeles?

— Bineînţeles.

— Şi aş mai vrea ca Buck să stea în spatele scenei, ca de obicei. Se întoarse către Buck. Chloe nu o să se descurce fără line, nu?

— Sigur, domnule. Întrebarea este dacă eu mă voi descurca fără ea.

Tsion păru prea concentrat ca să mai observe gluma lui Buck.

— Daniel, aş vrea ca doctorul Rosenzweig să fie primit cum se cuvine. El nu a pretins lucrul acesta. Este doar respectul ce i se cuvine datorită statului pe care îl are în această ţară.

— Mă voi ocupa de acest lucru.

— După ce rosteşti salutul şi urarea de bun venit, anunţă întrunirea de sâmbătă a comitetului local pe Muntele Templului, adresează-te doctorului Rosenzweig, spune rugăciunea, dă tonul pentru un imn şi apoi îmi dai mie cuvântul. Fără surle şi trâmbiţe de data aceasta. Lumea ştie cine sunt.

— Dar, domnule…

— Te rog, Daniel. Suntem în linia întâi şi devine din ce în ce mai periculos. Suntem duşmanii sistemului mondial şi vom avea multe ocazii să-i dăm în vileag în timp. Să faci atâta caz pentru mine nu serveşte la nimic, ci doar…

— Îmi cer scuze, doctore. Domnule Williams, sunt sigur că sunteţi de acord că oamenii aceştia vor fi nerăbdători să îşi manifeste sentimentele acum, când au poate ultima dată ocazia să îl vadă pe doctorul Ben-Judah în persoană. Vă rog, daţi-mi voie…

— Dacă reacţia lor va fi spontană, o voi accepta aşa cum mi se oferă. Dar nu vreau o prezentare grandioasă. Ar trebui să poţi face lucrul acesta chiar fără să-mi pronunţi numele. Ia asta ca pe o provocare.

Daniel arăta dezamăgit.

— Domnule, sunteţi sigur?

— Ştiu că te vei descurca.

Rayford, care nu vedea în faţa ochilor nimic altceva decât apă, primi un telefon de la Floyd Charles.

— Ce se întâmplă, doctore? îl întrebă el.

— N-am mai auzit asta până acum, spuse Floyd. Nu-mi place să te deranjez, dar lucrul ăsta pare important. Hattie a stat foarte mult timp la telefon cu un puşti pe nume Ernie, un prieten al lui Ken.

— Îl ştiu.

— Se pare că a dat de el în timp ce încerca să te găsească.

— Aşa, şi?

— Ei bine, ar vrea să se întâlnească cu el.

— Ştie că are cu zece ani mai puţin decât ea?

— Aşadar ar fi cam aceeaşi diferenţă de vârstă ca între Buck şi fiica ta.

Rayford făcu o pauză.

— Ce, te îngrijorezi din cauza unei relaţii? Ai vorbit cu puştiul ăsta?

— Da. E credincios. Pare destul de drăguţ.

— Este un as în ale mecanicii, dar el şi cu Hattie? Nici măcar să nu-ţi faci griji în privinţa asta. Ea este pacienta ta, Floyd, dar, în acelaşi timp, este şi o femeia matură. Nu avem nicio autoritatea asupra ei.

— Nu din cauza asta sunt îngrijorat, Rayford. Ea ar vrea ca el să vină aici.

— Hopa!

— Aşa am zis şi eu. Nu vrem ca el să afle unde suntem, nu-i aşa?

— Nu. O fi el fratele nostru şi tot restul, dar nu ştim pe cine cunoaşte, dacă este suficient de matur ca să-şi ţină gura şi altele de felul ăsta.

— Aşa m-am gândit şi eu. Doar verificam acum.

— Să nu o laşi nici măcar să dea vreo indicaţie, oricât de mică, referitoare la locul în care suntem.

— Am înţeles. Poate că am să o recompensez pentru bună purtare şi am să o duc la Palwaukee peste vreo zi sau două. În felul ăsta va putea face cunoştinţă cu el.

— Ne vom întoarce şi noi înainte de asta. Întreaga Armată a Pătimirilor, cu excepţia lui David şi a lui Mac, desigur, în sfârşit împreună.

După ce grupul se rugă în culise, Tsion rămase singur cu capul plecat şi cu ochii închişi. Buck nu-şi dădea seama dacă Tsion era mai mult sau mai puţin emoţionat decât de obicei. Îl studie până când Daniel trecu pe lângă el spre podium. Tsion privi către Buck şi-i făcu semn să vină către el.

— Vrei să stai cu mine, Cameron?

Buck se simţi onorat. Păşi lângă Tsion, în partea laterală a scenei şi amândoi îl priviră pe Daniel, care ură bun venit mulţimii şi făcu anunţul referitor la întrunirea de sâmbătă.

— Probabil că mulţi dintre voi vor fi plecat deja acasă atunci,

dar, dacă sunteţi localnici sau puteţi să veniţi, vă rog să participaţi. Nu uitaţi totuşi că acesta va fi doar un gest de mulţumire pentru comitetul local.

Apoi îl prezentă mulţimii pe doctorul Rosenzweig. Acesta se ridică în picioare şi primi aplauzele călduroase ale publicului.

— Cum vei face rost de cheie? întrebă Tsion.

— Nu sunt sigur încă, dar s-ar putea să i-o cer pur şi simplu lui Jacov şi să-i spun să nu întrebe nimic. Cred că va avea încredere în mine fără să-i explic.

Tsion aprobă din cap.

— În seara asta simt un fel de povară, Cameron, şopti el deodată.

Buck nu ştiu ce să spună. Când Tsion îşi plecă iar capul, el îşi puse un braţ pe umărul acestuia şi fu şocat când simţi că tremura.

Daniel spunea rugăciunea şi apoi dădu tonul la *„Holy, Holy, Holy”*.

— Excelentă alegere, murmură Tsion, dar nu cântă.

Buck încercă să cânte şi îl asigură din cap pe Tsion atunci când acesta îi spuse:

— Roagă-te şi pentru mine.

Cântecul se încheie. Tsion îl privi pe Buck, care ridică un pumn în semn de încurajare. Daniel spuse:

— Şi acum vă invit să ascultaţi un mesaj din partea Cuvântului lui Dumnezeu.

Buck se înfioră când văzu că mulţimea se ridică şi aplaudă. Nu strigau, nu ovaţionau, nu fluierau. Se auziră doar aplauze lungi, respectuoase şi entuziaste, care părură să-l copleşească pe Tsion. Acesta le făcu timid cu mâna şi, când termină de aranjat notiţele, păşi îndărăt până când aplauzele încetară.

— Dumnezeu mi-a pus ceva pe inimă în seara aceasta, spuse el. Înainte de a începe Cuvântul, mă simt îndemnat să-i invit pe cei care-l caută să se apropie şi să-l primească pe Hristos.

Imediat, din toate părţile stadionului şi chiar din afara lui, şiruri de oameni, mulţi dintre ei plângând, începură să înainteze, făcându-i pe sfinţi să izbucnească iar în aplauze.

— Cunoaşteţi adevărul, spuse Tsion. Dumnezeu v-a captat atenţia. Nu aveţi nevoie de un alt argument, nu aveţi nevoie de o altă pledoarie. Este suficient că Isus a murit şi că a murit pentru voi.

Cei care îl căutau pe Dumnezeu continuau să vină. Tsion le ceru credincioşilor să se roage cu oricine voia acest lucru. Timp de o oră păru că toţi cei care auzeau cuvântul lui Tsion – mai puţin personalul Comunităţii Globale – veneau în căutarea salvării.

— Reţeaua de emisie a Comunităţii Globale transmite în toată lumea şi pe internet ceea ce se petrece aici, spuse Tsion. Sunt sigur că ei îşi imaginează că orice persoană raţională va ignora mesajul nostru şi că, evident, Comunitatea Globală nu are de ce să se teamă de noi. Vor spune că mesajul nostru nu este unul ecumenic, tolerant, ca cel pe care îl promovează ei, şi eu spun că ei au dreptate. Există bine şi rău, există adevăruri absolute, iar unele lucruri nu pot, nici nu ar trebui să fie tolerate şi nici nu vor fi vreodată.

Reţeaua Comunităţii Globale nu va întrerupe transmisia, ca să nu lase impresia că se tem de mesajul nostru, de adevărul lui Dumnezeu, al unui rabin convertit care crede că Isus Hristos este Mesia cel mult căutat. Aplaud curajul administraţiei Comunităţii Globale şi profit de mărinimia sa. Fără să ne coste ceva, mesajul nostru este transmis fiecărei naţiuni a lumii. Nu am avut nevoie de traducători aici, iar rapoartele primite ne spun că acelaşi miracol al înţelegerii s-a produs şi la televiziune. Dacă voi, cei care mă ascultaţi, nu înţelegeţi nici ebraică, nici engleză, dar totuşi înţelegeţi tot ce vorbesc, mă bucur să vă spun că Dumnezeu lucrează în mintea voastră. Cea mai mare parte a acestui mesaj este în engleză, deşi citesc Scriptura în ebraică, în greacă şi aramaică. M-a distrat să aflu că nici măcar colaboratorii mei nu şi-au dat seama de acest lucru. Ei aud tot ce spun în propria limbă.

Dumnezeu lucrează şi în inimile noastre. Nu este necesar să fiţi cu noi, fizic, pentru a-l primi pe Hristos în seara aceasta. Nu este nevoie să fiţi cu nimeni altcineva, să vă rugaţi cu altcineva sau să mergeţi altundeva. Tot ceea ce este necesar este să-i spuneţi lui Dumnezeu că recunoaşteţi că sunteţi păcătoşi şi că sunteţi despărţiţi de El. Spuneţi-i că ştiţi că nimic din ceea ce puteţi face pentru voi înşivă nu vă va duce la El. Spuneţi-i că voi credeţi că l-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, să moară pe cruce pentru păcatele voastre, că a fost ridicai din morţi, şi-a înălţat biserica şi va reveni pe pământ. Primiţi-l ca pe Mântuitorul vostru, oriunde v-aţi afla. Cred că milioane de oameni din toată

lumea participă la marele seceriş al sufletelor care va produce sfinţi şi martiri ai pătimirilor, o mulţime care nu poate fi numărată.

Tsion păru epuizat şi păşi îndărăt să se roage. Când oamenii care veniseră în faţă începură, în sfârşit, să se disperseze pentru a se reîntoarce la locurile lor, Tsion se întoarse la pupitru. Îşi rearanjă notiţele, dar umerii i se încovoiară şi păru să respire greu. Buck era îngrijorat din cauza lui.

Tsion îşi drese glasul şi inspiră profund, dar vocea îi slăbi brusc.

— Textul meu din seara aceasta, reuşi el să spună, este Apocalipsa 8:13.

Pretutindeni pe stadion zeci de mii de Biblii se deschiseră, iar aerul fu umplut de sunetul produs la întoarcerea paginilor din foiţă subţire. Tsion se grăbi spre Buck, în timp ce oamenii căutau pasajul indicat.

— Nu te simţi bine, Tsion?

— Aşa cred. Vrei să citeşti tu pasajul în locul meu, dacă va fi nevoie?

— Bineînţeles. Chiar acum?

— Aş vrea să încerc, dar te chem dacă am nevoie de tine.

Tsion îşi făcu drum înapoi pe podium, se uită la pasaj, apoi îşi ridică ochii la mulţime şi îşi drese glasul.

— Fiţi îngăduitori cu mine, spuse el. Acest pasaj ne avertizează că, odată ce o treime din pământ va fi cuprinsă de întuneric, alte trei nenorociri vor urma. Acestea vor fi atât de ameninţătoare, că vor fi anunţate din cer dinainte.

Tsion îşi mai drese o dată glasul, iar Buck era pregătit dacă era nevoie de el. Îşi dorea ca Tsion să-i ceară pur şi simplu ajutorul. Deodată simţi însă mirosul robelor prăfuite, afumate ale martorilor şi tresări când Ilie şi Moise păşiră lângă el. Se întoarse ca într-un vis şi se trezi holbându-se în ochii fără fund ai lui Ilie. Buck nu fusese niciodată atât de aproape de profeţi şi trebui să reziste tentaţiei de a-i atinge. Ochii lui Ilie îi sfredeleau pe ai lui.

— Nu te arăta duşmanului, spuse el. Fii cumpătat, fii vigilent; deoarece adversarul tău, diavolul, ca un leu care rage, se apropie, căutând o pradă pe care s-o devoreze.

Buck nu putea să vorbească. Încercă să dea din cap să arate că auzise şi înţelesese, dar nu se putea mişca. Moise se aplecă

între el şi Ilie şi adăugă:

— Cel care stă drept în credinţă rezistă.

Cei doi trecură de el şi se duseră direct în spatele lui Tsion. Mulţimea părea atât de înmărmurită, că nici nu ovaţiona, nici nu aplauda, ci arătă cu degetul, se ridică în picioare, se apleca înainte şi ascultă. Moise spuse:

— Fraţii mei iubiţi, Dumnezeu, care ne-a chemat spre slava Sa eternă prin Isus Hristos, după ce ne-a lăsat să suferim pentru o vreme, vă face perfecţi, fideli, vă întăreşte şi vă statorniceşte.

Lui Buck i se părea că Tsion era gata să cadă, dar el doar le făcu loc celor doi. Totuşi niciunul din ei nu se apropie de microfon Moise rosti cu glas tare pasajul indicat de Tsion, astfel încât fiecare ureche să audă, pe stadion şi la televiziunea globală.

— Şi am văzul şi am auzit un vultur, care zbura spre înaltul cerului şi striga cu glas mare: vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiţei celor trei îngeri, care sunt gala să trâmbiţeze!

În jurul lui Buck se auzi sunetul produs de încărcarea puştilor de mare putere ale Comunităţii Globale. Gărzile se puseră într-un genunchi, îşi ridicară armele şi îi luară în vizor pe cei doi martori. El voi să le strige: „Proştilor, nu a venit timpul lor”, dar se temea pentru siguranţa lui Tsion, a lui Chloe, a prietenilor lor şi a sa.

Dar nimeni nu trase. Şi, chiar în momentul în care părea că unul sau doi aveau să apese pe trăgaci, Ilie şi Moise părăsiră, cu paşi mari, scena, pe lângă Buck şi pe lângă gărzile care îi aveau în vizor. Gărzile se dădură în lături pentru a le face loc, unii căzură, la fel şi armele lor, lovind cu zgomot podeaua.

Buck îl auzi pe Tsion spunând pe podium:

— Dacă nu ne vom mai întâlni niciodată în această parte a cerului sau în regatul milenar pe care Mântuitorului nostru îl va face pe pământ, vă voi saluta pe internet şi vă voi învăţa din Apocalipsa 9. Domnul fie cu voi când împărtăşiţi Evanghelia lui Hristos întregii lumi!

Întâlnirea se termină devreme, iar Tsion, înfricoşat cum Buck nu-l mai văzuse vreodată, se grăbi direct spre el:

— Du-i pe pasagerii noştri în maşină cât poţi de repede.

Rayford şi Ken stătuseră tăcuţi în timpul bizarei transmisiuni televizate din Israel, unde nu era încă ora nouă, în timp ce se îndreptau spre Orientul Mijlociu, vineri seara.

— Suntem în grafic, ca să aterizăm la miezul nopţii, spuse Rayford. O, îmi pare rău, Ken. Nu am vrut să te trezesc.

Ken îşi frecă ochii cu degetele.

— Nu dormeam de fapt, răspunse el. Mă gândeam. Ştii, dacă tot ceea ce spune Ben-Judah este adevărat, în curând ne vom petrece jumătate din timp încercând să supravieţuim. Ce vom face când nu vom mai putea cumpăra sau vinde fiindcă nu vom avea semnul lor?

— După cum spune Tsion, acum trebuie să începem să ne facem rezerve.

— Îţi dai seama ce înseamnă acest lucru? Vom fi o comunitate întreagă de credincioşi, separaţi, ca şi invizibili. Poate că suntem un miliard, dar tot vom fi în minoritate şi tot vom continua să fim văzuţi ca nişte criminali şi fugari.

— De parcă eu n-aş şti acest lucru.

— Nu ne vom putea încrede în niciunul dintre cei care poartă celălalt semn.

— Nu uita, vor fi foarte mulţi oameni care nu vor avea niciunul dintre cele două semne.

Ken clătină din cap.

— Hrana, electricitatea, curăţenia, transporturile. Toate controlate de Comunitatea Globală. Ne vom zbate, încercând să ne asigurăm traiul pe o uriaşă piaţă neagră, clandestină. Câţi bani avem?

— Câţi bani are Armata Pătimirilor? Nu mulţi. Eu şi Buck am avut salarii bune, dar asta a trecut. Tsion şi Chloe nu au nici ei surse de venit. Nu ne aşteptăm ca Mac şi David să fie nevoiţi să-şi facă griji pentru noi, deşi sunt sigur că ei vor face tot ce le va sta în putinţă. Nu am vorbit cu Floyd despre vreo rezervă de care ar dispune.

— Eu am ceva pus bine.

— La fel are şi Buck, şi eu, dar nu este vorba de o sumă care să ne asigure transportul aerian, combustibilul, ca să nu mai vorbim de supravieţuire.

— Nu va fi uşor, nu-i aşa, Ray?

— Poţi să mai spui asta o dată, dar te rog să n-o faci.

Ken scoase un blocnotes cu foi galbene din geanta sa de zbor. Rayford observă că paginile aveau colţurile îndoite şi mai mult de jumătate din ele erau scrise de mână.

— Ştiu că noi nu am semnat nimic niciodată nimic şi nici nu am încheiat vreun angajament când ne-am asociat, spuse Ken, dar m-am gândit destul de mult. Nu am fost vreodată în favoarea socialismului, comunismului sau a traiului în comun. Dar mi se pare că de acum înainte vom fi ca o comunitate.

— În sensul din Noul Testament, după cum spune Tsion.

— Exact. Nu ştiu ce părere ai tu, dar pentru mine asta nu este o problemă.

Rayford zâmbi.

— Am învăţat să cred în întregime ceea ce scrie în Biblie, spuse el. Dacă asta este întrebarea ta.

— Nu ştiu ce ai de gând să faci cu viitorii membri şi tot ce va urma, dar poate că va trebui să punem într-un cadru formal tot ceea ce avem pentru cauză.

Rayford îşi strânse buzele. Până în acel moment nu se pusese această problemă.

— Este un mod de a le cere tuturor să pună la dispoziţia celorlalţi toate resursele pe care le au?

— Dacă au intenţii serioase în privinţa asocierii.

— Eu doresc asta şi ştiu că şi Buck, Chloe şi Tsion ar fi. Doar că, din punct de vedere material, noi punem destul de puţin la dispoziţie. Eu şi Buck nu avem mai mult de o jumătate de milion de dolari. Suma asta poate părea mare, dar nu va mai dura mult şi nu vom putea finanţa nicio ofensivă împotriva lui Carpathia.

— Ar trebui să o convertim în aur. Repede chiar.

— Crezi?

— Eu am 90% metal preţios, spuse Ritz. Când s-a ajuns la trei valute, am putut prevedea ce urma. Acum am ajuns la una singură şi, indiferent ce se va întâmpla, am un bun ce poate fi tranzacţionat. Am devenit pur şi simplu obsedat de economisire când am împlinit patruzeci de ani. Nici măcar nu ştiu de ce. Ei bine, vreau să spun, acum ştiu. Tsion crede că Dumnezeu lucrează în vieţile noastre chiar înainte ca noi să-l acceptăm. Timp de aproape douăzeci de ani am trăit singur şi am zburat pe curse charter. Am fost un avar. Nu am avut niciodată o maşină nouă, foloseam aceleaşi haine ani întregi. Am purtat un

ceas ieftin. Şi încă îl mai port. Nu mă deranjează să îţi spun că am făcut milioane şi am economisit aproape 80% din ele.

Rayford fluieră printre dinţi.

— Am menţionat cotizaţia anuală ca membru al Armatei Pătimirilor?

— Tu glumeşti, dar ce altceva am să fac cu aurul ce valorează milioane de dolari? Au mai rămas, cât, mai puţin de cinci ani. Concediile par lipsite de importanţă acum, nu crezi? Ray, concluzia e că vreau să cumpăr vreo două aparate Gulfstream, apoi vreau să fac o ofertă pentru Palwaukee.

— Pentru aeroport?

— Este oricum ruinat acum. Proprietarul mi-a spus că am făcut mai multe zboruri ca oricine de acolo. Ştiu că ar vrea să-l vândă şi ar fi bine să-l iau înainte ca Nicolae să facă acest lucru imposibil. Aeroportul are câteva avioane mici, vreo două elicoptere, rezervoare de combustibil, turnul, echipamente diverse.

— Tu chiar te-ai gândit serios la lucrul ăsta, nu-i aşa?

Ken dădu din cap aprobator.

— Şi chiar la mai mult decât atât. Îşi ridică blocnotesul. Ăsta este plin cu idei. Ferme cooperatiste, companie de exploatare maritimă, chiar şi o bancă privată.

— Ken! Vorbeşti serios? O companie de exploatare maritimă?

— Am citit că Nicolae a împărţit prerogative celor zece tipi ai săi, cei zece regi, cum le spune Tsion. Le-a dat dreptul să folosească pentru hrană şi petrol căile maritime. Atunci m-am gândit că pun ei ceva la cale. Lui îi este foarte uşor să închidă ferma cuiva, să o bombardeze, să o invadeze, să o ardă, să confişte echipament şi altele de felul ăsta. Dar cum poate patrula pe toate oceanele? Avem credincioşi care au experienţă cu pescuitul şi cu echipamentele. Vorbesc despre tipi care lucrează în comerţ acum. Noi le dăm o piaţă de milioane de sfinţi. Coordonăm cumva acest lucru, ajutăm la transport şi la facturare, percepem un procent rezonabil şi finanţăm activitatea Armatei Pătimirilor.

Rayford îşi verifică poziţia, apoi se întoarse şi se uită la Ken.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ai crezut că sunt un aiurit, nu-i aşa?

— Nici chiar aşa. Lui Mac îi place să joace rolul ăsta şi el este isteţ foc. Dar ai ceva experienţă în asta sau…

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune că am.
— În momentul ăsta aş crede orice.
— Colegiul Economic din Londra.
— Acum îţi baţi joc de mine.
— Ţi-am spus. Nu mă crezi.
— Ce, vorbeşti serios?
— Acum treizeci şi cinci de ani am absolvit-o. Am părăsit forţele aeriene, plănuind să merg să fac ceva în domeniul comerţului, dar voiam să fac un tur al Europei mai întâi. M-am trezit că îmi plăcea Londra; acum chiar că nu-mi amintesc de ce; am intrat la Colegiul Economic din Londra cu notele mele din liceu.
— Ai avut note mari în liceu?
— Am absolvit al doilea. Am ţinut discurs la final. Am crezul că mă voi face profesor de limba engleză. Acum vorbesc aşa pentru că este mai uşor, dar cunosc foarte bine parametrii gramaticali.
— Uimitor.
— Mă uimesc şi pe mine uneori.
— Pariez că o faci.

Mulţimea care se depărta părea într-o dispoziţie sărbătorească. Buck nu-l vedea pe niciunul dintre cei cu care venise şi nu voia să-l piardă pe Tsion din vedere. Rabinul stătea de vorbă cu Daniel şi cu membrii comitetului local, dar părea agitat şi absent, de parcă ar fi vrut să-şi vadă de drum.
Buck cercetă stadionul cu privirea, în special zona rezervată, dar nu văzu pe niciunul dintre cei cinci pe care îi căuta. Se gândi că poate Rosenzweig fusese înconjurat de cei dornici de autografe, poale chiar de credincioşi zeloşi care doreau să încerce să-l convertească. Dar nu văzu niciun grup adunat la un loc. Erau doar şiruri de oameni fericiţi care se îndreptau spre ieşire, sub privirea aspră a gărzilor Comunităţii Globale.
Buck se uită iarăşi la Tsion şi la ceilalţi aflaţi în culise. Şi grupul acesta părea să se subţieze şi nu voia ca Tsion să rămână singur. Era una dintre cele mai cunoscute figuri publice din lume, aşa că nu se putea amesteca în nicio mulţime.
Buck se grăbi spre Daniel, dar Tsion, acum foarte serios, îl interceptă.
— Cameron, te rog! Ia-i pe ceilalţi şi hai să mergem! Vreau să

vorbesc cu Chaim în seara asta, dar nimic nu trebuie să se pună împotriva planului nostru. Totul este aranjat şi nu putem să-i lăsăm pe Rayford şi pe Ken să se expună.

— Ştiu, Tsion. Îi caut pe ceilalţi, dar…

Tsion apucă braţul lui Buck.

— Du-te şi găseşte-i şi hai să mergem la maşină. Am un sentiment groaznic şi cred că vine de la Dumnezeu. Trebuie să ajungem acasă la Chaim. Comunitatea Globală probabil că o supraveghează, aşa că le putem da un fals semn de siguranţă dacă suntem acolo şi lăsăm impresia că ne pregătim de culcare.

În culise mai rămăseseră Daniel şi alţi patru sau cinci membri ai comitetului.

— Nu vreau să te las singur, Tsion. Fără martori oculari, Comunitatea Globală poate face orice vrea cu tine şi poate arunca vina pe alţii.

— Du-te, Cameron! Te rog. Îmi va fi bine.

— Daniel, spuse Buck, vrei să-l păzeşti tu pe Tsion până mă întorc?

Daniel râse.

— Vreţi să fac pe dădacă pentru rabin? Mă descurc.

Cu o expresie serioasă pe chip Buck îl trase pe Daniel lângă el şi-i şopti la ureche.

— Poate fi în mare pericol. Promite-mi.

— N-am să-l scap din ochi, domnule Williams.

Buck urcă pe rampă, traversă scena şi sări jos. De acolo vedea mai puţin decât de pe scenă, aşa că începu să se caţere la loc. O gardă a Comunităţii Globale îl opri.

— Nu ai voie să urci acolo.

Buck îşi scoase legitimaţia.

— Sunt cu comitetul local, spuse el.

— Ştiu cine sunteţi, domnule. V-aş sfătui să nu urcaţi acolo.

— Dar e necesar să trec pe acolo pentru a ajunge la maşina noastră şi încerc să-i găsesc pe ai noştri.

— Puteţi merge la maşină aşa cum iese toată lumea de aici.

— Dar nu pot pleca fără oamenii mei şi trebuie să ne întâlnim cu cineva în culise mai întâi.

Buck începu să se caţere iar pe scenă, iar garda îl chemă înapoi.

— Domnule, nu mă faceţi să folosesc forţa. Nu aveţi voie să vă urcaţi înapoi pe acolo.

Buck evită să-l privească direct în ochi pentru a nu-l agita şi mai mult.

— Nu înţelegi? Sunt Cam…

— Ştiu cine sunteţi, domnule, spuse garda cu severitate. Cu toţii ştim cine sunteţi, cine face parte din grupul dumneavoastră şi cu cine vă întâlniţi.

Buck îl privi direct în faţă.

— Atunci de ce nu mă laşi să trec?

Garda îşi dădu cascheta mai pe spate, iar Buck putu vedea semnul crucii pe fruntea lui.

— Eşti… eşti…

— Doar din seara aceasta, şopti el. Stăteam aici în picioare. Oamenii din mulţime au început să observe şi, bineînţeles, am văzul şi eu semnele lor. A trebuit să îmi trag cascheta mult pe frunte, ca să nu mă expun. Sunt mort dacă află ei. Lăsaţi-mă să vin cu dumneavoastră.

— Dar tu eşti într-un punct strategic! Poţi influenţa atât de multe lucruri! Fraţii credincioşi nu te vor trăda. Ei vor şti ce faci. Tsion este în pericol?

Garda ridică arma la Buck.

— Mişcă! urlă el, apoi îşi coborî iar glasul. Ai tăi sunt deja în maşină. Lunetiştii aşteaptă ca Ben-Judah să fie undeva în culise, într-un loc în care să-l poată ochi. Mă îndoiesc că ai putea să-l scoţi de aici.

— Trebuie! rosti Buck printre dinţi. Mă duc înapoi acolo!

— Vei fi împuşcat!

— Atunci trage înspre mine aici! Atrage-le atenţia! strigă după ajutor! Fă ceva!

— Nu poţi să-l suni?

— Nu are telefon şi nu ştiu numărul maestrului de ceremonii. Tu fă ce trebuie să faci, dar eu plec.

— Datoria mea este să ţin pe *toată lumea* departe de culise.

Buck îl dădu la o parte şi trecu pe lângă el, urcând două trepte o dală. Auzi din spate garda strigând:

— Stai! Opreşte-te! Ajutor!

Când ajunse pe scenă, Buck privi o clipă în urmă şi îl văzu pe celălalt vorbind la aparatul de emisie-recepţie, apoi armându-şi puşca. Buck se grăbi spre culise şi se duse direct la Tsion, care stătea doar cu Daniel acum, expunându-se pericolului. Daniel îl văzu pe Buck şi se dădu la o parte, de parcă sarcina lui s-ar fi

încheiat. Buck era pe punctul de a striga la el să stea aproape de Tsion, când focul de arme izbucni cu putere.

Tsion şi Daniel se lăsară imediat la pământ; la fel procedară câţiva oameni aflaţi la câţiva paşi distanţă de ei. Gărzile Comunităţii Globale alergară spre scenă, când auziră focurile de armă. Buck se grăbi să-l ajute pe Tsion să se ridice.

— Daniel, ajută-mă să-l duc în maşină!

Îşi făcură loc cu umerii prin mulţimea panicată şi se îndreptară spre Mercedes. În afara stadionului, oamenii ţipau şi se împingeau să se îndepărteze cât mai mult de acest loc. Portiera din spate şi cea laterală erau deschise. Buck intră prin spate, iar Daniel îl împinse pe Tsion înăuntru şi închise portiera.

Stătură toţi cu capetele plecate sub nivelul ferestrelor, până când Stefan scoase maşina în stradă. Dinăuntrul stadionului încă se mai auzea zgomotul împuşcăturilor. Buck nu putu decât să se roage ca gărzile Comunităţii Globale să nu-şi verse frustrările făcând mai mulţi martiri.

Tsion plânse când văzu mulţimile fugind din zonă.

— De asta îmi era teamă, spuse el. Să nu-i aduc pe aceşti oameni pe teritoriul duşmanului, să nu-i aduc la măcel.

În mod ciudat, Chaim tăcea. Nici nu vorbea şi nici nu părea să mişte. Stătea cu faţa orientată drept înainte. La un semafor păru să-i abată atenţia faptul că Stefan îşi luă mâinile de pe volan, îşi strânse pumnii şi şi-i scutură în faţa ochilor, de parcă s-ar fi bucurat de ceva. Chaim se uită la el, apoi aiurea.

Lumina semaforului se schimbă, dar o gardă a Comunităţii Globale încă îi mai ţinea pe loc, lăsând maşinile din cealaltă direcţie să ruleze. Stefan profită de moment şi întoarse oglinda retrovizoare spre el, îşi dădu părul pe spate şi îşi privi fruntea. Chaim se uită la el cu o expresie plictisită.

— Nu-ţi poţi vedea propriul semn, Stefan. Numai alţii îl pot vedea.

Stefan se întoarse în scaun.

— Îl am? întrebă el.

— Da, spuse Chloe, iar Tsion aprobă din cap.

Stefan încercă să dea mâna cu toată lumea din spatele lui, iar Chaim înălţă resemnat ambele mâini, ridică din umeri şi dădu din cap.

— Nu voi şti sigur decât atunci când mi se va întâmpla şi mie.

Buck văzu gărzi ale Comunităţii Globale alergând spre

intersecţie.

— Porneşte, Stefan! strigă el.

Stefan se întoarse şi văzu că circulaţia era încă oprită pe sensul lui de mers.

— Dar…

— Ai încredere în mine, Stefan! Porneşte acum!

Stefan apăsă piciorul pe pedala de acceleraţie, iar Mercedes-ul demară în trombă. Garda se puse în faţa lui cu ambele mâini ridicate, dar sări în lături când Stefan se apropie de el.

— Du-ne la reşedinţa lui Chaim cât poţi de repede, spuse Buck.

Stefan acceptă provocarea.

— Aşadar, Ken, zise Rayford, ca economist expert, încă mai ai încredere în bănci?

— Nu am avut încredere în bănci *înainte* să vină Carpathia la putere.

— Atunci unde ţi-ai dosit lingourile?

— Doar unele au fost lingouri. Cele mai multe au fost monede. Cine poate să dea rest la o cărămidă de aur?

Rayford pufni.

— Cine poate să dea rest chiar şi la o monedă de aur? Ar trebui să cumperi un magazin întreg, ca să nu primeşti sute drept rest.

— Sper că nu vom ajunge să cheltuim aurul ca monedă de schimb. În ceea ce priveşte locul unde îl ţin, haide să spunem că, dacă voi cumpăra Palwaukee, atunci voi cumpăra o bijuterie de proprietate imobiliară.

— Doar nu vrei să spui…

— Ştiu ce crezi. Un tip care ştie cum e cu banii pierde milioane doar punându-i într-un loc în care ei nu se pot înmulţi.

— Exact. Chiar şi eu am un mic portofoliu.

— Doar de curând i-am îngropat pe toţi. Chiar sub baraca mea din Quonset. Ani de zile am depozitat doar câştigurile. După Înălţarea la Cer, despre care atunci nu ştiam decât că a însemnat dispariţia oamenilor, am înţeles ce urma să se întâmple cu economia.

Ken râse.

— Ce?

— Am crezut că am pierdut tot la cutremur. Era să mor

încercând să mă duc la ascunzătoare. Pământul se crăpase peste tot, iar lingourile şi cutiile mele cu monede alunecaseră printr-o crăpătură, rostogolindu-se vreo şase metri mai jos decât unde le îngropasem eu. Puteau foarte bine să cadă şi treizeci de metri sau chiar până în centrul pământului. N-am ştiut că însemnau atât de mult pentru mine. Chiar n-am ştiut. Să sap în crăpătură a fost cel mai prostesc lucru pe care îl poate face cineva după cutremur, având în vedere toate replicile care se ştie că urmează. Dar eram într-o asemenea stare, că am crezut că, dacă nu-mi voi găsi aurul, pot să şi mor. În ambele cazuri aş fi fost un om mort. L-am găsit şi eram ca un şcolar care şi-a găsit jocul preferat pe care-l pierduse de multă vreme. Atunci am ştiut că n-am înţeles nimic. Ginerele tău mi-a deschis ochii.

— Cum?

— Îl consideram un om credincios. De vreme ce eu nu credeam nimic din toate astea, nu puteam să-i reproşez că avea alte priorităţi decât mine sau decât oricine altcineva. Vreau să spun că ştiam că el era un adevărat credincios, asta era sigur. Viitorul meu era legat de siguranţa bunurilor mele. Întreaga lui viaţă era legată de credinţa în Isus. Mi se părea o prostie, dar lui îi era bine. Îl invidiam. Chiar aşa. După acel cutremur am ajuns în spital cu creierii aproape franjuri în cap. Nu mă puteam gândi decât la faptul că nu mi-l puteam imagina pe Williams scormonind printre dărâmături după averea sa. Apoi a apărut el. Umbla după alte trăsnăi de-ale lui.

— Era bine dacă şi asta ar fi doar o trăsnaie, spuse Rayford. Indiferent cum ai privi lucrurile, va fi o noapte lungă.

— Să aterizăm în Grecia sau în Turcia în loc să încercăm să facem tot drumul înapoi în seara asta? Sunt acolo vreo doi tipi în care am încredere, unul în fiecare ţară. Nu sunt credincioşi încă, dar nu ne-ar lăsa niciodată la nevoie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Rayford clătină din cap.

— Avem destul carburant, aşa că aş face tot drumul înapoi.

— E decizia ta.

Când Stefan intră în complexul lui Chaim, bătrânul îi ceru în ebraică să-i spună ceva lui Jonas, portarul. Când Jonas răspunse tot în ebraică, Buck îl întrebă pe Tsion ce spuneau. Rabinul îşi ridică degetul la buze.

— Mai târziu, zise el.

Înăuntru se uitară la reportajul şi la comentariile de la televizor. Pe rând, unul câte unul, ca să nu atragă atenţia, Tsion, Buck şi Chloe se strecurară să-şi împacheteze lucrurile şi îşi potriviră pe ascuns ceasurile.

Buck simţi că acum Chaim era la fel de nerăbdător ca şi Tsion să aibă discuţia lor spirituală. Poate chiar mai mult, fiindcă Tsion mai avea şi evadarea în cap. Totuşi Buck ştia că pentru Tsion câştigarea unui suflet era mai importantă decât propria viaţă. Nu ar fi dat cu piciorul şansei de a-şi susţine cauza pentru sufletul lui Rosenzweig.

Buck era nevoit să ceară cheia de la Jacov şi era bucuros să-i lase pe cei doi vechi prieteni să vorbească între patru ochi. Dar când se duse să-l caute pe noul său frate, află că Jacov era plecat pentru tot restul serii.

— Unde-l pot găsi? întrebă el.

— Acasă, bănuiesc, îi spuse un alt membru al personalului într-o engleză stricată.

Îi dădu numărul, iar Buck îl sună. Nu răspunse nimeni.

— Unde altundeva ar mai putea fi? întrebă Buck.

Bărbatul şopti conspirativ:

— Nu ai auzit de la mine: există un bar, Harem. Este în…

— Ştiu unde este, replică Buck. Mulţumesc.

Se grăbi înapoi în casă şi-i întrerupse pe Chaim şi pe Tsion.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Dar trebuie să vorbesc cu Jacov şi nu este la el acasă.

— A, făcu Chaim. A spus ceva de mama lui Hannelore. Se vor duce la ea. Oricum, va veni mâine pe Muntele Templului.

— Trebuie să vorbesc cu el în seara asta.

Chaim îi dădu numele femeii, iar Buck îl căută în cartea de telefon. Îi răspunse o femeie în germană şi i-l dădu pe Jacov.

— Îmi este greu să scap în seara asta, domnule Williams, spuse el. Mama lui Hannelore nu vede cu ochi buni lucrul ăsta şi am fost de acord să stăm şi să discutăm. Vă rog, rugaţi-vă pentru noi.

— Mă voi ruga, Jacov. Dar am nevoie de cheie.

— De cheie?

— Cea pe care trebuie să o multiplici pentru doctorul Rosenzweig.

— Are nevoie de ea mai devreme?

— Eu am nevoie de ea. Şi trebuie să ai suficientă încredere în mine să nu mă întrebi de ce.

— Vă este frică să nu intre cineva? Am lăsat uşa încuiată. Este cea mai solidă din casă.

— Ştiu. Am nevoie de ea, Jacov. Te rog.

— Nici măcar nu este la mine. I-am lăsat-o lui Stefan. Mâine lucrez, dar voi fi liber luni. A spus că o să o multiplice el.

— Şi el unde locuieşte?

— Lângă stadion, dar am văzut la ştiri că au blocat traficul pe acolo în seara asta.

— Ne-am uitat şi noi şi nu am văzut asta.

— Acum se transmite. O gardă a Comunităţii Globale a fost omorâtă chiar după întâlnire. Probabil că astea au fost împuşcăturile pe care le-am auzit. Comunitatea Globală îi caută pe asasini. Se crede că a fost vreunul dintre martorii de la întrunire.

— Jacov, ascultă-mă. Ţi-am spus ce a fost cu împuşcăturile.

— Dar nu aţi spus că a fost ucisă o gardă. Au fost înarmaţi unii dintre martori? Poate că vă protejau când au crezut că garda trăgea în dumneavoastră.

— Fii serios. Sper că nu.

— Nu puteţi şti niciodată, prietene. Oricum, nu puteţi ajunge la Stefan în seara asta fără să fiţi oprit. Şi ştiţi că vă vor recunoaşte.

— Jacov, am nevoie de un serviciu.

— O, domnule Williams, aş vrea să vă ajut, dar nu pot să merg la Stefan în seara asta. Încercăm să o convingem pe soacra mea că tot ceea ce s-a întâmplat nu a fost ideea lui Stefan. Întotdeauna l-a urât şi l-a învinovăţit pentru toate lucrurile rele pe care le-am făcut. Acum spune că îşi doreşte ca amândoi să fi fost beţivani decât nebuni religioşi, duşmani ai Potentatului. Mă ameninţă că mi-o va lua pe Hannelore.

— Aş vrea să nu-i spui doctorului Rosenzweig că am cerut cheia. Urmă o tăcere lungă. Îmi dau seama că îţi cer să-i ascunzi ceva…

— Omului căruia îi datorez viaţa. Mi-a fost ca un tată. Trebuie să îmi spuneţi totul în legătură cu asta ca să fiu de acord. Dacă îi ascund ceva care îi face rău, nu am să mi-o iert niciodată. De ce aveţi nevoie de cheia aceea şi el nu trebuie să afle?

— Jacov, ştii că el nu este încă un credincios.

— Ştiu! Dar asta nu-l face duşmanul nostru! Mă rog să fiu eu cel care să-i predice lui, deşi rabinul însuşi îi este prieten.

— Nu ne este duşman, Jacov, dar este naiv.

— Naiv! Nu cunosc cuvântul acesta.

— Încă mai este prieten al Potentatului.

— Nu ştie deocamdată că i-ar fi mai bine altfel.

— Asta am vrut să spun prin naiv. Dacă folosim cheia ca să plecăm mai devreme, înainte să afle Comunitatea Globală, nu riscăm să-i spună ceva lui Nicolae sau oamenilor lui.

Jacov mai rămase tăcut un moment.

— N-am ştiut în ce mă bag, spuse în cele din urmă. Nu m-aş răzgândi niciodată şi cred cu adevărat. Dar nu m-am gândit niciodată că aş avea ceva de-a face cu lupta împotriva lui Nicolae Carpathia.

— Jacov, poţi să-i comunici lui Stefan că am nevoie urgentă de cheia aia? Poate că se va furişa el şi mi-o va aduce. El este cunoscut în zona aceea şi nu va fi ceva neobişnuit pentru el să vină la serviciu, chiar şi la ora asta, nu-i aşa?

— O să încerc. Dar acum vom fi doi care vor trebui să păstreze secretul.

— Îl va ţine şi el?

— Cred că da. Dar ce va crede doctorul Rosenzweig când va afla că noi v-am ajutat să scăpaţi şi nu i-am spui lui?

Buck se gândi să-i propună să-i spună lui Rosenzweig că Armata Pătimirilor i-a ameninţat. Dar decise că una era să se folosească de toate mijloacele ca să-l inducă în eroare pe Carpathia şi pe ai lui, alta era să înceapă să-l mintă pe cel pe care încercau să-l ajute să ajungă la Dumnezeu. Buck se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Oricum nu existau şanse ca Stefan să ajungă la el la timp.

— Jacov, putem să spargem uşa?

— Nu cu uşurinţă. Domnule Williams, trebuie să închid.

Rayford se afla la o oră de aeroportul din Ierusalim şi intra în contact cu turnurile de control pe radarele cărora oricum urma să apară. Comunică identitatea avionului după tip şi număr şi nimeni nu îi ceru mai multe detalii.

— Către aeroportul din Ierusalim: urmează să sosim pentru realimentare cu combustibil la ora 24.00, spuse el.

— Recepţionat, Gulf. Terminat.

Formă numărul lui Chloe.

— E totul în ordine, iubito?

— Suntem cam captivi aici, tată. Nu am să te mai plictisesc cu detalii, dar fii pe fază. Vom reuşi noi cumva să te aşteptăm pe acoperiş la 12.30.

— Abia aştept să te văd, draga mea.

— Şi mie mi-e dor de tine, tată. Am să te sun dacă avem probleme.

— La fel şi eu. Ken va fi la bord, aşa că noi o să ne vedem în Gulfstream.

Buck ciocăni uşor la uşa camerei în care Tsion şi Chaim stăteau de vorbă încet, dar însufleţit. Tsion îl privi pe Buck de parcă şi-ar fi ales prost momentul în care să-i întrerupă.

— Îmi cer mii de scuze, domnilor, dar, Tsion, aş vrea să vorbim.

— Nu este nicio problemă, spuse Rosenzweig. Am şi eu nevoie de o pauză. Vă las aici. Vreau să o întreb pe soţia ta dacă vrea să meargă cu mine mâine la Muntele Templului. Jacov şi cu mine mergem puţin mai târziu.

Trecu pe lângă Buck zâmbind, dar evident cu mintea în altă parte. Buck îşi ceru scuze de la Tsion.

— Buck, ştiu că mai avem puţin timp, dar este atât de aproape!

— Destul de aproape încât să avem încredere în el?

Buck îl puse la curent pe Tsion cu cele petrecute.

Tsion se întinse şi deschise iar televizorul. Pe ecran apăru chipul gărzii Comunităţii Globale care trăsese peste capul lui Buck, ratând intenţionat. Sub fotografia sa era scris anul naşterii şi cel al decesului.

— L-am omorât, spuse Buck simţind cum i se contractă gâtul.

— Probabil că mi-ai salvat viaţa, spuse Tsion. Lăudat fie Domnul; a ajuns în rai acum. Buck, ştiu că este greu şi nu vreau să devin insensibil în faţa marelui preţ pe care trebuie să-l plătim. Nimeni nu mai dă doi bani pe viitorul nostru acum. Nu ştiu cât timp ne va mai cruţa Dumnezeu pe fiecare dintre noi ca să-şi îndeplinească cele promise. Dar mi-e teamă că, dacă îl lăsăm pe Carpathia să ne rănească, să ne omoare sau chiar să reţină pe vreunul dintre noi în seara asta, va fi o lovitură teribilă dată cauzei noastre. Ştii că nu-mi mai pasă de propria viaţă.

Familia mea este în cer, iar eu tânjesc să fiu acolo, cu ei. Dar nu cred că Dumnezeu ne va lăsa să murim fără să fie nevoie. Sunt atât de multe de făcut.

Da, mi-e teamă că trebuie să avem încredere în Chaim. L-a întrebat pe portar dacă echipamentul de supraveghere video merge. Bărbatul i-a spus că nu e pornit înainte de miezul nopţii, ca de obicei. Chaim i-a cerut să-l pună în funcţiune imediat.

Buck fu străbătut de un fior de panică. Oare aparatul de filmat îl înregistrase noaptea trecută?

— Atunci trebuie să-i spunem, zise Buck. Dacă oamenii lui de pază aud un elicopter şi văd că este de la Comunitatea Globală, nu vor şti ce să facă.

— Asta şi vrem, Cameron – suficientă confuzie cât să plecăm. Bineînţeles că nu vor deschide focul asupra unui elicopter care arată exact ca al lui Carpathia. Dar nu va dura mult până vor suna să întrebe ce-i cu el, iar atunci Comunitatea Globală va şti că am folosit unul dintre aparatele lor.

— Cum îl putem convinge pe Chaim fără să-l facem să creadă că exagerăm?

— A fost şi el acolo în seara asta, Buck. Şi ar trebui să-i auzi reacţia. Îţi spun, este aproape.

— Ce-l mai reţine?

— Admiraţia şi afecţiunea pentru Carpathia.

Buck mormăi nemulţumit.

— Atunci să-i spunem ce a auzit Rayford pe Condor 216.

— Despre mine, vrei să spui?

— Şi despre el.

— Oare va crede?

— Depinde de el, Tsion. Asta va fi împotriva celor pe care le crede şi le simte despre Carpathia.

— Aşa să fie.

Se apropia de miezul nopţii când Rayford intră în spaţiul aerian al Israelului, conform planului. Se anunţă la turnul Ben Gurion din Tel Aviv, apoi i se dădu voie să aterizeze pe aeroportul din Ierusalim pentru alimentare.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai fost atât de speriat, spuse el.

— Chiar aşa? zise Ken. Genul ăsta de frică devine un obicei săptămânal pentru mine.

Rosenzweig reveni la Buck şi la Tsion, aducând-o cu el şi pe Chloe. Ea era în pijama şi cu halat, făcându-l pe Buck să se holbeze la ea confuz.

— Doctorul Rosenzweig insistă să mă odihnesc de dragul copilului, spuse ea. Nu pot să mă opun la asta. Am venit doar să vă spun noapte bună.

Buck ştia că se va grăbi înapoi să se schimbe, dar spuse:

— Mai stai cu noi o clipă, iubito. Trebuie să-i spunem lui Chaim ceva şi poate va fi nevoie să confirmi cu ceea ce ai auzit de la tatăl tău.

12

— Turnul din Ierusalim, aici Gulfstream Alpha Tango, terminat.

— Turnul, continuă, Alpha Tango. Iniţiază procedura de aterizare.

Rayford transmise coordonatele şi se înscrise pe pista mai ocupată ca niciodată. Ca să pară cât mai neutru cu putinţă, se informă despre ce era vorba. Turnul îl informă că cei mai bogaţi dintre aceia care participaseră la marea întâlnire de pe Stadionul Kollek zburau cu avioane mici către Tel Aviv pentru a lua un zbor internaţional spre casă.

— Este posibilă întârzierea la alimentare?

— Negativ, Alpha. Ai liber.

— Vezi elicopterele? întrebă Ray în timp ce se înscrise pe culoarul de aterizare.

— Văd unul, spuse Ken. Are litere mari, albe cu negru, pe o parte.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Nu-mi bat. Este al Comunităţii Globale, dar este numai unul.

— Nu-mi place treaba asta, Ken.

— De ce n-o fi sunat Mac dacă o fi vreo problemă?

Rayford clătină din cap.

— Nu vreau să îl sun. Poate nu este undeva de unde să poată vorbi.

— Dar poate că nu ştie că una din păsările lui a dispărut. Te-ai gândit la asta?

Rayford formă numărul lui Mac.

— McCullum.

— Mac, sunt eu. Ce se întâmplă?

— Da, alo, sergent Fitzgerald. Bineînţeles că puteţi continua.

— Putem merge?

— Nu este nevoie să aşteptaţi, sergent. Afirmativ.

— Am încredere în tine, Mac.

— Cu plăcere, sergent. La revedere.

— Ia-ţi telefonul, Ken! strigă Rayford ca să acopere zgomotul motorului, în timp ce Ritz deschise uşa.

Ken se plesni peste frunte şi îşi luă telefonul din geantă.

— Alt moment de maturitate, spuse el. Nu mă lăsa să fac autostopul acum.

— Stai liniştit.

Lui Rayford îi păru rău că nu avea oglinzi retrovizoare pe părţile laterale ale avionului, ca să poată şti când ajunge Ken la elicopter.

Chaim Rosenzweig nu i se păruse niciodată bătrân lui Buck. Era obosit, desigur. Era târziu. Dar păru-i alb, rebel, îi încadra faţa trasă, cenuşie. Buck, Tsion şi Chloe îi destăinuiseră repede conversaţiile pe care le ascultase Rayford pe Condor. Chaim păru incapabil să vorbească după ce auzi că solicitările sale privind asigurarea protecţiei lui Tsion după prima transmisiune televizată fuseseră luate în râs.

— Îţi dai seama, spuse Chloe, că eşti singura persoană din afară care ştie despre microfoanele plantate în acel avion. Ne punem vieţile în…

Rosenzweig îi făcu semn cu mâna, trist.

— Când mă gândesc că Nicolae ar spune una şi ar face alta, privindu-mă direct în ochi, cum a făcut-o şi m-a minţit! El ar fi pulul împiedica uciderea familiei tale, Tsion. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! Cum am putut fi atât de orb? Ştiu că voi aţi încercat să-mi spuneţi.

— Doctore, interveni Tsion repede, noi doi vom continua discuţia noastră prin telefon, prin e-mail sau faţă în faţă, cu voia lui Dumnezeu, dar acum noi trebuie să plecăm. Sursele noastre ne spun că armata Comunităţii Globale pune la cale un atac terorist mâine, la Muntele Templului, iar noi vrem ca atunci să fim plecaţi de mult.

— Desigur, spuse Chaim. Înţeleg. Am să pun să fiţi conduşi…

— Totul este aranjat, îl întrerupse Buck. Trebuie să ajungem pe acoperiş în zece minute.

— Desigur, duceţi-vă. Am să vă acopăr. Nu vă faceţi griji în privinţa mea.

Chloe se duse să se schimbe, iar Buck îi spuse lui Chaim de lipsa cheii.

— Spargeţi uşa, zise el obosit. Aveţi scule în debara.

— Buck! strigă Chloe, îndreptându-se spre uşă. Eşti la televizor! Dă-l mai tare!

— …Forţele Comunităţii cred că această casetă dovedeşte că bărbatul din imagine este cel care a ucis, mai devreme în această seară, garda Comunităţii Globale, la Întrunirea Martorilor de pe stadionul Kollek. A fost identificat ca fiind american şi se numeşte Cameron Williams, fost angajat al Departamentului de presă al Comunităţii Globale. Se spune că Williams este găzduit, împreună cu rabinul Tsion Ben-Judah, de către câştigătorul Premiului Nobel, israelianul Chaim Rosenzweig. Comandantul Suprem Leon Fortunato a mai spus că…

Tsion şi Buck îl urmară pe Chaim în debaraua cu scule. Imediat ce văzu încotro se îndreptau, Buck trecu în grabă pe lângă bătrân, aprinse lumina, înşfăcă un ciocan, o lopată şi un bloc de beton.

— Ai un baros?

— Dacă nu vezi, nu am, zise Chaim. Trebuie să ne grăbim. Sună telefonul. Este Comunitatea Globală, spuse el.

Portarul, Jonas, rosti ceva la interfon în ebraică, dar Buck înţelese „Rosenzweig” şi „Fortunato”.

— Să-mi aducă cineva telefonul, ceru Rosenzweig. Sunt în holul din spate.

Se întoarse spre Buck şi Tsion şi le făcu semn să se ducă la uşa de acces. Când primi telefonul fără fir, îi spuse valetului să plece şi vorbi în timp ce mergea în urma lui Buck.

— Bineînţeles că este aici, Leon, începu el. Şi pare să doarmă deja. Nici să nu te gândeşti să-mi invadezi casa în toiul nopţii. Ai cuvântul meu că va fi aici mâine-dimineaţă. Ai să-l poţi interoga atunci. Chiar voi fi bucuros să ţi-l aduc… O, Leon, aste-s prostii şi ştii lucrul ăsta foarte bine. Este suspect de crimă aşa cum sunt şi eu. Omul tău a fost împuşcat de unul de-ai tăi… Ai găsit

arma crimei? Amprente? Verifică gloanţele şi ele te vor duce la armele tale. Îl cunosc pe domnul Williams de ani de zile şi niciodată nu l-am văzut cu vreo armă asupra lui. Te avertizez, Leon. Ei sunt oaspeţii mei şi nu îi voi trezi!… Da, te avertizez! Nu îmi eşti mie comandant suprem… Acum mă ameninţi tu pe mine? Ştii care este poziţia mea în această ţară şi, dacă pot să-ţi spun, relaţia mea cu Nicolae! Dacă le spun oamenilor că ai folosit tactici de Gestapo în toiul nopţii… Crimă? Ai să mă învinuieşti de crimă fiindcă ţi-am vorbit nerespectuos? Mă suni după miezul nopţii şi îmi spui să-mi reţin oaspetele ca suspect de crimă şi te aştepţi să te tratez respectuos? Ştii ceva, Leon, vino personal la o oră rezonabilă şi am să-ţi pun oaspetele la dispoziţie… Ei bine, îţi promit, Leon, dacă trimiţi pe cineva în noaptea asta, nu-i voi deschide uşa.

Buck îi făcu un semn furios lui Chaim să se îndepărteze, pentru ca sunetul loviturilor să nu poată fi auzit prin telefon. Chaim aprobă din cap şi se îndepărtă în grabă, iar Buck înfipse vârful ciocanului în balamaua superioară a uşii masive. Apăru şi Chloe cu două genţi şi plecă să o aducă şi pe a lui Tsion.

Tsion înfipse lopata în dreptul clanţei, dar niciunul din cei doi nu părea să facă progrese.

— Dă-te puţin la o parte, Tsion, îi ceru Buck.

Ridică blocul de beton deasupra capului său. Greutatea aproape că îl dărâma pe spate. Îl trânti peste jumătatea superioară a uşii şi se auzi un trosnet. Credea că dacă mai loveşte de câteva ori va reuşi să sfărâme lemnul.

Rayford alimenta cu combustibil când primi telefonul de la Ken.

— Am plecat, spuse el.

— Facă-se voia Domnului!

Se uita la ceas, tentat să o sune pe Chloe şi să stea de vorbă cu ea la telefon până când urcau în elicopter. Dar nu voia să le distragă atenţia. Faptul că lipsea un elicopter îl deranja deja, dar dacă ceea ce îi spusese Mac nu fusese un mesaj că pot continua liniştiţi, atunci cum altfel să-l interpreteze? Abia aştepta să afle ce se întâmplase.

— Stingeţi toate luminile! strigă Buck când reuşi să treacă de lemnul cel gros.

Îl auzi pe Chaim cum se grăbeşte să apese întrerupătoarele.

La interfon, Chaim îi spuse repede portarului ceva în ebraică.

— Ce a spus? întrebă Chloe, alăturându-li-se lui Buck şi lui Tsion, lângă uşa spartă, în întuneric.

Fiecare avea o geantă grea.

— I-a spus să nu intre nimeni. Toată lumea doarme. Asta nu-i va ţine mult timp afară.

— Să mergem! îi îndemnă Buck. Aud un elicopter.

— E imaginaţia ta, spuse Chloe. Cred că este Comunitatea Globală pe aleea spre casă.

— Amândoi sunteţi paranoici, zise Tsion, strecurându-se prin uşa spartă.

— Îţi iau eu geanta, iubito, spuse Buck.

— Buck! Nu mă dădăci.

— Mă gândesc la copil. Haide, du-te!

— Nu mi-am luat rămas-bun de la Chaim!

— Înţelege el. Du-te. Du-te.

Când ea ieşea prin uşă, Chaim se întoarse.

— Aştept un mesaj de la poartă, şopti el. Tocmai a sosit un vehicul al Comunităţii Globale.

Buck se întinse până la el în întuneric şi îl îmbrăţişă cu putere.

— Din partea tuturor…

— Ştiu, îl întrerupse Chaim. Îmi pare rău pentru toate acestea. Să mă anunţaţi când veţi fi în siguranţă.

Un fior de nervozitate îl străbătu pe Rayford. După ce alimentă cu combustibil şi plăti cu cardul internaţional de debit al lui Ken Ritz, Rayford a îndepărtat intenţionat avionul Gulfstream departe de traficul terestru, la vreo două sute de metri de locul în care urma să aterizeze Ken cu elicopterul.

De unde stătea, va putea să vadă elicopterul şi se putea apropia de el când ateriza.

Îi sună telefonul.

— Rayford, sunt Mac. În sfârşit sunt singur. Ascultă şi nu spune o vorbă. Leon a acţionat singur şi l-a luat pe tipul cu elicopterul din Haifa pe care-l cunoşteam trimiţându-l în misiune. A avut loc un incident lângă stadion şi nu voia să rişte folosindu-mă pe mine, din cauza zborului de mâine la bordul Condorului. Am crezut că se vor întoarce la timp şi când am văzut că nu este aşa şi că suni tu, ţi-am dat permisiunea să

continui să foloseşti Elicopterul Unu. Da, asta înseamnă că tipul tău zboară cu aparatul lui Carpathia, dar totul va fi în regulă dacă se întoarce repede. Eram într-o maşină cu Leon şi de aceea am vorbit aşa ciudat.

Uite care este problema. Leon a trimis două maşini spre casa lui Rosenzweig, cu o mult trâmbiţată acuzaţie împotriva lui Buck. I-am auzit spunând că o înregistrare video arată că această acuzaţie este falsă, dar adevărul nu i-a oprit niciodată până acum. Se pare că bătrânul nu are de gând să-i lase să intre şi le este teamă că ai tăi au fugit. Leon a cerut elicopterul ca să lumineze zona. Dacă-l vede pe tipul tău, o să creadă că sunt eu până când o să se intereseze şi o să afle că nu sunt. Am să fac tot ce pot ca să îi dau indicaţii greşite, Ray, dar nu o să mă dau de gol. Voiam doar să ştii în ce situaţie ne aflăm. Mai am câteva secunde dacă ai ceva întrebări.

— Mulţumesc, Mac. Cred că te bucuri că nu ai greşit numărul. Tipul ăsta are arme asupra lui?

— Sunt doi tipi înarmaţi cu el, da.

— Şi ce ar trebui să facă Ritz dacă îl întâlneşte?

— Să joace tare, ca şi cum trebuia să fie acolo, dar să scape cât poate de repede. Puştiul ăla ştie că eu nu sunt cel care zboară.

— Aş face bine să cobor, în caz că Ken va încerca să dea de mine.

— Amândoi avem dreptate, şopti Chloe în timp ce păşeau afară în aerul răcoros al nopţii.

Două vehicule ale Comunităţii Globale opriseră la poartă, iar un elicopter lumina pământul cu un proiector puternic.

— Ken nu ştie unde suntem?

— Nu cred, spuse Buck. Dar putem să-i arătăm, fără să ne vadă ăia. Hei, aici, Ken! Aici!

Deodată, chiar de deasupra lor coborî Elicopterul Unu al Comunităţii Globale, făcându-le părul şi hainele să fluture. Ken deschise uşa şi strigă:

— Haideţi, să mergem, haideţi!

Buck aruncă genţile înăuntru şi o ajută pe Chloe să urce. Nu îndrăzni să se uite ca să vadă dacă atrăgeau atenţia gărzilor de pe sol.

Tsion şi Buck săriră şi ei la bordul elicopterului. Ken vorbea la

telefon.

— Nu suntem singuri, Ray. Doi pe sol, unul în aer! Bine, plec!

Ken ridică aparatul, îndreptându-se spre nord.

Tsion, Buck şi Chloe se îngrămădiră unul într-altul, ţinându-se de mâini şi rugându-se. Buck se întrebă cât timp va trece până când trupele de la sol vor alerta celălalt elicopter. Răspunsul veni trei minute mai târziu, în timp ce Ken se îndrepta cu toată viteza spre aeroportul din Ierusalim. Prin radio veni un mesaj urgent.

— Elicopterul Unu al Comunităţii Globale, aici Elicopterul Doi, terminal.

Ken urlă în telefon:

— Stai liniştit, Ray, nu am de gând să răspund. Oricum, am crezut că *noi* suntem Elicopterul Doi… îmi spui mai târziu. Sunt pe drum… Vocea lui Mac? Cum să fac asta? Am vorbit cu el doar o dată la telefon!… Bine, am să încerc! Vin în grabă, aşa că fii pregătit!

— Elicopterul Doi către Elicopterul Unu, recepţie?

— Continuă, Doi, este Ken, coborându-şi vocea şi folosind un accent sudic.

— Nu am ştiu că eşti în aer, căpitane.

— Aşa este, Doi.

Ken porni şi opri microfonul în timp ce vorbea.

— Eu… legătură… proastă… tu… terminat?

— Poţi repeta, căpitane?

O voce înnebunită interveni:

— McCullum nu este în aer, Elicopter Doi! Este cu noi! Află cine este acolo!

— Elicopterul Doi către Elicopterul Unu, identifică-le, terminat.

Ken ezită.

— Identifică-le, Elicopter Unu, sau rişti să fii acuzat de piraterie aeriană.

— Aici Elicopterul Unu, continuă.

— Identifică-te, pilot.

— Legătură proastă, reveniţi.

Pilotul din Elicopterul Doi înjură.

— Îţi cer să aterizezi imediat şi să te predai, Unu.

— Sunt pe drum spre Tel Aviv, Doi. Ne vedem acolo.

— Negativ. Aterizează pe aeroportul din Ierusalim şi rămâi la bord!

— Negativ, Doi. Ne vedem la Ben Gurion.

Elicopterul Doi solicită ajutorul din partea tuturor aeronavelor din acel sector.

— Şi acum? întrebă Buck.

— Stingem luminile şi reducem din altitudine, spuse Ken.

— Nu prea mult.

— Vom rămâne suficient de sus ca să nu intrăm în cablurile electrice, spuse Ken. Şi suficient de jos ca să nu fim văzuţi pe radar.

— Vom fi în regulă?

— Depinde unde era elicopterul când ne-a contactat prima dată. Dacă mai era la Chaim, avem un avans destul de mare faţă de el. Mă îndoiesc că el va reduce altitudinea sau va zbura aşa de repede. Nu cred că este atât de prost încât să creadă că mergem la Ben Gurion. Cineva trebuie să fi fost însărcinat să ne localizeze şi ne va vâna pe pistă. Nu avem timp de opriri la toaletă sau de schimburi de locuri la aeroport, dacă asta întrebai.

Rayford stătea lângă pista de decolare ascultând traficul radio şi rezistând tentaţiei de a-l dirija pe Ken. Dacă nu ştia că trebuie să reducă din altitudine şi să forţeze elicopterul, nimic din ceea ce i-ar fi spus Rayford nu i-ar fi fost de folos.

Radioul prinse viaţă iar cu un anunţ de la un avion mic, care observase elicopterul Comunităţii Globale zburând la altitudine joasă şi cu luminile stinse.

— Elicopterul Doi este în căutarea lui. Elicopter Unu, încalci legea internaţională a aviaţiei zburând fără lumini, cu viteză mare la altitudine joasă şi deturnând un aparat de zbor guvernamental. Mergi direct pe aeroportul din Ierusalim şi rămâi la bord sau vei suporta consecinţele.

Personalul aeroportului trecu la acţiune; vehiculele de urgenţă se grăbeau spre piste.

— Atenţie, vă rugăm. Aeroportul din Ierusalim este închis temporar din cauza unei urgenţe. Aveţi grijă că toate decolările sunt suspendate până la un viitor anunţ. Cessna X-ray Bravo, înţeles?

— Înţeles.

— Piper Two-Niner Charley Alpha?

— Înţeles.

— Gulfstream Alpha Tango?

— Înţeles, spuse Rayford, dar nu închise conexiunea.

Spera că Ritz va înţelege de ce aştepta la capătul celălalt al pistei. Va fi o decolare fără permisiune şi în direcţia greşită.

Văzu elicopterul venind. Ken nu va avea timp să vorbească la telefon, iar radioul nu era o soluţie. Rayford îşi verifică indicatoarele de bord. Era pregătit.

Ken începu să coboare la locul de plecare.

— Gulfstream-ul este acolo! strigă Buck. Şi vine paza la sol!

Ken săltă iar aparatul şi coborî lângă Rayford. Uşa de la Gulfstream era deschisă. Buck, Chloe şi Tsion se pregătiră să sară din elicopter.

— Staţi o clipă! strigă Ken. Dacă ne văd îmbarcându-ne pe Gulf, îl pot bloca uşor. O să mă joc puţin de-a şoarecele şi pisica cu ei, ca să-i fac să creadă că Ray nu este implicat în asta!

În timp ce vehiculele pazei se apropiau, Ken sări peste ele, plutind deasupra locului în care voise să aterizeze prima dată, la vreo două sute de metri de Gulfstream.

— Aterizează chiar aici, Elicopter Unu! se auzi pe radio o voce din Elicopterul Doi. Şi nu debarca. Repet, nu debarca.

Ken coborî, dar lăsă paletele să se învârtească, în timp ce vehiculele se îndreptau spre el.

— Opreşte, Elicopter Unu! urlă radioul.

Buck şi ceilalţi văzură Elicopterul Doi coborând direct spre ei dinspre capătul pistei la care se afla Rayford.

— Feriţi-vă să fiţi văzuţi şi lăsaţi bagajele, le spuse Ken. Dacă vă duc aproape, o să fugiţi până la Gulf.

— Tot o să mai încercăm să facem asta? întrebă Chloe. Este inutil!

— Niciodată nu este inutil, atâta timp cât eu respir, spuse Ken.

Rayford se uita prin fereastra cabinei din Gulfstream, imaginându-şi în fiecare secundă că Ritz şi cei care mai rămăseseră din familia lui erau înconjuraţi de forţele înarmate ale Comunităţii Globale. Ei nu l-ar fi dat de gol şi pe el. Însă îndrăznea el să stea pur şi simplu şi să aştepte să plece când se va redeschide aeroportul? Corpul îi fierbea de frustrare, dornic să facă ceva, orice.

Ken era un tip deştept, creativ, plin de idei. Şi părea că elicopterul său încă nu se oprise. Ce avea de gând să facă? Să mai lase Elicopterul Doi să-l mai vâneze o vreme? Nu avea niciun rost.

— Opreşte, Unu! se auzi din nou comanda. Eşti încercuit, fără posibilitate de scăpare!

Elicopterul Doi era la o sută de metri de Ken, pe sol, cu paletele în mişcare. Rayford privea uimit, în timp ce Ken se ridică vreo treizeci de metri şi îndreptă elicopterul spre Gulfstream, părând să cadă chiar în faţa lui. Lovi pista într-un asemenea unghi, încât alunecă vreo cincisprezece metri, apoi se roti pentru a opri chiar lângă uşa deschisă.

— Să mergem, copii! strigă Ken. Acum!

Lovi uşa cu braţul şi o deschise, îl înşfăca pe Buck trăgându-l după sine pe lângă locurile din faţă şi ieşiră din elicopter. Buck aşteptă pe sol şi îl prinse pe Tsion când i-l dădu Ken. Tsion se repezi pe scara Gulfstream-ului, pregătit să închidă uşa.

Buck îi era recunoscător lui Ken că fusese răbdător cu Chloe.

— Să pornim! spuse el. Tsion, închide uşa!

Rayford privi cu groază cum vehiculele Comunităţii Globale se îndreptau în viteză spre el. Trebuia să se ridice în aer. Fiind sigur că cei din turnul de control nu văzuseră că se îmbarcase cineva în avionul său, deschise radioul.

— Gulf Alpha Tango către turnul de control, cer permisiunea de a ieşi din zona în care se desfăşoară această acţiune.

— În regulă, Gulf. Stai departe de raza de acţiune a vehiculelor care asigură paza.

Rayford începu să ruleze, deşi ştia că numai doi dintre oamenii săi se îmbarcaseră. Avionul Gulfstream făcea zgomot mare în timp ce înainta, trecând pe lângă Elicopterul Unu. Uşa se târa pe sol şi arunca scântei. Nu se putea ridica de la sol până nu se îmbarcau toţi, apoi trebuia să presurizeze cabina, înainte să se înalţe prea mult.

Creierul lui Buck începu să funcţioneze mai lent, în vreme ce un caleidoscop de imagini îi treceau prin minte. În ceea ce păru să fie o milisecundă îşi aminti că primise un glonţ în călcâi în Egipt, în timp ce plonja împreună cu Tsion la bordul unui Learjet

pilotat de Ken. Acum, în vreme ce încerca să se apuce de uşa Gulfstream-ului care se apropia, văzu foarte desluşit cum oamenii Comunităţii Globale alergau spre ei, pregătindu-se să tragă.

Buck urlă:

— Ken! Ken! Haide! Haide! Haide!

În acest timp Ritz îl prinse din urmă. Buck alerga cât de repede putea, iar Ken îl urma îndeaproape cu picioarele lui lungi. Avionul prinse viteză, iar Buck simţi cum corpul îi e tras înainte. Se uită în spate la Ken, a cărui faţă era la câţiva centimetri de a lui, cu o hotărâre disperată în priviri.

Buck se pregătea să sară pe scara avionului, când fruntea lui Ken fu lovită de un glonţ. Buck simţi căldura şi mirosul metalului, când glonţul ucigaş trecuse pe lângă propria ureche sfâşiind-o, iar sângele lui Ken îl improşcă pe faţă. Ochii acestuia se măriră şi privirea i se goli de orice expresie. Se prăbuşi.

Buck fu smuls din loc, suspinând şi urlând, cu braţul prins de cablul care ţinea uşa deschisă. Voi să sară, să fugă înapoi la Ken, să ucidă pe cineva. Dar era neînarmat, iar Ken probabil că murise înainte să atingă pământul. În ciuda dorinţei lui, a supărării, a groazei şi a mâniei, instinctele lui Buck se orientară asupra propriei supravieţuiri.

Avionul accelera acum puternic, iar picioarele lui Buck abia rezistau. Tsion se aplecă în afară cât putu, străduindu-se din răsputeri să tragă uşa sus şi pe Buck în acelaşi timp. Dar, cu cât trăgea mai tare, cu atât mai mult îl prindea pe Buck. Ajuta şi Chloe, strigând, iar Buck era îngrijorat din cauza copilului.

Îşi ridică picioarele, ca tălpile pantofilor să nu se desprindă şi să nu-şi ardă picioarele. Avionul atinsese viteza de decolare, uşa era tot deschisă, iar Buck era prins de ea; ştia că Rayford nu putea face altceva decât să decoleze.

Buck încercă să se balanseze înainte şi să-şi agaţe un picior pe scară, dar impulsul şi vântul îl împiedicau să se mişte. Acum era aproape în poziţie orizontală, iar vibraţia învelişului de aluminiu al avionului se modifică atunci când roţile părăsiră solul. Îşi miji ochii împotriva vântului şi a prafului care îi înţepau ochii şi văzu că Rayford era norocos dacă reuşea să treacă peste gardul de trei metri de la capătul pistei.

Avionul trecu la limită peste gard, iar Buck simţi că, dacă şi-ar fi lăsat în jos un deget de la picioare, ar fi atins gardul. Un lucru

era sigur: nu avea cum să se urce în avion acum că erau în aer. Uşa trebuia să fie închisă mecanic. Putea fie să aştepte ca aceasta să-i secţioneze braţul, să cadă şi să moară, fie putea să-şi încerce norocul şi să sară în tufişurile de dincolo de gard.

Buck trase, se răsuci şi se smuci până când îşi eliberă cotul din cablu. Feţele îngrozite ale soţiei şi pastorului fură ultimele imagini pe care le văzu înainte să simtă cum cade, rostogolindu-se şi lovind vârfurile arbuştilor înalţi, aterizând zgâriat şi însângerat în mijlocul unui tufiş des.

Trupul îi tremura incontrolabil şi-i era teamă să nu intre în stare de şoc. Apoi auzi cum Gulfstream-ul se întorcea şi ştiu că Chloe nu şi-ar fi lăsat tatăl să plece fără el. Dar dacă se întorceau, dacă aterizau să-l caute, erau ca şi morţi. Ken era deja pierdut. Era suficient pentru o singură noapte.

Se eliberă, trupul durându-l cumplit, şi ştiu că rănile sale necesitau îngrijire medicală. Niciun os nu părea frânt. Cum stătea în picioare, tremurând în noaptea rece, simţi o umflătură în buzunar. Era oare posibil? Rezistase telefonul lui?

Nu îndrăzni să spere când îl deschise. Butoanele se luminară. Formă numărul lui Rayford.

— Mac? auzi. Avem o problemă şi avem nevoie de ajutor!

— Nu, spuse Buck cu vocea aspră, sunt eu şi sunt bine. Mergeţi înainte şi vă prind eu din urmă mai târziu.

Lui Rayford i se păru că visează. Era sigur că îşi ucisese propriul ginere.

— Eşti sigur, Buck? strigă el.

Chloe, care se prăbuşise disperată, înşfăcă telefonul din mâna lui Rayford.

— Buck! Buck! Unde eşti?

— Peste gard, într-un tufiş afurisit! Nu cred că m-au văzut, Chlo'! Nu vine nimeni încoace. Dacă m-au văzut alergând după avion, probabil că se gândesc că m-am urcat.

— Cum ai supravieţuit?

— Habar n-am! Tu eşti bine?

— Dacă sunt *eu* bine? Desigur! Acum zece secunde eram văduvă! Ken este cu tine?

— Nu.

— O, nu! L-au prins?

— A murit, Chloe.

13

Rayford se hotărî să zboare cu toată viteza spre nord, imaginându-şi că forţele Comunităţii Globale se vor gândi că el zboară spre vest.

— Tsion, caută printre lucrurile lui Ken şi vezi dacă are ceva notat despre nişte prieteni ai săi din Grecia. Spunea să înnoptăm acolo sau în Turcia dacă va fi nevoie.

Tsion şi Chloe desfăcură geanta de zbor a lui Ken.

— Este dureros, Rayford, spuse Tsion. Acest frate m-a transportat cu avionul într-un loc sigur atunci când s-a pus o recompensă pe capul meu.

Rayford nu putea să vorbească. El şi Ken se înţeleseseră atât de bine, că deveniseră prieteni aproape instantaneu. Datorită orelor de zbor efectuate împreună, petrecuse în compania lui mai mult timp decât oricine altcineva, cu excepţia lui Buck. Fiind apropiat de vârsta lui Ken, se simţea de parcă ar fi fost rude. Ştia că preţul acestei perioade istorice era violenţa şi moartea, dar ura şocul şi durerea provocate de pierderi. Dacă începea să se gândească la tot ceea ce suferise – de la pierderea, în timpul Înălţării la Cer, a soţiei şi a fiului său până la cea a lui Bruce, a Lorettei, a lui Donny şi a soţiei sale, Amanda… şi mai erau multe altele – ar fi înnebunit.

Ken se afla într-un loc mai bun, se convingea singur, dar asta suna la fel de lipsit de conţinut ca orice platitudine. Totuşi trebuia să creadă că era adevărat. Toată pierderea era a lui. Ken se eliberase, în sfârşit.

Rayford era frânt de oboseală. Nu el trebuia să piloteze în timpul zborului de întoarcere. Ken îşi păstrase forţele pentru a conduce Armata Pătimirilor înapoi în State.

— Ce *este* asta? întrebă Chloe deodată. Are liste, idei, planuri de afaceri şi…

— Am să-ţi spun mai târziu, zise Rayford. Era un adevărat întreprinzător.

— Şi foarte priceput, spuse Tsion. Nu mi-am imaginat niciodată că are o astfel de minte. Unele dintre ideile de aici sună ca un manifest al supravieţuirii sfinţilor.

— Nu există totuşi niciun nume? Nimic care să semene cu o

persoană de contact din Grecia? Am să mă îndrept în direcţia aceea, pentru orice eventualitate. Oricum nu pot zbura mult mai departe.

— Dar nu putem ateriza fără o persoană de contact la sol, nu-i aşa, tată?

— Nu ar trebui, aşa e.

— Ne poate ajuta Mac?

— M-ar suna dacă ar putea vorbi. Sunt sigur că l-au implicat şi pe el în acest fiasco. Rugaţi-vă să-i trimită într-o direcţie greşită.

Rănile de pe faţa lui Buck erau adânci, dar nu ajunseseră la oasele faciale, aşa că nu sângera prea tare, îşi simţea degetul cel mare de la mâna dreaptă, de parcă ar fi fost sucit spre încheietură. Nu putea să oprească sângerarea de la urechea stângă, pe care glonţul care îl ucisese pe Ken o sfâşiate aproape în două. Îşi scoase repede cămaşa şi maioul şi se şterse pe faţă şi pe ureche. Puse înapoi cămaşa pe el, sperând să nu aibă o înfăţişare monstruoasă care să sperie pe cel care ar vrea să-l ajute.

Buck se târî spre marginea dinspre aeroport a tufişurilor, dar nu îndrăzni să se apropie de gard. Deşi niciun reflector nu era orientat în acea direcţie, gardul reprezenta fundalul pe care orice mişcare putea fi detectată de un ochi scrutător. Se aşeză cu spatele la un tufiş mai mare, ca să-şi recapete suflul. Gleznele şi genunchii îl dureau, la fel şi cotul drept. Probabil căzuse pe partea dreaptă în planta ţepoasă. Îşi înclină telefonul mobil spre lumină, ca să-şi vadă imaginea reflectată în ecranul luminos.

Simţind o înţepătură sub manşetă, Buck îşi suflecă pantalonii câţiva centimetri şi descoperi că ambele tibii îi sângerau pe şosete. Îl dureau muşchii, dar, având în vedere condiţiile, se simţea norocos. Avea telefonul şi putea merge.

— Cred că am găsit ceva, spuse Tsion.

Cu coada ochiului, Rayford văzu cum rabinul îi arăta lui Chloe o agendă telefonică.

— Mie asta mi se pare greacă. Tu ce crezi, tată? Are un număr al unuia Lukas Miklos, poreclit Laslos.

— Din ce oraş?

— Nu scrie.

— Mai e ceva notat? Poţi deduce dacă este vorba despre un prieten sau despre o persoană de contact pentru afaceri?

— Încearcă numărul. Este tot ce avem.

— Aşteptaţi, spuse Tsion. Este o steluţă lângă nume şi o săgeată cu vârful în jos, către cuvântul „lignit”. Nu cunosc acest cuvânt.

— Nici eu, spuse Rayford. Sună ca numele unui mineral sau ceva de felul ăsta. Formează numărul, Chloe. Dacă aterizez în Grecia, trebuie să încep procedurile de coborâre în câteva minute.

Buck nu-şi putea aminti numele soacrei lui Jacov. Şi niciodată nu auzise numele de familie al lui Stefan. Nu voia să-l sune pe Chaim; probabil că la el acasă mişunau cei din Comunitatea Globală. Mergea în întuneric, rămânând tot timpul în umbră, şi făcu un înconjur larg aeroportului, către drumul principal. Acolo putea fie să facă autostopul, fie să cheme un taxi. Neştiind în ce altă direcţie să apuce, se va duce la Zidul Plângerii. Nicolae îi avertizase în mod public pe Ilie şi pe Moise să dispară de acolo până la sfârşitul întrunirii de pe stadion, ceea ce pentru Buck însemna că ei încă mai erau acolo.

— Da, alo, doamnă, spuse Chloe. Vorbeşte cineva acolo engleza?... Engleză!... îmi pare rău, nu vă înţeleg. Vorbeşte cineva... Acoperi telefonul şi zise: Am trezit-o. Pare speriată. Cheamă pe cineva. Pare că-l trezeşte.

— Da! Alo? Domnule?... Sunteţi domnul Miklos?... Vorbiţi engleza?... Nu prea bine? înţelegeţi engleza?... Bine! îmi cer scuze că v-am trezit, dar sunt o prietenă a lui Ken Ritz din America! Chloe acoperi din nou receptorul: îl ştie!

Chloe îl întrebă unde locuia, dacă era vreun aeroport în oraş şi dacă i-ar putea face o vizită ca să vorbească despre Ken, dacă vor ateriza acolo. În câteva minute, Rayford intră în legătură cu turnul din Ptolemaïs, în nordul Greciei.

— Macedonia, spuse Tsion. Slavă Domnului!

— Încă nu suntem în siguranţă, Tsion, zise Rayford. Depindem de bunătatea acestui străin.

Pentru prima oară Buck era recunoscător deoarece Comunitatea Globală alesese dolarul american drept monedă

unică. Avea mulţi bani lichizi la el şi cu ei putea să ţină ochii oamenilor la distanţă şi gurile lor închise. Undeva ascunsă în portofel, mai avea şi cartea de identitate falsă care poate îi va fi de folos vreodată… atâta vreme cât nu era percheziţionat şi nu i se descopereau ambele acte de identitate.

— Domnul Miklos era suspicios, spuse Chloe. Dar, de îndată ce l-am convins că suntem prietenii lui Ken, mi-a spus chiar şi ce să comunic turnului. Spune-le că eşti Learjet Foxtrot Foxtrot Zulu. Este avionul unuia dintre furnizorii săi. El conduce o companie minieră. Va fi acolo să ne întâlnească.

— Dar ăsta nu arată deloc ca un Lear, zise Rayford.

— A spus că turnul nici măcar n-o să observe.

Când ajunse la şosea, Buck fu surprins să observe că traficul era încă aglomerat. Probabil că martorii încă mai părăseau Ierusalimul. Iar traficul aerian îi indica faptul că aeroportul fusese redeschis deja. Nu văzu filtre pe şosea. Probabil că cei din Comunitatea Globală îşi imaginau că el se îmbarcase pe Gulfstream.

Se duse până la marginea drumului care ducea la Ierusalim; acesta era mai puţin aglomerat decât în direcţia cealaltă. Flutură maioul însângerat înspre taxiurile goale care veneau de la aeroport, încercând să arate mai mult partea albă decât cea roşie. Se îndreptă de spate şi încercă să pară că nu e beat sau bolnav. Buck avu noroc cu al patrulea taxi, care ieşi huruind de pe şosea şi se opri pe pietriş.

— Ai bani, amice? întrebă taximetristul înainte să descuie uşa din spate.

— Destui.

— Nu vin mulţi pietoni pe aici. Eşti primul pe care îl văd de săptămâni întregi.

— M-am rătăcit, spuse Buck urcând în maşină.

— Ce-ai păţit?

— M-am zgâriat în nişte ţepi.

— Aşa credeam şi eu.

— Eşti australian?

— Cum ţi-ai dat seama? încotro mergem?

— La Zidul Plângerii.

— A, nu poţi ajunge nici măcar la un kilometru de el în scara

asta, domnule.

— Cum aşa?

— Evenimente importante. Ştii povestea celor doi…

— Da, ce-i cu ei?

— Sunt acolo.

— Da.

— Şi nu ar trebui să fie, ştii.

— Ştiu.

— Se spune că Potentatul este încă în Ierusalim, dar nu lângă Zid. Acolo este o mulţime mare cu arme. Civili şi militari. Mare nebunie. Eu sunt un admirator al Potentatului, nu te supăra, dar să pui o recompensă pe capul celor doi nu a fost un lucru înţelept.

— Crezi?

— Ei bine, uite unde s-a ajuns acum. Cineva o să-i ucidă în seara asta şi vrea să devină erou. Atât dintre cetăţeni, cât şi dintre gărzi. Ce ne opreşte să credem că nu vor întoarce armele unii împotriva celorlalţi?

— Crezi că cei doi nu ştiu ce-i aşteaptă?

— Probabil că da. S-au pus la locul lor obişnuit, au înnebunit tot oraşul cu apa transformată în sânge şi cu seceta, arogându-şi meritele pentru toate acestea. Ei sunt mândri de asta. Au ucis o grămadă de tipi care au încercat să-i omoare.

dar acum ce şanse mai au? S-au aşezat în spatele zidului de fier, într-o cuşcă, şi sunt o ţintă uşoară.

— Eu cred că, atunci când se va crăpa de ziuă, ei vor fi tot acolo, vii.

— Nu mai spune!

— Dacă va fi aşa, faci ceva pentru mine?

— Depinde.

— Dacă am dreptate, tu va trebui să recunoşti că este ceva neobişnuit.

— A, am să recunosc asta.

— O să găseşti o Biblie şi o să citeşti Apocalipsa.

— A, tu eşti unul dintre aceia, nu-i aşa?

— Aceia?

— Martori. Am dus pe puţin trei ture de martori la aeroport în scara asta. În fiecare grup s-a aflat câte unul care voia să mă facă să mă alătur lor. Ai şi tu de gând să încerci să mă salvezi?

— Eu nu te pot salva, prietene. Dar sunt surprins că

Dumnezeu nu ţi-a atras atenţia până acum.

— A, nu pot nega că se petrece ceva ciudat. Dar am o afacere destul de bună, dacă înţelegi ce vreau să spun, şi nu cred că Dumnezeu ar privi cu ochi buni lucrul ăsta. Sunt o mulţime de bani de cealaltă parte a străzii, înţelegi?

— Valorează mai mult decât sufletul tău?

— Poate. Dar să-ţi spun ceva. Dacă ăia doi vor fi tot acolo când vor veni zorile, am să fac ceea ce spui tu.

— Ai o Biblie?

— Ţi-am spus. Am dus trei maşini cu tipi ca tine în seara asta. M-am ales cu trei Biblii. Vrei să fac patru?

— Nu, dar aş avea nevoie de una, dacă-ţi prisosesc.

— Eu sunt om de afaceri, aşa că am să-ţi vând una.

Rayford opri avionul la capătul unei piste cu avioane de aceeaşi dimensiune, iar Chloe şi Tsion intrară precauţi în terminalul pustiu. Un cuplu de vârstă medie îi privea cu circumspecţie dintr-un colţ. El era scund, îndesat, cu părul negru, cârlionţat. Şi ea era îndesată, cu părul prins în bigudiuri sub o basma.

După ce dădură timid mâna, Lukas Miklos întrebă:

— Ken Ritz v-a dat numele meu?

— V-am găsit în agenda lui, domnule, spuse Rayford.

Miklos tresări şi se dădu îndărăt.

— De unde ştiu eu că l-aţi cunoscut?

— Mi-e teamă că avem veşti proaste pentru dumneavoastră.

— Înainte să începeţi cu veştile proaste, trebuie să ştiu dacă pot avea încredere în voi. Spuneţi-mi ceva despre Ken, ceva ce numai un prieten ar şti.

Rayford se uită la ceilalţi şi vorbi cu grijă:

— A fost militar, a făcut zboruri comerciale, a avut propria companie de avioane charter timp de mulţi ani. Înalt, spre şaizeci de ani.

— Ştiaţi că a zburat pe unul dintre avioanele mele de aprovizionare, atunci când am început să deservesc uzinele energetice?

— Nu, domnule. Nu ne-a spus despre asta.

— Nu v-a vorbit niciodată despre mine?

— Nu v-a spus numele. A spus doar că ştia pe cineva în Grecia, care ne-ar putea oferi găzduire pe drumul nostru dinspre

State.

— Încotro?

— Spre Israel.

— Şi de ce aţi fost acolo?

— Pentru Întrunirea Martorilor.

Miklos şi soţia lui se uitară unul la celălalt.

— Sunteţi credincioşi?

Rayford dădu din cap afirmativ.

— Întoarceţi capul la lumină.

Rayford îl întoarse.

Miklos se uită la el, apoi la soţia sa, apoi se întoarse şi el cu faţa la lumină şi-şi dădu la o parte cârlionţii de pe frunte.

— Acum doar n-o să-mi spuneţi că acesta este doctorul Ben-Judah.

— Ba da, el este, domnule.

— O, o! spuse Miklos, căzând de pe scaun în genunchi pe pardoseala din plăci de ceramică. Luă mâinile lui Ben-Judah şi le sărută, în timp ce soţia sa îşi împreună mâinile în faţa ochilor şi se legăna, cu ochii închişi.

— Ştiam că îmi păreţi cunoscut de la televizor, dar sunteţi chiar dumneavoastră!

— Acum, spuse Tsion, şi mie îmi pare bine să vă cunosc, dar mi-e teamă că vestea despre fratele nostru Ken nu este una bună.

Taximetristul se opri pe o alee din spatele unui club de noapte, unde părea să aibă un aranjament. Îl întâmpină o namilă.

— Nu, nu a venit după o târfă, Stallion. Şi nici nu intră. Adu-i un turban şi un fular. Ţi le plătesc eu mai târziu.

Stallion se apropie şi-l apucă de gât pe australian.

— O să-ţi primeşti partea ta, namilă! spuse taximetristul. Acum adu-mi hainele şi lasă-mă să plec.

Un minut mai târziu, Stallion zvârli hainele prin fereastra din spate a taxiului şi arătă ameninţător la şofer.

— Am să mă întorc, îl asigură australianul. Ai încredere în mine.

Buck îşi puse turbanul pe cap şi îndesă fularul sub el, acoperindu-şi urechile şi ceafa. Dacă ţinea capul într-o anumită poziţie, îi acoperea şi aproape toată faţa.

— De unde are lucrurile astea?
— Eşti sigur că vrei să ştii?
— Vreun beţiv va fi surprins când se va trezi.
Urechea lui Buck nu mai sângera, dar tot avea nevoie de îngrijire medicală.
— Ştii de unde aş putea lua nişte soluţie antibacteriană şi nişte copci fără să fie puse prea multe întrebări?
— Banii lasă multe întrebări nerostite, amice.
La ora trei dimineaţa, când ajunseră cât puteau de aproape de Muntele Templului, Buck îi plăti australianului cu generozitate.
— Pentru transport, spuse el. Pentru Biblie. Şi pentru haine.
— Ce-ai zice de ceva şi pentru serviciile medicale?
Buck plătise la o clinică de pe o stradă dosnică, dar consideră că şi cel care-l dusese acolo merita câţiva dolari.
— Mulţumesc, amice. Şi am să-mi ţin promisiunea. Am să ascult ştirile. Nu voi fi surprins dacă sunt morţi deja.

Lukas Miklos avea o maşină luxoasă ultimul model şi locuia într-o casă somptuoasă, care era în reparaţii după cutremur. Îi implorase pe membrii Armatei Pătimirilor să stea o săptămână, dar Rayford îi spuse că nu aveau nevoie decât să se odihnească o zi şi vor pleca în seara care urma.
Ken nu ştia că erai credincios, nu-i aşa?
Miklos negă din cap, iar soţia lui îşi ceru scuze şi se întoarse în pat. Rayford şi Tsion se ridicară în picioare, iar ea le zâmbi timid şi se înclină.
— Ea conduce biroul, le explică Miklos. Ajunge acolo înaintea mea. Se aşeză la loc pe un fotoliu. Ken mi-a spus într-un e-mail ce i se întâmplase. Noi am crezut că a înnebunit. Ştiam că regimul lui Carpathia se opunea acestei teorii a Înălţării la Cer, iar Comunitatea Globală mi-a adus atâtea afaceri, încât nu am vrut să par că măcar ştiu pe cineva care li se opunea.
— Ai făcut multe afaceri cu Comunitatea Globală?
— O, da. Şi încă mai facem. Nu mă simt deloc vinovat pentru că folosesc banii inamicului. Consultanţii lor pe probleme energetice cumpără cantităţi impresionante de lignit pentru uzinele lor termoelectrice. Ken întotdeauna a spus că lignitul creşte în copaci în Ptolemaïs. Aş vrea eu să fie aşa. Dar el are dreptate. Este destul aici, iar eu sunt unul dintre furnizorii

principali.

— De ce nu i-ai spus lui Ken că ai devenit fratele lui?

— De ce, domnule Steele, pentru că s-a petrecut doar alaltăieri, când îl priveam pe doctorul Ben-Judah la televizor. Nu am putut da de Ken. Probabil că are un e-mail de la mine pe calculatorul său.

Buck se apropie cât putu de Muntele Templului, înainte să fie nevoit să se furişeze prin mulţimea care se înghesuia. Nimeni nu îndrăznea să se apropie la mai mult de şaizeci de metri de Ilie şi de Moise, inclusiv gărzile Comunităţii Globale – de fapt, mai ales gărzile Comunităţii Globale. Erau şi mulţi civili înarmaţi, iar atmosfera era tensionată.

Buck se simţi în siguranţă şi aproape invizibil în întuneric, deşi era privit cu furie şi era înghiontit în timp ce îşi croia drum prin mulţime. Din când în când, stând pe vârfuri, îi vedea pe Ilie şi pe Moise scăldaţi în lumina reflectoarelor TV. Iarăşi, fără microfoane, puteau fi auziţi în întreaga zonă.

— Unde este regele lumii? întrebă Ilie. Unde este cel care stă pe tronul pământului? Voi, oameni ai Israelului, sunteţi o generaţie de şerpi şi de vipere, îl huliţi pe Dumnezeu cu sacrificiile voastre animale. Vă închinaţi duşmanului lui Dumnezeu, celui care caută să-l înfrunte pe Dumnezeu Cel viu! Domnul care l-a scos pe slujitorul său David din gheara leului şi din gheara ursului ne va scoate şi pe noi din mâinile acestui înşelător.

Mulţimea râse, dar nimeni nu înainta, cu excepţia lui Buck. El continua să se apropie, simţind fiecare junghi şi fiecare durere, dar dornic să fie în preajma acestor oameni ai lui Dumnezeu. Când se apropie de prima linie, mulţimea era mai puţin beligerantă şi mai prudentă.

— Fii atent, omule, spuse cineva. Ai grijă! Nu te apropia prea mult acum. Au aruncătoare de flăcări în spatele acelei clădiri.

Buck ar fi găsit aceste vorbe amuzante, iar bravada martorilor încurajatoare, dar moartea groaznică a lui Ken nu-i ieşise încă din minte. Îşi şterse instinctiv faţa, de parcă sângele lui Ken ar mai fi fost acolo, dar mâna dădu de zgârieturi şi aproape că îi veni să plângă.

Moise prelua cuvântul.

— Servitorul Satanei vine la noi cu o sabie, cu o suliţă şi cu un

scut. Dar noi venim în numele Dumnezeului gazdelor, Dumnezeul armatelor celor aleşi, pe care i-aţi amăgit. Veţi fi lipsiţi de puteri împotriva noastră până când va veni clipa!

Mulţimea fluieră dezaprobator, huidui şi strigă:

— Omorâţi-i! Împuşcaţi-i! Aruncaţi un proiectil asupra lor! Bombardaţi-i!

— O, bărbaţi ai Israelului, răspunse Ilie. Nu aveţi nevoie de apă de băut sau de ploaie pentru recoltele voastre? Noi lăsăm soarele să vă ardă pământurile şi transformăm apa în sânge atâta timp cât profeţim, pentru ca tot globul să ştie că există un Dumnezeu în Israel. Şi toată această adunare va şti că Dumnezeu nu a salvat cu sabia şi cu suliţa: bătălia este a Domnului şi El v-a dat pe voi în mâinile noastre.

— Arătaţi-i! Omorâţi-i! Distrugeţi-i!

Mulţimea îşi pierdu răsuflarea şi se trase înapoi când îl văzu pe Buck înaintând şi păşind cu un metru mai aproape de gard decât ceilalţi. Încă era departe de martori, dar, după ceea ce se petrecuse în seara din ajun, părea fie curajos, fie prost. Mulţimea amuţi.

Moise şi Ilie stăteau acum unul lângă celălalt, nemişcaţi, cu mâinile pe lângă corp. Priveau peste Buck, având o înfăţişare hotărâtă în faţa provocării adresate lui Carpathia. Acesta dăduse voie oricui să-i ucidă dacă se arătau pe undeva după întrunire. Iar acum stăteau în locul în care îşi făcuseră apariţia în fiecare zi de la semnarea acordului între Comunitatea Globală şi Israel.

Buck se simţea atras spre ei, în ciuda dorinţei disperate de a nu se face cunoscut. Păşi şi mai aproape, făcând mulţimea să-şi bată joc de el şi să râdă de nesăbuinţa lui.

Niciunul din martori nu deschise gura, dar Buck îi auzi pe amândoi la unison. Era ca şi cum mesajul nu era decât pentru el. Se întreba dacă îl mai auzea şi altcineva.

— Cine va voi să-şi scape viaţa o va pierde; iar cine îşi va pierde viaţa pentru Hristos, şi-o va salva.

Oare ei ştiau ce se întâmplase cu Ken? îl consolau pe Buck?

Deodată Moise privi mulţimea şi strigă:

— La ce-i va folosi omului dacă va câştiga lumea întreagă, dar sufletul şi-l va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sunetul său? Căci de cel care se va ruşina de Isus Hristos şi de cuvintele sale în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina de el, când va veni întru slava Tatălui său

cu sfinţii îngeri.

Şi imediat cei doi spuseră iar la unison, mai blând, fără să-şi mişte buzele, de parcă vorbeau doar pentru Buck.

— Sunt unii dintre cei care stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu-l vor vedea pe Fiul Omului, venind în împărăţia Sa.

Buck trebuia să vorbească. Şopti, cu spatele la mulţime, ca să nu-l audă nimeni.

— Noi vrem să fim printre cei care nu vor gusta moartea, spuse el. Dar am pierdut pe unul dintre noi în seara aceasta.

Nu mai putea continua.

— Ce a spus? zise cineva.

— Va fi ars de viu.

Cei doi vorbeau iar inimii lui Buck.

— Nu este nimeni care şi-a lăsat casă sau fraţi, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau ţarine pentru Isus şi pentru Evanghelie şi să nu ia însutit acum, în vremea aceasta, de prigoniri, şi case, şi fraţi, şi surori, şi copii, şi ţarine, iar în veacul ce va să vină: viaţa veşnică.

Dumnezeu chiar îi dăduse lui Buck un loc în care să trăiască, fraţi şi surori noi întru Hristos! Cât îşi dorea Buck să-i întrebe pe martori ce ar trebui să facă, unde ar trebui să meargă. Cum avea el să-şi revadă familia, atâta timp cât se ascundea de Comunitatea Globală? Trebuia să se facă nevăzut aşa cum procedase când îl salvase pe Tsion?

Un megafon al Comunităţii Globale îl avertiză să se retragă.

— Şi către cei doi care sunt în arest. Aveţi şaizeci de secunde ca să vă predaţi în mod paşnic. Am plasat în mod strategic bombe puternice, mine şi mortiere cu o rază de acţiune de două sute de metri. Evacuaţi zona sau veţi pieri! Numărătoarea inversă începe din momentul în care se va încheia ultima traducere a acestui mesaj. Între timp, ofiţerul Comunităţii Globale, aflat sub directa autoritate a Comandantului Suprem şi a Potentatului însuşi, se va oferi să-i escorteze pe fugari la un vehicul care îi aşteaptă.

În timp ce mesajul era tradus în câteva limbi, mulţimea se dispersa bucuroasă, alergând din zona de acţiune a explozibililor şi ghemuindu-se în spatele maşinilor şi a barierelor din beton. Buck se retrase încet, fără să-şi ia ochii de la Moise şi de la Ilie, care stăteau pregătiţi.

Din partea dreaptă, o singură gardă a Comunităţii Globale. Purtând însemnele militare, dar neînarmată şi cu mâinile în aer, se grăbea spre martori. Când fu la zece metri de ei, Ilie strigă atât de tare, încât omul păru să paralizeze din cauza sunetului.

— Nu îndrăzni să te apropii de slujitorii lui Dumnezeu, nici măcar cu mâinile goale! Salvează-te! Adăposteşte-te în peşteri sau în spatele stâncilor!

Omul Comunităţii Globale alunecă şi căzu, apoi încercă să se ridice, dar căzu iar. Buck grăbi pasul, dar mergea tot cu spatele, cu ochii la martori. De pe o creangă de deasupra lui se auziră cu putere două focuri de armă. Lunetistul era la mai puţin de patruzeci şi cinci de metri de Ilie şi de Moise, iar Buck nu putu spune ce se întâmplase cu gloanţele. O flacără porni din gura lui Moise direct spre soldat, care îşi ţinu arma strâns, până când corpul său căzu pe pământ în flăcări. Apoi arma sări la vreo şase metri. El se transformă repede într-un morman de cenuşă, ca şi cum ar fi fost pus într-un cuptor, iar arma i se topi şi arse şi ea.

Peste întreaga zonă se aşternu liniştea, iar gărzile, mulţimea şi Buck aşteptau declanşarea armelor care fuseseră menţionate în ameninţările făcute. Buck era acum din nou printre spectatori, îngrămădit sub acoperişul scund al unui portic de peste drum. Când fu sigur că trecuse de mult un minut, aerul se răci ca iarna. Buck tremura incontrolabil, iar cei din jurul lui se văitau şi plângeau de frică. Se stârni vântul care se începu să urle, iar oamenii încercau să-şi acopere pielea neacoperită şi se îngrămădeau unii într-alţii din cauza vântului îngheţat. Începu să cadă grindina, de parcă un camion ceresc ar fi descărcat deodată tone de sfere de gheaţă de mărimea unei mingi de golf. În zece secunde grindina se opri, iar întreaga zonă era acoperită de un strat de gheaţă cu grosimea de douăzeci de centimetri.

Sursa de curent care alimenta reflectoarele TV fu întreruptă, lăsând în beznă întreaga zonă. În trei locuri simultan, ceea ce păreau să fie cutii cu explozibil luară foc scoţând o serie de pocnete înăbuşite, apoi se dezintegrară în cenuşă.

Astfel se desfăşura atacul ucigaş asupra martorilor.

Două elicoptere orientară două reflectoare uriaşe asupra Muntelui Templului. În timp ce temperatura creştea spre 32 de grade Celsius, după părerea lui Buck. Gheaţa se transformă în apă într-o clipă, iar sunetul acesteia alunecând pe pământ părea şopotul unui pârâu. În câteva minute noroiul se transformă în

praf, de parcă era miezul zilei, iar soarele ar fi dogorit.

În acest timp, mulţimea scâncea şi plângea de fiecare dată când elicopterele care se învârteau pe deasupra luminau zona de lângă Zid. Ilie şi Moise nu se clintiseră.

Când Chloe şi Tsion se îndreptară spre camerele de oaspeţi, Rayford îi mulţumi lui Lukas Miklos pentru ospitalitate.

— Tu eşti răspunsul la o rugăciune, prietene.

Tsion îi promise lui Miklos să-i trimită o listă a credincioşilor din Grecia.

— Şi domnule Miklos, vreţi să vă rugaţi cu noi pentru soţul lui Chloe, ginerele căpitanului Steele?

— Desigur, răspunse Miklos.

Se luară de mâini şi îşi plecară capetele. Când veni rândul său, spuse:

— Doamne Isuse Hristoase, apără-l pe acest băiat. Amin.

14

Buck, emoţionat, dar şi îngrijorat şi, de asemenea, epuizat, luă un alt taxi până la două străzi distanţă de reşedinţa lui Chaim Rosenzweig. Purtând încă turbanul pe cap, se apropie suficient de mult ca să vadă că forţele Comunităţii Globale plecaseră de mult din zonă. Portarul, Jonas, moţăia la post.

Necunoscând încă ce credinţă împărtăşeau atât Chaim, cât şi Jonas, Buck ezită. Ştia că măcar Chaim aflase adevărul despre Carpathia şi nu l-ar fi trădat pe Buck. Cu Jonas risca. Buck nu ştia dacă omul vorbea sau înţelegea engleză, pentru că îl auzise vorbind doar în ebraică. Probabil că ştia ceva engleză. Doar era primul care intra în contact cu oaspeţii lui Chaim.

Încurajat de asigurările lui Ilie şi ale lui Moise, Buck trase adânc aer în piept, atinse uşor o rană de sub ochi care-i provoca mâncărime şi merse direct la poartă. Nu voia să-l sperie pe om, dar fu nevoit să-l trezească. Lovi cu o pietricică în fereastră. Jonas nu se mişcă. Buck ciocăni uşor, apoi mai tare. Tot nu se trezi. În cele din urmă, Buck deschise uşa şi atinse uşor braţul lui Jonas.

Bărbat voinic de vreo cincizeci de ani, Jonas sări în picioare cu ochii larg deschişi. Buck îşi scoase veşmintele care-l ajutaseră să se deghizeze, apoi îşi dădu seama că faţa sa arăta probabil

groaznic. Roşie, umflată, cu pete, cu răni, arăta probabil ca un monstru.

Pesemne că Jonas luase scoaterea veşmintelor ca pe o provocare. Neînarmat, înşfăcă o lanternă mare de la curea şi se trase înapoi. Buck se feri, tresărind doar la gândul unei lovituri în faţa sa acum.

— Sunt eu, Jonas! Cameron Williams!

Jonas îşi duse mâna liberă la inimă, uitând să lase lanterna în jos.

— O, domnule Williams! spuse el într-o engleză atât de stricată şi de chinuită, încât Buck reuşi cu greu să-şi recunoască propriul nume.

În cele din urmă, Jonas puse deoparte lanterna şi se folosi de ambele mâini ca să comunice, gesticulând la fiecare expresie.

— Ei, spuse el ameninţător, arătând înspre afară şi dând din mâini de parcă ar fi indicat o mare de oameni, v-au căutat.

Apoi arătă spre propriii ochi.

— Pe mine personal? Sau pe noi toţi?

Jonas arăta pierdut.

— Personal? spuse el.

— Doar pe mine? încercă Buck, dându-şi seama că-l imita pe Jonas şi că arăta cu degetul spre sine. Sau pe Tsion şi pe soţia mea?

Jonas închise ochii, clătina din cap şi ridică o mână cu palma în sus.

— Nu aici, spuse el. Tsion, soţia, plecat. Zburat.

Îşi flutură degetele în aer.

— Chaim? întrebă Buck.

— Doarme, arătă Jonas punându-şi o mână la obraz şi închizând ochii.

— Pot să intru şi eu să dorm, Jonas?

Omul se uita la el nedumerit.

— Sun.

Se întinse după telefon.

— Nu! Lasă-l pe Chaim să doarmă. Îi spui mai târziu.

— Mai târziu?

— Dimineaţă, spuse Buck. Când se trezeşte.

Jonas aprobă din cap, dar încă mai ţinea mâna pe telefon, de parcă s-ar fi pregătit să formeze numărul.

— Am să intru să dorm, adăugă Buck, gesticulând de parcă

juca mima. Am să-i las un bilet lui Chaim pe uşă, ca să nu fie surprins. E bine?

— OK!

— Pot să intru acum?

— OK!

— E bine?

— E bine!

Buck se uită la Jonas în timp ce se dădea înapoi şi se îndrepta spre uşă. Şi Jonas se uita la el, plecă de lângă telefon, îi făcu semn cu mâna şi zâmbi. Buck făcu şi el cu mâna, apoi se întoarse şi găsi uşa încuiată. Trebui să se întoarcă şi să-i explice lui Jonas că trebuia să-i dea drumul înăuntru. În cele din urmă, pentru prima dată de când elicopterul părăsise acoperişul cu câteva ore înainte, Buck se putu relaxa. Îi lăsă un bilet pe uşă lui Chaim, fără alte detalii – doar că era în camera de oaspeţi şi avea multe să-i spună şi că i-ar plăcea să se vadă mai târziu de dimineaţă.

Buck se privi în oglinda din baie. Arăta mai rău decât credea şi se rugă ca aşa-zisa clinică pe la care trecuse să fi avut măcar un minim de sterilitate. Cusăturile păreau făcute destul de profesionist, dar el arăta ca naiba. Albul ochilor era plin de sânge. Faţa îi era o paletă de culori, niciuna apropiată de tenul său. Era bucuros că Chloe nu era nevoită să-l vadă în halul acela.

Încuie uşa dormitorului, îşi lăsă hainele să cadă lângă pat şi se întinse, simţind durere în tot corpul. Auzi telefonul sunând. Probabil era Chloe, dar nu voia să se ridice iar în picioare, Se răsuci, se întinse după pantaloni şi, în timp ce se chinuia să scoată telefonul din buzunarul de la spate, căzu din pat.

Nu se răni, dar îl trezi pe Chaim. Când răspunse la telefon îl auzi pe Chaim urlând la interfon:

— Jonas! Jonas! Intruşi!

Până când lucrurile se lămuriră, iar el şi Chloe se puseră la curent cu ce se mai întâmplase cu fiecare, Chaim auzise întreaga poveste, iar soarele începea să se întrevadă la orizont. Căzură de acord ca Chloe, Tsion şi Rayford să meargă acasă la Mount Prospect, iar Chaim să încerce să găsească o modalitate pentru ca Buck să se întoarcă şi el după ce se va întrema.

Chaim era chiar mai furios decât îl văzuse Buck atunci când vorbise la telefon cu Leon. Spuse că la emisiunile de ştiri

televizate se tot transmisese caseta video pe care se vedea cum Buck vorbea cu o gardă a Comunităţii Globale care fusese ucisă câteva secunde mai târziu.

— Din casetă se vede clar că tu nu erai înarmat, că garda a rămas nevătămată când tu ai plecat şi că tu nici nu te-ai răsucit, nici nu te-ai întors. El a tras peste capul tău, iar câteva secunde mai târziu a fost lovit de nişte gloanţe provenind de la arme de mare calibru acţionate de la mică distanţă. Tot ce ştim e că gloanţele au fost trase din arme ale propriilor tovarăşi. Dar nu se va ajunge niciodată atât de departe. Totul va fi muşamalizat, el va fi acuzat că lucra cu tine sau pentru tine şi cine ştie ce altceva va mai ieşi de aici.

Acest „ce altceva” se dovedi a fi o ştire născocită de Comunitatea Globală. În transmisiunile de televiziune se spunea că un terorist american pe nume Kenneth Ritz furase elicopterul personal al lui Nicolae Carpathia pentru a pune la cale fuga grupului lui Tsion Ben-Judah din arestul de la domiciliul lui Chaim Rosenzweig. În ştire se spunea că Rosenzweig îi găzduise pe Ben-Judah, pe suspectul de crimă Cameron Williams şi pe soţia lui Williams şi fusese de acord să-i ţină în arest la domiciliul său în numele Comunităţii Globale. Imagini ale uşii de acces pe acoperişul casei lui Rosenzweig „evident spartă din interior dovedeau în mod clar cum scăpaseră americanii”.

Un purtător de cuvânt al Comunităţii Globale spuse că Ritz fusese împuşcat mortal de un trăgător de elită când deschisese focul asupra forţelor Comunităţii Globale pe aeroportul din Ierusalim. Ceilalţi trei fugari erau în liberate şi se presupunea că Williams, fost angajat al Comunităţii Globale, era un maestru al pilotării avioanelor.

Membrii americani ai Armatei Pătimirilor urmăreau atenţi ştirile, intrând în legătură cu Chaim şi cu Buck cât de des puteau. Rayford era uimit de evoluţia lui Hattie într-un timp atât de scurt. Boala, disperarea şi încăpăţânarea ei se transformaseră într-o ură şi o hotărâre crâncene. Era atât de îndurerată de pierderea copilului, încât Rayford era chinuit de tânguielile ei înfundate din timpul nopţii.

Şi Chloe se lupta cu mânia.

— Ştiu că nu ne putem aştepta de la altceva de la sistemul global, tată, spuse ea, dar mă simt aşa de neajutorată, că parcă

voi exploda. Dacă nu găsim o cale să-l aducem pe Buck mai repede înapoi aici, mă duc chiar eu acolo. Ţi-ai dorit vreodată să poţi fi tu cel ales de Dumnezeu să-l ucidă pe Carpathia când va veni clipa?

— Chloe! exclamă Rayford, sperând că răspunsul lui sună mai degrabă ca o mustrare decât ca o acoperire pentru faptul că el se rugase pentru acest privilegiu. Ce se întâmpla cu ei? în ce se transformau?

De la Buck aflară că Jacov îl ajutase să se stabilească la Stefan. Rayford se simţi mai bine când află lucrul ăsta; îi convenea mai mult decât dacă ar fi stat cu Chaim. Era evident că forţele de ordine ale Comunităţii Globale considerau că Buck fugise cu ceilalţi; viaţa sub o falsă identitate, în mijlocul clasei de mijloc, îl făcea mai puţin vulnerabil şi-i dădea şansa să se vindece. Buck îi spusese lui Rayford la telefon că în câteva săptămâni urma să încerce să se întoarcă în State, probabil de pe unul dintre marile aeroporturi europene.

— De vreme ce nu mă caută aici, ar trebui să reuşesc să scap sub un nume fals.

Între timp, Rayford păstrase legătura cu McCullum şi cu David Hassid şi folosise îndrumările lui David pentru a înlocui calculatorul fiecăruia dintre ei şi pentru a adăuga la celelalte şiretlicuri unităţile de mărimea unei palme, care permiteau accesul la internet, dar care serveau şi ca telefoane globale pe bază de energie solară şi conectate la sateliţi.

În repetate rânduri, în faţa lui Rayford Tsion se declarase satisfăcut de noul său calculator – un laptop uşor, subţire, portabil, care se conecta la o staţie care-i aducea acasă tot felul de accesorii utile. Era ultimul model de pe piaţă, cel mai rapid şi mai puternic. Tsion îşi petrecea aproape fiecare zi comunicând cu turma sa internaţională, care explodase numeric chiar înainte de întrunirile din Israel, iar acum se multiplica exponenţial, cu fiecare zi ce trecea.

Hattie se refăcea fizic, dar mai greu mintal doctorul Floyd Charles avea timp să-l înlocuiască pe Ken în calitatea de consilier pe probleme tehnice al Armatei Pătimirilor.

Instalase un program care făcea imposibil de reperat telefoanele mobile şi calculatoarele lor.

Pentru Rayford cel mai greu era să se împace cu sentimentele sale faţă de moartea lui Ken. Ştia că le lipsea tuturor, iar

mesajul lui Tsion la o slujbă comemorativă îi înlăcrimase pe toţi. Chloe petrecuse două zile căutându-i pe internet rude care supravieţuiseră, dar nu găsise nimic. Rayford îl informă pe Ernie de la Palwaukee, care promise să anunţe personalul de acolo şi să aibă grijă de bunurile lui Ken până când putea merge Rayford acolo să se îngrijească de ele. Nu îi spuse nimic lui Ernie despre lingourile lui Ken, ştiind că cei doi, deşi erau fraţi întru credinţă, nu se cunoşteau de multă vreme.

Buck cumpără un calculator pentru a se putea conecta la internet şi a studia sub îndrumarea lui Tsion. Dar nu era în stare să găsească un program nedetectabil, care să-i permită să comunice cu Chloe. Comunicau doar prin telefon. Îi era tare dor de ea, dar era mulţumit că ea şi copilul nenăscut erau sănătoşi, deşi ea recunoscu faptul că doctorul îşi exprimase îngrijorarea pentru fragilitatea ei.

Ea îşi ocupa timpul construind un model de afacere, bazat pe notiţele lui Ken Ritz. Peste o lună îi spuse lui Buck că spera să conducă afacerea cu ajutorul calculatorului, conectându-i pe credincioşii din toată lumea.

— Unii vor semăna şi vor culege, spuse ea. Alţii vor vinde. Este singura noastră speranţă odată ce semnul fiarei va deveni indispensabil pentru comerţul legal.

Îi spuse că prima etapă a afacerii era întocmirea unei liste cu cultivatori, producători şi furnizori. Aceasta fiind gata, putea să extindă piaţa.

— Dar când vei avea un copil de îngrijit? o întrebă el.

— Sper că soţul meu se va întoarce acasă până atunci, zise ea. El nu are de ce se îngriji, cu excepţia unei reviste pe internet, aşa că am să-l învăţ.

— Ce să-l înveţi? Să aibă grijă de afacerea ta sau de copil?

— De ambele, răspunse ea.

Mai târziu, într-o vineri, îi menţionă lui Buck la telefon că Rayford plănuia să viziteze Aeroportul Palwaukee în ziua următoare.

— Se va uita la avioanele lui Ken şi va încerca să-l cunoască mai bine pe puştiul ăsta, Ernie. Poate că este un mecanic bun, dar Ken nu-l cunoştea prea bine.

În acea seară Buck se conectă la internet şi găsi învăţătura lui Tsion pentru acea zi. Rabinul părea supărat, dar Buck îşi dădu

seama că cei care nu-l cunoşteau personal probabil că nu vor observa acest lucru. Scria despre durerea de a-ţi pierde prietenii, familia şi pe cei dragi. Nu pomenea numele lui Ken, dar Buck putu citi printre rânduri.

Tsion îşi încheia lecţia din acea zi amintindu-le cititorilor că tocmai trecuseră douăzeci şi patru de luni de la semnarea pactului de pace dintre Comunitatea Globală (cunoscută în urmă cu doi ani drept Naţiunile Unite) şi statul Israel.

— Vă reamintesc, dragi fraţi şi surori, că mai avem un an şi jumătate până la ceea ce Scriptura numeşte Marea Pătimire. A fost greu, chiar foarte greu, până acum. Dar ultimii trei ani şi jumătate ai acestei perioade vor face restul să pară ca o petrecere.

Buck zâmbi la insistenţa lui Tsion de a încheia întotdeauna cu un cuvânt de încurajare, indiferent de greutatea adevărului pe care trebuia să-l transmită. Încheia citând din Luca 21:

„Şi vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ spaimă întru neamuri şi nedumerire din pricina vuietului mării şi al valurilor. Iar oamenii vor muri de frică şi de aşteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerurilor se vor clătina. Şi atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori cu putere şi cu slavă multă. Iar când vor începe să fie acestea, prindeţi curaj şi ridicaţi capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.”

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte în Israel, Buck se uita la televizor la o ştire despre răspunsul lui Nicolae Carpathia către Ilie şi Moise, care încă mai creau haos în Ierusalim. Reporterul îl câtă pe Comandantul Suprem Leon Fortunato, vorbind în numele Potentatului:

— Excelenţa Sa i-a decretat pe predicatori inamici ai sistemului global şi l-a autorizat pe Peter II, pontiful suprem al Religiei Unice Globale, să procedeze după cum găseşte de cuviinţă. Potentatul nu crede, şi eu sunt de acord cu el, că ar trebui să se implice personal în probleme care ar trebui să se afle printre atribuţiile departamentului religios din cadrul Comunităţii Globale. Excelenţa Sa mi-a spus aseară şi-l citez: „Asta dacă nu descoperim că Pontifex Maximus este incapabil când vine vorba de a trata cu aceia care folosesc şiretlicuri şi hipnoze în masă pentru a paraliza o ţară întreagă”.

Desigur, fiind o transmisiune „echilibrată”, Buck nu era

surprins să-l vadă pe Peter Mathews furios, dând replica:

— O, problema îmi revine mie acum, nu-i aşa? în sfârşit Excelenţa Sa a cedat autoritatea celui căruia i se cuvenea? Desigur, până la proba contrarie, forţele sale militare nu au nicio putere asupra acestor impostori. Când cei doi vor fi morţi, va ploua iar în Israel, o ploaie curată, pură, revitalizantă va veni iar asupra pământului, iar lumea va şti unde sălăşluieşte adevărata putere.

Cu o săptămână în urmă, Buck îl convinsese pe Chaim să-i viziteze pe predicatori la Zid, iar bătrânul recunoscuse faptul că se întorsese mai cutremurat de experienţă şi mai deziluzionat de Carpathia.

— Dar totuşi, Cameron, atâta vreme cât Nicolae îşi respectă promisiunile în această înţelegere şi onorează pactul cu Israelul, voi avea încredere în el.

— Dacă va trăda Israelul, ce vei crede despre tot ceea ce ai auzit şi ai aflat de la Tsion şi despre ceea ce ştii că a auzit socrul meu trăgând cu urechea? îl presase Buck. Vei dezerta şi ni le vei alătura nouă?

Rosenzweig nu-şi putea lua un astfel de angajament.

— Eu sunt bătrân, spuse el, am tabieturile mele. Îmi pare rău că mă las greu convins. Tu şi camarazii tăi credincioşi sunteţi foarte impresionanţi, iar eu tot sper că până la urmă nu veţi avea dreptate, pentru că, în cazul acesta, voi fi tare nefericit. Dar am ales lumea pe care o pot atinge, simţi şi vedea. Nu sunt gata să renunţ la intelectualism pentru o credinţă oarbă.

— Asta crezi că a făcut Tsion?

— Te rog să nu-i spui că am zis asta. Tsion Ben-Judah este un cărturar strălucitor, care nu se potriveşte cu imaginea pe care o am eu despre credincioşi. La fel nu se potriveşte niciunul din cercul său apropiat. Asta cred că ar trebui să-mi spună ceva.

— Dumnezeu încearcă să vă capteze atenţia, doctore Rosenzweig. Sper că nu va fi nevoie de ceva drastic.

Rosenzweig îi făcu semn cu mâna.

— Îţi mulţumesc pentru grijă.

Acum Buck asculta ştirile de la televizor şi clătina din cap. Ştia că era unsprezece noaptea în Illinois şi că familia şi prietenii săi probabil nu văzuseră încă ceea ce vedea el. Ar fi vrut să le trimită un e-mail, în care să le spună să aibă grijă să se uite. Dar nu le putea scrie de unde se afla, fără să-l expună pe Stefan şi

pe sine însuşi în faţa Comunităţii Globale.

Se gândi să sune şi să lase un mesaj, dar Chloe începuse să doarmă iepureşte şi mereu se trezea şi răspundea, chiar şi în toiul nopţii. Ea avea mare nevoie de somn.

Pentru că Stefan era plecat la serviciu, Buck ieşi afară, în soarele dimineţii. Îşi dorea atât de mult să fie iar la locuinţa de refugiu, că aproape îi veni să plângă. Se uită la strălucirea cerului senin şi se bucură de căldura plăcută a unei zile fără vânt. Deodată i se păru că cineva făcu umbră pe cer.

Deşi soarele era tot sus pe cerul senin, dimineaţa se transformă într-un fel de asfinţit, iar temperatura scăzu brusc. Buck ştia, bineînţeles, despre ce era vorba: profeţia din Apocalipsa 8:12. Al patrulea înger a trâmbiţat şi „a fost lovită a treia parte din soare”. La fel se va întâmpla cu a treia parte din lună şi din stele. Dacă până acum soarele strălucea în jur de douăsprezece ore în fiecare zi în majoritatea părţilor lumii, acum avea să strălucească în jur de opt ore, la doar două treimi din puterea lui obişnuită.

Deşi ştia că aceste lucruri se vor petrece, Buck nu fusese pregătit pentru veneraţia pe care o simţi în faţa puterii lui Dumnezeu. I se puse un nod în gât. Se grăbi înapoi în casă şi căzu în genunchi.

— Doamne, se rugă, mi-ai dovedit de atâtea ori că exişti şi, cu toate acestea, credinţa mea se întăreşte cu fiecare semn pe care mi-l trimiţi. Tot ce ai promis ai înfăptuit. Tot ce ai prezis se întâmplă. Mă rog ca acest fenomen, despre care Tsion şi cei 144.000 de martori au vorbit publicului din toată lumea, să facă milioane de oameni să se întoarcă la Tine. Cum se poate oare cineva îndoi de puterea şi de măreţia Ta? Inspiri frică, dar şi iubire, milostenie şi bunătate. Îţi mulţumesc că m-ai mântuit. Îţi mulţumesc pentru Chloe şi copilul nostru, pentru tatăl ei, pentru Tsion şi pentru doctor. Îţi mulţumesc pentru privilegiul de a-l fi cunoscut pe Ken. Veghează asupra oamenilor noştri, oriunde ar fi ei, şi dă-mi şansa de a-i întâlni pe Mac şi pe David. Arată-ne ce să facem. Îndrumă-ne paşii, astfel încât să te slujim cât mai bine. Mă încredinţez iarăşi Ţie, dornic să merg oriunde vei voi şi să fac orice îmi vei cere. Îţi aduc slavă pentru Jacov, Hannelore şi Stefan, pentru aceşti noi fraţi şi surori care m-au primit la ei. Aş vrea ca şi Chaim să vină la Tine, Doamne. Îţi mulţumesc pentru că eşti un Dumnezeu bun şi mare.

Buck era copleşit, dându-şi seama că întunecarea va afecta totul în lume. Nu doar lumina şi temperatura, ci şi transporturile, agricultura, comunicaţiile, călătoriile – orice avea legătură cu el şi cu cei dragi lui.

Voia să-i avertizeze pe cei din Armata Pătimirilor, dar aşteptă până se făcu ora şapte dimineaţa în Chicago. Lor le plăcea să se deştepte la răsăritul soarelui, dar la ei urma să nu răsară. Buck era curios cum arătau stelele întunecate. Nu mai avea mult de aşteptat ca să vadă.

Formă numărul lui Chloe şi o trezi.

Rayford se trezise devreme şi se uită la ceas. Era şapte fără un sfert şi era încă întuneric. Stătea întins, cu ochii în tavan, întrebându-se dacă va fi vreme rea sau doar o zi înnorată. La şapte auzi telefonul lui Chloe sunând. Probabil că era Buck, iar Rayford ar fi vrut să vorbească cu el. O va lăsa pe ea câteva minute, apoi se va duce jos şi o să-i facă semn.

Rayford se întinse la loc şi inspiră adânc. Se întrebă ce se va întâmpla la Palwaukee în acea zi. Oare va îndrăzni să deschidă cu Ernie discuţia despre comoara ascunsă? Asta va depinde de cum va evolua conversaţia. Bănuia că va dura ceva până când vor dobândi încredere unul în celălalt. Ernie era foarte tânăr.

Chloe părea agitată şi îl chema. Se ridică. Era prea devreme să fie vorba de copil. Oare se întâmplase ceva cu Buck?

— Tată! Vino încoace!

Puse un halat pe el.

Se întâlniră la baza scărilor, ea cu telefonul la ureche.

— E cam întuneric pentru ora şapte, nu? spuse ea. Buck spune că soarele s-a întunecat la ora şapte dimineaţa acolo. Când noi dormeam. Vorbeşte cu tata, iubitule. Mă duc să-i trezesc şi pe ceilalţi.

Lui Buck i se păru că Rayford era uluit.

— Incredibil, spunea el întruna. Va trebui să stabilim ce înseamnă lucrul acesta pentru toate sistemele noastre pe bază de energie solară.

— Credeam că doctorul lucra deja la asta.

— Aşa este. Doar că nu i-a plăcut la ce concluzii a ajuns. Din diverse motive, doi şi cu doi nu fac patru într-o treabă ca asta. Nu-ţi poţi imagina că vei avea cu o treime mai puţină energie.

Şi-a pus calculatorul cel mare la treabă şi a spus că este cu o treime mai puţină energie în primul rând, şi apoi este cu o treime mai puţină la fiecare douăzeci şi patru de ore. A schiţat un model a ceea ce va însemna pentru noi şi nu ne-a plăcut. Nu putem să-l contrazicem şi nu putem stoca mai multă energie dinainte, dar sperăm că s-a înşelat.

— Sigur nu s-a înşelat, spuse Buck. Cei deştepţi nu se înşală niciodată. Stai numai puţin, Rayford, vreau să văd cine este pe linia cealaltă.

Buck apăsă pentru a vedea identitatea celui care-l apela. Reveni la Rayford.

— Este Rosenzweig. Am să o mai sun eu pe Chloe.

— Li transmit. Ai grijă de bateria telefonului acum.

— Corect. Apăsă şi preluă celălalt apel. Doctore Rosenzweig!

— Cameron, trebuie să te văd. Am nevoie de un sfat.

— Vreţi să ne întâlnim acum?

— Poţi?

— Bănuiesc că ştiţi ce se petrece, spuse Buck.

— Bineînţeles că ştiu! Am fost la ultima întâlnire în care Tsion a vorbit despre această profeţie.

— Recunoaşteţi că este prea evident pentru a fi vorba despre altceva.

— Oare ce om cu cap nu şi-ar da seama de asta?

„Îţi mulţumesc, Doamne!” gândi Buck.

— Problema despre care vreau să vorbesc cu tine este ce să spun eu? Toate canalele de presă vorbesc despre acest lucru şi vor un comentariu pentru emisiunea de mâine. Am spus de nu ştiu câte ori că eu sunt botanist şi că tot ce pot spune este ce va însemna acest lucru pentru fotosinteză.

— Apropo, ce va însemna?

— Ei bine, va da totul peste cap, dacă vrei un răspuns în termeni tehnici. Dar ziariştii îmi reamintesc că întotdeauna m-am exprimat public pe teme ştiinţifice, chiar din afara domeniului meu. Îţi aminteşti că Nicolae m-a pus să fac speculaţii pe tema dispariţiilor în masă. Aproape că m-am convins pe mine însumi cu trăncăneala aia despre reacţia atomică spontană.

— Aproape că m-aţi convins şi pe mine, doctore, şi eram corespondent internaţional de presă.

— Ei bine, tocmai am vorbit cu Fortunato, care vrea să

confirm punctul de vedere al Comunităţii Globale asupra acestui fenomen.

— Eu cum vă pot ajuta?

— Am nevoie de construirea unei strategii. Mă gândesc să le stric teoria. Aş putea sugera că le voi sprijini punctul de vedere – aşteaptă să vezi despre ce este vorba – şi, când voi fi în direct, voi spune ceea ce vreau eu. Îi datorez măcar atâta lucru lui Leon.

— Eşti îngrijorat de ceea ce va spune Carpathia.

— Desigur.

— Va fi un test pentru relaţia voastră.

— Exact. Voi afla cât de liber sunt ca cetăţean. I-am spus lui Leon vreo câteva pentru că a lăsat să se înţeleagă că am colaborat cu el pentru a vă reţine pe voi trei. Aş fi putu da în vileag întregul regim de forţă, dar Nicolae s-a scuzat personal şi mi-a cerut să nu-l pun într-o situaţie neplăcută.

— Chiar aşa? Nu mi-ai spus asta până acum.

— Nu mi s-a părut potrivit. Nu ştii cât de aproape am fost de a-i spune că aş putea negocia ieşirea liberă din ţară a unui prieten în schimbul unui comunicat de presă în favoarea lui. Dar pur şi simplu nu am avut curajul să-i cer lucrul acesta.

— Ai procedat înţelept probabil, spuse Buck. Nu-l văd făcând un astfel de târg. Dacă ar fi aflat că sunt aici, chiar sub nasul lor, s-ar fi înfuriat.

— Am avut îndrăzneala să-l întreb dacă el consideră că strategiile sale împotriva lui Ben-Judah şi a oamenilor acestuia sunt motivul pentru toate aceste chinuri şi judecăţi. M-a certat pentru că am acceptat toate poveştile astea. Acum trebuie să te văd, Cameron.

— Ne putem vedea într-un loc ferit de ochii lumii? Rosenzweig propuse un birt numit Pivniţa, un loc rece şi neplăcut. Buck ceru o masă într-un colţ cu lumină slabă, unde se puteau uita la hârtiile lui Chaim fără să fie deranjaţi. Rosenzweig scoase un fax care conţinea părerea oficială a Comunităţii Globale despre ceea ce se petrecuse în acea dimineaţă. Buck abia se abţinea să nu urle.

Faxul era scris în limbaj judecătoresc şi insista asupra caracterului său confidenţial, fiind adresat doar doctorului Chaim Rosenzweig, sub pedeapsa acuzării de către Comandantul Suprem al Comunităţii Globale, sub autoritatea

Excelenţei Sale, bla, bla, bla. În el se spunea:

Doctore Rosenzweig, Excelenţa Sa doreşte să vă transmit aprecierea sa personală pentru dorinţa dumneavoastră de a susţine declaraţia politică oficială a Departamentului pentru Aeronautică şi Spaţiu al Comunităţii Globale, cu referire la natura fenomenului astronomic petrecut astăzi la 7.00, ora Noului Babilon.

— Bineînţeles că am acceptat doar să-l comentez, dar Leon continuă pe tonul lui obraznic. Oricum, iată punctul lor de vedere.

Buck citi:

DASCG se bucură să anunţe publicul că întunecarea cerului care a început astăzi de dimineaţă este rezultatul unui fenomen natural explicabil şi nu trebuie să producă panică.

Cei mai importanţi cercetători ştiinţifici au ajuns la concluzia că aceasta este o situaţie care va dispărea de la sine în patruzeci şi opt – nouăzeci şi şase de ore.

Nu ar trebui să afecteze serios temperatura, decât pe termen scurt, iar lipsa luminii nu trebuie interpretată ca lipsa energiei solare. Pot exista efecte pe termen scurt asupra echipamentelor care funcţionează pe bază de energie solară, precum telefoanele mobile, computerele şi calculatoarele. Cu toate acestea, nu se va înregistra un impact notabil asupra rezervelor de energie ale Comunităţii Globale.

În ceea ce priveşte ceea ce s-a petrecut în spaţiu şi a determinat apariţia acestui fenomen, experţii indică explozia unei stele masive (o supernovă), care a dus la formarea unui magnetar (sau o stea supermagnetizată). Un astfel de corp ceresc poate avea diametrul de până la 25 de kilometri, dar poate cântări dublu faţă de soare. El se formează când explodează o stea masivă, iar miezul lui se comprimă din cauza gravitaţiei. Magnetarul se roteşte cu o viteză foarte mare, făcând astfel ca elementele din miezul său să se ridice şi să se magnetizeze puternic.

Scânteile provenite din acest proces pot emite tot atât de multă energie câtă produce soarele în sute de ani. În mod normal, aceste explozii se petrec în straturile superioare ale

atmosferei, care absorb toate radiaţiile. Deşi noi nu percepem niveluri periculoase de radiaţii, ele au apărut la o altitudine destul de scăzută ca să afecteze strălucirea soarelui. Înregistrările recente arată o scădere a luminii cu 30-35%.

DASCG va supraveghea în mod constant situaţia şi va raporta schimbările semnificative. Ne aşteptăm ca situaţia să revină la normal înainte de sfârşitul săptămânii viitoare.

Rosenzweig dădu din cap şi se uită în ochii lui Buck.

— O fantezie convingătoare, nu-i aşa?

— Aş crede, dacă nu aş şti mai bine cum stau lucrurile, spuse Buck.

— Ei bine, acesta nu este domeniul meu. Dar chiar şi eu pot să înţeleg. Crearea magnetarului nu ar afecta strălucirea soarelui, a lunii sau a stelelor, decât, poate, ca să le facă mai strălucitoare. Ar afecta undele radio, poate ar distruge sateliţii. Dacă s-ar petrece suficient de jos în atmosfera terestră ca să ne afecteze, aşa cum lasă ei să se creadă, probabil că ar deplasa Pământul de pe axa lui. Orice ar fi fost asta, nu a fost crearea unui magnetar dintr-o supernovă.

— Ce vrei să spui cu „orice ar fi fost asta”? Ştii la fel de bine ca mine ce a fost.

— De fapt, cred că ştiu.

Doctorul Rosenzweig îi spuse lui Buck ce plănuise să afirme în direct când va fi întrebat despre acest eveniment.

— Mă voi duce chiar cu documentul în mână, în mod solemn: îl voi ţine răsucit, cu colţurile îndoite, de parcă aş fi agonizat asupra lui ore întregi.

— Îmi place, spuse Buck.

Sună în State, lucru care devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce perioada de întuneric creştea; probabil avea să devină imposibil în câteva zile.

Răspunse Chloe.

— Da, dragul meu, zise ea. Atât de mult ai vorbit cu Chaim la telefon?

— Nu, scuză-mă. Am fost ocupat. Voiam doar să-ţi spun să te uiţi la el la televizor, la ştiri, fiindcă va face o prezentare a ceea ce s-a petrecut.

— Care *este* prezentarea lui?

— Nu vreau să-ţi stric surpriza. Ai grijă să nu o rateze cineva.

Vă va face ziua bună.

— Avem deja probleme cu alimentarea cu energie, Buck, iar legătura asta telefonică nu este cea mai bună.

— Economisiţi destul cât să-l vedeţi pe Chaim. Vă veţi bucura că aţi făcut-o.

15

Luând cina târziu în acea seara, Tsion le împărtăşi celorlalţi membri ai Armatei Pătimirilor din State bucuria sa pentru efortul încununat de succes făcut de mulţi credincioşi de pe internet.

— Nu am făcut decât să exprim o cerere – pe care aţi văzut-o şi voi – ca traducători din diferite ţări să traducă mesajele zilnice în propria limbă. Vă imaginaţi cât din internet este reprezentat de grupurile de limbi asiatice, de spaniolă, germană şi alte limbi. Ei bine, adăugă el cu ochii strălucind, nu doar că am găsit mult mai mulţi voluntari decât aveam nevoie, dar nişte tipuri foarte avansate de calculatoare oferă gratuit programe care traduc automat în alte limbi. Pot scrie în toate limbile de pe pământ.

Pe Rayford îl bucura întotdeauna plăcerea cu care lucra Tsion. Sacrificase la fel de mult ca toţi ceilalţi din micul grup: soţia şi doi copii. Chloe îşi pierduse mama şi fratele, iar acum doi prieteni. Rayford pierduse două soţii, un fiu, un pastor şi mai multe cunoştinţe noi decât dorea să-şi amintească. Toţi cei din jurul mesei, inclusiv doctorul Charles şi Hattie, aveau motive să o ia razna dacă se gândeau mai mult timp la cele prin care trecuseră.

Atunci când Tsion le împărtăşea o poveste ca aceasta sau când cineva făcea vreun comentariu maliţios, nu puteau decât să arunce un zâmbet trecător. Râsul din toată inima sau nimicurile nu-şi mai aveau locul în viaţa lor. Supărarea era obositoare, credea Rayford. Aştepta cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu va şterge lacrimile tuturor şi în care nu vor mai fi războaie.

Acesta era unul dintre motivele pentru care aştepta cu nerăbdare ştirile de la ora zece, cărora li se făcuse publicitate pe canalele de emisie ale Comunităţii Globale. Fuseseră adunaţi experţi care urmau să vorbească despre întunecarea care începuse deja să-şi facă simţite efectele. Buck insinuase că va fi o plăcere să-l asculţi pe Chaim. Deşi Rayford nu se aştepta să

râdă cu gura până la urechi, aştepta nerăbdător această diversiune.

— Sper, spuse Tsion, să observăm o schimbare în spiritul lui Chaim. Atunci când îi prezentam toate profeţiile, l-am provocat. I-am spus: „Chaim, cum poate un om cu o minte ca a ta să ignore imposibilitatea matematică a atâtor zeci de profeţii care se referă la un singur om, dacă acesta nu este Mesia însuşi?” A început cu un argument clasic: nu ştia dacă faptele relatate în Biblie sunt adevărate. I-am spus: „Învăţătorul meu! Te-ai îndoi de propria Torah? De unde crezi că am venit cu toate chestiile astea?” Vă spun, tinerilor, că nu va mai fi mult până când Chaim ni se va alătura. Pur şi simplu nu vreau ca el să aştepte prea mult timp.

Lui Rayford, care era cu doar vreo trei ani mai tânăr decât Tsion, îi plăcea să i se spună tânăr.

Interveni Hattie cu vocea mai autoritară ca niciodată:

— Simţiţi la fel şi pentru mine, doctore Ben-Judah? Sau v-am convins că sunt o cauză pierdută?

Tsion puse furculiţa jos şi împinse farfuria într-o parte.

— Domnişoară Durham, spuse el încet, eşti sigură că vrei să auzi în faţa celorlalţi părerile mele despre situaţia ta?

— Daţi-i drumul, îl îndemnă ea veselă. Nu am secrete şi ştiu că nici voi nu aveţi.

Tsion îşi împreună mâinile cu degetele împletite.

— Bine, de vreme ce tu ai adus vorba despre asta şi mi-ai dat şi permisiunea de a vorbi. Noi doi interacţionăm destul de rar. Eu aud ce spui şi ştiu pe ce poziţie te afli, iar tu ştii că eu îmi dedic întreaga viaţă propovăduirii credinţei mele. Aşa că părerile mele nu îţi sunt necunoscute. Eşti cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât mine şi suntem de sexe diferite, aşa că între noi există bariere de generaţie şi de sex, care m-au determinat, probabil, să fiu mai puţin sincer cu tine decât am fost cu alţii. Dar poate vei fi surprinsă să afli de câte ori pe zi te aduce Dumnezeu în mintea mea.

Lui Rayford i se păru că Hattie arăta mai mult decât surprinsă. Rămăsese cu un pahar de apă ridicat în aer, între masă şi gură, iar un zâmbet uluit îi îngheţase pe buze.

— Repet, nu intenţionez să te fac să te simţi jenată…

— A, nu mă puteţi face să mă simt jenată, doctore. Daţi-i drumul!

Ea zâmbi, de parcă în sfârşit ar fi dat de ceva interesant.

— Dacă îmi permiţi să vorbesc din inimă…

— Vă rog, spuse ea, punând paharul pe masă şi aşezându-se ca pentru a se bucura de ceea ce va auzi.

Rayford crezu că îi plăcea să fie în centrul atenţiei lui Tsion.

— Simt o mare compasiune pentru tine, spuse Tsion, şi doresc să le alături lui Isus.

Dintr-odată nu mai putu continua. Îi tremurau buzele şi nu mai putu scoate niciun cuvânt.

Hattie ridică din sprâncene şi se uită la el.

— Iartă-mă, reuşi el să şoptească. Luă o înghiţitură de apă şi se adună. Apoi continuă printre lacrimi: într-un fel Dumnezeu mi-a dat voie să te văd prin ochii Lui: o tânără speriată, mânioasă, tulburată, care a fost folosită şi abandonată de mulţi pe parcursul vieţii ei. El te iubeşte cum nu se poate mai mult. Odată, Isus s-a uitat la cei adunaţi în jurul Său şi a spus: „Ierusalim, Ierusalim, care omori pe proroci şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine; de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu aţi voit”.

Domnişoară Durham, tu ştii adevărul. Te-am auzit spunând acest lucru. Şi totuşi nu vrei. Nu, eu nu te consider o cauză pierdută. Mă rog pentru tine la fel de mult ca pentru Chaim. Fiindcă Isus a continuat şi a spus celor cu inima împietrită din Ierusalim: „Căci vă zic vouă: De acum nu Mă veţi mai vedea, până când nu veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului»”.

Mă uit la tine, cu frumuseţea aceasta fragilă, şi văd ce ţi-a oferit viaţa şi îmi doresc să îţi găseşti pacea. Mă gândesc la ceea ce ai putea face pentru împărăţie în aceste vremuri periculoase şi îmi doresc să fii parte a familiei noastre. Mă tem că îţi pui viaţa în primejdie respingându-l pe Dumnezeu şi nu aş vrea să văd cât vei suferi înainte ca El să vină la tine.

Îmi cer scuze dacă te-am făcut să te simţiţi jenată, dar tu ai cerut.

Hattie clătină din cap, iar Rayford avu impresia că ea era mai mult surprinsă decât jenată. Nu răspunse decât mai întâi negând din cap şi apoi aprobând.

— La ce oră încep ştirile? întrebă ea.

— Chiar acum, spuse Chloe şi fiecare îşi curăţă farfuria.

Buck se aşeză în faţa televizorului în Ierusalim, cu calculatorul deschis, fascinat de crepusculul prevestitor din zori. Era recunoscător că nici Jacov şi nici Stefan nu fuseseră acasă, clar veniseră să vadă conferinţa de presă cu el.

„Conferinţă de presă” era un termen impropriu, desigur, acum când Comunitatea Globală deţinea toată mass-media. Cititorii aveau acces la informaţii obiective doar din publicaţiile clandestine, precum cea a lui Buck. Asta făcea prezenţa lui Chaim atât de neaşteptată. Dacă avea curajul să meargă atât de departe pe cât îi spusese lui Buck, va fi cea mai controversată declaraţie de la televiziune de la mărturia emoţionantă a lui Tsion. Nu, Rosenzweig nu devenise un credincios, cel puţin nu încă. Dar evident obosise să tot fie folosit de regimul Comunităţii Globale.

Programul începu cu ceea ce devenise linguşirea obligatorie a conducerii. Se părea că, de fiecare dată când Comunitatea Globală voia să convingă populaţia de o teorie inventată, treceau prin faţa camerei atotcunoscători cu tradiţie şi îi linguşeau.

Gazda îl prezentă pe şeful DASCG, pe cel al CGPL, diverşi oameni de ştiinţă, autori, demnitari şi chiar personalităţi din sfera divertismentului. Fiecare savant zâmbea timid în timp ce se recita litania de realizări şi de funcţii proprii.

Buck pufni zgomotos când gazda emisiunii folosi sintagma „şi ultimul, dar nu cel din urmă”. Camera se îndreptă spre cel care arăta un micuţ Albert Schweitzer[2]; legenda care se derula în partea de jos a ecranului purta numele lui. Chaim nu arăta nici timid, nici umil, ci mai degrabă uimit, de parcă toate care se petreceau erau puţin cam prea mult.

Chaim dădu din cap, de parcă s-ar fi amuzat pe seama titlurilor care curgeau: fost profesor, scriitor, botanist, câştigător al Premiului Nobel, purtător de cuvânt, diplomat, ambasador, prieten personal şi confident al Excelenţei Sale Potentatul. Chaim desenă cercuri cu mâna desfăcută, de parcă ar fi vrut să-i facă să înceteze. Gazda încheie:

— Cândva Omul Anului în *Global Weekly* şi inventatorul formulei care să facă din Israel o putere mondială, doctorul Chaim Rosenzweig!

---

[2] Albert Schweitzer (1875-1965), filosof, umanist, teolog, misionar, câştigător al Premiului Nobel pentru pace în 1952 (n. red.).

Nu era public în studio şi chiar corpul de presă al Comunităţii Globale era împotriva aplauzelor. Aşa că introducerea energică făcută se stinse, iar emisiunea continuă.

Gazda cili mai întâi întreaga declaraţie a Comunităţii Globale, în timp ce textul se scurgea pe ecran. Tensiunea lui Buck crescu când, după cum îi era teamă, gazda începu prin a cere opinia şi comentariile primului expert din stânga. Şi continuau în ordinea în care fuseseră prezentaţi. Buck era îngrijorai că telespectatorii îşi vor pierde răbdarea şi se vor plictisi până când îi venea rândul lui Chaim. Unul dintre avantajele mijloacelor de comunicare în masă controlate de Comunitatea Globală era acela că, deşi exista posibilitatea alegerii din cinci sule de canale, această emisiune era difuzată pe toate posturile.

Buck trebui să-şi reamintească faptul că întunecarea bruscă era înspăimântătoare chiar şi pentru milioanele de oameni care ignoraseră ceea ce considerau drept aiurelile unui nebun ca Tsion Ben-Judah. Ei stăteau în faţa televizoarelor pentru a primi răspunsuri de la guvernul lor şi probabil considerau că acesta era cel mai important program pe care-l văzuseră vreodată. Buck nu spera decât că vor urmări emisiunea până când va veni şi rândul ultimului vorbitor. Merita efortul.

Toţi cei prezenţi apreciau, bineînţeles, efortul rapid, eficient şi minuţios depus de DASCG şi asigurau publicul că acesta era un eveniment minor, o situaţie temporară.

— Oricât de alarmantă este întunecarea, spuse o femeie din personalul de conducere al Global Community Power and Light, suntem de acord că va avea un impact neglijabil asupra calităţii vieţii şi totul ar trebui să revină la normal în câteva zile.

Când în sfârşit ajunseră la Chaim, Buck avu un sentiment de apartenenţă la oamenii săi din State. Ideea că se uitau cu toţii la acelaşi lucru făcu să dispară miile de kilometri dintre ei şi îşi dori să-şi simtă soţia cuibărindu-se lângă el.

— Ei bine, începu Chaim dramatic, cine sunt eu să adaug sau să neg ceea ce au spus aceşti devotaţi ai fenomenelor astronomice galactice interplanetare? În ceea ce o priveşte pe femeia care a promis că acest fenomen nu va avea niciun impact asupra calităţii vieţii, aş vrea să spun că sunt dezamăgit. Calitatea vieţii noastre în ultimii câţiva ani nu a reprezentat un motiv de laudă.

Eu nu sunt decât un simplu botanist care a dat peste o

combinaţie care s-a dovedit a fi apă miraculoasă şi dintr-odată mi se cere părerea în legătură cu orice: de la preţul cârnaţilor până la cât de adevăraţi şi de înşelători sunt predicatorii cei îndrăzneţi de la Zidul Plângerii.

Vreţi să aflaţi şi părerea mea? în regulă, am să v-o spun. Ca să vă zic adevărul, nu ştiu. Nu ştiu cine a stins luminile şi nu sunt sigur că vreau să ştiu cine sunt cei doi domni de la Zid. Nu-mi doresc decât ca ei să readucă apa pură şi să facă astfel încât să cadă iar ploaia din când în când. Oare cer prea mult?

Dar daţi-mi voie să vă spun următorul lucru, dacă tot mi-aţi acordat atenţia. Mi-aţi acordat-o, nu-i aşa?

Camera de luat vederi, îndreptându-se spre gazda rămasă fără cuvinte, arătă feţele şocate ale celorlalţi invitaţi. Era clar că ei credeau că Rosenzweig depăşise orice limită.

— După cum bănuiesc că nu va fi nicio surpriză pentru nimeni, eu nu sunt un credincios. Sunt evreu prin naştere, desigur, şi sunt mândru de asta. Nu aş vrea să fiu altceva. Dar pentru mine este o naţionalitate, nu o credinţă. Tot ce vreau să spun este: mulţi, inclusiv eu, au fost îngroziţi să audă ce s-a întâmplat cu familia protejatului meu drag, fostul meu student, care a ajuns un lingvist respectat şi un savant al Bibliei, rabinul Tsion Ben-Judah.

Mărturisesc că în adâncul inimii m-am întrebat dacă nu el a fost cel care a atras asta asupra lui. Să iert crimele? Niciodată, cât voi trăi. Dar aş sfătui oare pe cineva să meargă la o televiziune internaţională, chiar de pe teritoriul unde numele lui Isus Hristos este blestem pentru vecinii săi, şi să spună lumii că a devenit un renegat? Un discipol al lui Hristos? Unul care crede că Isus este Mesia?

Nebunie!

Am fost îngrozit când a devenit un renegat, a fost exilat din propria ţară, iar viaţa nu mai valora nimic. Dar mi-am pierdut respectul pentru el? L-am admirat mai puţin? Cum aş fi putut face asta? Cunoscând riscurile, asumându-şi poziţia.

— Vă mulţumesc, doctore Rosenz… începu gazda, în mod evident primind indicaţii în casca din ureche.

— A, nu, replică Rosenzweig. Mi-am câştigat dreptul la încă un minut şi cer să nu fiu scos din emisie. Vreau doar să spun că încă nu sunt un credincios, dar prietenul meu credincios, rabinul menţionat mai devreme, a vorbit chiar despre ceea ce noi

discutăm acum. Acum puteţi sta liniştit. Am revenit la subiect.

Ben-Judah a fost ridiculizat pentru credinţa lui, pentru argumentele sale că profeţiile din scripturi pot fi luate literal. A spus că va veni un cutremur. A venit. A spus că grindina, sângele şi focul vor pârjoli plantele. Aşa a fost. A spus că vor cădea obiecte din cer, otrăvind apa, ucigând oameni, înecând corăbii. Au căzut.

A spus că soarele, luna şi stelele vor fi lovite şi că o treime din lume se va întuneca. Ei bine, am terminat. Nu ştiu ce să înţeleg din asta, decât că mă simt un prost mai mare cu fiecare zi ce trece. Şi daţi-mi voie să mai adaug doar că aş vrea să ştiu ce spune doctorul Tsion Ben-Judah că va urma. Dumneavoastră nu aţi vrea?

Apoi adăugă repede adresa de internet a paginii lui Tsion.

Gazda rămase în continuare fără cuvinte. Se uită la Chaim cu sprâncenele ridicate.

— Acum continuaţi, îl îndemnă Chaim. Puteţi să-mi scoateţi microfonul.

Rayford era frustrat că nu ajunsese la Palwaukee în acea zi. Şi nu se putea duce nici a doua zi, nici a treia. Reducerea puterii solare afectase fiecare aspect al unei existenţe şi aşa destul de dificile, plus transmiterea lecţiilor lui Tsion. Sprijinirea de către doctorul Rosenzweig a predicilor lui Tsion dusese la sporirea numărului de vizitatori ai unui site care oricum era de zeci de ori mai vizitat decât fusese vreodată vreun altul. Şi totuşi transmiterea mesajelor zilnice ale lui Tsion deveni o sarcină anevoioasă, care-l obliga pe Rayford să-şi amâne orice altă activitate.

Căderile repetate ale internetului fură puse pe seama problemelor solare. Credincioşii de peste tot în lume se întrecură să încerce să copieze predica şi să o transmită şi altora, dacă era necesar, dar deveni imposibil chiar să se urmărească succesul acestui efort.

Încercările lui Chloe de a construi o piaţă particulară, anticipând apariţia semnului fiarei, aproape că încetară. În următoarele câteva săptămâni, anotimpurile se amestecară. Marile oraşe din Midwest arătau ca Alaska în toiul iernii. Rezervele de energie se epuizaseră. Sute de mii de oameni din întreaga lume muriseră din cauza expunerii la frig. Chiar şi

îngâmfata Comunitate Globală, care ignorase, în mod convenabil, să-şi modifice evaluările iniţiale, căuta acum pe cineva pe care să arunce vina pentru cele întâmplate. În panica tragică creată în jurul acestei crize, rolul lui Ben-Judah era unul neclar. Prezisese el ceea ce se petrecuse, aşa cum afirmase Rosenzweig, sau el ceruse să se întâmple aşa?

Peter II îl condamna pe Ben-Judah şi pe cei doi prezicători pentru practicarea magiei negre şi dovezile pe care le aducea erau imagini în direct de la Zidul Plângerii. În vreme ce în Israel zăpada era spulberată, iar israelienii plăteau bani grei pentru haine groase, stăteau în casă şi foloseau materiale de construcţie drept combustibil, Ilie şi Moise stăteau în acelaşi loc. Tot desculţi! îmbrăcaţi doar în robele lor din pânză de sac, largi, cu braţele dezgolite. Doar pielea întărită, bărbile şi părul lung stăteau între ei şi temperaturile scăzute, în timp ce ei continuau să predice.

— Desigur, îi zeflemisi Supremul Pontif autointitulat, dacă există un diavol, acesta îi stăpâneşte pe cei doi! Cine altcineva decât cei alienaţi mintal, fiinţele demonice pot rezista acestor elemente şi pot continua să împrăştie diatribe iraţionale?

Însuşi Nicolae Carpathia era ciudat de tăcut, iar chipul său, scump la vedere. În cele din urmă, când Comunitatea Globală păru lipsită de putere, el se adresă lumii. În timpul unei scurte perioade de activitate solară la miezul zilei în Orientul Mijlociu, Mac reuşi să stabilească o legătură telefonică cu Rayford, care răspunse la un telefon mobil cu baterii vechi, care fuseseră reîncărcate de un generator. Legătura era proastă şi nu putură vorbi mult.

— Uită-te la Potentat diseară la televizor, dacă poţi, Ray! strigă Mac. La noi aici este cald, chiar şi în mijlocul zăpezii, fiindcă el a mobilizat toată energia de care avem nevoie pentru palat. Dar când se va duce la televiziune, o să poarte o geacă uriaşă, pe care o are din Regiunea Arctică.

Mac avea dreptate. Rayford şi Floyd se străduiseră să economisească atât de multă energie cât era posibil, din surse diferite, pentru a se putea uita la cel mai mic televizor din locuinţa de refugiu. S-au adunat cu toţii să se uite şi să stea la căldură. Hattie continuă să afirme:

— Nu ştiu voi, dar eu primesc ceea ce merit.

— Draga mea, îi replică Tsion, vei descoperi că niciunul dintre

cei care poartă semnul lui Dumnezeu nu va muri din cauza acestei judecăţi. Suferim pentru că întreaga lume suferă, dar lucrul ăsta nu ne va afecta mortal. Nu vrei şi tu aceeaşi protecţie?

Ea nu răspunse.

Buck, tremurând în subsol cu Stefan şi cu Jacov, nu găsi energia necesară ca să-l vadă pe Carpathia la televizor. Ascultară la un radio, care avea un semnal aşa de slab, că trebuiră să-şi ţină respiraţia ca să-l audă.

În Mount Prospect, Rayford, Tsion, Chloe, Floyd şi Hattie se uitau la televizor: îl văzură pe Carpathia venind într-un studio gol, frecându-şi mâinile în mănuşi şi ţopăind pe vârful degetelor de parcă ar fi îngheţat de frig.

— Cetăţeni ai Comunităţii Globale, intonă el, vă aplaud curajul, cooperarea, spiritul de loialitate şi unitatea de care daţi dovadă în timpul acestei provocări de a îndura o altă catastrofă.

Am venit în faţa voastră la această oră pentru a vă anunţa planul meu de a-i vizita personal pe cei doi predicatori de la Zidul Plângerii, care şi-au recunoscut rolul în aceste calamităţi care au căzut asupra Israelului. Acum vor trebui obligaţi să recunoască şi că ei sunt în spatele acestui atac asupra noului nostru mod de viaţă.

Aparent, ei sunt invulnerabili la atacul fizic. Voi face apel le sentimentul lor de bună-cuviinţă, de sinceritate, de compasiune şi mă voi duce la ei lipsit de prejudecăţi, deschis pentru negociere. Este evident că ei doresc ceva. Dacă este ceva pentru care să mă pot tocmi, fără să afecteze demnitatea funcţiei mele şi fără să aibă efecte negative asupra cetăţenilor pentru care trăiesc, sunt dispus să ascult şi să iau în consideraţie orice.

Voi face acest pelerinaj mâine. Se va transmite în direct la televizor. Deoarece sediul Comunităţii Globale din Noul Babilon dispune de rezerve de energie mai mari decât cele mai multe zone, vom înregistra această întâlnire istorică, nutrind speranţa că veţi putea cu toţii să vă bucuraţi de ea atunci când acest chin se va fi sfârşit.

Fiţi curajoşi, dragii mei. Cred că sfârşitul acestui coşmar se apropie.

— Merge personal la Zid? spuse Buck. Asta a zis?
Stefan aprobă din cap.
— Ar trebui să mergem şi noi.
— Nu vor lăsa pe nimeni în apropierea acelui loc, spuse Jacov.
— Poate vor lăsa, replică Buck.
Le sugeră să se îmbrace toţi trei cât puteau de gros şi să găsească un loc cu vedere bună la gardul din fier forjat.
— Putem să construim acolo un adăpost care să arate ca o cutie de lemn.
— Nu ne-au mai rămas decât câteva foi de furnir drept combustibil acum, spuse Stefan. Chestiile alea verzi din pivniţă.
— Le aducem înapoi pe urmă, zise Buck, şi le folosim mai târziu drept combustibil.
Planul se dovedi nesăbuit. Faţa lui era încă sensibilă la urmele zgârieturilor şi amorţită în rest, deoarece firele cusăturilor fuseseră scoase doar cu câteva săptămâni în urmă. Nu se aşteptase să aibă de-a face cu ger în Israel. Împreună cu cei doi compatrioţi, găsi o scară ce ducea la o clădire abandonată, cu o uşă sigilată, la mai puţin de o sută de metri de Zid. Cum Carpathia era aşteptat la prânz, se instalară dimineaţa, pe întuneric. Dacă se mai aventurară şi alţii în viforul care urla, Buck şi prietenii lui nu-i văzură.
Îngheţară până se urcară în boxa de cherestea improvizată, în care făcuseră crăpături ca să poată vedea. Buck, eternul ziarist, trebuia să vadă cum arăta locul pentru un trecător.
— Mă întorc imediat, spuse el.
— Ieşi iar afară pe frigul ăsta? îl întrebă Jacov.
— Doar puţin.
Buck alergă vreo treizeci de metri de la scară şi încercă să distingă boxa prin zăpada spulberată şi cu ajutorul luminii slabe aruncate din vârful unui stâlp. „Perfect”, gândi el. Nu va atrage atenţia nimănui. În timp ce-şi târa picioarele înapoi spre adăpost, căută cu privirea spre Zid, ştiind că cei doi martori erau acolo, dar el nu putea să-i vadă. Se întoarse şi se apropie de Zid.
Din câte putea vedea, nu erau lângă gard. Se apropie mai mult, încrezător că nu-i va lua prin surprindere şi nu-i va speria, dar şi că ei, în sufletul lor, vor şti că el este un credincios. Păşi atât de aproape de gard cât nu fusese niciodată; îşi aminti de

una dintre primele dăţi când vorbise cu ei de la o distanţă de doar câţiva metri.

O domolire de moment a viscolului îi permise să-i vadă pe cei doi stând cu spatele la construcţia de piatră. Stăteau relaxaţi, cu coatele pe genunchi, discutând. Nu se îngrămădiseră unul în celălalt, nepărând afectaţi de condiţiile meteorologice. Buck vru să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Nu păreau să aibă nevoie de încurajare. Nu păreau să aibă nevoie de nimic.

Când se uitară amândoi o dată la el, dădu doar din cap, cu gâtul ţeapăn, ca un copil într-o salopetă nouă de iarnă, şi-şi ridică pumnii strânşi ca pentru a le ura succes. Îi stătu inima când îi văzu pe amândoi zâmbind pentru prima dată, iar Ilie ridică mâna în semn de salut.

Buck fugi înapoi la adăpost.

— Unde ai fost, omule? îl întrebă Jacov. Am crezut că te-ai rătăcit, ai îngheţat sau cine ştie ce ai păţit.

Buck se aşeză, îşi puse braţele în jurul genunchilor, îşi îndoi umerii şi clătină din cap.

— Mi-e bine, îl asigură el.

Trupele Comunităţii Globale ţineau mulţimea la câteva străzi distanţă, când sosi autobuzul care-i aducea pe Nicolae şi pe cei din grupul său.

Vântul şi zăpada se opriseră, dar soarele de la prânz abia reuşea să încălzească puţin zona.

Carpathia rămase în autobuz, în timp ce personalul de televiziune instala reflectoarele, instalaţiile de sunet şi camerele de luat vederi. În cele din urmă îi făcură semn Potentatului şi câţiva dintre oamenii săi cei mai importanţi, în frunte cu Fortunato, coborâră. Carpathia apăru ultimul. Se apropie de gardul în spatele căruia cei doi martori stăteau nemişcaţi.

Cum toată lumea se uita la televizor, Carpathia spuse:

— Vă aduc salutări călduroase din partea Comunităţii Globale. Datorită puterilor supranaturale pe care le deţineţi, bănuiesc că ştiaţi că voi veni.

Ilie şi Moise rămaseră aşezaţi.

— Numai Dumnezeu este omnipotent, omniscient şi omniprezent, spuse Moise.

— Cu toate acestea, sunt aici în numele cetăţenilor Pământului pentru a decide ce cale trebuie să apucăm pentru a pune capăt acestui blestem căzut asupra planetei.

Martorii se ridicară în picioare şi înaintară.

— Vom vorbi doar cu tine.

Carpathia le făcu semn din cap lingăilor săi, iar Fortunato, evident fără tragere de inimă, îi conduse înapoi la autobuz.

— În regulă, atunci, spuse Carpathia, începem?

— Vom vorbi doar cu tine.

Carpathia arăta nedumerit, apoi spuse:

— Aceşti oameni nu sunt decât tehnicieni, cameramani şi alţi oameni de televiziune.

— Vom vorbi doar cu tine.

Nicolae îşi plecă capul în semn de cedare şi făcu semn şi echipei de televiziune să plece.

— Să lăsăm camerele să meargă? Este în regulă?

— Neînţelegerea ta nu este cu noi, afirmă Ilie.

— Poftim? Nu sunteţi voi în spatele întunecării, al haosului global rezultat?

— Doar Dumnezeu este omnipotent.

— Caut ajutorul vostru, ca oameni care pretindeţi că vorbiţi cu Dumnezeu. Dacă acestea sunt de la Dumnezeu, atunci pledez pe lângă voi să mă ajutaţi să ajung la o înţelegere, la un aranjament, la un compromis, dacă vreţi.

— Neînţelegerea ta nu este cu noi.

— Bine, în regulă, asta înţeleg, dar dacă voi aveţi acces la el…

Deodată Moise vorbi atât de tare că aparatele de măsurare a sunetului probabil că nu mai făcură faţă.

— Îndrăzneşti să dai din gură în faţa aleşilor lui Dumnezeu?

— Îmi cer scuze. Eu…

— Tu care te-ai lăudat că vom muri înainte să ne vină vremea?

— De acord, recunosc că am…

— Tu care nu îl recunoşti pe Dumnezeu Cel adevărat, Dumnezeul lui Avram, al lui Isaac, al lui Iacob?

— În spiritul ecumenismului şi toleranţei, da, susţin că omul nu ar trebui să-şi limiteze imaginea zeităţii la una singură. Dar…

— Există un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi om, şi acela este omul Isus Hristos.

— Aceasta este o părere valabilă, desigur, la fel ca multe altele…

— Este scris: „Luaţi aminte să nu vă fure minţile cineva cu filosofia şi cu deşarta înşelăciune din predania omenească, după

înţelesurile cele slabe ale lumii, şi nu după Hristos”.

— Nu înţelegeţi că religia voastră este aşa de excluşi…

— Neînţelegerea ta nu este cu noi.

— Iar ne întoarcem la asta, nu-i aşa? în spiritul diplomaţiei, daţi-mi voie să vă sugerez…

Dar cei doi martori se întoarseră şi se aşezară la loc.

— Deci, asta e, nu? în faţa ochilor lumii voi refuzaţi să vorbiţi? Să negociaţi? Tot ce primesc este că neînţelegerea mea nu este cu voi? Atunci cu cine este? Bine, în regulă!

Carpathia se duse în faţa camerei principale şi privi în ea doar de la câţiva centimetri. Vorbi grav, dar cu obişnuita-i pronunţie clară:

— După cercetări ulterioare, moartea gărzii Comunităţii Globale la Întrunirea Martorilor nu a fost provocată de niciunul dintre martori sau dintre membrii cercului doctorului Ben-Judah. Omul ucis de trupele Comunităţii Globale la aeroport nu era un terorist. Bunul meu prieten, doctorul Chaim Rosenzweig, nu i-a ţinut pe Ben-Judah şi pe oamenii lui la porunca noastră. În ceea ce priveşte prezentul, niciun adept al doctorului Ben-Judah şi al predicilor sale nu este considerat fugar sau duşman al Comunităţii Globale. Toţi cetăţenii sunt la fel de liberi să călătorească şi să-şi trăiască viaţa în spiritul libertăţii.

Nu ştiu cu cine ar trebui să negociez, dar asigur pe oricine că sunt dornic să fac orice alte concesii ne-ar apropia de sfârşitul acestei întunecări.

Se întoarse pe călcâie, îi salută sarcastic pe cei doi martori şi se urcă înapoi în autobuz. Când echipa de televiziune se grăbi să strângă echipamentul, martorii vorbiră la unison de unde stăteau, suficient de tare şi de clar să-i poată auzi oricine, chiar şi Carpathia:

— Vai, vai, vai vouă care nu priviţi în sus şi nu vă ridicaţi capetele!

Două zile mai târziu, soarele răsări strălucitor, întreg şi tot pământul începu să se dezgheţe. Buck îşi făcu planuri să zboare acasă liber sub propria identitate.

— Nu pot zbura direct la Chicago, cu un zbor comercial, îi spuse lui Rayford, chiar şi cu reconstrucţia din Midway. Trebuie să trec prin Europa.

— E vreo legătură prin Atena?

— Am să verific. De ce?

Rayford îi ceru să treacă pe la Lukas Miklos.

— Am să văd dacă poate să te întâmpine pe aeroport. Nu-ţi va întârzia călătoria spre casă şi îl va încuraja foarte mult pe el.

În Mount Prospect, Tsion îi spuse lui Rayford că lucra la ceea ce va fi cel mai dramatic şi ameninţător avertisment de până acum. Între timp, transmise în toată lumea prin internet: „Din cauza adevărului dovedit din Luca 21, vă îndemn pe voi toţi, credincioşi sau nu, să vă uitaţi pe cer. Cred că acesta este mesajul celor doi martori".

Doctorul Charles dezgropă şi curăţă telescopul lui Donny Moore şi, alături de milioane de oameni din întreaga lume, începu să monitorizeze cerul. Dar când Tsion anunţă într-unul dintre mesajele sale zilnice că investiga o metodă de construcţie a unei pagini pe internet, care să permită şi altora să privească cerul prin acelaşi telescop, Rayford primi un telefon de la David Hassid din Noul Babilon.

— Mă bucur că te-am prins, rosti el pe nerăsuflate. De cât timp aveţi ideea asta cu pagina pe internet şi cu telescopul?

— De vreo două zile. Nu ne va mai lua mult până va fi gata.

— Nu cred că vreţi să o faceţi. Un mic software şi un astronom inteligent vor fi de ajuns să vă localizeze imediat.

Rayford îşi puse mâna pe cap.

— Îţi mulţumesc pentru asta, David. Nu m-aş fi gândit niciodată.

— Oricum, Potentatul însuşi a autorizat cumpărarea unui telescop colosal şi eu voi lucra cu tipii care se vor ocupa de el. Poate fi monitorizat de câteva persoane în acelaşi timp de la calculatoare diferite.

— Ei bine, David, tu ştii ce căutăm.

— Bineînţeles că ştiu.

16

În săptămâna care urmă programele de ştiri anunţară că aceia care studiau stelele pe tot globul dăduseră de urma a ceea ce părea la început a fi o stea căzătoare. Dar aceasta, văzută prima dată noaptea în Asia, nu brăzdase cerul decât pentru o secundă sau două şi dispăruse. Acest obiect rapid nu se afla nici pe o traiectorie orbitală.

Astronomilor le plăcea să explice că, dată fiind distanţa de la Pământ chiar şi până la cea mai apropiată stea, multe dintre activităţile observate de pe Pământ se petrecuseră deja cu ani buni înainte şi abia acum puteau fi văzute.

Dar după câteva ore în care fusese urmărită de orice mânuitor, amator sau profesionist, al unui telescop din lume, deveni mai clar că aceasta nu era o stea obişnuită. Şi nu era vorba nici despre un eveniment care să se fi petrecut cu ani buni înainte.

Experţii incapabili să o identifice au fost de acord că era micuţă, cădea drept şi se afla pe o traiectorie descendentă de mult timp. Radia puţină căldură, dar părea să emită propria lumină şi să reflecte lumina de la stele şi de la soare, în funcţie de momentul zilei.

Cu cât era studiată mai mult, cu atât părea o ameninţare mai mică pentru Pământ. Şeful DASCG afirmă că exista o mare probabilitate să ardă complet în momentul în care intra în atmosfera Pământului.

— Dar chiar şi dacă rămâne intactă, are mari şanse să aterizeze în apă, fără să producă pagube. Din ceea ce putem specula despre masa şi densitatea ei, dacă ar atinge Pământul, ar suferi mai multe pagube decât ar produce. După toate probabilităţile, se va evapora.

Totuşi, nimeni nu era în stare să-şi întoarcă telescopul de la ea. În cele din urmă, aterizarea obiectului căzător neidentificat fu preconizată pe un teritoriu nelocuit din Semiluna Fertilă, lângă locul în care mulţi credeau că se află leagănul civilizaţiei.

Oamenii de ştiinţă ai Comunităţii Globale ajunseră la timp la locul prevăzut pentru impact pentru a-l putea vedea, dar transmiseseră că obiectul păruse să alunece pe suprafaţa Pământului într-o crăpătură adâncă. Studiile geologice în zona respectivă dovediră că era imposibil ca un aparat sau un om să evalueze mai de îndeaproape obiectul şi efectele lui sau lipsa acestora asupra scoarţei Pământului.

În timp ce avioanele se roteau pe deasupra, făceau fotografii şi înregistrări video, avu loc o erupţie geologică de mare intensitate pe scara Richter, înregistrată de senzorii seismologiei din toată lumea. Obiectul care căzuse pe Pământ, orice ar fi fost, declanşase cumva o activitate de tip vulcanic la o mare adâncime sub scoarţa Pământului.

Unda de şoc zvârli avioanele care survolau zona şi obligară piloţii să lupte să le ţină în aer şi să scape de acolo. Spre uimirea oamenilor de ştiinţă, prima dovadă a ceea ce s-a petrecut sub pământ a fost apariţia unui nor sub formă de ciupercă, de o mic de ori mai mare şi lansat cu atâta putere şi viteză, cum nu se mai înregistrase în cazul nici unei bombe sau al unui fenomen natural. Un alt element unic legat de erupţie fusese faptul că provenea dintr-o crevasă de sub nivelul mării, nu dintr-un munte vulcanic.

Camerele de luat vederi situate la mii de kilometri distanţă de locul de producere captaseră imagini ale norului timp de douăsprezece ore. Acest nor – din ce în ce mai mare, alimentat de măruntaiele Pământului – nu era purtat de vânt la întâmplare, ci se risipea în mod egal în toate direcţiile şi ameninţa să blocheze lumina soarelui peste tot pe glob.

Şi nu era un nor de fum care să se subţieze şi să se disipeze pe măsură ce se deplasa. Aburii groşi care ţâşneau din pământ erau denşi şi negri ca partea inferioară unui foc de benzină. Oamenii de ştiinţă se temeau că sursa fumului era un foc uriaş care se va ridica în cele din urmă şi-şi va revărsa flăcările la kilometri în aer.

În Ierusalim, în următoarea luni, curând după prânz, Buck fu devastat când află că zborul lui spre Atena şi apoi spre State fusese anulat. Norul de fum care se mărea, acoperea Pământul ca o pătură şi afectase din nou lumina zilei. Buck aşteptase cu nerăbdare zborul şi escala de două ore, timp în care l-ar fi întâlnit pe Lukas Miklos. Apoi urma să schimbe avioanele şi să zboare fără întrerupere restul drumului până la Aeroportul Midway din Chicago. De acolo urma să plece spre Mount Prospect, doar după ce se asigura că nu duce niciun duşman cu el la locuinţa de refugiu. Împreună cu membrii americani ai Armatei Pătimirilor creaseră modalităţi de inducere în eroare a urmăritorilor.

În schimb, Buck se grăbi spre locuinţa lui Chaim Rosenzweig, cufundată în întuneric.

— Fii prudent în legătură cu afirmaţia lui Carpathia că nu mai eşti suspect, îl avertiză Chaim. Nicolae nu vorbeşte cu mine. Leon spumegă. Fiindcă nu pot să-şi încalce promisiunea, vor găsi ei o scuză.

— Stai liniştit. Sunt atât de nerăbdător să o văd pe Chloe,

încât poate voi zbura chiar cu propriile forţe.

— Ai grijă la Religia Unică Globală.

— Ce mai are Peter de gând să facă acum?

— Nu ai auzit?

Buck negă din cap.

— Am fost prea ocupat cu pregătirile de plecare.

Chaim deschise televizorul.

— Aş putea spune asta pe dinafară, am auzit-o de atâtea ori astăzi. Este singurul lucru de la ştiri, în afara vulcanului care fumegă.

Mathews, purtând iarăşi veşmintele clericale, vorbi spre cameră:

— Comunitatea Globală poate că are o înţelegere tacită cu teroriştii religioşi ai magiei negre, dar a venit vremea să aplicăm legea. Religia Unică Globală este religia unică acceptată de întreaga lume. Atât cât îmi stă în putere – iar o lectură atentă a statutului Comunităţii Globale arată că aceasta cade în atribuţiile mele – îi voi ancheta pe contravenienţi. Pentru ca totul să fie clar, consider că credinţele exclusiviste, intolerante, unidirecţionale sunt împotriva credinţei adevărate. Dacă, din cauza unei diplomaţii prost înţelese, administraţia Comunităţii Globale consideră că trebuie să permită abateri de la adevărul cosmic, Religia Unică Globală trebuie să pornească ofensiva.

A fi ateu sau agnostic este una. Chiar şi ei sunt bineveniţi sub semnul nostru atotcuprinzător. Dar este ilegală practicarea unei forme de religie care contravine misiunii noastre. Asemenea practicanţi şi cei care îi urmează vor fi pedepsiţi.

Ca o primă iniţiativă dintr-un efort de curăţare a lumii de intoleranţă, începând de marţi, de la miezul nopţii, ora Greenwich, va fi considerat act criminal vizitarea site-ului aşa-numitei Armate a Pătimirilor. Învăţăturile acestui guru al cultului, Tsion Ben-Judah, sunt otravă pentru oamenii credinţei şi iubirii adevărate, iar noi nu vom tolera această toxină mortală administrată ca un drog.

Tehnologia oferă posibilitatea monitorizării activităţii pe internet a fiecărui cetăţean, iar cei ale căror înregistrări arată că au accesat acest site după data limită vor fi amendaţi şi trimişi la închisoare.

Îl întrerupse un reporter al Comunităţii Globale:

— Am o întrebare cu două părţi, Pontife. Prima: Cum se

potriveşte trimiterea la închisoare a oamenilor pentru ceea ce accesează pe internet cu toleranţa, credinţa şi iubirea? Şi a doua: Dacă puteţi monitoriza activitatea de pe internet a tuturor, de ce nu puteţi detecta de unde transmite Ben-Judah şi să-i întrerupeţi transmisiunile?

— Îmi pare rău, adăugă unul dintre ajutoarele sale, în timp ce Peter II era condus spre ieşire, dar am stabilit de la început că nu va fi timp pentru întrebări.

„Aş vrea să arunc o privire la fruntea acelui reporter”, se gândi Buck. Acest lucru îl făcu să-şi dorească să nu se fi deconspirat şi să fi lucrat încă din interior.

Era dimineaţă devreme în zona Chicago, când Rayford plecă de la locuinţa de refugiu în Range Rover-ul lui Buck. În ciuda cerului acoperit de fum, simţi că trebuia să meargă la Palwaukee şi să verifice starea Suburban-ului lui Ken Ritz. Părea într-o formă mai bună decât Rover-ul. Armata Pătimirilor îl putea folosi, dar Rayford nu ştia cum se puteau prelua lucrurile unui om mort, mai ales ale unuia fără rude în viaţă.

Deodată, Rayford auzi o voce, de parcă ar fi fost cineva în maşină cu el. Radioul era închis şi era singur, dar auzi, clar, ca din cel mai bun sistem audio existent:

— Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiţei celor trei îngeri, care sunt gata să trâmbiţeze.

Îi sună telefonul. Era David din Noul Babilon.

— Căpitane Steele, acum sunt afară şi nu ştiu cum vom interpreta acest lucru, dar pun pariu pe viaţa mea că nu va fi niciodată la ştiri.

— Am auzit şi eu. Nu trebuie să apară la ştiri.

— Toată lumea de aici a văzut înainte să audă. Ei bine, cel puţin echipamentele noastre l-au captat. Nu se poate vedea nimic prin acest nor de fum. Dar, fiindcă avem antene radio uriaşe orientate oricum spre cer, a fost foarte clar. L-am întrebat pe un turc în ce limbă a fost şi a zis că într-a lui. Ei bine, eu am auzit în engleză, aşa că ştii ce cred.

— Tu *ai văzul* îngerul?

— În regulă, noi am lucrat toată noaptea, fiindcă cineva detectase ceva. Reproducerea digitală îl face să pară ca un fel de corp ceresc, o cometă sau altceva. L-a detectat, l-a măsurat

şi ce nu i-a făcut; noi toţi l-am studiat. Ei bine, eu nu sunt astronom, aşa că habar n-am la ce mă uit. Le spun că este foarte mic pentru mine şi nu foarte gros. Mă felicită toţi, pentru că i-au dat şefului o idee. Spune: „În regulă, să presupunem că este mai apropiat şi mai mic. Mult mai mic”. Aşa că întoarce nişte butoane şi resetează sonda. Dintr-odată calculatorul redă imagini pe care le putem vedea şi înţelege. Arăta transparent şi oarecum umanoid, dar nu prea. Oricum, noi urmărim acest obiect şi apoi şeful spune să orientăm *toate* antenele satelit către el şi să încercăm să-l detectăm astfel, aşa cum facem cu stelele în timpul zilei. Imediat am auzit anunţul.

Ei bine, noi nu am auzit primul cuvânt, dar desigur că am citit ce a scris doctorul Ben-Judah, deci ştiu ce este. Pentru că următoarele cuvinte sunt la fel şi clare. Ascultă la mine, căpitane, a speriat pe toată lumea, chiar pe toată lumea. Băieţii au căzut la podea plângând.

Au pus caseta de multe ori şi eu am copiat-o pe dictafonul meu. Dar ştii ceva? Se înregistrează doar în greceşte. Fiecare a auzit în limba lui, dar a fost greacă.

Buck auzi îngerul şi-l confundă cu televizorul, până văzu expresia de pe chipul lui Chaim. Bătrânul era îngrozit. Cum putea el sau oricine altcineva să se îndoiască de existenţa lui Dumnezeu acum? Nu mai era vorba de ignoranţă. Era vorba despre alegere.

Rayford parcă lângă hangarul unde locuise Ken Ritz înainte să se mute la locuinţa de refugiu. Acolo, cu capul sub capota Suburban-ului lui Ritz, era Ernie, noul credincios. Ridică privirea şi îşi miji ochii în lumină când se apropie Rayford. Ernie zâmbi, dădu mâna cu el entuziasmat şi-şi dădu pe spate şapca plină de unsoare. Semnul de pe frunte se vedea clar, de parcă ar fi fost mândru de el, dar în acelaşi timp tremura.

— A fost înfiorător, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu ar trebui să fie înfiorător pentru cei care ştiau că va veni, spuse Rayford. Nu ai de ce te teme. Niciunul dintre noi nu vrea să moară, dar cu toţii ştim ce va urma.

— Da, zise Ernie, potrivindu-şi iar şapca. Dar totuşi!

— Cum e maşina lui Ken?

Ernie se întoarse la motor.

— E în formă destul de bună pentru câte a pătimit, aş spune.

— Găseşti că asta are efect terapeutic?

— Îmi pare rău, zise Ernie, nu am fost un elev prea bun. Ce înseamnă asta?

— Te ajută să nu-l uiţi pe Ken, fără ca asta să fie prea dureros pentru tine?

— A, păi, nu îl cunoşteam de prea mult timp. Vreau să spun că am fost şocat şi că mi-e dor de el. Dar doar am făcut diverse lucruri pentru el. El m-a plătit, cum ştii.

— Dar eraţi amândoi credincioşi…

— Da, asta era bine. El m-a trimis la site-ul acela al tipului ăluia Ben-Judah.

Lângă turnul reconstruit de peste drum opri o maşină din care ieşiră doi bărbaţi în cămăşi şi cu cravate. Unul era înalt şi negru, celălalt îndesat şi alb. Primul merse în turn. Celălalt se apropie de Ernie şi de Rayford. Ernie ieşi iar de sub capotă şi-şi trase şapca pe sprâncene.

— Salut, Bo! spuse el. Ai auzit vocea aia din cer?

— Am auzit-o, răspunse Bo, evident dezgustat. Dacă tu crezi că era o voce din cer, eşti mai nebun decât credeam.

— Şi ce a fost, atunci? întrebă Ernie, în timp ce Bo îl studia pe Rayford.

— Nebunii ăia de fundamentalişti iar se joacă cu minţile noastre. Vreo şmecherie cu vreun megafon. Nu te lăsa păcălit de ei.

Ernie scoate un râs jenat şi îl privi timid pe Rayford.

— Salul, spuse Bo privindu-l pe Rayford. Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Sunt un prieten al lui Ken Ritz.

— Da, a fost îngrozitor.

— De fapt, am venit să mă interesez de lucrurile lui. Nu cred că avea vreo rudă în viaţă.

Ernie se ridică şi se întoarse atât de repede, că însuşi Bo păru luat prin surprindere. Era clar că amândoi voiau să spună ceva, dar se uitau unul la celălalt şi ezitau. Apoi vorbiră amândoi odată.

Bo spuse:

— Şi te-ai gândit să vii şi să…

În timp ce Ernie zise:

— Nu, aşa este. Nu avea rude. De fapt, chiar mi-a spus acum

o săptămână sau două că…

Ernie cedă cuvântul celuilalt care continuă, ducându-şi gândul la capăt:

— …Să vii pe aici şi să vezi ce te poţi alege, nu-i aşa?

Rayford fu uimit de atâta nesimţire, mai ales din partea unui străin.

— Nu doar de asta am venit, domnule. Eu…

— De unde ţi-a venit să îmi spui mie „domnule”? Nici măcar nu mă cunoşti!

Prins pe picior greşit, vechiul caracter al lui Rayford ieşi iar la suprafaţă.

— Ce? Vorbesc cu un extraterestru? Cum se adresează oamenii politicoşi celor necunoscuţi pe planeta voastră, *Bo?*

Îi spuse numele cu tot sarcasmul de care era în stare. Rayford era mult mai înalt, dar Bo avea constituţia unui fundaş.

— Ce-ar fi să nu-ţi mai vâri tu aici coada de profitor, atâta vreme cât este prinsă de corpul tău? făcu Bo.

Rayford fierbea şi se căia de atitudinea sa, chiar şi când scuipa venin.

— Ce-ar fi să-ţi vezi de propriile treburi cât discut eu între patru ochi cu Ernie?

Bo se apropie de Rayford făcându-l să se întrebe dacă nu va fi nevoit să se apere.

— Fiindcă Ernie este pe statul meu de plată, spuse Bo, şi tot ce este pe proprietatea asta este treaba mea. Inclusiv ce a rămas de la Ritz.

Rayford trase adânc aer în piept şi reuşi să-şi controleze iar emoţiile.

— Atunci am să discut cu Ernie în timpul său liber şi…

— Pe proprietatea lui, adăugă Bo.

— Bun, dar ce-ţi dă ţie dreptul la lucrurile lui Ken Ritz?

— Dar ce-ţi dă *ie* vreun drept asupra lor?

— Eu nu am pretins nimic, spuse Rayford. Dar cred că este o întrebare legitimă cine va dispune de ele.

Ernie nu părea în apele lui.

— Ă, Bo, domnule, Ken mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva, cu pot beneficia de toate lucrurile sale.

— Da, sigur!

— Chiar aşa mi-a spus! Avioanele, maşina, toate obiectele lui personale. Tot ce vreau.

Rayford îl privi suspicios pe Ernie. Nu voia să chestioneze un credincios ca şi el, mai ales în faţa unui străin, dar era nevoii.

— Parcă mi-ai spus că nu vă cunoşteaţi prea bine.

— Lămuresc eu asta, interveni Bo. Ceea ce spui sunt numai minciuni, Ernie, şi ştii prea bine lucrul ăsta! Ritz a fost coproprietar al acestui aeroport şi…

Rayford îşi ridică repede capul. Asta nu se potrivea cu ceea ce-i spusese Ken în legătură cu dorinţa sa de a cumpăra acest loc.

Bo probabil că observase reacţia lui Rayford şi presupuse că acesta ştia mai mult decât bănuia el.

— Ei bine, se corectă el din mers, a făcut o ofertă, oricum. Sau intenţiona să facă. De fapt, da, a făcut o ofertă. Aşa că, dacă sunt bunuri pe proprietatea sa, ele aparţin Aeroportului Palwaukee.

Rayford simţi iar cum îi fierbe sângele în vine.

— A, asta începe să capete sens. El moare înainte ca afacerea voastră să fie încheiată, aşa că tu îi iei bunurile în schimbul a ce? Ai de gând să schimbi numele locului în Ritz Memorial? Tu îi iei bunurile şi el cu ce se alege? Cu o proprietate post-mortem, pe care o conduci tu şi de care tot tu profiţi?

— Şi care este rolul tău în asta, deşteptule?

Rayford aproape că izbucni în râs. Era iarăşi pe terenul de joacă din clasa a patra? Cum ajunsese la un meci de zbierete cu un străin?

— După cum am spus, eu nu am formulat nicio pretenţie, dar rolul meu acum este să fiu sigur că nu se întâmplă nimic cu moştenirea prietenului meu, nimic ce el nu ar fi vrut să se întâmple.

— El voia ca eu să o primesc, spuse Ernie. Ţi-am mai spus asta!

— Ernie, îl avertiză Bo, vezi-ţi de treburile tale şi nu-ţi mai băga nasul în asta, ai înţeles? Şi şterge-ţi mizeria aia de pe frunte. Arăţi ca un mucios.

Ernie îşi trase în jos şapca, se întoarse şi-şi făcu iar de lucru sub capotă, mormăind:

— Am să-mi iau lucrurile pe care el a spus că le pot lua, ascultaţi la mine. Nu o să mă fraieriţi voi să renunţ la ceea ce ştiu că mi se cuvine. În niciun caz.

Rayford era dezgustat de minciunile evidente ale lui Ernie,

dar şi mai mult de faptul că îi era ruşine cu semnul lui Dumnezeu.

Şi atunci îi veni o idee. Doar alţi credincioşi puteau vedea semnul. Oare Rayford se certa cu un alt sfânt al Pătimirilor?

Se uită repede la fruntea lui Bo, care, din cauza tunsorii, a tenului şi a feţei late, fusese expusă privirii lui Rayford tot timpul.

Chiar şi prin fumul dens pielea lui Bo era netedă ca a unui copil.

Buck era nerăbdător. Era aşezat în faţa lui Chaim Rosenzweig în salonul de pe proprietatea acestuia şi era aproape copleşit de compasiunea pentru el.

— Domnule doctor, spuse el, cum poţi vedea, şti şi trece prin tot ce am îndurat noi toţi în aceşti ultimi ani şi încă să mai rezişti chemării lui Dumnezeu? Să nu te simţi jignit. Ştii că ţin la tine, la fel ca Tsion, Chloe şi tatăl ei. Ai spus la televizor în faţa unui public internaţional că Ben-Judah a interpretat corect ceea ce va urma. Iartă-mă că sunt aşa direct, dar nu a mai rămas mult timp.

— Recunosc că am fost pus în încurcătură, răspunse Rosenzweig, mai ales de când Ben-Judah a stat cu mine. Ai auzit argumentele mele împotriva lui Dumnezeu în trecut, dar nu, nu pot nici măcar să neg că el acţionează astăzi. Este prea evident. Dar trebuie să spun că nu-l înţeleg pe Dumnezeul vostru. Mi se pare rău. De ce nu le atrage atenţia oamenilor prin minuni plăcute, aşa cum făcea în Biblie? De ce să înrăutăţească lucrurile până când omul nu mai are nicio altă şansă? Descopăr că refuz să fiu forţat să intru în asta chiar de către cel care îmi doreşte evlavia. Vreau să vin de bunăvoie, să-mi dau acordul, dacă vin.

Buck se ridică şi trase draperia. Cerul se întuneca şi auzi un bubuit slab departe. Să se retragă de la fereastră? Vremea nu prevestea ploaie. Ce era acel zgomot? Nu vedea la mai mult de trei metri distanţă din cauza fumului gros.

— Domnule doctor, Dumnezeu te-a binecuvântat mai mult decât merită vreo fiinţă umană. Dacă mulţimea de prieteni, de cunoştinţe, educaţia, creativitatea, admiraţia, veniturile şi confortul pe care le ai nu te atrag spre El, ce altceva poate El face? El nu doreşte ca vreunul dintre noi să piară, aşa că

recurge la judecăţi care să-i facă pe oameni să vină la El sau să se îndepărteze de El pentru totdeauna. Ne rugăm ca tu să alegi prima cale.

Rosenzweig părea mai bătrân decât anii pe care îi avea. Obosit, tensionat, singuratic, părea să aibă nevoie de odihnă. Dar viaţa era grea pretutindeni. Buck ştia că de acum înainte toate duceau în jos. Bătrânul îşi încrucişă picioarele, păru să găsească poziţia neconfortabilă şi îşi aşeză iarăşi tălpile drept pe podea. Părea cu gândurile în altă parte, iar el şi Buck trebuiau să-şi ridice vocea ca să se audă unul pe celălalt.

— Trebuie să-ţi spun că rugăciunile voastre pentru mine înseamnă mai mult decât pot să... Se încruntă. Ce *este* zgomotul ăsta?

Bubuitul creştea în intensitate şi se transformă într-un sunet metalic.

— Parcă ar fi zdrăngănit de lanţuri, spuse Buck.

— Oare e vreun avion care zboară la mică înălţime?

— Aeroporturile sunt închise, domnule doctor.

— Se aude din ce în ce mai tare! Şi se face din ce în ce mai întuneric. E ca noaptea afară. Dă la o parte draperia, Cameron, te rog. O, Doamne!

Cerul era negru ca smoala, iar gălăgia asurzitoare. Buck se întoarse ca să-l privească pe Chaim, a cărui faţă reflecta teroarea lui. Se auzea cum se lovea metal de metal, iar cei doi îşi acoperiră urechile. Zdrăngănind, lovindu-se de ferestre acum, bubuitul devenise o cacofonie care zgâria, irita, zdrăngănea, era stridentă şi părea să pătrundă chiar şi în pereţi.

Buck se holba pe fereastră, iar inima-i bătea să-i sară din piept. Din fum ieşeau creaturi care zburau – hidoase, urâte, monştri zburători maro, negri şi galbeni. Roiau ca lăcustele, arătau ca nişte cai în miniatură, de doisprezece-cincisprezece centimetri lungime, cu cozi de scorpion. Ceea ce era şi mai îngrozitor, creaturile atacau încercând să intre înăuntru. Şi se uitau dincolo de Buck, de parcă Chaim ar fi fost ţinta lor.

Bătrânul stătea în picioare în mijlocul camerei.

— Cameron, după mine au venit! strigă el. Spune-mi că visez! Spune-mi că este doar un coşmar!

Creaturile zburau, lovind din aripi şi dându-se cu capul în fereastră.

— Îmi pare rău, domnule doctor, şopti Buck cutremurându-se

şi având pielea de pe mâini ca de găină. Ceea ce se petrece este adevărat. Este prima dintre cele trei nenorociri pe care le-au vestit îngerii.

— Ce vor? Ce vor face?

— Tsion ne învaţă că ele nu vor afecta frunzişul, aşa cum fac de obicei lăcustele, ci doar pe aceia care nu au semnul lui Dumnezeu pe frunte.

Chaim păli, iar lui Buck îi fu teamă că se va prăbuşi.

— Staţi jos, domnule. Lasă-mă să deschid fereastra...

— Nu! Ţine-le afară! Cred că vor să mă devoreze!

— Poate reuşim să prindem una sau două între cadrul cu plasă şi fereastră ca să le vedem mai bine.

— Nu vreau să le văd! Vreau să le omor înainte să mă omoare ele pe mine!

— Chaim, nu li s-a dat permisiunea să te omoare.

— De unde ştii?

Vocea lui suna acum ca a unui şcolar care nu avea încredere în doctorul care îi spunea că o injecţie nu-l va durea rău.

— Nu îţi spun că nu te vor chinui, ci că în Biblie scrie că victimele pe care le atacă vor dori să moară şi nu vor putea.

— O, nu!

Buck răsuci un mâner care deschise fereastra. Câteva creaturi zburară lângă cadrul cu plasă şi el închise repede fereastra. Prinse acolo, ele se zbăteau nebuneşte, încordându-se, luptându-se, lovindu-se una de alta. Sunetul metalic strident crescuse.

— Nu eşti câtuşi de puţin curios? spuse Buck, străduindu-se să nu se întoarcă cu faţa de la ele. Sunt nişte hibrizi fascinanţi. Ca om de ştiinţă, nu vrei măcar să vezi...

— Mă întorc imediat, urlă Chaim şi ieşi în grabă.

Se întoarse arătând ridicol, îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de apicultor: cizme, salopetă din pânză groasă, mănuşi, pălărie cu o plasă pe faţă şi cu un material care-i acoperea gâtul. Avea în mână o crosă de cricket.

Ţipete ce-ţi îngheţau sângele în vine se auziră mai puternice decât larma insectelor. Chaim se repezi la cealaltă fereastră, dădu la o parte draperia şi căzu în genunchi.

— O, Doamne, se rugă el, salvează-mă de aceste creaturi! Şi nu-l lăsa pe Jonas să moară!

Buck se uită peste umărul lui Chaim, spre poartă. Jonas era

întins pe jos, se zvârcolea, ţipa, se răsucea, se lovea peste picioare şi peste piept, încerca să-şi ferească faţa. Era acoperit de lăcuste.

— Trebuie să-l aducem înăuntru! spuse Buck.

— Eu nu pot ieşi afară! Mă vor ataca!

Buck ezită. Credea că el este invulnerabil la înţepăturile creaturilor, dar minţii lui îi era imposibil să dea comenzi picioarelor.

— Eu mă duc, spuse el.

— Cum ai să ţii creaturile afară?

— Am să fac tot ce îmi va sta în putinţă. Mai ai o crosă?

— Nu, dar am o rachetă de tenis.

— Va trebui să mă descurc cu ea.

Buck coborî scările cu racheta în mână. Chaim strigă în urma lui:

— O să mă încui în camera asta. Ai grijă să le omori sau să le ţii afară înainte să intri iar. Şi du-l pe Jonas în camera de oaspeţi din faţă. Va muri?

— Îşi va dori să poată muri, răspunse Buck.

Aşteptă la uşa din faţă. Fumul care învăluise oraşul câteva zile dispăruse, lăsând în urmă un roi la fel de dens de fiinţe înspăimântătoare. Rugându-se să capete curaj, Buck deschise uşa şi alergă la Jonas, care zăcea acum tremurând şi având convulsii.

— Jonas! Hai să te duc înăuntru.

Dar Jonas era inconştient.

Buck puse racheta jos şi cu ambele mâini îl apucă de umăr pe bărbatul masiv şi îl întoarse. Faţa lui era ca biciuită şi trupul începuse să i se umfle. Bărbat cu pieptul mare, musculos, Jonas era greu de mişcat. Buck încercă să-şi amintească stilul cum cărau pompierii, dar nu reuşea să-l ridice pe Jonas de la pământ.

Lăcustele, o descriere prea blândă a acestor bestii revoltătoare, zburau ameninţătoare în jurul capului lui Buck şi unele chiar se aşezară pe el. Era uimit de greutatea şi grosimea lor. Şi, în timp ce era uşurat că nu-l înţepau sau ciupeau, le auzi sâsâitul şi i se păru că încearcă să-l îndepărteze de Jonas. Când una pluti pe deasupra feţei acestuia, Buck înşfăcă racheta şi dădu tare o lovitură de rever, trimiţând lăcusta printr-o fereastră din faţa casei. Bestia se izbi de plasa rachetei de parcă ar fi fost o jucărie metalică. Primul lucru pe care Buck trebuia să-l facă

dacă intra în casă era să pună nişte placaj în fereastra aceea şi să scape de animalul acela.

Buck îşi puse racheta sub braţ şi se apucă să-l tragă pe Jonas de încheieturile mâinilor, pe spate, înspre casă. La vreo trei metri de scări, se opri şi descoperi că betelia şi cureaua lui Jonas sfâşiaseră iarba când îl târâse. Buck îl întoarse invers, îi luă gleznele sub braţe şi continuă să meargă. Când ajunse la scări inspiră, îşi îndoi genunchii şi-l ridică pe Jonas pe umeri. I se păru că acesta cântărea cu cincizeci de kilograme mai mult decât el.

În casă, îl lăsă pe Jonas să cadă pe un scaun de pe care aproape că se răsturnă înainte să-l ridice suficient ca să-şi ţină măcar echilibrul. O altă lăcustă intră, înainte ca Buck să închidă uşa, şi acesta o lovi cu racheta. Alunecă pe podea şi se izbi de perele, zăngănind în timp ce se rostogolea. Rămase buimăcită pe podea, cu abdomenul segmentat zvâcnind. Prima ţintă a lui Buck îşi alese acest moment pentru a ataca, iar Buck o izbi încă o dată.

Încercă să calce pe una şi descoperi că avea o crustă încasabilă. Le ridică cu piciorul pe amândouă şi le zvârli cu racheta afară din casă, trântind uşa înainte să mai intre alta. Acoperi geamul spart şi-l ajută pe Jonas să ajungă în camera de oaspeţi din faţă. Acolo, acesta se întinse pe pat, incoerent, mormăind şi trăgând de nasturii cămăşii.

Ştiind că nu exista niciun remediu pentru tortura şi agonia pe care omul le va îndura, Buck îl părăsi fără tragere de inimă şi se întoarse în salonul de sus. Ca o persoană atrasă în mod pervers de urmările unui accident de tren, Buck voia să se uite de aproape la aceste fiinţe prin bariera de sticlă care îl despărţea de ele.

Înainte să descuie uşa, Chaim îi ceru lui Buck să verifice de două ori, de trei chiar, că nu aducea cu el înăuntru, fără să vrea, vreo lăcustă. Buck îl găsi pe Chaim tot în hainele de apicultor şi cu crosa de cricket în mână. După ce se interesă dacă Jonas mai era în viaţă, Chaim îl înşfăcă pe Buck de braţ şi-l trase la fereastră. Lăcustele furioase, prinse între geam şi plasă, erau cu abdomenul înspre ei, gata să fie studiate. Buck ştia că orice necredincios aflat pe stradă avusese deja soarta lui Jonas şi că nu va mai dura mult până când lăcustele vor reuşi să pătrundă în case şi apartamente. Acesta avea să fie lucrul cel mai groaznic petrecut până acum.

Rayford îl apucă pe Ernie de guler şi-l trase mai aproape de el, simţind mânia unui părinte în faţa ameninţării aduse familiei sale.

— Deci eşti un impostor, Ernie?

În loc să riposteze, Ernie încercă să-şi ţină şapca pe cap cu ambele mâini. Rayford îi dădu drumul la guler şi-şi îndreptă mâinile direct sub cozorocul şepcii. Ernie se trase înapoi, evident crezând că urma să primească o lovitură în nas, şi slăbi strânsoarea suficient cât Rayford să-i poată zbura şapca de pe cap.

Nu era de mirare că semnul lui Ernie păruse atât de proeminent – îl reîmprospătase cu ceea ce folosise ca să-l creeze prima dată.

— Ai falsificat semnul, Ernie? Semnul celor care poartă pecetea lui Dumnezeu? Asta înseamnă tupeu.

Ernie păli şi încercă să se tragă înapoi, dar Rayford îl apucă de ceafă şi îşi apăsă arătătorul de la mâna liberă pe semnul fals al lui Ernie. Pata se şterse.

— Probabil că ai studiat învăţăturile lui Tsion foarte bine de ai falsificat un semn pe care nu l-ai văzut niciodată.

— Ce naiba este asta? întrebă Bo, care păru să fi îngheţat pe loc.

— A falsificat semnul lui…

— Ştiu totul despre asta, spuse Bo cu ochii larg deschişi de teamă. Arătă peste Rayford. Mă refer la asta!

Rayford se uită în depărtare, unde norul de fum se transforma într-un val ce colcăia de lăcuste. Chiar şi de la câteva sute de metri se vedea că erau uriaşe. Şi ce zgomot infernal!

— Îmi pare rău să vă spun asta, domnilor, dar sunteţi într-o mare belea.

— De ce? urlă Bo. Ce este?

— Unul dintre ultimele voastre avertismente. Sau o altă şmecherie a fundamentaliştilor. Voi decideţi.

— Fă ce vrei, Bo! exclamă Ernie. Eu am şters-o de aici!

Fugi spre turnul care părea să-l atragă şi pe Bo. Când Ernie avu probleme cu deschiderea uşii, Bo se izbi de el şi îl strivi de uşă. Amândoi căzură, Ernie ţinându-se de genunchi şi scâncind.

— Ridică-te şi intră acolo, nebunule, spuse Bo.

— Da, bine, şi tu eşti la fel, un mare nebun! Nebunul de Bo!

Bo deschise repede uşa şi-l lovi pe Ernie în cap. Înjură şi se răsuci pe loc, închizând uşa cu piciorul, în timp ce Bo încerca să între. Bo căzu într-un genunchi, sugându-şi unghia prinsă în uşă, iar Ernie sări în picioare şi păşi peste el către turnul care oferea siguranţă.

Rayford ajunse la uşă şi încercă să-l ajute pe Bo să se ridice, dar acesta se smulse de lângă el. Lăcustele roiau în jurul lui Bo. El dădea din picioare, ţipa şi alerga în cerc, iar când Ernie deschise uşa să-şi bată joc de el, fu şi el atacat. Negrul care fusese în maşină cu Bo apăru în uşă, privind îngrozii la bărbatul şi la băiatul care sufereau.

Dădu din cap încet şi se uită la Rayford. Fiecare din ei observă semnul pe fruntea celuilalt, iar Rayford ştiu că este adevărat pentru că lăcustele îl lăsau în pace.

Rayford îl ajută să îndepărteze lăcustele şi îi trase pe cei doi pe un palier la baza scărilor. În vreme ce Bo şi Ernie tremurau, trupul li se umfla şi se luptau să respire, Rayford acceptă să dea mâna cu bărbatul.

— T.M. Delanty, spuse el. Mi se spune T.

— Rayf…

— Ştiu cine eşti, căpitane. Ken mi-a spus totul despre dumneata.

— Îmi cer scuze că sunt nepoliticos, spuse Rayford, dar este ciudat că de dumneata nu mi-a pomenit vreodată.

Chiar mai ciudat i se păru lui Rayford felul în care făcură cunoştinţă, cu doi oameni suferind la picioarele lor.

— Eu i-am cerut să nu vorbească despre mine. Este grozav să aflu că a fost ceea ce am crezut eu că este – un om de cuvânt.

Rayford voia să vorbească cu T, dar se simţi obligat să facă ceva pentru Bo şi pentru Ernie.

— Este vreun loc în care putem să-i punem pe băieţii ăştia?

T dădu din cap afirmativ şi arătă spre o zonă de recepţie, unde se găseau canapele şi scaune, dar altminteri era goală.

— Înţeleg că nu vor muri, dar vor vrea să moară?

Rayford aprobă din cap.

— Studiezi, nu-i aşa?

— Sunt în clasa virtuală a lui Tsion, ca aproape toţi credincioşii din lume.

— Ar fi bine să verific ce fac Tsion şi ceilalţi, spuse Rayford, scoţându-şi telefonul.

Răspunse Chloe.

— A, tată! Este groaznic! Hattie a fost deja atacată.

Rayford o auzea ţipând în fundal.

— Doctorul nu poate să o ajute?

— Încearcă, dar ea îl înjură pe Dumnezeu şi deja vrea să moară. Tsion spune că acesta este doar începutul. El crede că va fi supusă chinurilor cinci luni. Până atunci, *noi* vom dori să o scutim de această nenorocire.

— Putem să ne rugăm să devină credincioasă înainte de asta.

— Da, dar Tsion nu crede că acest lucru garantează eliberarea imediată a chinurilor.

Lucrul acesta i se părea ciudat lui Rayford. Trebuia să-l întrebe pe Tsion despre asta mai târziu.

— Ceilalţi sunt în regulă?

— Cred că da. Aştept veşti de la Buck.

Buck fu surprins să afle că putea să simtă chiar şi mai multă repulsie. Când el şi Chaim îngenunchează lângă fereastră, cu feţele la câţiva centimetri de lăcuste, el văzu cum se adeverea Scriptura. Nu-şi putea imagina o privelişte mai urâtă, mai scârboasă decât creaturile pe care le avea în faţa ochilor. Tsion îi învăţase că acestea nu făceau parte din regnul animal, ci erau diavoli care luaseră forma acestor organisme.

În timp ce le studia caracteristicile unice întinse mâna după Chaim. Amândoi ştiau că veşmintele sale protectoare nu-l vor salva până la urmă. Aceste creaturi erau aici ca să-i atace, iar timpul era de partea lor. Aveau să găsească ele o cale de a pătrunde înăuntru şi, când acest lucru avea să se întâmple, nu vor arăta milă.

— Doamne, uită-te la ele! exclamă Chaim.

Buck nu putu decât să dea din cap. Contrar frumuseţii creaţiei lui Dumnezeu, aceste corcituri proveneau în mod evident din iad. Corpurile lor aveau forma unor cai în miniatură, înarmaţi pentru război. Aveau aripi ca lăcustele zburătoare. Când una dintre ele ateriză pe geam, Buck se apropie mai mult.

— Chaim, spuse Buck, a cărui voce suna distantă şi temătoare, ai o lupă?

— Vrei să te uiţi mai de aproape? Eu nu suport nici să le arunc

o privire!

— Arată ca nişte cai, dar nu au boturi şi guri de cal.

— Am o lupă foarte puternică în birou, dar eu nu părăsesc camera asta!

Buck alergă spre biroul de lângă dormitorul lui Chaim. Dar când se grăbea înapoi auzi un strigăt groaznic, inuman şi loviturile cuiva care se zvârcolea pe podea. Acel cineva era, bineînţeles, Chaim Rosenzweig, iar strigătul era uman până la urmă.

Una dintre lăcuste găsise o modalitate de a pătrunde şi se prinsese de încheietura mâinii lui Chaim, între mănuşă şi mânecă. Bătrânul zăcea întins, având convulsii, ca nişte spasme de apoplexie, plângând şi strigând, în timp ce-şi lovea mâna de podea, încercând să desprindă bruta.

— Ia-o de pe mine! urlă el. Te rog, Cameron, te rog! Mor!

Buck apucă creatura, dar părea lipită, de parcă ar fi fost absorbită. Părea un amestec de metal, proeminenţe spinoase şi mucozitate de insecte. Îşi băgă degetele între abdomenul ei şi încheietura lui Chaim şi trase. Lăcusta sări şi se eliberă, contorsionându-se în mâna lui, şi încercă să-l înţepe cu un capăt, iar cu celălalt să-l muşte.

Deşi nu avea efect asupra lui, Buck, instinctiv, o izbi de un perete cu atâta putere, că lăsă un semn în tencuială, şi zornăi zgomotos pe podea.

— E moartă? strigă Chaim. Spune-mi că este moartă!

— Nu ştiu să le putem omorî, spuse Buck. Dar am ameţit câteva mai devreme, iar asta stă nemişcată acum.

— Striveşte-o, insistă Chaim. Calc-o! Loveşte-o cu băţul!

Se roti pe o parte, zguduit de convulsii. Buck voia să-l ajute, dar Tsion spusese clar că nu găsise în Scriptură nicio menţiune despre cum pot fi alinate victimele înţepăturilor.

Lupa zăcea pe podea la câţiva centimetri de lăcusta nemişcată. Cu un ochi la creatură, Buck ţinu lupa deasupra animalului, luminat de un candelabru aflat chiar deasupra. Aproape că vomită văzând de cât de urâtă era.

Creatura zăcea pe o parte, părând să se refacă. Cele patru picioare ca de cal susţineau un trup în formă de cal, alcătuit dintr-un abdomen din două părţi. Mai întâi era un abdomen anterior în zona torsului, alcătuit din şapte segmente şi protejat de o platoşă metalică, ce producea zgomotul specific când

zbura. Partea posterioară consta din cinci segmente şi se termina cu o coadă înţepătoare, ca de scorpion, aproape transparentă. Buck putea vedea cum circula veninul.

Creatura avea ochii deschişi şi părea să se uite cu furie la Buck. În mod ciudat, lucrul acesta avea un sens. Dacă Tsion avea dreptate şi aceştia erau diavoli, atunci erau fiinţe aflate într-un conflict interior crâncen. Voiau să ucidă credincioşii, dar urmau instrucţiunile lui Dumnezeu şi-i torturau doar pe necredincioşi.

Buck îşi ţinu respiraţia când mişcă lupa, stând cu faţa aproape de lăcustă. Nu mai văzuse un asemenea cap la nicio fiinţă. Faţa arăta ca aceea a unui om, dar când se crispa, se strâmba şi privea încruntat la Buck, lăsa să se vadă nişte dinţi disproporţionat de mari. Erau dinţi de leu, cu canini lungi, iar perechea de sus se răsfrângea peste buza inferioară. Şi mai ciudat, lăcusta avea păr lung, revărsându-se ca al unei femei, ieşind de sub ceea ce părea să fie o combinaţie între o cască şi o coroană de culoarea aurului.

Deşi nu era mai mare ca mâna unui om, insecta de dimensiuni groteşti, o combinaţie de artropod şi mamifer, părea invincibilă. Buck era încurajat să descopere că le poate induce o stare de şoc temporar printr-o singură lovitură, dar nici nu ucisese şi nici măcar nu rănise vreuna.

Nu avea idee cum să o scoată din casă fără să intre altele. Buck se uită prin cameră şi observă un ghiveci greu, în care se afla o plantă mare. Chaim era deja incoerent şi se târa către uşă.

— Pal, spuse el. Apă.

Buck scoase planta din ghiveci şi o puse pe podea, cu tot cu rădăcinile noroioase. Răsturnă ghiveciul şi-l puse peste lăcusta care tocmai începuse iar să mişte. În mai puţin de un minut auzi un zumzăit metalic, produs de lăcusta care se tot izbea de pereţii ghiveciului.

Încercă să scape printr-o gaură mică din ceea ce devenise acum partea superioară a acestei închisori provizorii, dar nu reuşi decât să-şi scoată capul pe acolo. Buck se împletici şi aproape căzu când aceasta păru să strige, de parcă ar fi cerut ajutor. Repeta neîncetat o frază pe care Buck nu o putea înţelege.

— Auzi, doctore Rosenzweig? întrebă Buck.

Chaim era întins lângă uşă, respirând greu.

— Aud, reuşi el să spună mormăind, dar nu vreau! Arde-o, îneac-o, fă-i ceva! Dar ajută-mă să ajung în pat şi adu-mi nişte apă!

Creatura scotea un vaiet lugubru, iar Buck avea impresia că spunea:

— Unul rău! Unul rău!

— Chestiile astea vorbesc! îi spuse Buck lui Chaim. Şi cred că în engleză!

Rosenzweig tremura de parcă temperatura ar fi scăzut sub zero grade.

— Ebraică, zise el. Îl cheamă pe Abaddon.

— Desigur! exclamă Buck. Tsion ne-a spus despre asta! împăratul acestor creaturi este îngerul adâncului fără fund, conducătorul hoardelor căzute în abis. În greacă, numele lui este Apollyon.

— De ce m-ar interesa numele monstrului care m-a omorât? făcu Rosenzweig.

Se întinse până la mânerul sferic al uşii, dar nu reuşi să-l învârtă cu mănuşile puse. Le scoase, dar atunci nu mai putu să ridice mâna.

Buck îl ridică şi, ieşind împreună cu greu din salon, privi în urmă la lăcusta care încerca să se strecoare afară din ghiveci. Se uita la el cu atâta ură şi dispreţ, că Buck aproape îngheţă.

— Abaddon! strigă ea, iar vocea-i subţire, dar gravă răsună în tot holul.

Buck lovi cu piciorul uşa salonului închizând-o, apoi îl ajută pe Chaim să ajungă în pat. Acolo, Buck îi scoase şi restul costumului de apicultor şi-l ajută să se întindă pe spate peste aşternuturile de pe pat. Îl chinuiau iar convulsiile şi Buck observă că i se umflau mâinile, gâtul şi faţa.

— Ppppoţi ssssă-mi aaaaduci nnişte aapă, te rrrog!

— Nu-ţi va fi de ajutor, spuse Buck, dar îi aduse oricum.

Având şi el gâtul uscat, turnă într-un pahar nişte apă din sticla pe care o găsise în frigider şi-şi potoli setea. Luă un pahar curat şi se întoarse. Puse sticla şi paharul pe o măsuţă de lângă pat. Chaim părea inconştient. Se răsucise pe o parte, îşi acoperise urechea cu o pernă, fiindcă strigătele obsedante din salon continuau să se audă.

— Abaddon! Abaddon! Abaddon!

Buck puse o mână pe umărul bătrânului.
— Chaim, mă auzi? Chaim?
Rosenzweig trase perna de pe ureche.
— Cum? Ce?
— Nu bea apa. S-a transformat în sânge.

Rayford şi T.M. Delanty stăteau lângă zona de recepţie de la baza turnului Aeroportului Palwaukee, uitându-se la Bo şi la Ernie, care se înjurau unul pe celălalt în timp ce se zvârcoleau pe podea.
— Putem face ceva pentru ei? întrebă T.
Rayford negă din cap.
— Îmi pare rău pentru ei şi pentru toţi cei care trebuie să îndure asta. Dacă ar fi ascultat măcar! Mesajul a fost trimis încă înainte de Înălţarea la Cer. Care este povestea lor, totuşi? Ernie mă convinsese că este credincios – avea semnul şi ce trebuia.
— Am fost şocat când am văzut că a fost atacat, spuse T, dar am şi eu partea mea de vină în treaba asta. Zile întregi păruse interesat, spunea că Ritz îl îndemna să se conecteze la internet şi să vadă ce învăţa Tsion Ben-Judah. A pus multe întrebări, mai ales despre semn, pe care a fost în stare să-l falsifice, după cele aflate de la Tsion, de la Ken şi din ce i-am spus eu despre el.
Rayford privi afară. Cerul era încă plin de lăcuste, însă cele mai multe, cu excepţia câtorva, se îndepărtaseră de uşă.
— N-am mai auzit de nimeni care să fi fost capabil să falsifice semnul. Mi-am imaginat că acesta, fiind vizibil doar pentru alţi credincioşi, era testul cel mai bun pentru cine era cu noi şi cine nu era. Ce facem acum – încercăm să vedem dacă se întinde semnul la toţi cei care îl poartă?
— Nu, spuse T. Nu trebuie să facem asta.
— De ce?
— Dumneata nu-*mi* testezi semnul, nu? De ce bănuieşti că al meu este real?
— Pentru că nu ai fost atacat.
— Bingo. În următoarele zece luni acesta este testul nostru cu turnesol.
— De unde ai scos zece luni?
— Nu l-ai citit pe doctorul Ben-Judah astăzi?
Rayford negă din cap.
— Spune că lăcustele au cinci luni ca să-şi găsească victimele

şi să le înţepe, iar victimele vor suferi cinci luni. El mai crede, deşi recunoaşte că este doar o părere, şi că lăcustele muşcă o persoană o dată şi apoi pleacă.

— Te-ai uitat la chestiile astea? întrebă Rayford studiind una de pe cealaltă parte a geamului.

— Oare vreau? spuse T, apropiindu-se. Nu mi-a plăcut nici măcar să citesc despre ele în lecţiile doctorului Ben-Judah. A, ia uitaţi-vă la asta! Este o monstruozitate.

— Bucură-te că sunt de partea noastră.

— Vorbind ironic, spuse T, Ben-Judah spune că sunt demoni.

— Da, dar îi slujesc lui Dumnezeu pentru o vreme.

Amândoi bărbaţii îşi ridicară capetele.

— Ce e sunetul ăsta? întrebă Rayford. Tsion spunea că zgomotul zborului lor seamănă cu cel al cailor şi al carelor care se avântă în luptă, dar eu aud altceva.

— Incantează? făcu T.

Crăpară uşa un centimetru-doi, iar o lăcustă încercă să se strecoare înăuntru. Rayford închise uşa şi o prinse acolo, zbătându-se. Îi dădu drumul şi lăcusta zbură.

— Asta e! spuse Rayford. Incantează ceva.

Bărbaţii rămaseră nemişcaţi. Norul de lăcuste, în drumul lor spre noi ţinte, strigau la unison:

— Apollyon, Apollyon, Apollyon!

— De ce mi-ar face mie Dumnezeu una ca asta? se văita Chaim. Ce i-am făcut eu Lui? Tu mă cunoşti, Cameron! Nu sunt un om rău!

— Nu El a făcut asta, doctore Rosenzweig. Ţi-ai făcut-o singur.

— Cu ce am greşit eu? Cu ce am păcătuit?

— Mândria, mai ales, spuse Buck, trăgând un scaun.

Ştia că nu poate face nimic pentru prietenul său, decât să-i ţină companie, dar lui nu-i mai păsa de astfel de gesturi.

— Mândria? Sunt mândru?

— Poate nu intenţionat, doctore, dar ai ignorat tot ce ţi-a spus Tsion în legătură cu felul în care să te raportezi la Dumnezeu. Ai contat pe farmecul tău, pe valoarea la, pe faptul că eşti o persoană bună şi te poţi descurca aşa. Ai ocolit toate dovezile că Isus este Mesia, bazându-te pe pregătirea ta, pe credinţa ta doar în ceea ce vezi, auzi şi simţi. De câte ori l-ai auzit pe Tsion citând din Epistola către Tit 3:5 şi Efeseni 2:8-9? Şi tu…

Chaim strigă de durere:

— Mai citează-mi-le o dată, Cameron, vrei?

— „El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârşite de noi, ci după a Lui îndurare… Căci în har sunteţi mântuiţi, prin credinţă, şi aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.”

Chaim dădu din cap aprobator, nefericit.

— Cameron, este atât de dureros!

— E trist să spun, dar va fi şi mai rău. Biblia spune că vei dori să mori şi nu vei putea să te sinucizi.

Chaim se legăna şi striga în chinuri:

— Mă va primi Dumnezeu dacă mă înduplec doar pentru a-mi uşura tortura?

— Dumnezeu cunoaşte totul, doctore. Chiar şi inima ta. Dacă ai şti că vei mai suferi, că-ţi va fi din ce în ce mai rău timp de cinci luni, indiferent de hotărârea ta, tot l-ai mai vrea?

— Nu ştiu! spuse el. Doamne, iartă-mă, nu ştiu!

Buck deschise radioul şi găsi un post pirat care transmitea predica lui Ilie şi a lui Moise de la Zidul Plângerii. Ilie era în mijlocul unui mesaj dur tipic.

— Aţi tunat şi aţi fulgerat împotriva lui Dumnezeu din cauza nenorocirii ce s-a abătut asupra voastră! Deşi veţi fi ultimii, nu sunteţi prima generaţie care forţează mâna iubitoare a lui Dumnezeu să acţioneze ca să disciplineze.

Ascultaţi aceste cuvinte ale Dumnezeului lui Israel, din zilele cele vechi: „V-am lipsit de ploaie cu trei luni mai înainte de seceriş; şi peste o cetate am revărsat ploaia, iar peste alta nu; peste un ţinut a plouat, iar în cel care n-a plouat, s-a uscat holda.

Şi s-au pornit două-trei cetăţi către o altă cetate ca să bea apă, dar nu s-au săturat! Şi voi tot nu v-aţi întors către Mine!

V-am bătut pe voi cu cenuşă şi cu mălură; am pustiit grădinile şi viile voastre; smochinii şi măslinii voştri au fost prăpădiţi de lăcuste. Dar voi nu v-aţi întors către Mine! Am trimis asupra voastră ciuma ca aceea din pământul Egiptului; cu sabie am ucis pe feciorii voştri… dar voi nu v-aţi întors către Mine. Şi v-am prăbuşit pe voi cum a prăbuşit Dumnezeu Sodoma şi Gomora şi aţi ajuns ca un tăciune scos din vâlvătaie. Dar nu v-aţi întors către Mine.

Drept aceea, iată ce-ţi voi face, Israele – şi cu dinadinsul îţi voi

face aceasta! Pregăteşte-te, Israele, să te întâlneşti cu Dumnezeul tău! Că El este Cel care a întocmit munţii şi a făurii vântul şi descoperă omului gândurile Sale; El a făcut zorile şi întunericul şi calcă peste înălţimile pământului. Domnul Dumnezeu Savaot este numele Lui!

Că aşa zice Domnul către casa lui Israel: Căutaţi-Mă şi veţi fi vii!… Voi care prefaceţi judecata în pelin şi prăbuşesc dreptatea la pământ. Căutaţi pe Cel care a făcut Orionul şi Pleiadele, pe Cel care preface dimineaţa în întunericul morţii şi întunecă ziua ca noaptea, pe Cel care cheamă apa mării şi o varsă peste faţa Pământului. Domnul este numele Lui.

Dar în vremea aceea omul cel înţelept va tăcea, că este vreme rea. Căutaţi binele şi nu răul, ca să fiţi vii şi aşa Domnul Dumnezeu Savaot va fi cu voi precum ziceţi că este. Urâţi răul şi iubiţi binele şi hotărâţi judecata cea dreaptă la porţi, poate că Domnul Dumnezeu Savaot se va milostivi de cei rămaşi la ai lui Iosif…

Când îmi veţi aduce ofrande arse şi prinoase de carne, eu nu le voi binevoi şi la jertfele de mântuire grase ale voastre nu voi pleca ochii. Depărtează de Mine zgomotul cântecelor tale, că nu am plăcerea să ascult cântarea alăutelor tale.

Şi judecata se va năpusti ca apa şi dreptatea ca un şuvoi furios.

— O! exclamă Buck.

— Te rog, Cameron! pledă Chaim. Închide-l! Nu mai suport.

Buck mai stătu două ore cu Chaim, incapabil să-i aline suferinţa. Acesta se zvârcolea, transpira şi gâfâia. Când, în sfârşit, se relaxă un moment, spuse:

— Eşti sigur că lucrurile se vor înrăutăţi din ce în ce mai tare până când voi dori să-mi pun capăt zilelor?

Buck dădu din cap afirmativ.

— De unde ştii?

— Cred în Biblie.

— Spune asta acolo? Cu cuvintele astea?

Buck le ştia pe dinafară:

— „Şi în zilele acelea vor căuta oamenii moartea şi nu o vor afla, spuse el. Şi vor dori să moară; moartea însă va fugi de ei.”

În următoarele cinci luni, demonii lăcuste i-au muşcat pe toţi cei care nu purtau semnul lui Dumnezeu pe frunte. Apoi, cei care fuseseră muşcaţi printre ultimii suferiră timp de alte cinci luni.

Imaginea cea mai dezolantă a suferinţei interminabile o oferea chinul lui Hattie la locuinţa de refugiu a Armatei Pătimirilor, în Mount Prospect, Illinois. Suferinţa ei era aşa de mare, încât toţi – Rayford, Tsion, Chloe şi Floyd – o implorau să-l accepte pe Hristos. În ciuda strigătelor ei grozave la orice oră din zi şi din noapte, susţinea în continuare cu încăpăţânare că primea exact ceea ce merita, nimic mai puţin.

Pentru toată lumea deveni stresant să o audă chinuindu-se tot timpul. Atunci, Rayford luă decizia să o mute la subsol, unde locuise Ken. Cu trecerea săptămânilor, nu mai rămase decât piele şi os şi nu se vindecă. Rayford se simţea de parcă ar fi vizitat un cadavru viu de fiecare dată când cobora la ea. Curând renunţă să mai meargă singur. Era prea înfiorător.

Doctorul Charles încercă să-i trateze simptomele, dar descoperi curând că era inutil. Ceilalţi se rânduiră să-i dea de mâncare, dar ea se atingea rar de ceva. Mânca mult mai puţin decât era necesar ca să supravieţuiască, dar, după cum prezice Biblia, nu muri.

Rayford ajunsese să o viziteze numai împreună cu unul dintre ceilalţi şi chiar şi atunci nu putea să doarmă bine după aceea. Hattie rămăsese doar piele şi os, ochii negri i se înfundaseră adânc în orbite. Buzele i se subţiaseră şi se întinseseră peste dinţii care acum arătau prea mari pentru gura ei.

În cele din urmă nu mai putu vorbi, ci comunica prin mormăieli şi gesturi. Apoi refuză chiar să se mai întoarcă şi să se uite la cei care coborau la ea.

Hattie se forţă totuşi să vorbească atunci când Chloe o localiză pe sora ei, Nancy, care lucra la o clinică de avorturi din vest. Toţi ceilalţi membri ai familiei lui Hattie muriseră în diverse moduri înainte de venirea lăcustelor. Acum Hattie vorbea cu sora ei pentru prima oară după câteva luni. Nancy evitase cumva timp de câteva luni înţepătura unei lăcuste scorpion, dar acum căzuse şi ea victimă.

— Nancy, trebuie să crezi în Isus, reuşi să spună Hattie, deşi vorbea de parcă ar fi avut gura plină de răni. Este singura soluţie. El te iubeşte. Fă asta.

Floyd auzise finalul conversaţiei lui Hattie şi le ceru lui Rayford şi lui Tsion să discute toţi cu ea. Dar era mai pornită ca niciodată.

— Dar este atât de evident că ştii adevărul, spuse Tsion. Iar adevărul te va elibera.

— Nu înţelegi că nu vreau să mă eliberez? Vreau doar să supravieţuiesc atât cât este nevoie ca să-l omor pe Nicolae şi am s-o fac. Apoi nu-mi mai pasă ce se va întâmpla cu mine.

— Dar nouă ne pasă, spuse Rayford.

— Vouă vă va fi bine, spuse ea răsucindu-se pe o parte şi întorcându-se cu spatele la ei.

Ajungând la sfârşitul sarcinii, Chloe nu mai putea urca şi coborî scările. Îi spuse lui Rayford că rugămintea vieţii ci era acum ca Buck să găsească o modalitate să se întoarcă acasă înainte de naşterea copilului.

Tsion era mai ocupat ca niciodată. Transmitea mai departe mesajele miraculoase de la cei 144.000 de martori care se răspândiseră ca misionari în toate ţările, nu doar în propria ţară. Curgeau poveştile despre triburi obscure care se înţelegeau în propria lor limbă şi deveneau sfinţi ai Pătimirii.

Tsion le scria zilnic celor aproape un miliard de vizitatori ai paginii sale de pe internet că aceasta era ultima perioadă de la sfârşitul vremii în care credincioşii mai aveau aparenţa libertăţii.

A venit vremea, dragi fraţi şi surori, scria el. Pentru că toţi ceilalţi sunt vulnerabili la atacurile hoardelor de lăcuste, trebuie să stea înăuntru sau să iasă doar cu haine protectoare groase. Aceasta este şansa noastră de a pune la cale mecanismele care ne vor permite să supravieţuim când sistemul global va avea propriul semn într-o bună zi. Atunci nu ni se va mai permite nici să cumpărăm, nici să vindem fără semnul acela; este un semn care, odată primit, va pecetlui soarta purtătorului pentru totdeauna – la fel cum semnul pe care îl purtăm noi ne-a pecetluit soarta pentru eternitate.

Vă implor să nu-l priviţi pe Dumnezeu ca fiind meschin sau capricios, când veţi vedea marea suferinţă a victimelor muşcate de lăcuste. Toate acestea trebuie să se întâmple conform planului Său de a-i face pe oameni să se întoarcă la El, ca să le poată arăta iubirea Sa. Scriptura ne spune că Dumnezeu este pregătit să ne ierte, este îndurător şi iertător, nu este iute la

mânie, ci plin de bunătate.

Probabil că suferă pentru că a fost nevoit să recurgă la asemenea măsuri pentru a ajunge la cei pe care îi iubeşte!

Ne doare să vedem că până şi cei care îl primesc pe Hristos în urma acestor evenimente încă mai suferă în timpul celor cinci luni despre care se pomeneşte în profeţii. Şi. Cu toate acestea, cred că suntem chemaţi să vedem aceasta ca pe o imagine a tristului fapt că păcatul şi împotrivirea îşi au consecinţele lor. Există cicatrice. Dacă o victimă îl primeşte pe Hristos, Dumnezeu îl mântuie şi acesta va apărea curat în faţa cerului. Dar efectele păcatului durează.

O, dragii mei, mă înfiorez când primesc relatări de peste tot din lume, conform cărora numărul celor care îl urmează pe Hristos este mai mare acum decât al celor înălţaţi la cer. Chiar şi naţiile care au cunoscut un impact redus al creştinismului în trecut sunt martore ale unui număr mare de oameni care au ales izbăvirea.

Desigur, vedem că şi răul cucereşte un teritoriu mai mare. Scriptura ne spune că aceia care rămân răzvrătiţi chiar şi în lumina acestei nenorociri groaznice pur şi simplu se iubesc prea mult pe ei înşişi şi păcatul lor. Oricât de mult ar încerca sistemul global să minimalizeze aceste lucruri, societatea noastră a cunoscut o creştere catastrofală a abuzului de droguri, a imoralităţii sexuale, a crimei, a hoţiei, a închinării la diavol şi a idolatriei.

Fiţi curajoşi chiar şi în mijlocul haosului şi al nenorocirii, fraţii mei iubiţi. Ştim din Biblie că împăratul demonilor adâncului îşi justifică pe deplin numele – Abaddon în ebraică şi Apollyon în greacă, ceea ce înseamnă Distrugător – conducându-i pe demonii lăcuste în nebunia lor. Dar noi, ca adepţi pecetluiţi ai lui Dumnezeu, nu trebuie să ne temem. Pentru că este scris: „Cel care este în tine este mai mare decât cel care este în lume… Noi suntem ai lui Dumnezeu. Cei care îl cunosc pe Dumnezeu ne aud; cei care nu-l cunosc pe Dumnezeu nu ne aud. Prin aceasta deosebim spiritul adevărului de spiritul păcatului”.

Întotdeauna să-mi verificaţi învăţăturile în Biblie. Noii credincioşi – şi noi toţi suntem noi într-ale credinţei – află valoarea acestei discipline prin lectură zilnică şi prin studiu. Când vedem creaturile urâte care au invadat Pământul, devine evident că şi noi trebuie să pornim la război.

În final, fraţii mei, vă îndemn şi eu alături de apostolul Pavel să vă „întăriţi în Domnul şi în puterea tăriei Lui. Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în văzduhuri.

Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să le puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare. Staţi deci tari, având mijlocul încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.

În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni şi de cereri, şi întru aceasta priveghind cu toată stăruinţa şi rugăciunea pentru toţi sfinţii. Rugaţi-vă şi pentru mine, ca să mi se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei”.

Până când vom intra iarăşi în legătură data viitoare prin intermediul acestui miracol al tehnologiei pe care l-a folosit Dumnezeu pentru a construi o biserică împotriva tuturor oponenţilor, rămân slujitorul vostru şi al Lui, Tsion Ben-Judah.

Buck ştiu că credinţa lui Jacov, a lui Hannelore şi a lui Stefan crescuse în momentul când ei insistaseră să se mute pe proprietatea lui Rosenzweig şi să-i îngrijească pe Chaim şi pe Jonas timp de câteva luni. Au adus-o cu ei şi pe mama lui Hannelore, care îl primise pe Hristos în ziua în care atacaseră lăcustele. Chiar şi în suferinţă, ea citea şi studia şi se ruga adesea ca Chaim şi Jonas să-l accepte pe Hristos. Chaim însă rămase hotărât chiar şi după ce Jonas îl primi pe Hristos.

Incapabil să găsească un zbor comercial cu un echipaj complet, Buck căuta cu disperare printre sfinţi să găsească pe cineva care ar putea să-l ducă înapoi în State cu o cursă charter, ca să fie acolo la naşterea copilului său. Ajuns la capătul puterilor, încercă să-l sune pe Mac în Noul Babilon, dar nu putu să stabilească legătura telefonică. Se strădui să-i scrie un e-mail codat, iar după o oră primi un răspuns lung.

Domnule Williams, încă aştept cu nerăbdare să vă întâlnesc. Desigur, socrul dumneavoastră mi-a spus totul despre dumneavoastră, dar nu vă faceţi griji, nu am crezut o vorbă.

Cum vă place sistemul de e-mail pe care mi l-a pus David aici? A pus în el toate elementele de siguranţă pe care vi le puteţi imagina. Dacă cineva vine la mine în acest moment, nu va putea să citească ce am scris.

Înţeleg că aveţi nevoie de un zbor charter ca să plecaţi de aici. Încercaţi cu Abdullah Smith din Iordania. Numele pare ciudat, dar are şi el motivele lui. Şi este credincios. Spuneţi-i de mine şi vă va taxa dublu (glumesc). Dacă poate să vă facă acest serviciu, va avea grijă de dumneavoastră.

Am să trimit o copie a acestui mesaj şi oamenilor dumneavoastră, ca să ştie ce se petrece aici. Eu şi David Hassid a trebuit să falsificăm o înţepătură de lăcuste ca să nu ne dăm de gol. În acest timp am mai descoperit şi alţi câţiva credincioşi clandestini printre noi. Carpathia şi Leon sunt în carantină într-un adăpost care serveşte şi la ţinerea la distanţă a lăcustelor, deşi aproape toţi ceilalţi, inclusiv cei zece conducători şi chiar Peter II, au fost înţepaţi şi acum suferă. Nu-ţi vine să crezi când îl vezi pe Carpathia la ştiri, ţinând pe umăr, ca pe un animal de companie, o lăcustă, şi spunând lumii întregi că poveştile cu înţepăturile otrăvite sunt exagerate. Este o şmecheriei a tehnologiei fotografice. Desigur, cele adevărate nu l-ar muşca probabil pe Nicolae sau pe Leon doar din curtoazie profesională.

Unii dintre noi, credincioşii, am reuşit să ne prefacem că pur şi simplu ne refacem mai repede, ca să nu mai stăm în infirmerie şi să auzim douăzeci şi patru de ore pe zi agonia celorlalţi. Carpathia m-a trimis în nişte misiuni de caritate, să dau ajutor unora dintre conducătorii cei mai răi. Ceea ce el nu ştie este că David a adunat o încărcătură clandestină de literatură, copii ale studiilor lui Tsion în diferite limbi, şi a îndesat-o în Condor 216, alături de ei. Credincioşii pe oriunde merg descarcă şi distribuie aceste studii.

A ajuns până la Leon vestea că toată această literatură creştină umple lumea, iar el este furios din cauza aceasta. La fel Peter II. Sper că într-o bună zi amândoi vor afla cum a fost transportată aceasta. Dar nu acum. Rugaţi-vă pentru noi.

Noi suntem urechile şi ochii voştri în Noul Babilon şi, oricât am

încerca să facem totul cum trebuie, ne aflăm într-o situaţie precară. Subversiunea se pedepseşte cu moartea aici. Doi membri apropiaţi ai grupului lui Peter Mathews au fost executaţi pentru că au pomenit personalului Comunităţii Globale ceva ce Peter considera că este secret. Carpathia a aliat de execuţii şi i-a trimis un bilet în care îl felicita. Desigur, Peter este pe lista neagră a lui Nicolae sau măcar sigur pe a lui Leon. Acesta crede că nu este nevoie de nicio religie, deoarece îl avem pe Excelenţa Sa Potentatul, căruia să ne închinăm.

Eu spun asta cu ironie, dar Leon este foarte serios în această privinţă. David era în cameră când Leon a sugerat să se voteze o lege care să-i oblige pe oameni să facă plecăciuni în prezenţa lui Nicolae. Acesta poate fi sfârşitul meu.

Credincioşii de aici nu se pot întâlni de teamă că vor fi suspectaţi şi descoperiţi, dar ne încurajăm unii pe alţii prin diverse modalităţi subtile. Din fericire, David a fost avansat într-un post care-l pune la un nivel apropiat de cel de pilot senior (al dumneavoastră, cu sinceritate), aşa că ne aşteptăm să interacţionăm destul de mult. Ne place tare mult ultima idee a lui Ken Ritz, aceea a organizaţiei pentru bunurile credincioşilor, în lipsa unei metode mai bune de rezolvare a problemelor, şi credem că soţia dumneavoastră va fi un preşedinte excepţional al ei. Bineînţeles că ştiţi cine va fi concurenţa ei directă. Carpathia însuşi se ocupă de comerţul global, care va avea efect imediat. Aţi auzit de el mai întâi aici. Vrea să-i aibă pe cei zece regi în buzunar, nu-i aşa?

Ştiţi, domnule Williams, am auzit ceva pe Condor, cu câteva zile înainte de atacul lăcustelor, ceva care a adeverit unul dintre lucrurile susţinute de doctorul Ben-Judah. Vă amintiţi când a scris că această perioadă nu este doar un mare război între bine şi rău, ci şi un război între rău şi rău? Cred că ceea ce a vrut să spună este că noi ne iubim unii pe alţii şi ne asigurăm ca această criză să nu ne stârnească unul împotriva celuilalt şi să nu împrăştie ceartă între bine şi bine. Dar oricum, Mathews, Sfântul Nic şi omniprezentul Leon Fortunato, lingăul Excelenţei Sale, sunt la bordul lui Condor 216. (Apropo, în sfârşit mi-am dat seama care este semnificaţia obsesiei lui Carpathia pentru numere. De fapt, mi-a spus David. El credea că ştie toată lumea. Dar vă las asta ca ghicitoare timp de o săptămână.).

Aşadar, în avion, bătrânul Mathews îl strânge cu uşa pe

Carpathia. Îi cere una, îl îndeamnă să facă alta, îl imploră pentru o mai mare cotă din taxe pentru minunatele lucruri pe care Religia Unică Globală le va face pentru Comunitatea Globală. Nicolae îi spune da şi îl aprobă în toate. Mathews ia o pauză să meargă la baie, iar Nicolae îi spune lui Fortunato: „Dacă nu îl aranjezi pe ăsta, am să fac eu însumi treaba asta”.

Bineînţeles că Leon spune: „Nu ne mai este util şi acum chiar de asta mă ocup”.

Ei bine, nu am vrut să divaghez, dar, cu toate nenorocirile de pe aici, sunt mai mult timp singur decât voi mai fi probabil vreodată. Toate cele bune pentru cel mic. Ne rugăm să ajungeţi la timp acasă şi ca mămica să fie gata să se întoarcă la lucru şi să vă facă părinte. Salutaţi pe toată lumea din partea mea.

În numele lui Hristos,

Mac M.

Deplângând încă moartea lui Ken Ritz, lipsindu-i legătura cu Mac McCullum şi şocat din cauza încercării de infiltrare a lui Ernie, Rayford profită de ocazie pentru a-l cunoaşte pe T.M. Delanty. În timp ce Ernie şi Bo cel de nestăpânit fură internaţi la spitalul Arthur Young Memorial din Palatine, Rayford făcu vreo câteva drumuri la Aeroportul Palwaukee pentru a cerceta lucrurile lui Ken. De multe ori îl vedea pe T.

Îşi împărtăşiră unul altuia poveşti de viaţă la câteva mese luate împreună, iar Rayford ştia că făcuseră un pas către o posibilă prietenie, când găsi curajul să-l întrebe:

— De la ce vine T.M.?

T îl privi de parcă i-ar fi spus: „Chiar trebuia să întrebi?”

— Dacă aş fi vrut ca oamenii să ştie, nu aş fi apelat la iniţiale.

— Îmi cer scuze. Doar mă întrebam de ce te prezinţi ca T, atâta tot.

— Am un prenume nasol, ce să-ţi spun? Mama a fost afro-americană, iar tata irlandezo-scoţian. Mai greu pe partea scoţiană, spun eu cu tristeţe. Ea mi-a dat numele unui profesor al ei din şcoală. Tyrola era un nume de familie bun, dar, dacă apari cu un prenume ca ăsta, ce ai să faci?

— Mi-aş cumpăra un bilet şi aş pleca din oraş, T. Scuze că am întrebat. Al doilea prenume nu era mai bun?

— Mark.

Rayford ridică din umeri.

— Ce-i rău în legătură cu el?

— Nimic, doar că arăt eu ca un Mark? Recunoaşte, arăt ca un T.

Tyrola Mark Delanty era singurul membru al micii sale biserici, care supravieţuise Înălţării la Cer.

— Am vrut să mă sinucid, spuse el. Şi nu pot să spun că mă simt prea bine nici de când m-am împăcat cu Dumnezeu.

Am pierdut o soţie cu care eram căsătoriţi de paisprezece ani şi şase copii, toată familia mea, prietenii, oamenii de la biserică, pe toată lumea.

Rayford îl întrebă cu cine se întâlnea acum.

— Sunt vreo treizeci de credincioşi în cartierul meu. Din ce în ce mai mulţi, pe zi ce trece. „Cartier” e mult spus, desigur. Cu toţii locuim în vechile noastre case, dar ele nu valorează nimic. S-a întâmplat doar să nu se dărâme, aşa că acum sunt spaţii de locuit.

După câteva întâlniri, Rayford şi T ajunseră în cele din urmă la subiectul legat de Ken, Palwaukee, Ernie şi Bo. Reieşi că T era deţinătorul majoritar al aeroportului, după ce-l cumpărase de la stat cu vreo doi ani înainte de înălţarea la Cer.

— Nu am făcut niciodată mulţi bani din el. La limita inferioară, dar lucrurile păreau să ia o altă întorsătură. Ken şi alţi câţiva zburau regulat de aici. Ken a locuit aici, după cum ştii, până la cutremur, când s-a mutat cu voi.

Bo era unicul fiu al unui investitor bogat care deţinea 5% din afacere, dar murise într-un accident de maşină la înălţarea la Cer.

— În haosul care a urmat, Bo a apărut ca singurul moştenitor şi a încercat să se poarte ca un membru al administraţiei şi ca un şef. I-am făcut pe plac până când l-a adus pe Ernie. La început, m-am opus. Era un tânăr de nouăsprezece ani, care părăsise şcoala la paisprezece ani, dar avea reputaţia de a fi un bun mecanic. Ei bine, s-a dovedit că chiar era şi a fost de mare ajutor aici. Abia în ziua atacului lăcustelor mi-am dat seama că Ernie şi Bo puseseră ceva la cale.

— De ce ar fi vrut ei ca Ernie să se infiltreze în grupul nostru?

— Umbla vorba că Ritz avea mulţi bani. Cred că Ernie încerca să se pună bine cu el. El şi cu Bo ar fi încercat să-l tragă pe sfoară. Când Ken a fost ucis, au început să se agite. Ai văzut rezultatele triste ale efortului lor comic.

Rayford îl studie pe T, încercând să decidă dacă să-l întrebe ce credea despre ceea ce se zvonea în legătură cu averea lui Ken. Se decise să nu pună încă această întrebare, dar T o făcu inutilă.

— Ştii, zvonurile erau adevărate.

— De fapt, ştiu, spuse Rayford. Tu cum de ştii?

— Ken chiar voia să cumpere aeroportul, iar eu chiar voiam să-l vând. Aceasta a fost tot timpul speranţa mea, dar acum aveam un alt motiv. Reconstruirea lui după cutremur m-a făcut să strâng serios cureaua şi aveam nevoie de bani. Voiam să dau nişte bani micii noastre congregaţii şi să vedem dacă puteam face ceva pentru Dumnezeu în cei câţiva ani care au mai rămas. L-am întrebat pe Ken dacă îşi permitea să-mi ofere valoarea de pe piaţă a aeroportului, iar el m-a asigurat că şi-o permitea.

— S-a întâmplat să spună în ce bancă îşi ţinea banii?

T zâmbi.

— Încă ne mai cercetăm unul pe celălalt, nu-i aşa? Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica.

— Doar mă întrebam, spuse Rayford.

— Da, cred că amândoi ne pricepem la asta.

— Ce crezi că ar trebui făcut cu bunurile lui Ken, T?

— Să fie folosite pentru Dumnezeu. Până la ultimul bănuţ. Asta ar fi vrut el.

— Sunt de acord. Banii mai aparţin şi altcuiva? Legal, vreau să spun.

— Nu.

— Şi ai acces la ei?

— Vrei să sapi împreună cu mine, Rayford?

— Nu ştiu. Cum plăteşti?

— Dacă Ritz nu ţi-a spus că îi poţi lua, cred pe bună dreptate, că sunt ai mei. Au fost lăsaţi pe proprietatea mea. Nu ştiu sigur unde şi nici câţi sunt. Dar cu siguranţă mi-ar plăcea să ajung la ei înainte să se refacă Ernie şi Bo.

Rayford aprobă din cap.

— Mica ta biserică are nevoie de toţi aceşti bani?

— După cum spuneam, vrem să vedem dacă putem face ceva important. Nu vom construi o biserică şi nici nu ne vom repara casele.

— Şi cam ce sumă ai în vedere? spuse Rayford.

— Poale peste un milion.

— Te-ar surprinde să afli că probabil sunt de cinci ori mai mulţi?

— Acum negociem, Rayford? Vrei o parte din ei, crezi că eşti îndreptăţit la ei, ce?

Rayford clătină din cap.

— Aş vrea să-ţi pot cumpăra avioanele. Nu am nicio pretenţie asupra banilor sau de altă natură.

— Să-ţi spun eu cum facem, spuse T. Dacă sunt măcar pe jumătate din cât crezi tu că sunt, îţi dau avioanele lui.

— Cât vrei pe Gulfstream?

— Dacă sunt atâţia bani cât spui tu, atunci ţi-l dau şi pe ăla.

— Şi pot zbura de aici?

— Le poţi ţine aici, le poţi îngriji aici şi poţi locui şi tu cu ele aici, dacă vrei.

— Şi poate să vină aici un iordanian cu fiul meu în douăzeci şi patru de ore, fără să i se pună nicio întrebare?

— Ne-am înţeles, frate.

Rayford deschise subiectul despre o cooperativă de bunuri printre credincioşi, coordonată de la locuinţa de refugiu a Armatei Pătimirilor.

— Te interesează să te bagi în asta, să livrezi, să faci curse charter, chestii de felul ăsta?

— Acum, *asta* chiar m-ar interesa, spuse T. Pariez că şi micul meu grup de credincioşi se va băga.

Buck se întâlni cu Abdullah Smith la o cafenea în aer liber condusă de o tânără aflată la sfârşitul perioadei de recuperare. Abdullah era la fel de discret şi de tăcut ca toţi cei pe care Buck îi cunoscuse vreodată. Dar avea un semn clar pe frunte şi era sănătos. Îl îmbrăţişă pe Buck cu vigoare, în ciuda faptului că era un partener de conversaţie laconic.

— Numele McCullum este tot ce este nevoie să aud, domnule. Suntem fraţi, suntem trei. Eu zbor. Tu plăteşti. Nimic mai mult nu mai este nevoie să fie spus.

Şi nu mai era. Cel puţin de către Abdullah. Buck îi spuse că mai avea de făcut doar o vizită şi apoi urmau să se întâlnească la aeroport în Amman, la şase seara.

— Aş fi recunoscător dacă am face escală în nordul Greciei şi apoi vom merge direct la Chicago.

Abdullah încuviinţă din cap.

Străzile Ierusalimului erau în cea mai mare parte pustii. Buck nu se obişnuise deloc cu suspinele şi strigătele pe care le auzea la fiecare colţ de stradă. Părea că în fiecare casă erau mulţi care sufereau. Auzi că mii de israelieni îşi tăiaseră venele, încercaseră să se spânzure, să bea otravă, îşi băgaseră capetele în aragaz, îşi puseseră pungi de plastic pe cap, se aşezaseră în garaj cu motorul maşinii pornit, săriseră chiar în faţa trenurilor şi se aruncaseră de pe clădiri. Se răniseră grav, bineînţeles, iar unii dintre ei arătau ca ciopârţiţi de un măcelar. Dar niciunul nu muri. Doar trăiau în chinuri.

Buck găsi casa lui Rosenzweig puţin mai liniştită, dar chiar şi Chaim implora să fie scutit de acest chin. Jacov îi spuse că Chaim nu mâncase nimic – absolut nimic – de mai mult de o săptămână. Încerca să se înfometeze ca să moară sau să-şi provoace deshidratare. Arăta groaznic, epuizat şi palid.

Jonas şi soacra lui Jacov dădeau dovadă de mai mult stoicism. În pofida suferinţei evidente, dormeau, mâncau, se deplasau. Încercaseră să ia medicamente, deşi se părea că nu aveau niciun efect. Dar conta că încercau. Aşteptau cu nerăbdare ziua în care vor fi scăpat de efectele acestor înţepături. Jonas, în special, era ca un copil entuziasmat când studia Biblia cu Jacov, iar mesajele virtuale ale lui Tsion Ben-Judah i se citeau zi de zi.

Chaim nu mai voia decât să moară. Buck stătu pe patul lui până când bătrânul strigă în agonie:

— Totul doare, Cameron. Dacă ţi-ar păsa măcar un pic de mine, m-ai elibera de această suferinţă. Fie-ţi milă! Fă ceea ce trebuie! Dumnezeu te va ierta.

— Îmi ceri imposibilul şi oricum n-aş face lucrul ăsta. Nu mi-aş ierta dacă nu ţi-aş da orice ocazie pentru a crede.

— Lasă-mă să mor!

— Chaim, nu te înţeleg. Chiar nu te înţeleg. Tu ştii adevărul. Suferinţa ta se va termina în câteva săptămâni şi…

— Nu voi supravieţui *niciodată* atât de mult!

— Şi vei avea pentru ce trăi.

Chaim tăcu şi rămase nemişcat un timp mai lung, de parcă pacea s-ar fi aşternut asupra lui. Dar nu se întâmplase acest lucru.

— Să-ţi spun adevărul, tinere prieten, nici eu nu înţeleg. Mărturisesc că vreau să vin la Hristos. Dar în mine se dă o luptă şi pur şi simplu nu pot.

— Poţi!

— Nu pot!

— Nu a nu putea este problema, nu-i aşa, doctore?

Chaim clătină din cap nefericit.

— Nu vreau.

— Şi negi că mândria este cea care te reţine să mergi la Dumnezeu.

— Recunosc acum! Mândria *este* cea care nu-mi dă voie! Dar ea există şi este adevărată. Omul nu poate deveni ceea ce nu este.

— O, aici greşeşti, Chaim! Pavel, care a fost un evreu ortodox, a scris: „Dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi”.

Chaim se zvârcoli de durere câteva minute, dar nu spuse nimic. După părerea lui Buck, aceasta însemna un progres.

— Chaim! spuse el încet.

— Lasă-mă în pace, Cameron!

— Am să mă rog pentru tine.

— Îţi vei pierde timpul de pomană.

— Niciodată. Te iubesc, Chaim. Cu toţii te iubim. Iar Dumnezeu mai mult decât noi toţi.

— Dacă Dumnezeu m-ar iubi, m-ar lăsa să mor.

— Nu înainte să îi aparţii.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Faimoasele ultime cuvinte. La revedere, prietene. Aştept cu nerăbdare să te revăd.

19

Rayford îşi iubea fiica din tot sufletul. O iubise din totdeauna. Nu doar pentru că era singura rudă ce-i mai rămăsese. Îl iubise şi pe Raymie şi îi era tare dor de el. Pierderea a două soţii în mai puţin de trei ani reprezentase o lovitură despre care el ştiuse că-l va marca până la a doua venire a lui Isus pe Pământ.

Dar relaţia lui cu Chloe fusese întotdeauna specială. Desigur, avuseseră şi ei momentele lor dificile, în care ea trecea prin procesul de îndepărtare de familie şi de transformare într-o tânără femeie independentă. Şi totuşi, semăna aşa de mult cu el.

Acest lucru făcuse ca ei, la început, să-i fie greu să creadă că

Dumnezeu era în spatele dispariţiilor. Flatat că ea semăna cu el şi totuşi îngrijorat că pragmatismului ei ar putea s-o ţină pentru totdeauna departe de Hristos, Rayford suferise din cauza ei. Cea mai mare zi din viaţa lui – lăsând-o deoparte pe cea în care el însuşi devenise credincios – fusese cea în care Chloe se hotărâse.

Fusese încântat când ea şi Buck se căsătoriseră, în ciuda diferenţei de vârstă de zece ani dintre ei. Nu ştiuse ce să creadă când auzise că aşteptau un copil şi că el va deveni bunic în cei mai puţin de cinci ani care le mai rămăseseră de trăit pe Pământ.

Dar văzând-o pe Chloe în plină înflorire în timpul sarcinii, căzuse în extaz. Şi-o amintea pe Irene care, în ciuda sarcinii dificile, radia cu cât sarcina înainta mai mult, deşi devenea din ce în ce mai mare. El citise toate cărţile, cunoştea toate problemele. Rayford înţelesese că Irene nu-l va crede dacă-i va spune că atinsese culmea frumuseţii spre sfârşitul sarcinii.

Ea spusese acelaşi lucru pe care îl spunea acum Chloe – că se simţea ca o vacă, că era umflată, abia se mişca. Nu suporta încheieturile umflate, durerile de spate, respiraţia sacadată, scăderea mobilităţii.

— Într-un fel mă bucur că Buck este blocat în Israel, spuse ea. Vreau să spun că aş vrea să vină înapoi şi asta chiar acum, dar va crede că m-am dublat ca mărime.

Rayford profită de ocazie pentru a se aşeza şi a sta de vorbă cu Chloe.

— Iubito, începu el, fă-mi pe plac, te rog. Poate că este incorect din punct de vedere politic să spui că faci ceea ce ţi s-a hărăzit. Ştiu că eşti mai mult decât o maşină de făcut copii şi că ai lucruri incredibile de oferit acestei lumi. Ai avut o mare influenţă chiar înainte de Înălţarea la Cer, dar, de atunci, eşti soldat. Vei face din cooperativa globală de bunuri salvarea vieţilor a milioane de sfinţi. Dar trebuie să-mi faci o favoare şi să încetezi să te mai plângi de ce face sarcina cu trupul tău.

— Ştiu, tată, spuse ea. Dar sunt atât de...

— Frumoasă, completă el. Extraordinar de frumoasă.

Spuse asta cu atâta pasiune că păru să o reducă la tăcere.

Arăta altfel, desigur. Nimic nu mai era la fel. Cu doar câteva săptămâni înainte de data prevăzută pentru naştere, faţa i se rotunjise. Dar el încă o mai putea găsi pe fetiţa lui acolo, pe

Chloe a lui care fusese un ţânc, plin de viaţă şi de curiozitate.

— Îmi pare rău că Buck nu te poate vedea aşa cum eşti acum. Acum nu te uita aşa la mine. Vorbesc serios. Te-ar găsi atât de încântătoare şi, chiar dacă mă crezi sau nu, te-ar găsi şi atrăgătoare. Nu eşti prima femeie însărcinată care ia în greutate. Soţii nu gândesc aşa. El te va vedea aşa cum am văzut-o eu pe mama ta când era însărcinată cu tine. Va fi copleşii de gândul că porţi în pântec copilul lui şi al tău.

Discuţia păru să-i fie de ajutor lui Chloe.

— Mă stresează venirea lui acasă, recunoscu ea. Ştiu că pleacă din Israel la ora şase, ora lor, dar cine ştie cât timp va sta în Grecia?

— Nu mult. Vrea să vină acasă.

— Şi fiind vorba de un charter, probabil că vor merge continuu. Aş vrea să-l aştept la aeroport.

— Doctorul spune că nu ar trebui să…

— …merg cu maşina, mai ales pe drumurile astea, ştiu. Nici nu vreau să trec prin asta. Dar eu şi Buck am fost despărţiţi atâta vreme. Şi oricâte griji ne facem amândoi pentru aducerea pe lume a unui copil în aceste vremuri, ne-am ataşat de el atât de mult că abia aşteptăm să-l cunoaştem… sau să o cunoaştem.

— Eu abia aştept să fiu bunic, spuse Rayford. M-am rugat pentru acest copil de când am aflat ca există. Mă îngrijorează doar faptul că viaţa va fi aşa de dură pentru noi toţi, că nu voi avea ocazia să fiu acel bunic care aş vrea să fiu.

— Vei fi grozav. Mă bucur că nu mai zbori pentru Carpathia. Nu aş vrea să-mi mai fac griji pentru tine tot timpul.

Rayford se ridică în picioare şi se uită pe fereastră. Soarele de dimineaţă era puternic.

— Mă întorc în război, spuse el.

— Ce înseamnă asta?

— Ei bine, aş putea să dau vina pe tine. Tu ai dus ideea lui Ken atât de departe încât îmi va ocupa timpul ca o slujbă cu normă întreagă. Am să zbor aproape la fel de mult ca atunci când eram cu Pan-Con.

— Pentru cooperativă?

El dădu din cap afirmativ.

— Ţi-am spus despre T.

— Da.

— Vom desfăşura operaţiunile aeriene de pe Palwaukee. Voi

zbura peste tot în lume. Dacă pescarii aceia din Strâmtoarea Bering vor avea la fel de mult succes pe cât preconizezi tu, voi avea destulă treabă acolo, ca să-mi ocupe timpul până la Arătarea Slavei lui Dumnezeu.

Floyd Charles ciocăni în tocul uşii.

— E timpul pentru un control. Vrei ca tatăl tău să aştepte afară?

— Ce facem? întrebă Chloe.

— Doar verificăm respiraţia, a ta şi a juniorului.

— Poate să stea şi tata. Poate să asculte şi el?

— Bineînţeles.

Floyd luă mai întâi pulsul lui Chloe, apoi îi ascultă inima cu stetoscopul. Întinse o substanţă lubrifiantă pe burta ei rotundă şi folosi un monitor alimentat de baterii pentru a amplifica sunetele lichide produse de bătăile inimii fătului. Rayford se lupta cu lacrimile, iar Chloe radia.

— Mie mi se pare că este un băiat mare, spuse doctorul Charles.

Când termină, Chloe îl întrebă:

— Este totul în regulă?

— Nu este nicio problemă majoră, o asigură el.

Rayford se uită la Floyd. Nu era la fel de bine dispus ca de obicei. Nici măcar nu zâmbise când făcuse gluma despre băiat. Ea nu voia să ştie sexul copilului, iar el nu-i făcuse niciun test pentru a afla.

— Dar altceva în afară de probleme majore, Floyd? îl întrebă ea, cu vocea scăzută. De obicei spui că totul este grozav.

Spusese exact ce era în mintea lui Rayford, iar inima lui tresări când Floyd trase un scaun.

— Tu ai observat asta, nu? spuse el.

— O, nu, zise ea.

Floyd puse o mână pe umărul ei.

— Chloe, ascultă-mă.

— O, nu!

— Chloe, ce am spus? Am spus că nu este nicio problemă majoră şi am vorbit serios. Crezi că aş spune asta dacă nu ar fi adevărat?

— Şi care este problema minoră?

— O scădere a pulsului copilului.

— Glumeşti, făcu Rayford. Dacă m-ar fi întrebat cineva, aş fi

spus că este prea rapid.

— Pulsul tuturor feţilor este mai rapid ca al nostru, spuse Floyd. Iar scăderea este atât de uşoară că nici nu prea am luat-o în consideraţie săptămâna trecută.

— Lucrul ăsta se petrece de o săptămână? zise Chloe.

Floyd aprobă din cap.

— Vorbim despre o scădere de o fracţiune de procent în şase zile. Nu trebuie neapărat să însemne ceva.

— Dar dacă ar însemna ceva, spuse Chloe, ce anume ar fi?

— Nu vrem să înregistrăm o scădere efectivă a pulsului fătului. Adică una de cinci procente şi mai ales de zece procente sau mai mult.

— Pentru că...?

— Pentru că acest lucru ar fi o ameninţare la viabilitatea lui.

— Mai pe înţelesul nostru, doctore, îl rugă Chloe.

— Pe măsură ce copilul se aşază în poziţia de naştere, cordonul ombilical se poate strânge în jurul pieptului sau al gâtului.

— Crezi că asta se întâmplă?

— Nu. Doar supraveghez inima, Chloe. Atâta tot.

— Este însă posibil?

— Totul este posibil. De aceea nu fac o listă cu tot ce poate fi în neregulă.

— Dacă aceasta este atât de neimportantă, de ce mi-ai spus de ea?

— În primul rând, pentru că ai întrebat. Vreau doar să te pregătesc pentru un fel de tratament dacă acest simptom persistă.

— Dar ai spus că scăderea nu este îngrijorătoare acum.

— În regulă, dacă simptomele se înrăutăţesc.

— Ce vei face?

— Cel puţin te pun la oxigen pentru cea mai mare parte a zilei.

— Am nevoie să mă ridic puţin, spuse Chloe.

Începu să se mişte, iar Rayford se întinse să o ajute. Floyd nu făcu acelaşi lucru.

— De fapt, continuă el, aş prefera să stai liniştită până când reuşesc să ies şi să-ţi aduc nişte oxigen mâine.

— Nu pot nici măcar să mă ridic în picioare?

— Doar pentru necesităţi. Dacă este doar pentru a-ţi schimba

poziţia, încearcă să nu o faci.

— Bine, spuse ea, eu şi tata suntem oameni rezistenţi. Prezintă-mi scenariul cel mai rău.

— Am avut de-a face cu destule femei însărcinate, mai ales în această etapă a sarcinii, ca să ştiu că nu este bine să te gândeşti prea mult la toate posibilităţile negative.

— Eu nu sunt orice femeie însărcinată, doctore. Eu sunt Chloe, iar tu mă cunoşti şi ştii că am să te bat la cap până ai să-mi spui care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla.

— Bine, fu el de acord. Cred că oxigenul va rezolva problema. Dacă nu, am să te pun la monitor din oră în oră ca să observ dacă apare o schimbare semnificativă a pulsului fătului. În cel mai rău caz, poate că va trebui să îţi induc contracţiile. Poate însemna o operaţie cezariană, din cauza probabilităţii unei probleme provocate de cordonul ombilical.

Chloe tăcu şi se uită la Rayford. Acesta spuse:

— Nu ai vrea să-i provoci contracţiile, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Obişnuiam să spun că natura ştie cel mai bine. Copilul vine pe lume când este pregătit. Acum ştiu că Dumnezeu ştie cel mai bine. Dar el ne-a dat minte, medicamente şi tehnologii minune care ne permit să facem ce este necesar atunci când lucrurile nu merg aşa cum vrem noi.

Chloe părea să nu se simtă în largul ei.

— Vreau să ştiu un lucru, Floyd. Eu am influenţat în vreun fel asta? Ar fi trebuit să fac ceva sau ar fi trebuit să procedez altfel?

Floyd negă din cap.

— Nu am fost foarte bucuros în legătură cu plecarea ta în Israel. Şi aş fi vrut să nu fi auzit vreodată de fuga ta de la elicopter la avion. Dar eforturile tale exagerate din timpul sarcinii ar fi putut duce la alte probleme.

— Ca de exemplu?

— De exemplu oricare dintre cele care n-au apărut. Aşa că nu voi vorbi despre asta. Ce părere ai? Ai trecut deja prin toate lucrurile posibile – ai fost convinsă că vei avea un monstru, că acest copil este deja mort, erai sigură că propriul copil nu are toate organele dezvoltate complet. Nu este nevoie să-ţi faci griji despre lucruri pe care le-ai fi putut provoca, dar nu ai făcut-o. Acum când crezi că va veni tatăl?

— Diseară, spuse ea. Asta este tot ce ştiu.

Abdullah Smith păru mulţumit că Buck îşi făcu apariţia când

promisese că va veni.

— Am auzit că eşti om de cuvânt, zise Buck, şi am vrut să-ţi arăt că şi eu sunt.

Ca de obicei, Abdullah nu răspunse. Luă una dintre genţile lui Buck şi îl conduse sprinten la avion. Buck încercă să ghicească care era. Trecu de avioanele cu elice, ştiind că acestea nu-l vor traversa Atlanticul. Dar Abdullah trecu şi de Learjet şi de un Hajiman nou-nouţ, o versiune mai mică a lui Concorde şi la fel de rapid.

Buck se opri, uitându-se uimit când Abdullah deschise ecranul din plexiglas al cabinei unui avion ce semăna cu unul egiptean de luptă. Putea zbura cu aproape trei mii de kilometri pe oră la altitudini foarte mari, dar autonomia de zbor era mai mică.

— Acesta este avionul tău? întrebă Buck.

— Te rog să urci la bord, spuse Abdullah. Rezervorul de combustibil a fost mărit. I-a fost adăugat un mic spaţiu de depozitare. Oprire în Grecia, oprire în Londra, oprire în Groenlanda, oprire în Wheeling.

Buck era impresionat că ştia unde va merge. Era clar că speranţa lui de a se întinde, cea de a citi ceva, chiar de a moţăi nu mai putea fi pusă la socoteală.

— Mai întâi trebuie să se îmbarce pasagerul, spuse Abdullah.

Buck se urcă şi încercă să arate că ştia cum să procedeze cu acest tip de avion după ce scrisese o serie de articole în timp ce zbura alături de piloţi de luptă americani. Asta se întâmplase înaintea domniei lui Nicolae Carpathia şi de scoaterea la vânzare a acestor avioane pentru cetăţeni particulari.

Buck era gata să-şi prindă casca şi să-şi pună masca de oxigen, când Abdullah oftă şi zise:

— Centura.

Buck stătea pe ea. Până aici îi merse cu lauda. Trebui să se ridice în picioare, atât cât era posibil în spaţiul acela îngust, în timp ce Abdullah băgă mâna sub el ca să tragă centura. Odată prinsă, încercă să-şi pună casca. Din nou fu nevoie de ajutorul pilotului – să-i desprindă curelele, să-i aranjeze casca cum trebuia, să i-o lovească în creştet până când fu aşezată în poziţia corectă, extrem de fixă. Îi apăsa tâmplele şi pomeţii lui Buck, care începu să-şi pună masca de oxigen, când Abdullah îi reaminti:

— Numai la mare altitudine.

— Exact. Ştiam asta.

Abdullah se aşeză chiar în faţa lui, dându-i lui Buck sentimentul că erau pe o sanie: capul lui Abdullah era la doar câţiva centimetri de nasul lui Buck.

În State, pentru scoaterea unui avion de luptă din zona de pregătire pe linia de decolare şi apoi pentru ducerea lui pe pistă ar fi fost nevoie de o jumătate de oră. Buck află că la Amman aeroportul era ca o piaţă în aer liber. Nu existau linii sau cozi. Se mergea pe principiul primul venit, primul servit şi fiecare era pe cont propriu. Abdullah spuse ceva la radio despre avion, charter, pasager, încărcătură, Grecia, toate în timp ce ducea avionul direct spre pista de decolare. Nu aşteptă instrucţiuni de la turnul de control.

Aeroportul din Amman fusese redeschis de curând după reconstrucţie şi, deşi traficul aerian era redus din cauza atacului lăcustelor, câteva avioane erau deja aliniate pentru decolare. Două aparate de mare capacitate erau în frunte, urmate de un avion standard, de un Learjet şi de un alt avion mare. Abdullah se întoarse pentru a-i atrage atenţia lui Buck şi arătă spre indicatorul nivelului de combustibil, care arăta că este plin.

Buck îi făcu semn cu degetul mare în sus, prin care voia să-i spună că se simţea bine ştiind că au mult combustibil. Abdullah păru să înţeleagă că Buck voia să se ridice în aer chiar în acel moment. Rulă repede pe sol pe lângă celelalte avioane, ajunse lângă aparatele care primiseră permisiunea de a decola şi le depăşi unul câte unul. Buck rămase fără cuvinte. Îşi imagină că, dacă ceilalţi piloţi ar fi avut claxoane, ar fi claxonai ca şoferii în traficul terestru.

Când Abdullah trecu pe lângă al doilea avion de capacitate mare, primul începu să ruleze. Abdullah se strecură în spatele lui şi imediat el şi Buck erau următorii pregătiţi pentru decolare. Buck îşi lungi gâtul să vadă dacă veneau vehiculele de urgenţă sau dacă alte avioane veneau în faţa lor ca să-i facă să respecte rândul. Nu îi apostrofă nimeni de la turn. De îndată ce avionul cel mare luă un avans pe pistă, porni şi Abdullah.

— Edward Zulu Zulu Two Niner decolează, spuse el la radio.

Buck se aştepta ca cineva să-i răspundă: „Unde te crezi, omule?” Dar nu-i zise nimeni nimic.

— Zece-patru, Abdullah, fu tot ce se auzi.

Nici nu putea fi vorba de încălzire şi de viteză de pregătire.

Abdullah conduse avionul până la capătul pistei, îl alinie şi îl ridică în aer. Capul lui Buck fu împins înapoi, iar stomacul i se făcuse plat. Nu ar fi putut să se aplece înainte, nici dacă ar fi vrut. Încălcând în mod evident orice regulă a zborului internaţional, Abdullah ajunse la viteza de decolare după câteva sute de metri şi se înălţă. Ţâşni ca ca o rachetă, pe deasupra şi pe dincolo de avionul din faţa lui, iar Buck se simţea de parcă zburau direct în sus.

Era împins în scaun, cu ochii la nori. Păru că doar după câteva minute Abdullah atinse punctul maxim al ascensiunii şi apoi păru că încetineşte şi îşi începe coborârea. Era ca o călătorie într-un montagnes russes, ajungând rapid în vârf şi apoi alunecând pe partea cealaltă. Abdullah acţionă un buton, care-i permitea să vorbească direct în casca lui Buck.

— De la Amman la Atena e doar o simplă ascensiune şi o coborâre, spuse el.

— Dar noi nu mergem la Atena, ţii aminte?

Abdullah se lovi peste cască.

— Ptolemaïs, nu-i aşa?

— Exact!

Avionul se ridică iar. Abdullah scormoni printre nişte hărţi rulate şi spuse:

— Nicio problemă.

Şi avea dreptate. Câteva minute mai târziu ajunse huruind pe pista micului aeroport.

— Cât timp stai cât prietenii? întrebă el în timp ce rula spre pompele de combustibil.

Rayford o linişti pe Chloe şi fură de acord că preferau ca Floyd să le spună adevărul decât să-l prezinte într-o variantă plăcută, iar mai târziu să dea de probleme. Dar după ce-i aduse apă, Rayford urcă să vorbească cu Tsion. Rabinul îl primi călduros.

— Aproape mi-am terminat învăţătura pe ziua de azi, spuse el. Am să o transmit în mai puţin de o oră. Oricum, întotdeauna am timp pentru tine.

Rayford îi spuse despre posibila complicaţie a copilului.

— Am să mă rog, spuse Tsion. Şi am să te rog să te rogi şi tu pentru mine.

— Desigur, Tsion. În legătură cu ceva anume?

— Ei bine, da. Sincer vorbind, mă simt singur şi copleşit şi

urăsc acest sentiment.

— Este de înţeles.

— Ştiu. Şi am un sentiment adânc de bucurie, ca acela pe care îl avem atunci când suntem împăcaţi cu Dumnezeu. I-am spus acest lucru, desigur, dar aş fi recunoscător să ştiu că se mai roagă şi altcineva pentru mine.

— Cred că toţi facem asta, Tsion.

— Sunt binecuvântat să am o familie atât de iubitoare care să-mi înlocuiască pierderea. Cu toţii am suferit. Uneori pur şi simplu mă depăşeşte. Ştiam că va veni această nenorocire cu lăcustele, dar niciodată nu am studiat în ansamblu implicaţiile acesteia. Aş vrea să fi fost mai pregătiţi în multe privinţe. Duşmanul nostru a fost neputincios luni de zile. Şi totuşi, în timp ce noi contăm pe ei pentru atât de multe lucruri, precum transport, comunicaţii şi altele de acest fel, aceasta ne-a paralizat şi pe noi.

Nu ştiu, continuă el ridicându-se şi întinzându-se. Nu mă aştept să mai găsesc fericire. Aştept cu nerăbdare naşterea acestui copil, de parcă ar fi al meu. El va aduce o rază de soare.

— Iar noi vrem ca şi tu să-i fii părinte, Tsion.

— Doar diferenţa ne va face să ne deşteptăm, nu-i aşa?

— Diferenţa?

— Acest copil inocent, tânăr nu va şti de ce plânge Hattie. Nu va şti de pierderile suferite de noi. Nu va înţelege că noi trăim în teroare, ca suntem duşmanii statului. Şi nu va fi nevoie să-l învăţăm despre toată disperarea trecutului, aşa cum ar trebui să o facem dacă ar deveni adult. Până când acest copil va împlini cinci ani, el va trăi deja în împărăţia nesfârşită a lui Isus Hristos. Imaginează-ţi.

Tsion avea felul său de a prezenta în perspectivă orice lucru. Totuşi Rayford fu trezit la realitate de teama rabinului. Milioane de oameni din toată lumea se aşteptau ca doctorul Ben-Judah să fie liderul lor spiritual. Trebuiau să presupună că el era împăcat cu drumul alături de Dumnezeu. Şi totuşi, era şi el tot un credincios proaspăt. Deşi mare savant şi teolog, era doar un om. Ca majoritatea celorlalţi, suferise teribil. Încă mai avea zilele lui de deznădejde.

Rayford începu să se simtă şi el singur. Floyd va avea mult de lucru în locuinţa de refugiu cu bebeluşul şi cu Hattie care încă mai suferea. Buck îi spusese lui Rayford că aştepta cu

nerăbdare un minimum de normalitate şi de stabilitate, ca să poată să facă din revista sa electronică ceea ce trebuia să fie pentru a putea concura cu ziarele mizerabile ale Comunităţii Globale a lui Carpathia. Chloe va fi ocupată cu bebeluşul şi cu detaliile legate de cooperativa de bunuri. Iar Hattie, când se va recupera în cele din urmă, va arde de dorinţa de a pleca de acolo.

Tot ce-i mai rămânea lui Rayford era să fie activ. Aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în cabina avionului. Se obişnuise cu gândul că viaţa lui va consta în muncă serioasă, fiind atent să rămână liber şi încercând să rămână în viaţă. Dar Arătarea Slavei lui Dumnezeu părea mereu departe. Cât tânjea să fie cu Isus! Să îşi regăsească familia!

Viaţa sa ca pilot de curse comerciale părea mult în urmă. Era greu de crezut că în urmă cu mai puţin de trei ani era un soţ şi un tată de suburbie, şi nici măcar unul prea bun, care nu avea altă grijă decât unde şi când va zbura data viitoare.

Rayford nu se putea plânge că nu avea nimic important cu care să-şi ocupe timpul. Dar ce preţ plătise pentru a ajunge aici! Putea să-l înţeleagă pe Tsion. Dacă Pătimirea era grea pentru un om obişnuit ca Rayford, nu-şi putea imagina cum era pentru cel chemat să-i adune pe cei 144.000 de martori şi să înveţe poate un miliard de alte suflete noi.

La începutul după-amiezei, Rayford primi un telefon de la T Delanty.

— Vreau să încep să sap mâine, spuse el. Mai vrei să mă ajuţi?

— N-aş rata acesta lucru. Dacă ginerele meu ajunge la o oră normală, voi fi gata când vei fi şi tu.

— Ce spui de şapte dimineaţa?

— De ce atâta grabă?

— Am auzit că Ernie se însănătoşeşte. Probabil la fel şi Bo, dar el a încercat să se omoare în trei feluri. Arată ca naiba.

— Cumpără şi partea lui.

— Aşa voi face, iar acest lucru va fi uşor datorită felului în care ne-am înţeles. Tot ce trebuie să fac este să-i fac o ofertă pe care nu o poate refuza. I-au fost lăsaţi nişte bani, dar partea lui din aeroport este atât de mică încât ar trebui să fiu în stare să-l fac să plece. Mă îngrijorează Ernie.

— Cum aşa?

— Era apropiat de Ken, Ray. Cel puţin la fel de apropiat pe cât poate o persoană spera să fie. Ştiu că Ritz îl considera un credincios; şi pe mine m-a prostit.

— Eu sunt al treilea pe listă, spuse Rayford.

— Este posibil ca Ritz să fi făcut confidenţe lui Ernie.

— Nu. Mi-a spus doar *mie* în timpul zborului spre Israel.

— Spui asta de parcă aţi fi fost prieteni de ani de zile. Abia te cunoştea, Rayford, şi totuşi ţi-a spus că-şi îngroapă aurul. Am auzit eu însumi zvonuri legate de asta şi nu mi se pare deloc că l-am cunoscut pe Ken. Ernie a lucrat cu el, s-a băgat pe sub pielea lui. Nu cred nicio clipă că Ritz i-a promis ceva.

Asta n-ar avea nicio logică. Dar totuşi pun pariu că Ernie ştie mai multe decât lasă să se vadă.

— Crezi că se va face bine şi va apărea cu o lopată?

— L-aş crede în stare.

— În primul rând, domnule Williams, spuneţi-mi Laslos. Vine de la prenumele meu, Lukas, şi de la numele de familie, Miklos. OK?

Buck fu de acord şi se îmbrăţişară în micul terminal aerian.

— Iar tu spune-mi Buck.

— Credeam că numele tău este Cameron.

— Prietenii îmi spun Buck.

— Atunci Buck am să-ţi spun. Vreau să te duc să-i cunoşti pe credincioşi.

— O, Laslos, îmi pare rău. Nu pot. Mi-ar plăcea şi poate că am să mă întorc aici ca să fac asta. Dar înţelegi că am fost departe de soţia mea multe luni…

Laslos arăta îndurerat.

— Da, dar…

— Şi că mai are două săptămâni de sarcină?

— Vei fi tată! Splendid! Şi totul este bine, cu excepţia faptului că acesta este cel mai prost moment… ei bine, tu ştii asta.

Buck aprobă din cap.

— Socrul meu voia să discut cu tine despre rolul pe care îl vei avea în cooperativa internaţională de bunuri.

— Da! spuse Laslos, aşezându-se şi indicând un scaun pentru Buck. Am citit ce spune doctorul Ben-Judah despre ea. Este o idee nemaipomenită. Ce am face fără ea? Am muri cu toţii şi asta este exact ce-şi doreşte cel rău, nu-i aşa? Sunt un elev

bun?

— Vezi vreun rol pentru tine sau pentru compania ta?

Laslos îşi înclină capul.

— Am să fac ce-mi va sta în putinţă. Compania mea extrage lignit. Este folosit în centralele electrice. Dacă este nevoie de el pentru comunitatea de credincioşi, aş fi fericit să mă implic.

Buck se aplecă în faţă.

— Laslos, înţelegi ce va însemna acest lucru atunci când cetăţenii Comunităţii Globale vor trebui să poarte semnul fiarei pe mână sau pe frunte?

— Cred că da. Fără el ei nu pot cumpăra sau vinde. Dar eu nu mă consider cetăţean al Comunităţii Globale şi mai bine mor decât să port semnul Antihristului.

— Asta este grozav, prietene, spuse Buck. Dar înţelegi cum le va afecta? Nu vei mai putea vinde. Întreaga ta afacere şi traiul tău se bazează pe produsul pe care îl vinzi.

— Dar ei au nevoie de produsul meu!

— Aşa că te vor băga în închisoare şi-ţi vor prelua minele.

— Am să lupt cu ei până la moarte.

— Poate că aşa vei face. Ceea ce sugerez eu este ca tu să cauţi un alt bun pe care să-l comercializezi, ceva mai căutat pe piaţa internaţională, ceva de care au nevoie fraţii şi surorile tale întru Hristos şi nu vor fi capabili să-l obţină atunci când se va introduce semnul fiarei.

Laslos păru adâncit în gânduri, apoi dădu din cap aprobator.

— Şi am altă idee, spuse el. Am să-mi întăresc afacerea cu lignit şi am să-o vând înainte ca ei să renunţe să cumpere de la mine.

— Grozavă idee!

— Asta se întâmplă tot timpul, Buck. Te faci atât de indispensabil celui mai mare client al tău, încât nu mai are decât să-ţi cumpere afacerea.

— Şi care este cel mai mare client al tău?

Laslos se lăsă pe spătar şi zâmbi trist, dar Buck observă o scânteie în ochii lui.

— Comunitatea Globală, spuse el.

20

Rayford dădu de Floyd Charles care trântea supărat lucrurile.

— Ce maşină pot să folosesc? îl întrebă Floyd.

— Nu contează, doctore, spuse Rayford. Rover-ul merge bine. Eu îi voi duce mâine Suburban-ul lui Ken lui T. Să văd dacă micul lui grup de la biserică poate să-l folosească. I se cuvine lui de drept.

— Eu iau maşina lui Buck.

— Unde le duci?

— Trebuie să aduc nişte oxigen, Ray. Nu vreau să fiu prins nepregătit, fără oxigen, dacă voi avea nevoie de el. Şi nu vreau ca Chloe să fie la fel de stresată ca mine.

— Este atât de rău? Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu! Acum nu mă preocupă Chloe cât mă preocupă Hattie. Ea crede că este mai bine, aşa că vrea să se ridice şi să iasă. Ei bine, nu poate fără ajutor, iar eu nu am de gând să o ajut. S-a mai îndreptat, dar are sub greutatea normală, iar funcţiile vitale sunt medii. Dar, aşa cum spui şi tu, ea nu ne anunţă.

— Vrei să vorbesc eu cu ea? Poate că de ruşine faţă de mine, va face ceea ce spui, după toate cele pe care le-am făcut noi pentru ea.

— Dacă tu crezi că va fi de vreun folos…

— De unde aduci oxigen, de la Kenosha?

— Nu îndrăznesc să mă mai arăt iar pe acolo. Am sunat-o pe Leah la spitalul Arthur Young. Are câteva butelii pentru mine.

— Ştii pe cine poţi vizita acolo? Pe tânărul prieten al lui Hattie, Ernie.

— Nu mai spune.

— T mi-a spus că Ernie şi prietenul lui, Bo, sunt trataţi acolo.

Lui Buck i se făcu rău până aterizară pe Heathrow. Avea crampe, greţuri, era epuizat, tensionat – era terminat. Nu mai voia decât să ajungă acasă la Chloe.

Heathrow era doar rămăşiţa a ceea ce fusese înainte de al Treilea Război Mondial şi de marele cutremur. Dar Carpathia băgase bani în el şi tehnică de ultimă generaţie; îl făcuse eficient, chiar dacă nu la fel de mare pe cât fusese. Având în vedere populaţia în descreştere, nimic nu mai trebuia să fie la fel de mare ca înainte.

Turnul din Heathrow respinse procedurile anunţate de Abdullah. El păru frustrat, dar nu se revoltă. Buck se întrebă ce făcuse înainte să devină credincios. Probabil că fusese terorist.

Abdullah păru conştient de dorinţa lui Buck de a-şi continua drumul. După ce alimentă cu carburant, se întoarse cu două sendvişuri cu brânză înfăşurate în celofan, care arătau de parcă ar fi zăcut în magazin de zile întregi. Îi oferi unul lui Buck, care-l refuză doar pentru că îi era greaţă. Probabil că Abdullah îşi imagină că Buck se grăbea foarte tare ca să mai mănânce, deoarece, imediat ce ofiţerul de la controlul terestru îi dădu permisiunea de decolare, se îndreptau cu toată viteza spre Groenlanda.

Buck se simţea ca şi cum ar fi alergat într-o cursă care nu avea să se mai încheie. Spera că la un moment dat se va putea relaxa, dar avionul părea să fie tot timpul pe punctul de a exploda sau de a se prăbuşi. Când îi sună telefonul în buzunar, Buck făcu tot felul de mişcări zadarnice ca să poată ajunge la el.

Abdullah observă şi-l întrebă dacă era ceva în neregulă.

— Ai nevoie de o aterizare de urgenţă? întrebă el.

— Nu! urlă Buck, simţind nădejdea din întrebarea lui Abdullah.

Se părea că o cursă normală din Iordania până în America nu îi oferea emoţii suficiente lui Abdullah. Dar unde se poate executa o aterizare de urgenţă între Londra şi Groenlanda? Desigur ar fi trebuit să se întoarcă la Londra, dar Abdullah părea mai degrabă dispus să găsească un portavion.

Când ajunseră în cele din urmă în Groenlanda pentru ultima alimentare, Buck se dădu jos şi văzu că fusese sunat de doctorul Charles. Îl sună înapoi.

— Nu pot vorbi cu tine acum, Buck, îmi pare rău. Fac aprovizionarea de la spital.

— Ei, măcar dă-mi un indiciu, doctore. Este totul în regulă acolo?

— Să spunem doar că sper să soseşti la timp.

— Asta nu sună prea bine. Chloe este bine?

— Cu toţii avem nevoie de tine aici, Buck.

— Spune, doctore. Ea este bine?

— Buck, lasă-mă un minut să termin aici şi apoi vorbim.

— Te rog!

Buck îl auzi pe Floyd întrebând pe cineva pe nume Leah dacă-l poate scuza puţin.

— Bine, Buck. Eşti în grafic?

— Sunt surprins că nu sunt deja înaintea lui, dar da, ne aşteptăm să sosim la ora 22.00.

— Aşa târziu?
— Mă sperii, doctore.
— Adevărul este, Buck, că i-am indus în eroare pe Chloe şi pe Rayford astăzi. Pulsul fătului a scăzut de câteva zile şi a ajuns la pragul alarmant.
— Ce înseamnă asta?
— O pun pe Chloe la oxigen de îndată ce mă întorc acolo. Am vrut să fac asta cu câteva ore în urmă, dar am dat de un obstacol la spital. Am trecut pe la cineva despre care Rayford ştia că este la refacere aici. Părea foarte interesat să audă despre judecăţi şi despre ce înseamnă ele şi am ajuns să petrec cam mult timp cu el. Hattie a vorbit cu prietenul lui mai tânăr, care pare că a fost externat deja.
Buck stătea în vântul rece şi urlă în telefon:
— Doctore, habar nu am despre ce vorbeşti. Îmi pare rău că sunt nepoliticos, dar treci la subiect. De ce ai crezut că este necesar să-i induci în eroare pe Chloe şi pe Ray, când ei erau acolo şi puteau să se ocupe de problemă. În schimb m-ai sunat pe mine în mijlocul pustiului, de unde nu pot face nimic.
— Dacă ai fi văzut cum au reacţionat când am dat un indiciu asupra problemei, ai şti că am procedat corect. Este necesar ca Chloe să-şi păstreze încrederea şi, dacă ar şti cât de serioasă este problema, nu ar fi în stare să-şi îndeplinească partea ei din ceea ce este de făcut.
Abdullah îi făcu semn lui Buck să se urce iar la bordul avionului.
— Voi mai putea vorbi la telefon?
— Da, da!
Dar în aer era un zgomot groaznic. Buck şi Floyd trebuiră să repete aproape fiecare propoziţie, însă în cele din urmă Buck pricepu despre ce era vorba.
— Există vreo şansă să fii nevoit să provoci naşterea înainte să ajung acolo?
— Nu mai fac promisiuni.
— Fă ce este cel mai bine pentru Chloe şi pentru copil!
— Asta voiam să aud.
„Are nevoie de permisiune pentru asta?” se întrebă Buck.
— Şi spune-i adevărul lui Rayford, doctore! Cred că şi Chloe l-ar putea suporta, dar dacă tu crezi că-i va dăuna, fă cum ştii că e mai bine. Ea este destul de puternică, ştii.

— Este şi într-un stadiu avansat al sarcinii, Buck. De aceea are corpul inundat de hormoni, lucru care transformă o femeie într-o cloşcă.

— Ai grijă să nu spui sau să faci ceva pentru care să fii nevoit să-ţi ceri scuze mai târziu. Va vrea să ştie de ce nu a fost informată în amănunt.

— Rayford va veni să te ia, Buck. Hai că mă sună altcineva. Drum bun!

Rayford se simţi uşurat când doctorul Charles îi răspunse în sfârşit.

— Unde eşti, omule? Eşti plecat de ore întregi!

Floyd îi spuse de întâlnirea cu Bo şi că fusese reţinut din drum pentru a-i vorbi acestuia despre Dumnezeu.

— Celălalt băiat a fost externat în dimineaţa asta. Oricum, ce se întâmplă?

— Chloe nu se simte bine şi, bineînţeles, este îngrijorată. Putem face ceva pentru ea?

— De ce se plânge?

— Probleme cu respiraţia. Oboseală extremă.

— Ajung acolo cât pot de repede. Pune-o într-o poziţie în care plămânii ei să se poată întinde la maxim. Ştii să foloseşti monitorul fetal?

— Îl facem noi să meargă dacă este nevoie.

— Sună-mă şi spune-mi rezultatele peste zece minute.

Buck îl plăcea pe doctor şi i se părea ciudat să fie supărat pe el. Dar un cadru medical profesionist ar trebui să fie mai conservator, mai puţin preocupat de chestiunile marginale. Iar el era aici, cu propria viaţă în mâinile lui Abdullah, zburând pentru a ajunge acasă la soţie şi primind această veste. Ce altceva putea să facă decât să se roage? Buck credea în rugăciune şi apela la ea cu mare încredere. Dar fu cuprins de teamă, lucru de care ar fi preferat să fie scutit. Va fi destul timp să-şi facă griji când va ajunge acasă.

Rayford se chinui să facă monitorul fetal să meargă şi la început se temu că pulsul dispăruse.

— Doamne, te rog, nu! se rugă el încet. Nu lăsa să se întâmple şi acest lucru!

Cu toate discuţiile care se purtaseră despre faptul că nu se recomanda să fie adus pe lume un copil în timpul Pătimirilor, toţi din casă aşteptau naşterea aceasta.

Deodată auziră inima bătând.

— Doar se numără şi apoi se înmulţeşte? întrebă Rayford.

— Nu ştiu, spuse Chloe respirând cu greutate. Poţi să numeri atât de repede? Bate încă repede, dar mai încet ca înainte?

— Nu se va schimba prea mult în următoarele câteva ore ca să putem spune fără o măsurătoare precisă.

— Atunci la treabă!

Se aprinse un ecran cu cristale lichide. Când Rayford îl sună pe Floyd să-i comunice cifrele, acesta îi spuse lui Ray să se îngrijească mai mult de Chloe decât de copil.

— Vreau să respire adânc şi să ia tot oxigenul pe care poate să-l ia până ajung acolo. Dar Ray, am o problemă. Sunt urmărit.

— Eşti sigur?

— Nu încape nicio îndoială. Am făcut câteva ocoluri şi nu pot să scap de el.

— Ce fel de maşină este?

— Este o motocicletă. Unul dintre modelele acelea mici de teren. N-am nicio şansă să scap de el.

— Mai învârte-l o vreme. Vezi dacă se plictiseşte. Sunt unii tipi cărora le place să-i îngrijoreze pe oameni.

— Ăsta acţionează profesionist, Ray. Este destul de mult în urmă ca să nu dea de bănuit, dar mă urmăreşte de kilometri întregi. Nu vreau să afle nimeni locaţia noastră, dar, în acelaşi timp, trebuie să aduc oxigenul pentru Chloe.

— Am eu grijă de ea. Ţine-mă la curent.

— Hm, nu mai am mult combustibil, iar mersul ăsta în cerc poate să dureze la nesfârşit.

— Cât de aproape eşti de Palwaukee?

— Aproape.

— Îl sun pe T. Oricine ar fi cel care te urmăreşte, nu o va mai face într-o zonă închisă. Iar T îţi va da şi benzină.

— Grozav.

Rayford îl sună pe T şi-i spuse despre ce era vorba.

— O, nu, spuse T.

— Ce?

— Ernie are o motocicletă. Probabil că îl urmăreşte pe omul tău de la spital, încercând să afle unde locuieşte Hattie. Ei au

vorbit mult.

— De unde ştii?

— O telefonistă de aici a spus că Hattie a sunat după Ernie, iar ea i-a spus că el este la Young Memorial. Dar dacă Hattie voia să-l vadă, nu i-ar fi spus lui Ernie unde se află?

— Ea nu ştie unde este, T. Ştie că este în Mount Prospect, dar nu are cum să-i spună cum se ajunge aici.

— Dacă omul tău îl conduce pe Ernie aici, îi arăt eu lui. O să-l împiedicăm să vă găsească, poţi să fii sigur de asta. Ce maşină conduce şi cum arată?

— Rover-ul şi ca tine.

— Mai spune o dată.

— Conduce Rover-ul lui Buck şi seamănă mult cu tine.

Rayford îi aranjă pernele lui Chloe ca să se poată întinde pe spate şi să-şi ridice mâinile deasupra capului fără să sufere ea sau copilul. Această poziţie permitea mărirea plămânilor şi ea spuse că se simţea puţin mai bine. Rayford tresări când se întoarse şi o văzu pe Hattie la capătul scărilor de la subsol.

Arăta groaznic, ca o fantomă sau chiar mai rău, ca o zombie. Slabă, cu ochii întunecaţi, cu faţa palidă. Mergea şchiopătând spre Chloe.

— Hattie! spuse Chloe. Ce multă vreme a trecut!

— Voiam să văd cum îi este finului meu.

— Încă nu a venit pe lume, Hattie. O să te anunţăm noi.

— Şi voiam să-ţi spun că nu sunt geloasă.

Rayford se uită cu coada ochiului să vadă reacţia lui Chloe.

— Nu eşti, nu? spuse ea. Nu m-am gândit niciodată că ai fi.

— Cine m-ar fi învinovăţit dacă aş fi fost? Mi-am pierdut copilul, iar tu îl vei avea pe al tău. Tu eşti norocoasă, eu nu. Povestea vieţii mele.

Rayford voi să vorbească singur cu ea. În niciun caz nu voia ca Chloe să ştie ce se petrece.

— Ne pare rău de pierderea pe care ai suferit-o, Hattie, interveni el. Şi suntem recunoscători că încă îţi mai doreşti să fii naşa de botez a copilului lui Chloe.

— Noi voiam să fim fiecare naşa copilului celeilalte, spuse ea.

— Cu siguranţă că este dureros, zise Chloe.

— Va fi pentru cel care a făcut acest lucru, ameninţă Hattie.

— Acum te rugăm să ne scuzi, spuse Rayford, încercăm să facem medicină la telefon.

Formă numărul lui Floyd.

Hattie plecă fără să scoată o vorbă.

Floyd îi spuse lui Rayford că era cam la un kilometru de Palwaukee.

— Dar tipul ăsta încă se mai ţine după mine.

Rayford nu voia să o părăsească pe Chloe, dar nici nu voia să o alarmeze.

— Dacă te simţi bine o vreme, draga mea, vreau să vorbesc cu Hattie.

Buck se trezi luptându-se cu somnolenţa. Lucrul acesta nu trebuia să-l surprindă. Era treaz din zorii Orientului Mijlociu. În ciuda zgomotului şi a aerului rarefiat, era disperat să vorbească cu cineva din Mount Prospect. Se temea să nu o tulbure pe Chloe, iar Rayford probabil avea grijă de ea. Aflase că Hattie fusese incoerentă luni de zile. Mai rămânea Tsion.

Cât era ceasul în State? După-amiaza târziu? Rabinul probabil că făcea ultimele retuşuri la misiva lui zilnică. Buck îl sună. Trebuiră să ţipe şi să se repete, dar orice legătură era mai bună decât niciuna.

— Cameron, prietene! Ce bine-mi pare să te aud! Unde eşti?

— Mai întâi, Tsion, spune-mi că nu te reţin din lucru. Lumea aşteaptă cu respiraţia tăiată tot ceea ce tu…

— Am postat misiva de azi acum douăzeci de minute, Cameron. Este cel mai potrivit moment să vorbim. Suntem cu toţii emoţionaţi de bebeluş şi de întoarcerea ta. Unde eşti acum?

— Aş vrea să ştiu şi eu. Gonim spre apus, dar la altitudine mare, într-un avion de luptă; nu pot nici măcar să privesc în jos. Cred că aş vedea Atlanticul. Asta este tot ce ştiu.

— Te vom revedea peste câteva ore. Ne-au mai rămas doar câteva plăceri minore în această viaţă, Buck, iar revederea prietenilor, a fraţilor şi a soţiilor este una dintre ele. Ne-am rugat pentru tine în fiecare zi şi ştii că cea mai emoţionată este Chloe. Vei ajunge acasă la timp pentru naşterea care probabil că va avea loc la spitalul din Palatine.

Buck avu o ezitare.

— Tsion, vei fi sincer cu mine, nu?

— Întotdeauna.

— Încerci să mă menţii binedispus pentru că tu nu ştii despre complicaţiile lui Chloe şi ale copilului sau pentru că ştii?

— Socrul tău mi-a spus ceva în grabă. Doctorul Charles pare să aibă situaţia sub control. Rayford ţi-a dat vestea?

— De fapt, Floyd, şi este mai rău decât ştiu Rayford şi Chloe.

— N-ar trebui să le spună şi lor?

— Are el motivele lui. Eu mă întrebam dacă Floyd a vorbit cu tine.

— Nu. Am auzit pe cineva plecând acum câteva ore. Bănuiesc că era el.

— Este îngrijorat că nu voi ajunge la timp dacă va fi nevoit să provoace naşterea.

— Să o provoace? Atunci de ce nu a luat-o şi pe ea la spital?

— Sincer, Tsion, îmi pun tot felul de întrebări de când m-a sunat. Nu ştiu la ce se aşteaptă Floyd din partea mea.

Urmă o pauză.

— Cameron, nu poţi face nimic până nu ajungi aici, decât să te rogi. Trebuie să laşi asta în seama lui Dumnezeu.

— Nu am fost niciodată bun la asta. Ştiu că nu ar trebui să ne îngrijorăm, dar…

— O, Cameron, cred că însuşi Dumnezeu permite o anume libertate în timpul Pătimirilor. Sfatul de a nu se îngrijora a fost scris pentru oamenii care au trăit înainte de judecăţi. Dacă nu ne-am îngrijora pentru ce urmează să vină din cer, n-am fi oameni. Nu te simţi vinovat pentru că îţi faci griji. Încrede-te în Dumnezeu pentru lucrurile pe care nu le poţi controla. Iar acesta este unul dintre ele.

Lui Buck îi plăcea tare mult să vorbească cu Tsion. Trecuseră prin atât de multe împreună. Îl miră că se plângea de complicaţiile sarcinii soţiei sale unui om care îşi pierduse şi soţia, şi copiii. Totuşi, într-un fel, Tsion avea capacitatea să gândească înţelept şi limpede şi avea un efect calmant asupra oamenilor. Buck voia să-l reţină cumva la telefon.

— Te deranjează dacă mai vorbim, Tsion?

— Deloc. Începusem să mă simt izolat oricum.

— Ce mai face Hattie?

— S-a mai liniştit. Ce a fost mai rău a trecut pentru ea, deşi va avea nevoie de o lungă recuperare.

— Nicio schimbare spirituală, am înţeles de la Chloe.

— Este un caz greu, Cameron. Mi-e teamă pentru ea. Am sperat că doar spunea ce are pe suflet, şi, după ce îşi va scuipa veninul, se va întoarce la Dumnezeu. Dar ea m-a convins că

este sinceră. Crede în Dumnezeu, ştie că El o iubeşte şi ştie şi ce a făcut El pentru ea. Dar a hotărât că ea ştie mai bine decât El şi că ea este o persoană care alege să nu accepte darul Lui exact pentru motivul pentru care noi ceilalţi ne-am grăbit la El.

— Ştie că nu merită.

— E greu să te pui cu ea. Este matură şi independentă. Ea este cea care alege pentru ea, nu noi. Dar este dureros să vezi cum cineva la care ţii ia o decizie care o va costa sufletul.

— Nu vreau să te reţin, Tsion, dar care a fost mesajul tău de astăzi? Probabil că nu voi reuşi să-l citesc decât peste câteva zile şi am nevoie de toată încurajarea pe care o pot primi.

— Ei bine, Cameron, pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul suferinţei provocate de lăcuste, vine vremea să privim înainte, la cel puţin următoarele două „vai-uri".

— Aşadar urmează a şasea trâmbiţă. Acum la ce te aştepţi?

Tsion oftă.

— Pe scurt, Cameron, este vorba de o oaste de două sute de milioane de călăreţi care vor ucide o treime din populaţia lumii.

Buck amuţi. Citise profeţia, dar nu ajunsese niciodată la esenţa ei.

— Ce cuvinte de încurajare le-ai putut scrie oamenilor după o astfel de veste?

— Doar că orice am suferit, orice urâciune am înfruntat, toate vor păli în comparaţie cu această judecată care va fi cea mai rea de până acum.

— Iar cele care o urmează vor fi şi mai rele?

— E greu de închipuit, nu-i aşa?

— Mă face să consider că îngrijorarea mea pentru copil este lipsită de importanţă. Nu vreau să spun că pentru mine, dar cine altcineva poate să se mai gândească la asta, când o treime din omenire va dispărea în curând?

— Doar un sfert dintre cei care au supravieţuit Înălţării la Cer vor rezista până la Apariţia Glorioasă, Cameron. Nu mie teamă de moarte, dar mă rog zilnic ca Dumnezeu să-mi dea privilegiul de a-l vedea revenind pe pământ pentru a-şi instaura împărăţia. Dacă mă ia înainte de asta, îmi voi regăsi familia şi pe cei iubiţi, dar, o, bucuria de a fi aici când Isus va sosi!

Rayford o găsi pe Hattie afară.

— Ce faci? o întrebă el.

— Iau aer. Este plăcut să te poţi mişca puţin prin jur.

— Doctorul crede că este prea devreme.

— Doctorul s-a îndrăgostit de mine, Rayford. Vrea să mă ţină aici, lipsită de putere, dacă este nevoie.

Rayford se prefăcu că studiază orizontul.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Nu mi-a spus folosind atât de multe cuvinte, zise ea. Dar o femeie ştie. Pun pariu că şi tu ai observat.

Rayford era bucuros să spună că nu observase. Fusese surprins când Floyd îi vorbise de sentimentele sale, dar era surprins şi să afle că Hattie îşi dăduse seama.

— Ţi-a spus el, Rayford?

— De ce întrebi?

— Ţi-a spus! Ştiam eu! Ei bine, nu mă interesează.

— A fost o pasiune fulgerătoare. Sunt sigură că l-ai respins deja.

Hattie arăta dezamăgită.

— Aşadar a înţeles că nu există nicio speranţă?

Rayford ridică din umeri.

— Nu ne facem confesiuni de genul ăsta.

— Ştie că şi tu m-ai plăcut cândva?

— Hattie, parcă ai fi o şcolăriţă.

— Nu nega.

— Ce să neg? Că am simţit o atracţie cu totul nepotrivită pentru o femeie mai tânără? Amândoi ştim că nu a ieşit nimic din asta şi…

— Doar pentru că au dispărut nişte oameni şi tu ai început să te simţi vinovat.

Rayford se întoarse pentru a se duce înapoi în casă.

— Încă îţi mai provoc nelinişte, nu-i aşa?

El se întoarse.

— Hai să-ţi spun ce mă nelinişteşte. Obsesia ta pentru acest puşti de la aeroport.

— Ernie? Vreau să mă întâlnesc cu el, atâta tot.

— I-ai spus unde suntem, cum să ajungă aici?

— Nici măcar nu ştiu.

— I-ai spus că se duce Floyd la spital?

Hattie îşi feri privirea.

— De ce?

— I-ai spus?

— Poate.

— Asta a fost o tâmpenie, Hattie. Şi care este planul? Amicul lui, Bo, îi distrage atenţia lui Floyd atât cât să fie suficient pentru Ernie să găsească o motocicletă şi să-l urmărească pe Floyd până la tine?

Hattie păru şocată.

— De unde ştii toate astea?

— Lucrezi cu un adolescent, Hattie. Şi te porţi şi tu ca o adolescentă. Dacă-ţi doreşti atât de mult să-l vezi pe puştiul ăsta, de ce nu rogi pe unul dintre noi să te ducă acolo?

— Pentru că Floyd este gelos pe el şi nu vrea nici măcar ca eu să vorbesc cu el la telefon. Apoi te convinge pe tine că sunt prea bolnavă să merg undeva, aşa că nici tu nu mă iei.

— Prin urmare Ernie încearcă să vină aici ca să ce? Să vă cunoaşteţi?

— Da.

— Prostii! Ştii că el s-a dat drept credincios ca să se împrietenească cu Ken şi chiar s-ar fi putut infiltra printre noi dacă nu ne-am fi prins?

Hattie păru să-şi ascundă un zâmbet, lucru care-l înfurie pe Rayford.

— Ştiai şi de asta? întrebă el.

— Când i-am spus că nu fac, de fapt, parte din Armata Pătimirilor, mi-a vorbit de planul lui. Asta este ceea ce-mi place la el.

— Că ne-ar pune vieţile în pericol? Că este un oportunist? Un căutător de aur?

Ea ridică din umeri.

— Ceilalţi bărbaţi din viaţa mea devin plictisitori.

Rayford clătină din cap.

— Sper că eşti fericită cu el.

— Vine aici?

— Floyd încearcă să scape de el, dar poate că va trebui să-l aducă aici. Nu putem să întârziem cu oxigenul pentru Chloe doar fiindcă Floyd este urmărit de un puşti. Sper că eşti fericită. Nu există nicio şansă să avem încredere în puştiul ăsta atâta vreme cât ştie unde suntem. Va trebui să ne mutăm iar şi unde vom merge? Dar oare putem, cu o femeie pe cale să nască sau cu un nou-născut? Rămâi în continuare nedemnă de iertarea lui Dumnezeu şi mai şi încerci să dovedeşti lucrul acesta.

Rayford intră în casă şi lăsă uşa să se închidă în urma lui. Ezită, voind să mai spună ceva, dar neştiind ce. Ea deschise uşa.

— Întoarce-te, Rayford. Chloe are probleme?

— S-ar putea. Are nevoie de oxigen.

— Cu siguranţă Floyd are telefonul cu el.

— Da.

— Sună-l. Şi dă-mi-l să vorbesc cu el.

Rayford formă numărul.

— Salut, Rafe, spuse Floyd. Nu m-a urmărit în aeroport, dar, după întâlnirea cu T, ştiu de ce nu a făcut-o. Ne gândim să facem schimb de maşini şi să vedem dacă puştiul îl urmăreşte pe el. Acesta este avantajul faptului că semănăm.

— Bună idee, dar Hattie vrea să vorbească cu tine.

— Bună, doctore. Ascultă, Ernie o să vorbească cu mine. Ţine telefonul pe fereastra maşinii şi opreşte… Da, cred că da. Merită să încercăm.

21

— Am mers prea repede.

Buck tresări din somn. Spusese ceva Abdullah?

— Poftim? strigă el.

— Am mers prea repede!

Fusese tras pe dreapta de poliţia aeriană sau ce?

— Atunci suntem înaintea graficului?

— Da, dar am consumat mai mult combustibil decât am plănuit şi trebuie să alimentăm în New York.

Buck voia doar să ajungă acasă.

— Unde vei ateriza? New Yorkul era ultimul pe lista de reconstrucţie a lui Carpathia. Cred că încă mai învinovăţeşte Statele Unite pentru rebeliune.

— Ştiu eu un loc. Vei fi în Wheeling în două ore.

Buck se uită la ceas. În Midwest era şapte. Dacă aterizau până la ora nouă, putea ajunge la locuinţa de refugiu înainte de zece. Nu ar mai fi timp de somn.

Rayford şedea cu Chloe, care arăta palidă şi avea buzele vinete. Era absurd. El avea sentimentul că bebeluşul se va naşte în acea casă în acea seară, iar el avea să facă tot ce putea ca să supravieţuiască.

— E bine, draga mea?

— Sunt doar epuizată, tată.

Părea că îşi tot schimbă poziţia ca să poată respira mai bine. El ştia că ea nu-şi dădea seama cât de serioasă era problema. Apoi îi sună telefonul, iar Rayford îl deschise atât de repede, că-i scăpă din mână.

— Scuze, spuse el ridicându-l. Aici Steele.

— Ray, sunt doctorul. Am mutat oxigenul în Jeep-ul cel roşu al lui T şi sunt pe drum acum. Ce mai face fata noastră?

— Da.

— Eşti chiar acolo, lângă ea?

— Corect.

— Pe o scară de la unu la zece, cu unu indicând nivelul cel mai rău, unde ai plasa-o?

— Cinci.

— Ţi-aş cere un alt puls fetal, dar oricum nu pot face nimic până nu ajung acolo.

Rayford se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la Chloe, părând că se uită pe fereastră. Hattie era afară, vorbind însufleţit la telefon.

— Ce se întâmplă cu T? întrebă el.

— Cred că motociclistul a muşcat momeala, dar îşi va recunoaşte repede vechiul şef. Oricum, sperăm că se va opri şi va vorbi cu Hattie.

— Bănuiesc doar, doctore, dar cred că face asta chiar acum. Grăbeşte-te, te rog.

— Ce se întâmplă, tată? întrebă Chloe.

— Doctorul a întârziat la spital şi a trebuit să rezolve ceva pe drumul înapoi. Vine cu oxigenul.

— Bun. Şi credea că asta putea aştepta până mâine.

— Doar spera.

— Copilul meu va fi bine, nu?

— Dacă vei continua să respiri adânc până ajunge aici oxigenul, spuse Rayford, nerăbdător să vorbească cu Hattie. Mă duc să iau puţin aer.

— Adu-mi şi mie, zise ea zâmbind slab.

— Fă-o, Ernie, spunea Hattie, cu spatele la Rayford care ieşea din casă. Dovedeşte că eşti bărbat. Vorbesc serios.

Auzi uşa şi închise telefonul.

— Se linişteşte, îi zise ea.

— Da? Cum?

— I-am spus care este situaţia şi că a fost o prostie din partea mea să-i cer să încerce să vină aici. I-am spus că poate o să mă duci tu la Palwaukee într-una dintre zilele astea, dacă am grijă de mine.

— Poate. Acum ce va face?

— Se va duce acasă, bănuiesc.

— El locuieşte la aeroport.

— Asta spuneam şi eu.

— A fost muşcat în aceeaşi zi ca şi tine. Cum se simte?

— Destul de slăbit, bănuiesc, dar a spus că i-a plăcut să meargă iar pe motocicletă.

Sună telefonul lui Rayford.

— Scuză-mă, Hattie, spuse el, dar ea nu se mişcă. Mă duc eu înăuntru? adăugă el. Sau te duci tu?

— A, scuză-mă! zise ea şi plecă.

— Steele.

— Sunt T. Bătrânul Ernie s-a făcut verde-albastru când m-a prins din urmă şi a descoperit că eu conduceam. A încercat să o şteargă, dar i-am spus: „Prietena ta e la telefon”. L-a luat şi primul lucru pe care l-a spus a fost: „Nu, nu este”. Sunt sigur că nu semăn la voce cu doctorul Charles, iar ea probabil l-a întrebat dacă sunt el. Apoi cu siguranţă că i-a explicat despre ce era vorba, pentru că el nu a făcut decât să se scuze şi să spună da de vreo zece ori.

— Ea pretinde că i-a spus să nu-l mai urmărească şi că-l va vizita ea altă dată.

— Doctorul a plecat de mult, aşa că Ernie nu mai are oricum nicio şansă. S-a întors spre Palwaukee. Cel puţin aşa a zis.

— Eşti ocupat diseară, T?

— Îi las pe toţi să plece acasă şi aveam de gând să mă ocup de sosirea lui Buck. Am primit un mesaj din New York. Au făcut plinul şi ar trebui să ajungă aici până la ora nouă. Ştii că sunt într-un Z-29?

— Avionul de luptă egiptean? Glumeşti!

— Aşa spune în mesaj. Ar putea ajunge de la New York într-o oră, dacă trebuie. Oricum, de ce ai nevoie?

— Fii cu ochii pe Ernie! Nu am încredere nici în el, nici în Hattie.

— Ce poate face? Nu ştie unde sunteţi.

— Ar putea să mă urmărească atunci când îl iau pe Buck. Cine

ştie?

— Dacă este pe aici când ajunge Buck, n-am să-l scap din ochi. E bine?

Buck deveni claustrofob până când Abdullah pătrunse în spaţiul aerian al statului Ohio, dar sentimentul neplăcut fu dominat de emoţie. Scopul lui era să o vadă pe Chloe. Orice ar fi fost în neregulă cu sarcina, el nu putea controla. Tot ce putea face era să se roage şi să ajungă acolo. Împreună puteau trece prin orice. Indiferent ce s-ar întâmpla, următorii câţiva ani nu aveau să fie uşori.

Se aplecă înainte şi atinse umărul lui Abdullah.

— Îţi mulţumesc pentru călătorie, prietene!

— Vă mulţumesc pentru afacere, domnule! Să-i spuneţi domnului McCullum ce călătorie plăcută aţi avut.

Buck râse, dar nu-l lăsă pe Abdullah să audă. Nu ar mai fi folosit vreodată un avion de luptă drept avion de pasageri, dar era recunoscător pentru călătoria spre casă.

— Este totul în ordine? Cursul, programul, avem toate lichidele?

— În regulă, domnule Williams. Voi avea nevoie de un loc să dorm.

— Cred că sunt locuri de cazare la aeroport. Te-aş invita la casa noastră, dar noi ne ascundem şi este destul de aglomerat acolo.

— Nu am nevoie de mult spaţiu, spuse Abdullah. Doar un loc să dorm şi unul în care să mă conectez.

— La internet?

— Ben-Judah.

Buck aprobă din cap. Ce altceva mai era de spus?

Rayford nu fusese niciodată mai fericit să vadă un vehicul ridicând praful în partea de nord a casei. Alergă afară ca să-l ajute pe Floyd să care buteliile de oxigen.

— Mă descurc eu cu astea, doctore. Du-te şi consult-o.

— Lasă-l pe celălalt în maşină deocamdată. Are nevoie de oxigen mai mult ca de orice altceva.

Rayford era doar la jumătate de minut în urma doctorului, dar până aduse butelia suficient de aproape, Floyd îi puse lui Chloe monitorul fetal şi părea serios. Tsion stătea în picioare şi privea

de la baza scărilor. Hattie era în colţul opus privind obosită de la capătul de sus al scărilor ce duceau la subsol.

Chloe arăta mai rău decât în urmă cu câteva minute. Doctorul înjură.

— Iartă-mă, spuse el. Lucrez la asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chloe gâfâind.

— OK, spuse Floyd, ascultaţi toţi, începând cu pacienta. Va trebui să lucrăm împreună aici. Am nevoie de un mediu cât se poate de curat. Hattie, dacă ai putea pune cu un vas mare cu…

Dar Hattie arăta de parcă n-ar fi ascultat. Ochii îi luceau şi părea şocată. Se întoarse tremurând şi începu să coboare scările spre camera ei de la subsol.

— Am să fac tot ce ai nevoie, spuse Tsion suflecându-şi mânecile şi grăbindu-se spre Floyd.

— Voi naşte în seara asta? întrebă Chloe disperată. Înainte să se întoarcă Buck?

— Nu, dacă pot preveni acest lucru, spuse doctorul. Dar sarcina ta este să stai liniştită. Nu vorbi decât dacă trebuie.

— Bine, spuse ea repede, dar trebuie să ştiu totul chiar acum şi vorbesc serios.

Doctorul se uită la Rayford, care ridică din sprâncene şi aprobă din cap.

— Spune-i!

— Bine, Ray. Adu-i oxigenul. Chloe, s-a înregistrat o scădere semnificativă a pulsului fătului. Nu am echipamentul necesar pentru a verifica poziţia cordonului ombilical şi oricum nu vreau să fac o cezariană aici. O călătorie până la Young Memorial nu ar fi indicată din punct de vedere medical.

Chloe trase masca de oxigen de pe gură, deşi îi făcuse deja faţa mai roz.

— Indicată din punct de vedere medical? spuse ea. N-o să mă faci să tac spunându-mi lucruri neclare. Vrei să spui că drumul până acolo m-ar omorî?

— Asta este o problemă care nu intră în discuţie. Nu o să mergi. Acum stai liniştită. Tsion, să-mi dai ce-ţi cer. Să ai mâinile în permanenţă curate. Ray, să fii şi tu spălat. Aduceţi-mi scaunele alea două şi aprindeţi cele două lumini. Puneţi-o pe aceea deasupra mesei. Daţi-mi sticla aia cu betadină.

Odată camera aranjată şi luminată cât se putea de mult, fu nevoie de toţi trei bărbaţii ca să o ridice cu grijă pe Chloe în

poziţia necesară pe masa de naştere improvizată.

— Gata cu demnitatea, spuse ea de sub mască.

— Taci, replică Floyd, dar o ciupi în glumă de un deget de la picior.

— Trebuie să întreb ceva, spuse Tsion de lângă sobă. Cum vei decide dacă este necesară o operaţie cezariană de urgenţă?

— Doar dacă inima copilului încetineşte prea mult sau se opreşte. Atunci va trebui să facem ceea ce trebuie. Chloe nu va mai fi prea conştientă atunci, aşa că va trebui să ia decizia acum. Vei fi anesteziată, Chloe, dar nu atât de mult cât aş vrea eu pentru o cezariană. Acum…

— Nici măcar o întrebare, spuse ea, în ciuda măştii. Ai grijă de copil şi fă-ţi griji pentru mine mai târziu.

— Dar dacă…

— Nici măcar nu mă contrazice în privinţa asta, doctore.

— Bine, dar toate astea sunt doar preventiv. N-aş prefera să nu provoc naşterea. Poate că nu ne permitem acest lux, dar voi amâna cât pot, sperând că situaţia se va stabiliza.

— Încearcă doar să-l aştepţi pe Buck, spuse Chloe.

— Niciun alt cuvânt, replică doctorul.

— Scuze, Floyd, mormăi ea.

Rayford se uită la ceas.

— Ce se întâmplă când va trebui să plec să-l iau pe Buck?

— Sincer, aş avea nevoie de tine. Maşina lui Buck este încă la aeroport. Poate să conducă singur.

— O să-l lase pe T fără maşină.

— Poate să vină şi el cu Buck şi să-şi ia maşina de aici.

— T nu vrea să ştie drumul. Îi va fi mai uşor dacă va fi interogat vreodată.

— Dar tu ai încredere în el, spuse doctorul.

— Absolut.

— Este un risc pe care trebuie să şi-l asume.

Abdullah pătrunse în Illinois cu câteva minute înainte de nouă, iar Buck îl sună pe Rayford.

— Aşadar o să-l aduc pe T cu mine?

— Şi ai grijă să nu fii urmărit. Este o poveste lungă.

— Întotdeauna ne uităm să nu ne urmărească cineva. Cineva anume?

— O să-ţi spună T. Este un tip care locuieşte chiar acolo, la

aeroport.

— Abdullah o să stea acolo. O să-l pun pe el să-l păzească bine.

— Abdullah! Zbori cu Abdullah Smith?

— N-am ştiut că-l cunoşti.

— Dă-mi-l la telefon!

Buck îl lovi uşor pe umăr pe Abdullah.

— Socrul meu vrea să vorbească cu tine. Rayford Steele.

Abdullah se întoarse aproape complet în scaun.

— Rayford? Vorbeşti serios?

Rayford îl informă repede pe Abdullah despre situaţia în care erau.

— O să am grijă să nu plece nicăieri, spuse pilotul. Ştii că pot să mă descurc.

— Cât de bine ştiu! în cât timp estimezi să aterizezi?

— Paisprezece minute, dar sper să fie unsprezece.

Rayford închise telefonul şi spuse că se duce să vadă ce face Hattie. Coborî trei trepte şi se aplecă: o văzu în poziţie fetală pe o canapea veche. Dădu din cap şi urcă înapoi scările.

— Ce facem, doctore?

— Vom provoca naşterea, dar pot să încep încet şi să-i las timp lui Buck să ajungă. Este toată lumea mulţumită aşa? Pulsul fetal nu este critic încă, dar va fi într-o oră. Aş începe anestezierea, dacă ar fi după mine.

Chloe arătă spre Floyd.

— Asta înseamnă că este decizia ta, doctore, spuse Rayford.

— Aeroport mic, spuse Abdullah în timp ce coborau.

— Totuşi nu prea mic pentru tine, nu?

— Aş putea ateriza pe o roată şi tot n-aş călca iarba.

Buck ştia că era doar tensiune nervoasă, dar nu se opri din râs până nu ieşi din avion. Se întinse atât de mult, încât crezu că se va rupe în două. Îi spuse lui Abdullah:

— Tipul de la radio era T, cel cu care trebuie să ne întâlnim. El îţi va arăta unde vei sta şi sper că ţi-l va prezenta pe Ernie. Ştii ce să faci.

Abdullah zâmbi.

Peste mai puţin de zece minute, Abdullah despacheta într-o încăpere alături de camera lui Ernie. Buck şi T făcură schimb de

numere de telefon cu Abdullah şi plecară. Buck conducea propria maşină.

— Aţi avut ceva emoţii, spuse Buck.

— Nu câte eşti tu pe cale să ai.

— Abia aştept! Ar trebui s-o sun pe Chloe.

— Nu aş face asta acum. Înţeleg că doctorul i-a adus oxigenul şi îi va induce contracţiile, dar încearcă să te aştepte pe tine.

Buck acceleră. Maşina îi zgâlţâia, astfel încât fiecare fu nevoit să se sprijine cu mâna de tavan.

— Ce-a fost asta? spuse Buck uitându-se în oglinda retrovizoare şi apoi virând pentru a evita grămada uriaşă de beton de care uitase, de pe Willow Road.

— Nu văd nimic, replică T privind în urmă.

Buck ridică din umeri.

— Mi s-a părut că am văzut o motocicletă.

T se mai uită o dată.

— Dacă este o motocicletă în urmă, are farurile stinse. Poate că e doar în mintea ta.

Buck se mai uită o dată. Mintea îi juca feste. Şi de ce nu? L-ar fi lăsat pe T să conducă, dacă acesta ar fi ştiut unde mergeau.

— Vrei să-l sun pe Abdullah? întrebă T. Să ne asigurăm că încă este cu ochii pe Ernie?

— Poate că ar fi bine.

T formă numărul.

— Cum stau lucrurile, prietene?... în regulă?... Da, este un băiat fascinant. Să nu-l laşi să te îmbrobodească acum, ai înţeles?... Este doar o expresie. Înseamnă să te păcălească cineva, să te tragă pe sfoară... Bravo, Abdullah! Ar trebui să te duci la culcare acum. L-ai păzit destul.

Buck şi T traseră în grădina din spatele casei conspirative chiar înainte de ora zece, iar Buck ieşi din maşină înainte să se oprească motorul. Chloe, care tocmai avusese prima contracţie, se lumină la faţă când îl văzu. Doctorul Charles îl salută arătându-i spre chiuvetă.

— Primul lucru, străine.

Buck se spălă şi se duse lângă Chloe şi o luă de mână.

— Îţi mulţumesc, Doamne, spuse el tare. N-aş fi vrut să pierd asta.

— Şi eu aş vrea să mă rog, spuse Tsion.

— Speram să spui asta, zise Buck.

— Doctore, ai voie să închizi ochii. Dumnezeule Atotputernic, îţi suntem recunoscători pentru bunătatea şi grija ta. Îţi mulţumim că l-ai adus înapoi pe Buck la timp. Ştim că nu putem schimba nimic din voinţa ta suverană, dar ne rugăm Ţie pentru o naştere sigură, pentru un copil perfect şi o mamă sănătoasă. Avem nevoie de această mică rază de soare în lumea aceasta întunecată. Dă-ne nouă asta, Doamne, dar, mai presus de toate, facă-se voia Ta.

Capul lui Rayford tresări la zgomotul unui motor care prinse viaţă în grădină. Se uită prin cameră, se uită la T şi spuse:

— Hattie.

— Prindeţi-o! strigă Buck. În felul ăsta ne poate expune!

Chloe încercă să se ridice în capul oaselor.

— Relaxează-te, Chloe! spuse Floyd. O să mă descurc cu Buck şi cu Tsion, dacă voi ceilalţi doi trebuie să mergeţi după ea. Dar duceţi-vă şi nu mai intraţi aici!

Rayford se grăbi pe lângă T, coborî scările pe sărite şi ieşi din casă. Auzi motorul unei motociclete, iar Rover-ul dispăruse. Împreună cu T sări în Jeep-ul acestuia, dar cheile dispăruseră. Rayford alergă înapoi în casă.

— Floyd! Cheile!

— Ah! făcu Floyd. Tsion, în buzunarul drept de la pantalonii mei. Apoi va trebui să te speli iar.

Tsion îi dădu cheile lui Rayford, iar acesta şi T se îndreptară iar înapoi spre Palwaukee.

— Aşadar până la urmă Ernie v-a urmărit?

— Imposibil, spuse T. Am vorbit cu Abdullah pe drum şi ne-a spus că Ernie era încă acolo. Lui Buck i s-a părut totuşi că a văzut ceva de câteva ori.

— Poate că Ernie l-a constrâns pe Abdullah şi l-a făcut să spună asta.

— Era destul de convingător. Vorbea mult, dădea detalii şi tot restul.

— Sincer, ăsta nu pare să fi fost Abdullah. Sună-l!

Abdullah răspunse când telefonul sună a doua oară.

— Te-am trezit?… Ascultă, răspunde doar cu da sau nu. Ernie este acolo?… Este? Ce face?… Sapă? Dă-mi-l la telefon, te rog.

Rayford dădu din cap.

— Îţi spun, nu este…

— Ernie? Salut. Ce faci, omule? Ce faci?… Cureţi zona lui Ken? Drăguţ din partea ta. Abdullah spunea că sapi… Doar măturai, da?… Da, înţeleg cum a confundat el măturatul cu săpatul. Ei bine, spune-i că ne vedem peste câteva ore.

Buck nu-şi putea imagina ce avea de gând să facă Hattie. Renunţase de mult să mai încerce să o înţeleagă. Unde se ducea în toiul nopţii? Poate că era nebună. O fi apucat-o claustrofobia şi a trebuit să plece. Îi stă în fel să se rătăcească şi să ajungă să ducă pe cineva la locuinţa de refugiu.

Chloe îi strânse mâna şi mormăi. Buck se uită la doctor, care lipise monitorul fetal de craniul copilului prin uter. Spuse că era cum trebuie şi că lucrul ăsta îi dădea curaj.

— Vom avea un copil în seara asta, spuse el. Şi va fi în regulă.

Buck oftă din greu, prea emoţionat ca să observe că era obosit. Încă mai păstra o fărâmă de realism, ştiind că, de dragul pacientei, era stilul lui Floyd să pară mai optimist decât era, de fapt. Buck se bucura că era acolo, indiferent ce se va întâmpla. Nu ar fi vrut să o lase pe Chloe să treacă singură prin asta indiferent de rezultat.

— Aşadar, Ernie chiar sapă după aur, spuse Rayford.

T încuviinţă din cap.

— Şi pun pariu dolari pe gogoşi că şi Bo a fost eliberat din Young Memorial. Vrei să aflu?

— Desigur.

— Hm, spuse T câteva minute mai târziu, cu mâna pe telefon. Spun că este încă înregistrat acolo.

— Cere să vorbeşti cu el. Nu, aşteaptă, cere cu Leah şi dă-mi-o mie să vorbesc cu ea.

T făcu ce i se spuse şi-i dădu telefonul lui Rayford.

— Leah, sunt Rayford Steele, prietenul doctorului Charles.

— Acum ce mai este? întrebă ea, dar fără să pară supărată.

— Vrem doar să ştim dacă este posibil ca un pacient care nu a fost externat să fi plecat. Se numeşte Bo şi nu mai ştiu cum. Imediat, să fac rost de…

— Beauregard Hanson, spuse ea. Nu primim prea mulţi Bo. Da, este încă aici.

— Eşti sigură?

— Vrei să verific?

— Vrei?
— Am făcut mai mult de atât pentru voi, băieţi.
— De aceea te iubim.
— Aşteaptă.

Doctorul Charles părea entuziasmat, lucru care-l făcea pe Buck să se simtă mai bine.
— Facem ceea ce trebuie, spuse doctorul. Asta nu putea aştepta, dar pulsul este stabil de ceva vreme. Va fi bine. Eşti bine, mămico?
Chloe încuviinţă transpirată.

— A dispărut?
— A plecat, spuse Leah. Oricum nu-mi plăcea, nici el, nici puştiul ăla care era cu el în cameră. A dispărut ceva mai devreme astăzi, fără să spună nimic, altminteri aş fi ştiut.
— Îţi rămânem datori pentru asta, Leah, spuse Rayford.
— Doar pentru asta?
— *Touche.* Într-o bună zi ne vom revanşa pentru tot ce ai făcut pentru noi.
— Sigur, spuse ea. Bănuiesc că peste vreo cinci ani sau cam aşa ceva.

— Aş vrea să fi fost şi tata aici, zise Chloe.
— Poate se întoarce la timp, spuse Buck. Ce părere ai, doctore, în privinţa timpului?
— Nu vreau să o grăbesc. Uneori chiar şi o acţiune moderată poate provoca o reacţie rapidă. Totul depinde de mamă şi de copil. Dar noi încă stăm bine şi asta contează.
— Amin, spuse Tsion.
Lui Buck i se păru că rabinul arăta la fel de emoţionat pe cât se simţea el.

— Poţi să crezi aşa ceva? întrebă Rayford dând din cap.
— Idioţi cum sunt, nu ştiu nici măcar că au fost urmăriţi.
Rover-ul stătea cu motorul mergând în faţa barăcii din tablă ondulată în care locuise Ken şi unde stăteau acum Ernie şi Abdullah, ca oaspete temporar. T parcă Jeep-ul la o distanţă de circa cincisprezece metri şi opri motorul şi farurile. Stăteau şi priveau.

— Abdullah poate avea grijă de sine, spuse Rayford, dar este în inferioritate numerică.

T ieşi din maşină.

— Hai să vedem ce pun la cale.

Când ajunseră la baracă, auziră conversaţia.

— Lasă Rover-ul cu motorul oprit, şopti Rayford, ca să nu ştie că suntem aici.

Se ghemuiră lângă ferestrele acoperite cu draperii şi ascultară.

— Lasă-mă să înţeleg cum trebuie, spuse Abdullah. Ai să-mi dai un lingou de aur dacă te duc cu avionul până în Noul Babilon.

— Exact, răspunse Hattie.

— Şi aurul ăsta este al tău?

— Este al logodnicului meu.

— Tânărul ăsta este logodnicul tău?

— Da, sunt! afirmă Ernie. De îndată ce-ţi voi da aurul ăsta. Acum ia-l!

— Îţi dai seama, spuse Abdullah, că aurul ăsta valorează de zece ori banii pe care i-aş lua pentru un astfel de zbor?

— Dar noi vrem să mergem acum, imediat, replică Hattie. Şi ştiu că asta valorează ceva.

— Dacă vrei să mergi acum, ţi-ai ales prost pilotul. Eu nu pot zbura în următoarele douăzeci şi patru de ore.

— Carpathia a abrogat legile internaţionale de zbor, spuse Hattie. Ştiu asta. Am lucrat pentru el.

— Ai făcut mai mult de atât pentru el, cucoană. Nu ai fost şi logodită cu el? câţi logodnici ai?

— Cu unul mai puţin, dacă nu ne duci acolo, spuse ea.

Rayford îi făcu semn lui T să-l urmeze la o distanţă de vreo treizeci de metri. Îl sună pe Abdullah.

— Alo, da?

— Abdullah, e Rayford Steele, dar nu-mi spune numele, şi repetă după mine, bine?

— Bine.

— Miliţia Comunităţii Globale?… Un Range Rover furat?… Aur?… închisoare?… Da, veniţi şi interogaţi-mă, dar tot aurul este aici. La fel şi automobilul… Da, voi fi aici când veţi sosi… Nu, nu vreau să merg la închisoare. Abdullah interveni. Funcţionează,

Rayford.

— Rayford? o auzi pe Hattie ţipând. Ernie, aşteaptă!

Dar Ernie şi Bo porniseră deja cu motocicletele lor, lăsând în urmă un nor dens de praf, în timp ce se îndepărtau în mare grabă de aeroport.

Rayford şi T îl găsiră pe Abdullah, care arăta obosit, dar mândru de sine, stând în capătul opus celui în care stătea Hattie pe podea, cu spatele rezemat de un pat de campanie.

— Hai să mergem, Hattie, o îndemnă Rayford. Poate ajungem la timp să vedem bebeluşul.

Patru ore mai târziu, la cea mai întunecată oră a dimineţii, Chloe Steele Williams dădu naştere unui băiat sănătos. Cu lacrimi în ochi, îl alăpta şi îi spuse numele.

Kenneth Bruce.

Până şi Hattie plânse.

Epilog

„Întâiul vai a trecut; iată vine încă un vai şi încă unul, după acestea.

Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicând către îngerul al şaselea, cel ce avea trâmbiţa: «Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legaţi de râul cel mare, Eufratul.»

Şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri, care erau gătiţi spre ceasul şi ziua şi luna şi anul acela...”

Apocalipsa 9:12-15

În curând:

Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Asasinii

În lupta permanentă pentru supravieţuire dusă de membrii Armatei Pătimirilor în perioada ce a urmat Înălţării la Cer, evenimentele se precipită: Rayford Steele şi Buck Williams pun la cale un plan prin care să-l detroneze pe Nicolae Carpathia şi să-l demaşte ca fiind Antihristul. În acelaşi timp, o hoardă supranaturală de 200 de călăreţi demonici măcelăreşte o treime din populaţia Pământului; Rayford şi cel mai nou membru al Armatei sunt atacaţi de forţele Comunităţii Globale în America, Mac şi noul lui copilot sunt surprinşi de un asalt asupra Condorului în Africa, Hattie este prizonieră în Belgia... iar omenirea se îndreaptă rapid spre deznodământ.